

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΟΥΛΑ ΓΙΑΚΟΜΠΙΣΟΝ

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ «ΑΝΤΑΤΖΙΟ»

— Άγαπημένη μου Ντιάννα, ξέρεις καλά τί θέλω να μου παίξεις; τη «Σονάτα σε μι ελάσσον» του Χαίντν και ιδίως το «αντάτζιο»! μουρμούρισε ο Ύβ σκύβοντας τρυφερά πάνω απ' την αρραβωνιαστικιά του, που, καθισμένη στο σκαμνάκι του πιάνου, ξεφύλλιζε μια παρτιτούρα.

Η νέα τουρρίδε μια έρωτηματική ματιά, που ό Ύβ κατάλαβε θαυμάσια τη σημασία της: Για ποιο λόγο, την παραμονή του γάμου τους, να παρατήρησε την ψυχή της με θλιβερές αναμνήσεις; Κι όμως έπρεπε! Έπρεπε να ξέρει αν σκετόταν ακόμη τον άλλο!

Ο Ύβ κι η Ντιάννα γνωρίζονταν από παιδιά. Με το πέρασμα των χρόνων, ο νέος είχε νοιώσει πως αυτό που τον συνέδεε με την κοπέλλα δεν ήταν μια απλή φιλία. Κάθε άλλος στη θέση του θα της μιλούσε αμέσως για τον έρωτά του. Μά ό Ύβ ήθελε να μπορεί να προσφέρει στην αγαπημένη του, μαζί με τ' όμοια του, μια ζωή αυστηρή, Γι' αυτό προτίμησε να φύγει μακριά, ζητώντας την επιτυχία σ' ένα ξένο τόπο.

Πέντε ολόκληρα χρόνια δούλεψε υπεράνθρωπα. Τέλος, έφτασε η μέρα που οι κόποι του ανταμείφθηκαν. Γύρισε τότε στην πατρίδα του κι έτρεξε στο σπίτι της αγαπημένης του. Μά, απ' την πρώτη στιγμή, κατάλαβε πως κάτι συνέβαινε... Τά μάτια της Ντιάννας δεν είχαν πια την εύχισμένη λάμψη του παλιού καιρού, και μια σκιά θλίψης απλω-

νότανε στο γλυκό της πρόσωπο.

Με το θάρρος της παλιάς φίλας τους και χωρίς να υποπτεύεται τίποτε απ' το δράμα της καρδιάς του, η κοπέλλα του εξομολογήθηκε το μυστικό της: Την εποχή που έλειπε, κάποιος άλλος είχε περάσει απ' τη ζωή της κι είχε κατορθώσει να της κλέψει την καρδιά. Τον λέγανε Λιονέλ κι ήταν μουσικός. Ήξερε να μιλάει ομορφα. Κι η Ντιάννα είχε πιστέψει στα λόγια του.

Ξαφνικά, μια μέρα, εξαφανίστηκε, αφήνοντας της μονάχα ένα λιγόλογον γράμμα, που έλεγε πως δε θα μπορούσαν να ζήσουν μαζί, γιατί οι χαρακτήρες τους ήταν πολύ διαφορετικοί. Μια πρόχειρη και κακοστημένη δικαιολογία. Από τότε δεν τον είχε ξαναδει...

Ο Ύβ έκρυψε τον πόνο του, άλλ' υποσχέθηκε στον εαυτό του να γιατρέψει την καρδιά της Ντιάννας. Τί έφταιγε αυτή; Τό λάθος ήταν δικό του, που την είχε άφισσε μόνη της.

Έκανε ό,τι μπορούσε για να τη βοηθήσει να ξεχάσει. Και το χαμόγελο ξαναφάνηκε στα χείλη της. «Αν και καταλάβαινε πως η πληγή δεν είχε κλείσει τελείως, ό Ύβ της ζήτησε να γίνει γυναίκα του, κι εκείνη δέχτηκε.

Και σήμερα ήταν η παραμονή του γάμου τους. Για να πεισθή πως το φάντασμα του άλλου είχε πάψει να σκιάζει την καρδιά της, της ζήτησε να του παίξει τη «σονάτα» της ήταν τ' αγαπημένο κομμάτι του Λιονέλ.

Τά λεπτά δάχτυλα της Ντιάννας ακούμπησαν διασταχτικά στα πλήκτρα του πιάνου κι η γλυκιά μελωδία χαίδεψε την ησυχία της νύχτας. Ο Ύβ τραβήχτηκε πίσω και κάθισε σε μια σκοτεινή γωνιά της κάμαρας, απ' όπου μπορούσε να παρακολουθή τις αντιδράσεις στο πρόσωπο της αρραβωνιαστικιάς του, χωρίς να την επηρεάζει με την παρουσία του.

Η Ντιάννα ήταν απόλυτα ήρεμη, ως τη στιγμή που έφτασε στις πρώτες νότες του «αντάτζιο». Εκεί σταμάτησε ξαφνικά και σπληνώντας το βλέμμα της στη μπαλκονόπορτα, έβγαλε μια φωνή:

— Λιονέλ!

Ένας άντρας στεκότανε στο άνοιγμα της πόρτας και την κυττάζε χαμογελώντας.

— Συνέχισε, αγάπη μου, της είπε. Γύρισε από χωρίς έξω απ' το σπίτι σου, δίχως να τολμά να μπω. Άλλ' όταν άκουσα το κομμάτι μας, καταλάβα πως δε με είχες ξεχάσει... Γύρισα όλο τον κόσμο, μά πουθενά δε βρήκα αυτό που γύρευα: ε-σένα, Ντιάννα! Και ξαναήρθα τώρα κοντά σου!

— Η Ντιάννα έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της και φώναξε με λυγμούς: — Φύγε, Λιονέλ, φύγε! Είπ' άργα πιά!

— Δεν είναι καθόλου άργα, ακούστηκε μια ήρεμη φωνή. — Ήταν ό Ύβ, που είχε βγει απ' τη γωνιά του και πλησίαζε.

— Γιατί είπ' άργα, Ντιάννα; συνέχισε. Έπειδή είπ' η παραμονή του γάμου μας; Έπειδή στείλαμε τις προσκλησεις κι είδοποιήσαμε τον παπα; Αναλαμβάνω να τα ταχτοποιήσω όλα. Έκτος αν εσύ...

Δεν μπόρεσε να πη τίποτ' άλλο. Στάθηκε και βγήκε βιαστικά.

Η Ντιάννα ανασήκωσε το κεφάλι της, γεμάτη έκπληξη. Πώς ήταν δυνατόν, ό Ύβ, που ήταν πάντα τόσο τυπικός, να μην ενδιαφέρεται τώρα για το σκάνδαλο που θα ξέσπαζε, και να νάναι έτοιμος ν' αντιμετωπίσει την κοινή γνώμη...

Τά μάτια της πέσανε στο Λιονέλ. Στεκόταν εκεί, μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο στα φιλήδονα χείλη του, σίγουρος για τη νίκη του.

Πού ήταν ό Ύβ; Την είχε εγκαταλείψει...

Κάτι έσπασε μέσα της. Πεταχτηκε πάνω κι έτρεξε πίσω απ' τον αρραβωνιαστικό της.

— Ύβ, αγάπη μου! φώναξε μ' όλη την τη δύναμη.

Δυο μπράτσα τυλίχτηκαν γύρω στους ώμους της καθώς περνούσε απ' το διάδρομο, και μια ζεστή φωνή της μουρμούρισε απαλά: — Ήσυχασε, αγάπη μου, θαμια πάντα κοντά σου, όσο με θέλεις κι όσο μπορείς να παίξεις το «αντάτζιο» μόνο για μένα...

— Ναι, Ύβ, μόνο για σένα, αγάπη μου. Ο άλλος δεν υπάρχει πιά! του ψιθύρισε, καθώς τα χείλη τους ενώνονταν σ' ένα ατέλειωτο φιλή.

ΚΛΩΝΤ ΝΤΟΝΤΙΝΙΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Ο Ένδιαφέρον καλλιτεχνικό γεγονός άπετέλεσε ο γάμος των δύο πρωταθλητών του «Χολινταίη» ον «Αίς», που έγιναν στην αγγλικανική εκκλησία της οδού Φιλελλήνων.

Ο Καναδός Μάρσαλ Ρίγκετ κι η Έλβετίδα Φλώρανς Μέιερ, γνωρίστηκαν, τον περασμένο χειμώνα, στη Βιέννη, και συνδέθηκαν μ' ένα κεραυνόβολο αίσθημα.

Στην έξοδο της εκκλησίας, μετά την τέλεση του μυστηρίου, όλα τα μέλη του συγκροτήματος, με πατίνια στα χέρια, σχημάτισαν χιαστί μια γέφυρα, κάτω από την οποία πέρασαν οι νεονύμφες.

Συνεχίζονται οι προετοιμασίες για το χειμερινό θέατρο της Λυρικής Σκηνής, τα «Νέα Όλμπια», που θα είναι οριστικά έτοιμο το Δεκέμβριο.

Η Λυρική Σκηνή θα παρουσιάσει στο νέο της θέατρο τις оперες «Αίτνα» και «Ιροδοτόρ», που ετοιμάζονται με έντατικό ρυθμό.

Στην «Αίτνα» θα κάμει μια έκτακτη εμφάνιση κι η Λιλή Μπερρε, ως πρώτη μαυρή χορευτριά του μεγάλου μπαλέτου των σκαυών.

Ο συγγραφέας Γιάννης Σπάρτακος γράφει τη μουσική τού πρώτου έργου, που θα παρουσιαστεί στο χειμερινό θέατρο «Κυβέλης» ο οίσιος της ζωής Βεμπο.

Το νέο έργο, πάνω στον τύπο του «Σταυρναρά 200», θα είναι ένα φανταστικό ταξίδι κι η υπόθεσή του θα εξελισσεται πάνω σ' ένα υπερωκεανείο.

Ο Σπάρτακος γράφει και νέα τραγούδια, σε μοντέρνα γραμμή, που θα λανσάρη μέσα στο έργο η Σοφία Βεμπο.

Μετά το «Τσίρκο της Μούσχας», θα έχουμε την ευκαιρία, πολύ σύντομα, να δούμε στην Αθήνα, το μεγάλο αινιγματικό τσίρκο «Αμπούλ Χάλο», που, εκτός από τ' ακροβατικά νομμερα, περιλαμβάνει καμηντες... ακροβατίες, ελέφαντες και λεονταρία.

Τά μεγαλύτερα αστερία του ελληνικού τραγουδιού θα εμφανισθούν στην πρωτεύουσα της Μακεδονίας με την ευκαιρία της Διεθνούς Έκθεσης.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον θα παρουσιάσει η εμφάνιση της Μαρίας Χαντζοπούλου, που, όπως είναι γνωστό, ανέκηρυξε ως η πιο δημοφιλής τραγουδίστρια στον τελευταίο διαγωνισμό της Ραδιοφωνίας.

Η Χατζοπούλου θα εμφανίζεται μόνη της σ' ένα από τα παραθαλάσσια κέντρα της Θεσσαλονίκης, χωρίς να την πλαισιώνει κανένα συγκρότημα.

Στη Θεσσαλονίκη, επίσης, θα εμφανισθούν η Ρένα Βλαχοπούλου, η Μαγία Μελάγιο, η Κρίστιαν Κάρτερ, η Καίτη Ντένις κι η Μαίρη Ντόλτσι.

Εκτός από τον Σπάρτακο, την προσηχη χειμερινή περίοδο, θα εμφανιστεί ως επιχειρηματίας κέντρου κι ο μαεστρός Σουγιούλ, που έχει εξασφαλίσει τη συνεργασία της Κρίστιαν Κάρτερ και του Φωτή Πολυμέρη.

Ένας από τους πιο δυναμικούς Έλληνες ταχυδακτυλουργούς, ο Όκράμι, κι η ωραιότερη παρτεναίρη του Κάρο, σημείωσαν επιτυχίες στην Αίγυπτο, τη Σορία και το Λίβανο.

Δύο ακόμη Έλληνίδες καλλιτέχνιδες του τραγουδιού, η Ζωή Νάχη κι η Ουλα Μπάμπα, πρόκειται να φύγουν, ύστερ' από λίγες μέρες, για την Αμερική.

Αντίθετα με τη Βραζιλιάνη πρωταθλήτρια του τένις Αρμίνε, που θαυμάσαμε έφετος και που ήταν άλλοτε χορευτριά, μια Έλληνίδα χορεύτρια, η Βιόη Μπρούνο, έχει ιδιαίτερη αγάπη στο τένις και συχνά προπονείται στο Γυμναστήριο του Πανελληνίου.

Οι ξένοι καλλιτέχνες, που περνούν από την Ελλάδα, βρίσκουν, φαίνεται, πολύ συμφέροντα την αθηναϊκή αγορά.

Ετσι, δυο γνωστές βεντέτες, που βρίσκονται τελευταίως στην Αθήνα, η Ύβον Σανσον κι η Μαρία Βενσάν, κάνουν συχνά ψώνια από τα έμπορικά της οδού Ερμού.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η φρόνηση της ζωής στη Βιέννη

Με 800—1300 δραχ. μπορείτε να περάσετε θαυμάσια ένα μήνα

ΒΙΕΝΝΗ, Αύγουστος.— Δυο μόλις χρόνια μετά την απομάκρυνση των συμμαχικών στρατών, η Βιέννη βρίσκεται πάλι στην ακμή της, ως μεγάλη ευρωπαϊκή πρωτεύουσα και είναι σήμερα ένας αληθινός παράδεισος για τους τουρίστες!

Γιατί η μεγαλοπρεπής αυτή «αυτοκρατορική» πολιτεία, η πόλη του γαλαζίου Δούναβι και του «βασιλέως του βάλς», είναι απ' τους πιο φημονούς τόπους της σημερινής Ευρώπης.

Δυο είναι, βέβαια, τα βασικά έξοδα διαμονής κάθε τουρίστα. Ο ύπνος και το φαγητό. Για να ερθούμε, λοιπόν, σε αριθμούς μόνο με 800—1300 δραχμές μπορείτε να περάσει ένα ολόκληρο μήνα στη Βιέννη το 1957, χωρίς να στερηθείτε καλό ύπνο και άρκετο φαγητό!

Απαραίτητο ωστόσο είναι για την περίπτωση αυτή ο ξένος να είναι κατατοπισμένος για το πώς και πού θα ξοδέψει τα χρήματά του.

Όπως θα δούμε όμως, οι αναρίθμητοι τουριστικοί οδηγοί, που πουλούν τα κιόσκια της Βιέννης, δε μαθαίνουν στον τουρίστα όλα τα... μικρά μυστικά για μια πολύ φθηνή διαμονή. Γιατί είναι φυσικό κάθε τόπος να ενδιαφέρεται να πάρει από τον ξένο όσο το δυνατό περισσότερα χρήματα...

Θα αναφέρουμε, λοιπόν, ώριμένα βιεννέζικα κατατόπια φθηνού κόστους ζωής—δηλαδή γύρω από τους αριθμούς που είπαμε παραπάνω—σε συγκρίσι με το κόστος ζωής ενός... αμύητου τουρίστα. Η διαφορά είναι πολύ μεγάλη!

Ας σημειώσουμε ότι όπως ο ολόκληρη την Αυστρία, έτσι και στην πρωτεύουσά της, η τουριστική οργάνωσή είναι εξαίρετη. Στο καινούργιο «Δυτικό Σταθμό» της Βιέννης, το Βέστμπαρνχοφ, όπου φθάνουν οι ευρωπαϊκά τρένα, υπάρχει αυτόματος φωτεινός πίνακας που δείχνει αμέσως στον ξένο ποιά ξενοδοχεία, την ώρα της αφίξεώς του, έχουν ελεύθερα δωμάτια και πόσο κοστίζουν.

Γενικά, οι σημερινές τιμές για διαμονή και φαγητό στη Βιέννη είναι:

Ξενοδοχεία ύπνου. Δωμάτιο με ένα κρεβάτι για ένα μερνούχο.
Α'. Κατηγορίας. Από 100 έως 200 δραχ.
Β'. Κατηγορίας. Από 50 έως 120 δραχ.
Γ'. Κατηγορίας. Από 25 έως 70 δραχ.

Οι «πανσιόν» επίσης φθηνούν. Είναι ένα είδος ξενοδοχείου με λίγα δωμάτια σ' έναν όροφο π.χ. μιας πολυκατοικίας. Η διαμονή στις πανσιόν, που έχουν μια οικογενειακή ατμόσφαιρα, είναι ευχάριστη.
Πανσιόν Α'. Κατηγορίας. Από 80 μέχρι 130 δραχ.
Β'. Κατηγορίας. Από 50 μέχρι 75 δραχ.
Γ'. Κατηγορίας. Από 30 μέχρι 50 δραχ.

ΕΞΟΔΑ ΦΑΓΗΤΟΥ
Πρωινό «κομπλέ» σε καφενείο Α'. κατηγορίας: Γάλα ή σοκολάτα ή τσάι ή καφές, φρέσκο βούτυρο, μαρμελάδα, ένα αυγό, ένα-δυο φραντζολάκια: Από 12 μέχρι 20 δραχ.

Πρωινό σε μέτριο καφενείο: Γάλα, σοκολάτα ή τσάι, ένα αυγό και δυο φραντζολάκια από 5.50 μέχρι 8.50 δραχ.

ΦΑΓΗΤΟ ΓΙΑ ΜΕΣΗΜΕΡΙ Η ΒΡΑΔΥ
Σε καλά εστιατόρια. Η κλασική βιεννέζικη σουπα από 3 μέχρι 5 δραχ.
Βίνερ σνίτσελ ή μοσχάρι κατασκόλας από 15 δραχ. και άνω.

Πατάτες τηγανιτές ή ρυζί πιλάρι από 5 δραχ.
Σαλάτες από 5 μέχρι 6 δραχ.
Μπύρα ποτήρι 1.90. Ψωμί: 0.50. Τυρί: 6 ως 8 δραχ.
Σύνολον με το πορμπουέρ από 40 δραχ. και άνω.

Η Ρίνγκστράσε με τη Βουλή και το Δημαρχείο της Βιέννης

Δηλαδή, μεσημέρι και βράδυ, από 70 έως 80 δραχ. και άνω. Φαγητό σε μέτρια εστιατόρια με «κλάινερ», μικρές δηλαδή μερίδες φαγητού και ιδίως κρεατικών:

Βίνερ σνίτσελ 10 δραχ. πατάτες τηγανιτές κλπ. 3 δραχ. Σαλάτα 3 δραχ. 2 ψωμάκια 1.20 και ένα ποτήρι μπύρα 1.80. Δηλαδή με τα πορμπουέρ, από 21 δραχ. και άνω.

Συνοψίζουμε: Ύπνος και φαγητό. Α'. κατηγορίας: Από 200 δραχ. την ημέρα και άνω. Σε μέτρια ξενοδοχεία και ρεστοράν: Από 90 δραχ. και άνω. Σε Γ'. κατηγορίας: Από 75 δραχ. και άνω.

Νά, τώρα, εκτός από αυτά, πως ένας τουρίστας που ζέρει ώριμένα κατατόπια, μπορεί να περάσει καλά και με λιγότερα χρήματα. Το καλύτερο, δηλαδή... το φθηνότερο, είναι ν' αποφασίσει να μείνει στη Βιέννη ένα μήνα. Τότε για στέγη θα νοικιάσει δωμάτιο σ' ένα σπίτι αποφεύγοντας τους μήνες Ιούλιο-Οκτώβριο, όπου γίνεται το Διεθνές Φεστιβάλ και Σεπτέμβριο—Οκτώβριο, όπου παρατηρείται μεγάλη ζήτηση δωματίων από φοιτητές. Η τιμή των δωματίων αυτών—όπου ως επί το πλείστον έχετε ανέσεις ανάλογες με αυτές που βρίσκετε στα δωμάτια ξενοδοχείων η πανσιόν Β ή και Α κατηγορίας, είναι από 400 έως 600 δραχ. το μήνα.

Φαγητό: Νά πως θα τακτοποιηθεί για πρωινό. Βλέπει κανείς κάπου ένα μικρό κατάστημα που πουλάει γάλα, βούτυρο και αυγά. Έκ πρώτης όψεως δε φαίνεται ότι σερβίρει παλάτες. Ωστόσο φθονος μπορεί να πάρη κανείς ότι θέλει και πεμφθηναι! Μας προσφέρει ένα ποτήρι γάλα του μισού κιλού ή ένα μεγάλο γισούρι αντί 1.40 δραχ., ένα ψωμάκι 0.40 λεπτά, ένα θρασμένο αυγό 1 δραχ. Έτσι εξασφαλί-

Μια άποψη της Βιέννης από τον πύργο του Ρίνγκ

ζουμε ένα καλό πρωινό μόνο με 2.80 δραχμές!... Για γεύμα η διειπνο αποφεύγουμε τα συνηθισμένα εστιατόρια. Μάς αρρέει το φάρι. Προσέχουμε πάλι μικρά καταστήματα με την επιγραφή «Κορντίζ» (Βόρειες βάλτσες). Νομίζουμε πως πουλούν αρα-βέλτες ή παστά ψάρια, όπως δείχνουν οι βιεννέζους και δεν υποπτευόμαστε ότι εκεί μπορούμε να φάμε ντυοτμώτατο «καστρο» θαλασσινό φάρι—μοιάζει με τον δικό μας γαλέο—πομφθηναι! Υπάρχει εκεί επίσης ένας ηλεκτρικός φοβηρός που ψήνει φιλέτα φαριού «πανά». Σ' ένα κομμάτι, λαδωχάρτο σές σερβίρουν ένα μεγάλο κομμάτι φαριού, αδειάζουν διπλά μια κουταλιά ντυοτμώτατη μαγιονέζα και προσθέτουν κι ένα φραντζολάκι. Ακουμπάτε—τά πάντα λαμβάνουν από καθαριότητα!—σε ένα μαρμαρίνο πάγκο και τρώτε στο πόδι χορταστικά με 6—7 δραχ. Θέλουμε όμως κανονικό μενού από κρέας κλπ.: Θα δούμε κάπου την επιγραφή «W.O.K.». Κι' εδώ πρέπει να είμαστε... μεμνημένοι. Βλέπουμε συνηθώς ένα χαχαροπλαστέιο, στο βάθος όμως υπάρχει και μια αιδούσα εστιατορίου. Είναι τα φθηνά Λαϊκά Δημοτικά Έστιατόρια.

Τιμολόγιο: Βίνερ σνίτσελ ή μοσχάρι κατασκόλας με σαλάτα 10 δραχ. Χοιρινό 7 δραχ. Ένα-δυο ψωμάκια 0.50 ως 1 δραχ. Πορμπουέρ δεν δίδεται. Κι' επειδή δεν σερβίρουν ποτά, πηγαίνετε κατόπιν στη διπλανή μπυραρία και πινετε την μπύρα σας με 1.60 δραχ. Σύνολον για όλα, από 9 ως 12.50 δραχ. Στα εστιατόρια αυτά υπάρχει και «μενού κομπλέ» π.χ. από κρέας με ρυζί, σαλάτα, γλυκό ή καφέ αντί 7 δραχ.

Επομένως, ο εϊδικά κατατοπισμένος τουρίστας θα εϊδέψη για την τροφή του ημερησίως: Πρωινό 2.80 δραχ. Γεύμα φάρι ή «μενού κομπλέ» 7 ως 8 δραχ. Δειπνο κρέας κλπ. 7 ως 12 δραχ. Σύνολον ημερησίως 17 ως 23 δραχ., ήτοι 500 ως 700 δραχ. το μήνα. Σύν εϊνολικό δωμάτιο 300—600 δραχ.

Έτσι με 1.300 δραχ. (άλλα και μόνο με 800 δραχ.) για ύπνο και φαγητό περνάμε ένα ολόκληρο μήνα στη Βιέννη! Αν προσέχουμε για τον «Αθηνάιο» και 1.600 δραχ. για το εϊσιτήριο του σε 2α θέσι με το τρένο, έχουμε 2.400 δραχ. ή το πολύ 3.000 περίπου για ταξίδι και διαμονή ενός μηνός στην πρωτεύουσα του βάλς. Απ'ι-ε-ε-ε... όπως ΣΠ. ΜΟ ΣΧΑ Σ

Αθηνά, 1957

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Κυνηγός

Έγώ ό μέγας «κυνηγός». Ω Ζευ, της ύδρογειού άπας και ηδη εποχή τυχάνει κυνηγίου, έβηλθον εις τας άγνιās ιδέας έχων φίνας ίνα θηρεύσω πέρδικας και πετροκοτυφίνας. Ήγουν ό γόνος έγωγε συλλήβδην τών αίωνων και μέγιστος Καζανοδεύς και δίδων και Μισών έβηλθον προς άνευρεσιν έστρωμبولών τρυγώνων και νύκτωρ ούν άνίχνευον προς άγραν μβεκατών. Και ως νεμρώδ περιωπής με ύφος Δόν Ζουάνειον συστρίδων και τόν μυστακα προς δε τόν άρειμάνιον εις τού Ζαππειού εφθασον τόν πονηρώδη χώρον προς συναφή κυνηγίων και δράσιν κατά κόρον. Κι' ό Ζευ ό-οια έκπληξίς έμού τού τανανένως, καθ' ήν στιγμήν σνίκνευον τριγύρθεν γενναίως είδον μακρόθεν τήν σκιάν τρυγόνος προσφιλούς κι' άσφράνθην λαθών θήραμα επί τού άσφαλούς.

Έφ' ό μετά εξάρσεως και πλήρης με- (ρακίων) έχων σαγήνην φλογεράν αντί φυσέκι- (κίων) προς τήν τρυγόνα έσπευσον γοργώς (μετ' ού πολυ). Πλήν πλαιοιάς έκραζον: —Άλλοι και (τρεις άλλοι!)

Όι είπον έκ τού σύννεγγυς ίδών φρι- (κώδη γρασίαν) και τρίπαξ έθλασάμηνσον τήν ώραν τήν (μοιραίαν) καθ' ό αντί της τρυγονός με πλώμα (μετάξης) εύρέθην άλλως ξαφνικώς ό Ζευ, πρό... (κακαράζει!)

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΛΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Δάφνη Δασκαλίδου, μιά πεντάμορφη ἀδελφή νοσοκόμου, πού ἐργάζεται στό νοσοκομείο «Ο' Ἅγιος Ματθαῖος», ἔχει ἐρωτικές σχέσεις μέ τόν γιατρό Ἀνδρέα Πλατινᾶ. Ὁ γιατρός θέλει νά χωρίσῃ ἀπό τή γυναῖκα του, πού εἶναι παιδί-τρος καί νά παντρευτῇ τή Δάφνη. Μιά νύκτα φέρνουν στό νοσοκομείο ἕναν ἐτοιμόθνατο, τόν κημικό Γιάννη Βολιδῆ, ὅμιμα αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος. Ὁ Ἀνδρέας Πλατινᾶς τόν χειρουργεῖ ἀμέσως καί εἰδοποιεῖ τή μητέρα τοῦ Βολιδῆ, τή Μαίρη Κόντου. Τό πρωί, ὁ καθηγητής Λάντικας ἐξηγῆσε στή νέα ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικός της θά ἔμεινε παράλυτος. Κι' ἐκεῖνος, πού εἶχε καταλάβει τή τραγική θεοί του, ζήτησε ἀπό τή Δάφνη νά τόν κἀνὴ μιά ἐνέσι γιὰ νά πεθάνῃ... Ἡ ὁμορφὴ νέα, πᾶν ἐξ ἁπλῶν, ὅταν ὁ πατέρας της ἐφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τους-κι' ὅπως ἔμαθε ἀργότερα, ἐπειδὴ ἡ μητέρα της δὲν ἦταν ἡθικὴ γυναῖκα. Μία θεία της κατόπιν πῆρε τή Δάφνη σὺν ὅλῃ της νύχτῃ, δούλευε σκληρὰ καί τὸ βράδυ σπούδαζε. Ἐπειτα μέ τή βοήθεια τῆς Μίκας, μίας συμπατριώτριάς της, προσελήφθη ὡς νοσοκόμος στὸν «Ο' Ἅγιος Ματθαῖος». Ἐκεῖ πρόσεξε τὸ χειρουργό Ἀνδρέα Πλατινᾶ...

4ον Ὅταν τελείωσε ἡ ἐπέμβασις κι' ὁ μικρὸς σπύλασε κάπως, ἡ Δάφνη ἔριξε μιά προκλητικὴ ματιά στὸν γιατρό. Ἦταν ἡ πρώτη θεληματικὰ προκλητικὴ ματιά πού τοῦρρινε. Τὴν ἐνοίσε ἐκεῖνος καί τὴν ἀκολούθησε σὺν διαδόχῳ.

— Περὶφημα! τῆς εἶπε. Ἐσὺ εἶσαι γεννημένη γιὰ χειρουργοῦς. Κρίμα πού δὲ σπούδασες.

— Προτιμᾷς τὴ δουλειά μου, τοῦ εἶπε μ' ἕνα τσαχπίνικο χαμόγελο.

— Πόσον καιρὸ ἐργάζεσαι ἐδῶ;

— Δυὸ ἐβδομάδες...

— Περὶφημα... Ἐσανεῖτε ὁ γιατρός.

— Ἐπειτα, μετὰ μιά μικρὴ σιωπὴ, τῆ ρώτησε:

— Κοιμάσαι ἐδῶ μέσα;

— Φυσικά...

— Μὲ ποιὸν βγαίνεις στίς ἐξόδους;

— Σήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Μὲ καμμιὰ φίλῃ μου.

— Φίλῃ; ρώτησε αὐτὸς πονηρὰ, τονίζοντας τὴν τελευταία συλλαβή.

— Τοῦρρινε μιά ματιά τάχα ἀναγκασμένη καί τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Πού πάει ὁ νοῦς σας;...

— Ὅχι σὺν κακῷ, γέλασε αὐτὸς... Ἀλλά... Τί θάλεγε, λοιπόν, ἀν κάναμε αὔριο μαζί ἕνα περίπατο; Ἐχεις, βέβαια, ἐξόδο αὔριο;

— Ναι...

— Μήπως εἶναι κλεισμένο τὸ ἀπόγευμά σου;...

— Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἀδιάφορα.

— Μὲ ποιὸν;... Δὲν κλείνω ποτὲ τ' ἀπογεύματά μου...

— Τόσο τὸ καλύτερο. Ἀκού... Μὴν πῆς τίποτε σὲ κανένα. Ὅα σὲ περιμένω στίς ἔξῃ τὸ ἀπόγευμα σὺν τῷ περὶπτῳ, μόλις στῶνουν τὸ δρόμο τὸ νοσοκομείου.

— Σούφωρε τὰ χεῖλιά της, πῆρε ἕνα ὕφος ἐλνιγματικό καί δὲν ἀποκρίθηκε.

— Συμφωνοῖ; ἐπέμεινε αὐτὸς.

— Τοῦρρινε μιά νύχτοση ματιά.

— Ἰσως...

— Θέλω νὰ μοῦ δώσης τὸ λόγο σου.

— Δὲν ἔχω! εἶπε ἡ Δάφνη κι' ἀπομακρύνθηκε.

— Τὴν ἐσπῶχνε νὰ φερθῇ ἔτσι; Κι' ἡ ἴδια δὲ θά μπορούσε νὰ πῇ. Δὲν εἶχε συνηθίσει νὰ τῇ φλερτάρουν κι' ὅμως αἰσθανόταν πῶς ἦταν ἀπόλυτα κυρία τοῦ αὐτοῦ της. Κι' ἐνοίωσε ἀπάνταστη εὐτυχία στὴ σκέψι πῶς εἶχε κάνει τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν κατὰκτησιν τῆς εὐτυχίας.

«Σ' ἀγαπῶ»

Σφραγισμένη στὴν ψυχὴ της, ἔμεινε ἐκρίνη ἡ πρώτη βραδυά. Ἦταν ἡ πρώτη μέ-

ρα πού ζοῦσε κι' αὐτὴ σὰν κοπέλλα μιά περιπέτεια. Ὡς τότε ἡ ζωὴ της ἦταν ἕνα ἐφιαλτικό ὄνειρο.

Τὶς δεκαπέντε μέρες σὺν τῷ νοσοκομείῳ τῆς εἶχε περάσει κοραϊστικά, μονότονα, μὲ εὐθύνες, μὲ ἀπορίες, μὲ φόβους. Ἀνασαινοντας τὰ φάρμακα, ἀκούγοντας βογγητὰ, βλέποντας πονεμένα πρόσωπα, εἶχε περάσει δεκαπέντε ἀσχημὲς ἡμέρες. Τὸ μόνο καλὸ ἦταν ἡ ἡρεμία, ἡ συναίσθησις πῶς ἐργάζεται γιὰ τὸν αὐτὸ της, πῶς κερδίζει τὴ ζωὴ της καί δὲν ἐργάζεται δωρεάν γιὰ μιά ἀχαρίστη συγγενή.

Ἀπὸψε ὅμως ἦταν ἡ πρώτη μέρα τῆς ζωῆς. Ὁ Ἀνδρέας Πλατινᾶς τὴν κῦτταξε σὰν κατὰ παράδειγμα. Τὴν ἄρχισε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμήν στὰ κολακευτικὰ λόγια.

— Εἶσαι ἡ πιὸ ὁμορφὴ ἀδελφή, πού γινώσκω στὴ ζωὴ μου.

Τότε θυμῆθηκε ἡ Δάφνη, πῶς τὸ φόρεμά της ἦταν παλιό. Τὸ μόνο κάπως καλὸ φουστανάκι, πού εἶχε. Ἀχαρο κι' αὐτὸ, σὰν ὅλα δὲς τῆς εἶχε κάνει ἡ θεία της. Ἐνα φόρεμα πού ἀλλή κοπέλλα δὲ θά καταδεχόταν νὰ τὸ φορέσῃ, οὔτε σὺν σπῆτι.

Τὸ παρατήρησε ὁ Ἀνδρέας;... Ἰσως. Ἐπειδὴ τῆς εἶπε, μὲ τὸ πιὸ εὐστικό ὕφος τοῦ κόσμου:

— Νὰ μὴ πᾶμε σὲ κέντρα. Νὰ πᾶμε στὴν ἐξοχή.

Δέχθηκε μ' εὐγνωμοσύνη καί πῆγαν στὸ Χαλάνδρι. Ἀνάσανε ἐκεῖ μὲ παιδικτικὴ εὐχαρίστησι τὸν καθαρὸν ἀέρα, ἔτρεξε στὸς κάμπους, ἔκοψε λουλούδια. Πίσω της, ὁ Ἀνδρέας, πού χαίριζαν κι' αὐτὸς ἐξγνωρίστας.

Ὅταν κουράστηκαν, πῆγαν καί κάθησαν σ' ἕνα ἀπόκεντρο καφεενάκι. Παρήγγειλαν λεμονάδες, κῦττασαν βουβοὶ κι' οἱ δυὸ τους τὰ βουβά, πού γίνονταν μαδιά στὴ δύσι. Πρῶτος μίλησε ὁ γιατρός:

— Εἶσαι μιά μικρὴ ἀποκόλυσσι, Δάφνη, τὸ ξέρεις;

— Σὲ πόσες κοπέλλες τὸ εἶπατε αὐτό; τὸν ρώτησε τσαχπίνικα.

— Βλέπω, ὅτι ξέρεις ν' ἀπαντᾷς. Κι' ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

— Ἐννοῶ...

ὅμως εἶσαι, φαίνεται, ἀβγαλτῇ.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού πάω περὶ πατο μ' ἕναν ἄνδρα, τοῦ εἶπε γελαστή.

— Τότε...

Τὴν τράβηξε πάνω του, τῇ φίλησε.

— Τί κάνετε; τοῦ φώναξε ἀληθινὰ ταραγμένη.

— Γιὰ νὰ θυμᾶσαι τὸν πρῶτό σου περὶπατο! τῆς εἶπε ἐκεῖνος, γελώντας.

Ἐπειτα, τὸ πρόσωπό του πῆρε μιά σοβαρὴ ἔκφρασι.

— Δάφνη, σ' ἀγαπᾷ!...

Πάλι τρούαξε πραγματικά ἡ κοπέλλα.

— Δὲ φανταζόμουν πῶς εἶσαι τόσο ἐπιπόλειος, πού ἀποκρίθηκε, καταργώντας κι' αὐτὴ ἀμέσως τὸν πληθυντικό.

— Γιατί;...

— Μὰ δὲ μὲ γινώριζες ἀκόμη χτές...

— Σ' ἀγαπᾷ, Δάφνη. Εἶσαι κατὰ τὸ ξεχωριστό. Καμμιὰ κοπέλλα δὲν εἶναι σὰν κι' ἐμένα. Τέτοια ὁμορφιά, δὲν τὴν ἔχω ξαναβρῇ. Πάντα ὀνειρευόμουν μιά κοπέλλα μὲ μαύρα μάτια καί μὲ χρυσὰ μαλλιά. Εἶσαι ὅπως φανταζόμουν μικρὸς τὴν νεράιδες. Ἀκριβῶς ἔτσι. Χρυσομαλλοῦσες, μὲ μάτια κόκκινα.

— Εἶσαι ποιητής...

— Κοντὰ σου εἶμαι. Εἶμαι ὁ πιὸ πεζὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου...

Ἡ καρδιά της χόρεψε, πηδούσε. Αἰσθανόταν μιά ἀπεραντὴ εὐτυχία κι' ἡ κοριτσιῶτικη φαντασία της ἔτρεχε.

Ἐπὶ εὐκολα πού γίνονταν ὅλα καμμιὰ φορά. Πῶς ἐρχεται μὲ καλπισμὸ ἡ ἀγάπη! Κι' ὅμως, ἄλλες κοπέλλες, τὴν καρτεροῦνε χρόνια... Νά, ἐμένα πού ἡ τύχη μὲ περιμένε στὴν πόρτα ἑνὸς νοσοκομείου.

Ὅλα τὰ βλεπε εὐκολα, ῥόδινα.

Ἐφ'ὅτ' ἡ ἀγάπη, ἐμπόδιο δὲν ὑπάρχει. Ποῖος ξέρει μονάχα πότε θ' ἀποφασίσῃ νὰ μὲ ζητήσῃ.

Θάθελε νὰ τὸν ρώτησῃ γιὰ τὴν οἰκονομεία του, γιὰ τοὺς γονεῖς του.

Ντρεπόταν, ὅμως, ἐπειδὴ θά φαινόταν πῶς ὁ νοῦς της πῆγαινε ἀμέσως σὺν τῷ γάμῳ. Τὸ ἐνστικτὸ της τῆς εἶπε γὰρ δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ ἐξέθῃσῃ αὐτὰ τὰ πράγματα, πῶς ἂν ἤθελε νὰ νικήσῃ, ἔπρεπε ἴσως νὰ φανῇ δύσκολη.

Ὁ Ἀνδρέας ἔσκυβε πάνω της, τῆς ἀνασάκωνε τὰ χρυσὰ μαλλιά.

— Καθαρὸ χρυσάφι, μουρμούρισε μὲ θαυμασμό. Ἐνα ζωντανό, ζεστὸ χρυσάφι!

Ἡ μητέρα της εἶχε τέτοια μαλλιά.

Ἐπειτα δάγκωσε τὰ χεῖλιά της. Τῇ συνέβαινε πολλὰς φορές αὐτό. Ν' ἀναπολήσῃ μὲ ἀγάπη, μὲ τρυφερότητα, τὴν μητέρα της. Κι' ἔπειτα νὰ νιώσῃ μιά θαυμασιὰ στὴν καρδιά, καθὼς θυμόταν πῶς ἡ μητέρα της δὲν ἦταν σὰν ὅλες τίς μητέρες...

— Δὲ εἶ ἡ μητέρα σου; τῇ ρώτησε ὁ Ἀνδρέας, βλέποντας μιά σκιά στὴ φυσιογνωμία της.

Κούνησε ἀνηχητικὰ τὸ κεφάλι της, μὲ πείσμα.

— Ὅχι, δὲ εἶ. Ὅτε κι' ὁ πατέρας μου. Δὲν ἔχω κανένα...

Ἐπειτα γέλασε ἀφύσικα, νευρικό.

— Ὅχι, δὲ εἶ. Ὅτε κι' ὁ πατέρας μου. Δὲν ἔχω κανένα...

Ἐπειτα γέλασε ἀφύσικα, νευρικό.

— Ὅχι, δὲ εἶ. Ὅτε κι' ὁ πατέρας μου. Δὲν ἔχω κανένα...

Ἐπειτα γέλασε ἀφύσικα, νευρικό.

— Ὅχι, δὲ εἶ. Ὅτε κι' ὁ πατέρας μου. Δὲν ἔχω κανένα...

Ἐπειτα γέλασε ἀφύσικα, νευρικό.

— Ὅχι, δὲ εἶ. Ὅτε κι' ὁ πατέρας μου. Δὲν ἔχω κανένα...

Ἐπειτα γέλασε ἀφύσικα, νευρικό.

— Ὅχι, δὲ εἶ. Ὅτε κι' ὁ πατέρας μου. Δὲν ἔχω κανένα...

Ἐπειτα γέλασε ἀφύσικα, νευρικό.

— Ὅχι, δὲ εἶ. Ὅτε κι' ὁ πατέρας μου. Δὲν ἔχω κανένα...

Ἐπειτα γέλασε ἀφύσικα, νευρικό.

— Ὅχι, δὲ εἶ. Ὅτε κι' ὁ πατέρας μου. Δὲν ἔχω κανένα...

Ἐπειτα γέλασε ἀφύσικα, νευρικό.

— Ὅχι, δὲ εἶ. Ὅτε κι' ὁ πατέρας μου. Δὲν ἔχω κανένα...

Ἐπειτα γέλασε ἀφύσικα, νευρικό.

— Ὅχι, δὲ εἶ. Ὅτε κι' ὁ πατέρας μου. Δὲν ἔχω κανένα...

Ἐπειτα γέλασε ἀφύσικα, νευρικό.

— Ὅχι, δὲ εἶ. Ὅτε κι' ὁ πατέρας μου. Δὲν ἔχω κανένα...

Ἐπειτα γέλασε ἀφύσικα, νευρικό.

— Ὅχι, δὲ εἶ. Ὅτε κι' ὁ πατέρας μου. Δὲν ἔχω κανένα...

Ἐπειτα γέλασε ἀφύσικα, νευρικό.

— Ὅχι, δὲ εἶ. Ὅτε κι' ὁ πατέρας μου. Δὲν ἔχω κανένα...

Ἐπειτα γέλασε ἀφύσικα, νευρικό.

— Μὰ τί τοὺς θέλουμε τοὺς πεθαμένους τώρα;...

Τὴν ἔσφιξε πάνω του καί ζήτησε πάλι τὰ χεῖλιά της.

— Εἶσαι τὸ πιὸ ἐλκυστικό κορίτσι πού γινώσκω! τῆς εἶπε. Κοντὰ σου δὲν ὑπάρχει θάνατος. Μονάχα ζωὴ!...

«Ἡ γυναῖκα μου!»

Βγήκαν τρεῖς φορές συνέχεια μαζί. Ἡ Δάφνη θάθελε νὰ διαλαλήσῃ τὴν εὐτυχία της. Θάθελε νὰ ρωτήσῃ κιόλας κατὰ γὰρ τὸν Ἀνδρέα. Ἀλλὰ δίσταζε. Ὅχι ἀπὸ ντροπὴ τώρα, μὴ τυχόν τὴν ἀφίσῃ καί μείνῃ ἐκτεθειμένη. Αὐτὸ δὲν τόβαζε σὺν τῇς. Πίστευε πῶς τὴν ἀγαποῦσε. Ἀλλὰ φοβόταν νὰ πῇ τὸ μυστικὸν της ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ἐὸ κόσμος εἶναι κακός. Ἡ Μίκα θά ζήλεψι. Ποῖος ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ; Δὲν εἶναι κι' ἀσχημὴ ἡ Μίκα. Σὲ πολλοὺς ἀρέσει. Ὡς τώρα, δὲ τὴν πρόσεξε ὁ Ἀνδρέας. Ἐπειτα... Τί χάρι; θάχῃ πιά ὁ ἐρωτὰς μας, ἀν τὸν κοινολογήσουμε;...

Χαίριζαν τὴν ἀγάπην της καί τὸ μυστικὸν της. Συναντιόνταν σὲ ἀπόμερα σημεία. Κι' ὁ Ἀνδρέας τῆς μιλοῦσε γιὰ τὴν ὁμορφιά της, γιὰ τὴν ἀγάπην του.

Φόρεμα καινούργιο δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ κἀνὴ ἀκόμη.

Ἐμὲ τὸν πρῶτο μισθό, συλλογιζόταν. Ἐνα ταῖτακι. Καλοκαίρι ἐρχεται. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι βαρύντιμο τὸ ὕψοςμα. Ἐνα δροσερὸ ταῖτακι!...

Καί, πραγματικά, σὲ λίγο, κατ'ὀρθωσεν μὲ τὰ λεφτὰ της ν' ἀγοράσῃ ἕνα ἔτοιμο φτηνό, ἀλλὰ νόστιμο φορεματάκι.

Πού θά πᾶμε αὔριο; τὸν ρώτησε, ἀγωνιώντας νὰ φορέσῃ τὸ καινούργιο ρούχο.

Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού παύειν τὸ θάρρος νὰ ρωτήσῃ αὐτὴν πρώτη.

Τὴν κῦτταξε παραξενεμένος καί πρότεινε νὰ πᾶνε στὴν Κηφισιά.

— Αὔριο στίς ἔξῃ, στὴ γωνίτσα μας, τῆς εἶπε.

Φόρεσε μὲ καμιά ὁ τσίτινο φουστανάκι της, τὸ ἄλλο ἀπόγευμα, καί, σειναιμένη κομνημένη, πῆγε σὺν τῷ περὶπτῳ. Ὁ γιατρός ἀργήσε νὰ φανῇ. Πέρασαν καμμιὰ δεκάριά λεπτά τῆς ὥρας ἔτσι. Στὸ τέλος, φάνηκε νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὸ νοσοκομείο. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ὁ μόνος. Δίπλα του περπατοῦσε μιά γυναῖκα. Ἡ Δάφνη εἶχε τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι κάπου τὴν εἶχε ἰδῇ αὐτὴ τὴν γυναῖκα. Ἦταν ψηλὴ, λεπτὴ, μελαχροινὴ, μὲ ἀριστοκρατικὴν εὐφάνισιν, ἀλλὰ δὲ καί πολλὴ ὀφθαλμία.

Ὁ γιατρός προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της, χωρὶς νὰ τὴν κῦτταξῃ. Κι' ὅταν ἔφτασε κοντὰ της, σήκωσε τὰ μάτια του:

— Ἀ, ἀδελφὴ Δάφνη, εἶπε δοσὸ πῶς φυσικά μπορούσε, σὰ νὰ τὴν ἔδλεπε ἀναπάντεχα... Ἐχεις ἐξόδο κι' ἐσὺ; Καλὴ διασκέδασι...

Ἐπειτα, βλέποντας τὰ μάτια τῆς Δάφνης νὰ τὸν παρακολουθοῦνε ἀνίσχυρα, ἐρωτηματικά, πρόσθεσε γρήγορα:

— Δάφνη... ἡ γυναῖκα μου... Ἡ ἀδελφὴ Δάφνη...

Τὸ πρῶτο πού εἶδε ἡ Δάφνη, ἦταν ἕνα ἀγαθὸ, εὐγενικὸ χαμόγελο. Ἦταν τόσο ἀναστατωμένη, πού δὲν ἐδιέκριν

Μόλις την αντίκρουσε ο γιατρός, ήρθε κατεπάνω της.

— Τί θα λές για μένα!...

Χαμήλωσε πιο πολύ τα μάτια της και δεν άποκρίθηκε.

— Έλα στο γραφείο! της ψιθύρισε.

Τούκανε όχι με το κεφάλι και μητρε σ' ένα θάλαμο.

Τάπαζε όλα για όλα, το καταλάβαινε. Μπορούσε να θυμώσει ο Άνδρεας, μπορούσε να πιστέψει πως μία κι' είχε μάθει αυτή, ότι υπάρχει νόμιμη σύζυγος στη μέση, δε συλλογιζόταν να συνεχίσει τις σχέσεις τους.

«Κι' όμως, έτσι πρέπει να φερθώ. Πρέπει να νάρθω με παρακαλέσες».

Όλο το πρωί, απόφυγε να βρεθεί μόνη μπροστά του. Περνούσε, όταν τον έβλεπε σ' αγκιά, χαμηλοβλεπούσα, θλιμμένη. Κι' ένοιωσε τα μάτια του πύρινα πάνω της.

Το μεσημέρι, καθώς κατέβαινε στην τραπεζαρία, ένοιωσε το χέρι του στο μπράτσο της.

— Δάφνη, θέλω να σου μιλήσω, της ψιθύρισε.

Κούνησε άνοητικά το κεφάλι της.

— Πίσω στον κήπο, μόλις φάμε, της ψιθύρισε ξανά και την άφησε.

Σ' όλο το γεύμα, η κοπέλλα ξαναρωτιόταν τί έπρεπε να κάνει. Τη μία στιγμή αποφασίζει να πάει στο ραντεβού, που της έδινε, την άλλη το μετάνιωνε. Στο τέλος, όμως, αποφασίζει να κάνει κάτι, χωρίς να φαίνεται ότι υποχωρούσε.

Είχε μία ώρα για ξεκούραση ελεύθερη. Πήρε, λοιπόν, ένα βιβλίο και κάθισε σ' ένα πάγκο, όχι στο μέρος που της είχε ορίσει, αλλά κάπου εκεί κοντά.

«Αν θέλη, μπορεί να με βρή», συλλογιζόταν.

Πέρασε έτσι κάμποση ώρα. Στο τέλος, τον είδε να χέεται ανήσυχος, με τα μάτια μεγάλα.

Πήγε και κάθισε κοντά της.

— Τί έγινες; Σε περίμενα;

— Τί θέλεις; του άποκρίθηκε θλιμμένη.

Τί θέλεις από μένα;

— Θέλω να σου μιλήσω...

— Λέγε. Σ' ακούω...

— Έδω; Για όνομα του Θεού! Τόσα μάτια μπορούν να μας δουν...

— Τα μάτια της γυναίκας σου;...

— Δεν πρόκειται μονάχα κι' αυτήν...

— Δε σε νοιάζει για τη γυναίκα σου;...

— Δάφνη, έλα στο πίσω μέρος του κήπου, σε παρακαλώ. Έλα...

Την πήρε από το χέρι, την ανάγκασε να σηκωθεί. Κι' αυτή τον άκολουθησε.

— Δάφνη, άρχισε, μόλις βρέθηκαν πί-

σω από κάτι ψηλούς θάμνους, που τους έκρυβαν, ξέρω ότι είσαι έξω φρενών...

— Τότε, γιατί μ' έφερες εδώ;

— Έπειδή δεν άνεχομαι την ιδέα να σ' άφισω «ικραμένη».

— Τί σημασία έχει;

— Δάφνη, σ' αγαπώ. Και θέλω να σε νοιώθω εύτυχισμένη.

— Κι' ήρδες τον καλύτερο τρόπο να με κάνεις εύτυχισμένη.

— Θέλω να πιστέψεις, ότι σ' αγαπώ αληθινά. Θέλω να πιστέψεις, ότι δε σκέφτηκα να σου πω ψέμματα...

— Πολύ σωστά! του άποκρίθηκε με πικρία. Έξε άλλου, δε μουκανες πρότασι γάμου.

— Δε σουκανα πρόταση γάμου, είναι αλήθεια. Αλλά ούτε και καμμία άλλη πρότασι.

— Τότε, λοιπόν; Τί σκοπό έχεις;...

— Κι' εγώ δεν ξέρω, της άποκρίθηκε.

— Βλέπεις, λοιπόν, ότι σκέφτηκες εγωιστικά, του έπτε με παράπονο. Δε σκέφτηκες παρά τί χαρά της στιγμής. Δε με συλλογίστηκες έμένα;

— Δε σ' εξέθεσα, της έπτε. Μόλις σε είδα χτές, έκανα το πών για να μ' καταλάβη τίποτα η γυναίκα μου...

— Για μένα τόκανες; τον ρώτησε με παράπονο.

— Και για σένα, Δάφνη. Στο όρκίζομαι...

— Ίσως πιο πολύ για σένα...

— Σ' ένοιωσε μήπως καταλάβαινε η γυναίκα σου ότι μου είχες δώσει ραντεβού;

— Ίσως... Ίσως να μ' ένοιανε κιόλας. Γιατί πρέπει, καμμία φορά, να καταλύνονται τα πράγματα...

— Βρίσκεσαι σε διάστασι με τη γυναίκα σου; τον ρώτησε γρήγορα.

— Όχι... της άποκρίθηκε τραχητά...

— Πάντως, η άγάπη σου έχει κρουώσει...

— Σώπασαν. Ο Άνδρεας φαινόταν βυθισμένος στις σκέψεις του.

— Δάφνη, της έπτε κάποια στιγμή, ταραγμένος. Θάθελα να σε ρωτήσω κάτι κι' εγώ.

— Λέγε! του άποκρίθηκε ψυχρά.

— Θάθελα να ξέρω... νοιώθεις τίποτα για μένα; Νομίζεις πως θα ήταν δυνατό να μ' αγαπήσεις;

— Τί σημασία έχει; του άποκρίθηκε με ύφος ρωμαντικό.

— Για μένα έχει σημασία...

— Κατέβασε το κεφάλι της.

— Κι' αν μπορούσα να σ' αγαπήσω;

— Κι' αν σ' αγαπώ; Η γυναίκα σου υπάρχει!

— Αυτό ήθελα να ξέρω, της έπτε. Και με μία γρήγορη κίνηση, πήρε το χέρι της και το φίλησε.

Η αλήθεια

Με το κεφάλι της βαρύ, με το σώμα κουρασμένο, ανέλαβε την εργασία της το άλλο πρωί η Δάφνη. Χωρίς να ξέρη κι' αυτή γιατί, ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά.

Απόφυγε να πάει στο γραφείο των γιατρών, όταν ένοιωσε πως ο Άνδρεας βρισκόταν μόνος του εκεί και την περιμένε.

Είχε την εντύπωση πως τα μάτια της αδελφής Πηνελόπης, της προϊσταμένης, την παρακολουθούσαν σήμερα πιο άυστηρά, πιο γεμάτα μομφή.

«Ίσως να μίλησε η Θάλεια, σκέφτηκε. Ίσως να έπτε τον πόνο της».

(Και δε συλλογίστηκε πως Ίσως να της φαινόταν μονάχα πως η προϊσταμένη την παρακολουθούσε φιλοπόπητα).

Χωρίς να σκεφτεί καλά τί κάνει, μπήκα πρώτα στο 303.

Τα μάτια του Γιάννη Βολίνη ήταν καρφωμένα στην πόρτα, λες και περίμενε μ' αγωνία το άνοιγμά της.

Προχώρησε η Δάφνη μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο. Δε σκεφτόταν να παίξει το ρόλο της αδελφής εκείνη τη στιγμή.

— Έ, πως περάσατε τη νύχτα; ρώτησε τον άρρωστο.

Δεν της άποκρίθηκε αυτός. Τη στήλωσε μονάχα με τα μεγάλα τρυφερά του μάτια.

— Δεν πονάτε; τον ξαναρώτησε. Σήκωσε τους ώμους του.

— Τί σημασία έχει ο πόνος.

— Πώς! Είναι κάτι και να μ' πονάτε.

— Κι' οί πεθαμένοι δεν πονάνε, αδερφούλα, δεν το ξέρεις αυτό;

— Όσο της μιλούσε, θάελα της ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται από συμπόνια γι' αυτό το νεό.

Πήγε κοντά του, έσκυψε πάνω του.

— Μην απελπίζεστε, του έπτε. Σήμερα γίνονται θαύματα! Άκούστε που σας το λέω εγώ. Κάθε μέρα γίνονται θαύματα!

— Μην κουράζεσαι, αδερφούλα. Ξέρω καλά την αλήθεια. Ο καθηγητής μ' έχει καταδικάσει.

— Ψέμματα! του φώναξε αυθόρμητα. Σας διαβεβαιώ πως πέρασε ο κίνδυνος, πως δεν διατρέχει κίνδυνο η ζωή σας.

— Αυτό το ξέρω.

— Λοιπόν; τον ρώτησε ένθαρρυντικά, αν και μάντευε την άπάντησή του.

Της πήρε το χέρι, της το χαϊδεψε. Η φωνή του άκούστηκε, άφάγιστα θλιμμένη:

— Μη κουράζεσαι για μένα, μικρή αδελφή... Είσαι πολύ νέα... Μην κουράζεσαι για μένα...

Και, με τα λόγια αυτά, γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος του τοίχου, σά να είχε κουρασθή.

Βγήκε έξω στο διάδρομο η Δάφνη. Τα μάτια της ήταν βουρκωμένα.

Δεν πρόφτασε να τ' ακουπίσει κι' αντίκρουσε τη Μαίρη Κόντου, την άραβωνιαστικά του δυστυχισμένου του Γιαννάκη Βολίνη.

Φορούσε ένα ταγιέρ ολόλευκο, σφιχτό στη μέση, με φούστα πολύ στενή, που άνοθεϊκνε τις άνωγες γραμμές του σώματος της. Τα καστανόχρυσά μαλλιά της τ' είχε σηκωμένα σ' έναν άρχαϊκό κότσο, που δινε περισσότερη μεγαλοπρέπεια στην άριστοκρατική της ευφάνισι. Το πρόσωπό της, λευκό και ορόανο, άστραφε από όμορφιά. Κι' η θλίψη που καθρεφτιζόταν σ' τα καστανόχρυσά ματία της, την έδειχνε άκόμα πιο ώραια.

Στο αντίκρουσμά της η Δάφνη, αίσθανθηκε μία βαθεία συμπόνια.

«Δύστυχη κοπέλλα, συλλογίστηκε. Τί θέλεις την όμορφη, τί τα θέλεις τα πλούτη; Η ζωή σου πάει χαμένη. Τα φτερά σου τσακίστηκαν, πριν πετάξεις, πούν νοιώσης τη χαρά της ζωής».

Προχώρησε προς το μέρος της μ' ένα χαμόγελο γεμάτο συγκίνηση και συμπόνια.

— Πώς είναι; τη ρώτησε η Μαίρη.

Κούνησε η Δάφνη θλιμμένη το κεφάλι της:

— Πώς θέλετε να είναι; Το κακό είναι πως ξέρει την κατάσταση του...

Γέλασε η κοπέλλα πικρά. Η φωνή της

άκούστηκε κάπως άνωπομένη:

— Άδελφή, πως φαντάζεστε έσεις στα νοσοκομεία, πως είναι δυνατόν να ξεγελάστε έναν έπιστήμονα, έναν άνθρωπο που παίζει την ιατρική στα πέντε δάχτυλα; Το θεωρώ και άπαύκωτο να του δίνετε ψεύτικες έλπίδες...

— Όλη η συμπόνια έφυγε με μιάς από την καρδιά της Δάφνης. Ένοιωσε άξανα μία έχθρα γι' αυτή την όμορφη κοπέλλα.

Ναι, μία έαφονική, άκαταμάχητη αντίπαλος. Και της άποκρίθηκε πιο τσουχερά απ' ό,τι Ίσως βάποεσε:

— Η ελίκρίνεϊα είναι σκληρή καμμία φορά, δεσποινίς. Όλα έρχονται στην ώρα τους. Κι' η αλήθεια που μπορεί να σκοτώσει καμμία φορά, γίνεται δεκτή πιο φυσιολογικά, όταν έρθει στην ώρα της...

Δεν περίμενε αυτή την έντονη άπάντησι η όμορφη κοπέλλα. Πειράχτηκε και στήλωσε τα μεγάλα της μάτια στην άδελφή άυστηρά.

— Δε μου λέτε; έπτε τσουχερά, νομίζετε πως είναι φιλόανθρωπο να τον βασανίσετε δυο-τρεις μήνες με ψεύτικες έλπίδες κι' έπειτα ξαφνικά να του πíte πως είναι καταδικασμένος; Να του τ' πíte άκριβώς όταν θα περιμένη να σκευθί, όταν θα άνοίγεται η ψυχή του ξανά στη ζωή, όταν δε θα είναι προετοιμασμένος για τον πόνο;...

— Τη σώμα του όμως θαχ δυναμώσει τότε... έπτε η Δάφνη.

Έτοιμαζόταν να πη κι' άλλα λόγια, παρ' όλη την έπαγγελματική της συνείδησι. Η έρε, ότι άπαγορεύεται να συζητή με άσθενείς και με τους συγγενείς των άσθενών. Κι' όμως, της ήταν άδύνατο να μ' αντρκρούση την όμορφη αυτή και πλούσια, καθώς φαινόταν, άραβωνιαστικά.

Έκείνη τη στιγμή όμως ένοιωσε δυο μάτια άυστηρά, στήλωμένα πάνω της. Και μία φωνή που την πάγωσε:

— Άδελφή, Δάφνη!

Η Πηνελόπη την κτύπαζε με μάτια γεμάτα μομφή. Δεν της έπτε τίποτ' άλλο έκείνη τη στιγμή. Μονάχα την κτύπαζε. Κι' η Δάφνη ένοιωσε το αίμα να φουντώνει στα μάγουλά της. Χωρίς άλλη λέξι, έτρεξε και χάθηκε σ' ένα άλλο θάλαμο.

Κι' η Μαίρη άνοίξε την πόρτα του άραβωνιαστικού της.

Ένα σφίξιμο του χεριού...

Έτρεμε να παρουσιαστή στο διάδρομο η Δάφνη. Είχε ένα συναίσθημα ένοχής, χωρίς να καταλαβαίνει κι' αυτή γιατί. Ήταν πάντως σίγουρη πως η προϊσταμένη θα της έκανε παρατήρησι. Γι' αυτό την απέφυγε. Χωνόταν από τον ένα θάλαμο στον άλλο κλεφτά-κλεφτά και δε σήκωνε το κεφάλι από τη δουλειά της.

Όταν έφθασε ο καθηγητής για την καθημερινή του έπίσκεψη, η Δάφνη, καθώς κι' οί άλλες αδελφές, μπήκαν στους θάλαμους για ν' άπομακρύνουν τους τυχόν πραινούς έπισκέπτες των άσθενών.

Άναγκαστικά μπήκε και στο 303 η κοπέλλα.

Η Μαίρη καθόταν στην πολυθρόνα, δίπλα στο κρεβάτι, και κτύπαζε τον άρρωστο με μάτια τόσο περίλυπα, που η καρδιά της πάγωσε.

Πέρασε έξω, παρακαλώ, της έπτε, με ύφος πιο έντονο απ' ό,τι θα το ήθελε κι' η ίδια.

— Γιατί; έκανε αυτή, κρούα.

— Έπίσκεψη του καθηγητού.

— Και τί μ' αυτό; διαμαρτυρήθηκε η κοπέλλα.

— Πέραστε, παρακαλώ, έξω, έπτε πάλι γευρισμένη η Δάφνη, καθώς έβλεπε κιόλας τον καθηγητή με την άκολουθία του στο διάδρομο.

Η Μαίρη σηκώθηκε, με ύφος προσβεβλημένης μεγαλειότητας. Στην πόρτα συναντήθηκε με το γιατρό, αυτός όμως προσπέρασε, χωρίς να την προσέξει.

Σ' όλο το διάστημα, που βάσταζε η έπίσκεψη του καθηγητού στους θάλαμους, η Μαίρη Κόντου καθόταν σε μία καρέκλα στο διάδρομο, με ύφος παγωμένο.

Η Δάφνη άκολουθούσε τη συνοδεία του καθηγητού. Χτυπούσε η καρδιά της παρ' όλην, όταν τον είδε να σκυβί πάνω στο Γιαννάκη Βολίνη, να τον έξετάζει, να του υποβάλλει μερικές έρωτήσεις. Όταν βγήκε

από το θάλαμο, ο καθηγητής, τον άκουσε να λήη στους νεαρούς γιατρούς:

— Άκριβώς, όπως το πρόβλεψα, όληκή παράλυσις των κάτω άκρων...

Κάποιος γιατρός του υπέβαλε ψιθυριστά μία έρώτησι κι' ο καθηγητής άποκρίθηκε κοστά:

— Τελείως περιττό, τελείως περιττό! Δεν υπάρχει καμμία πιθανότης...

Έπειτα μπήκε σ' άλλο θάλαμο, ενώ η Δάφνη ένοιωσε για μία στιγμή την καρδιά της να παγώνει.

Όταν τελείωσε το γύρο όλων των θάλαμων, ο καθηγητής, σηκώθηκε η Μαίρη και πήγε κατεπάνω του. Η φωνή της άκούστηκε σταθερή, άποφασιστική:

— Λοιπόν, κύριε καθηγητή; Μήπως έχετε να μου πíte τίποτε πιο ένοχόιστο σήμερα;

Η Δάφνη αίσθανθηκε κάποιο φόβο. Η έρε, καλά τον καθηγητή. Ήξερε, ότι δεν του άρεσαν τα πολλά λόγια, και προπάντων οί άσκοπες έρωτήσεις. Ήξερε συγχρόνως πως δεν τ' άρεσε να βλέπη συγγενείς των άσθενών το πρωί στους διαδρόμους. Έδινε την άδεια μόνον όταν έπρόκειτο για καμμία έξαιρετικά βαρεία περίπτωση.

Αντί να προσπεράσει με μία λέξι μονάχα, ο Νικηφόρος Λάντικας στάθηκε μ' όλο του το έπιτελείο μπροστά στην κοπέλλα. Τα μάτια του γκρίνια, έξιπνα, γρήγορα, της έροίξαν μία διαπεραστική ματιά. Θάλεγε κανείς πως τα μάτια του περνούσαν μέσα απ' όλα τα στρώματα, που είναι δυνατόν να κρύβουν τ' αληθινά συναισθήματα ενός ανθρώπου, πως είχαν την ικανότητα να δειδιούσαν ως τα πιο άπόκρυφα βύθια της ψυχής.

Όλοι την έτρεμαν αυτή τη ματιά. Όλοι ήξεραν πως δεν ήταν εύκολο να κρύβουν την αλήθεια από τον Νικηφόρο Λάντικα.

Γι' αυτό η Δάφνη άπόρησε.

«Τί την κτύπαζε έτσι; συλλογίστηκε. Τί θέλει ν' άνακαλύψη;»

Μισό δευτερόλεπτο βάσταξε αυτή η έρευνητική ιατιά. Έπειτα η άπάντησι του καθηγητού ήρθε κοστή, κρούα, άδυσώπητη:

— Δυστυχώς! Δεν άλλαξε τίποτα, άπολύτως τίποτα. Ο μυστήρι σας θα μείνει παράλυτος έφ' όρου ζωής. Είναι σκληρό που σας το λέω έτσι, αλλά το κάνω για να προσερχοσθήτε...

Η Μαίρη τον κτύπαζε, σά να μην καταλάβαινε. Τότε αυτός, αντί να την άφήση και να φύγη, όπως περίμενε η Δάφνη, της πήρε το χέρι, και την κτύπαζε με παράξενο ύφος μέσα στα μάτια:

— Η ζωή παρασούσε, πολλά άπόρροπα, της έπτε. Τί να γίνη.

Και της έσφιξε πολλή ώρα το χέρι, κά-

τω από τα έμβρόντητα μάτια των νεαρών γιατρών και των αδελφών.

— Κύριε καθηγητή, πρόφερε με φωνή ήρεμη, σίγουρη, η κοπέλλα, θα μπορέσω ναρθώ κι' άύριο το πρωί!

— Να έρχεστε όποτε θέλετε, άποκρίθηκε άδίστακτα ο καθηγητής.

Κι' έπειτα, σά να ήθελε να δικαιολογηθή στους βοηθούς του, πρόσθεσε:

— Να έρχόσαστε για να του τ' άπώνετε το ήθικό του.

— Ευχαριστώ, κύριε καθηγητή, πρόφερε η Μαίρη Κόντου θερμά, κι' έπειτα του έδωσε πάλι το χέρι της.

Πάλι το κράτησε στη φούχτα του ο καθηγητής, πολλή ώρα. Και πάλι οί ματιές των νεαρών γιατρών έδειξαν άπορία.

Κι' έπειτα η Μαίρη προχώρησε στο διάδρομο, γυρίζοντας την πλάτη στη συνοδεία. Η κορμωστασιά της ήταν καμρωτή, το βάδισμά της έλαστικό, άποφασιστικό, υπέρφανο, το ύφος της άπόλυτα σίγουρο.

Κι' η ματιά του Νικηφόρου Λάντικα την άκολουθούσε κάμπωση ώρα στο διάδρομο.

Έπειτα, ο καθηγητής ξερόδωξε, πήρε το άυστηρό του ύφος και προχώρησε προς το γραφείο του.

Σχέλια

— Να τα μας! ψιθύρισε η Μίκα στη Δάφνη, μόλις έξαφανίστηκε η συνοδεία των γιατρών. Τα είδες;

— Κάτι μου φάνηκε σάν παράξενο.

— Σάν παράξενο; έρωτεύτηκε η Μίκα. Μα ήταν καταπληκτικό! Τον έχεις ξαναδύ έτσι τον καθηγητή;

— Λες να είναι κεραυνοδόλος έρως;

Κούνησε η Μίκα δυσπιστά το κεφάλι της.

— Τότε; ρώτησε η Δάφνη.

— Τί άφελής που είσαι, καυμένη Δάφνη!

— Έξήγησέ μου, λοιπόν...

— Ξέρεις ποιά είναι αυτή η Μαίρη Κόντου;

— Ναι. Ένδιαφέρθηκες να μάθης ποιά είναι;

— Γιατί να ένδιαφερωθώ; ρώτησε κάπως πειροσμένη, η κοπέλλα.

— Ο καθηγητής όμως, φαίνεται, ένδιαφέρθηκε κι' έμαθε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Επανόρθωσις

Η δημοσιευθείσα άγγελία των άρρωστων της αδελφής Μαρίνας Πελέκα εις τα «Ερηνωτικά» του προηγούμενου τεύχους (αριθ. 799, σελ. 32) δεν ανταποκρίνεται εις την πραγματικότητα.

ΩΡΑ 12.30' Μ. Μ. ΣΤΟ ΚΑΠΡΙ

Όπως κάθε χρόνο, έτσι κι' έφέτος πολλοί θασιείς του πλούτου και πολλές θασιίσσες της όμορφιάς παραθερίζουν στο Κάπρι της Ιταλίας. Η φωτογραφία μας παρουσιάζει ένα στιγμιότυπο από τη ζωή στο μαγευτικό αυτό κέντρο παραθερισμού της Μεσογείου. Η ώρα είναι 12 και 30' και ένα γκαρσόνι με σλιπ σερβιέρι τη μακαρονάδα στους πελάτες ενός ρεστωράν, που δεν ένοούν να έγκαταλείνουν τα πλωτά έλαστικά στρώματά τους και τις πλαστικές θάφκες τους.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ ΠΟΥ ΔΙΑΘΕΤΟΥΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Αν είστε κυνηγός και διαθέτετε σύγχρονο αυτοκίνητο θα μπορείτε κάλλιστα να μεταφέρετε τα σκυλιά σας μέσα στο πόρτ-μπαγκάζ, άρκει να παραγγείλετε προηγουμένως στο γκαράζ να σας άνοίξουν δυο τράπεζες στο σκεπάσμα του όχηματός σας. Έτσι, όταν ο κολοβός άπο έτοιμα καλύμματα που κλείνουν σε περιπέσει άρραχίς. Έτσι, όταν ο κολοβός άπο έτοιμα καλύμματα που κλείνουν σε περιπέσει άρραχίς. Έτσι, όταν ο κολοβός άπο έτοιμα καλύμματα που κλείνουν σε περιπέσει άρραχίς.

Η ΜΙΣ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ!

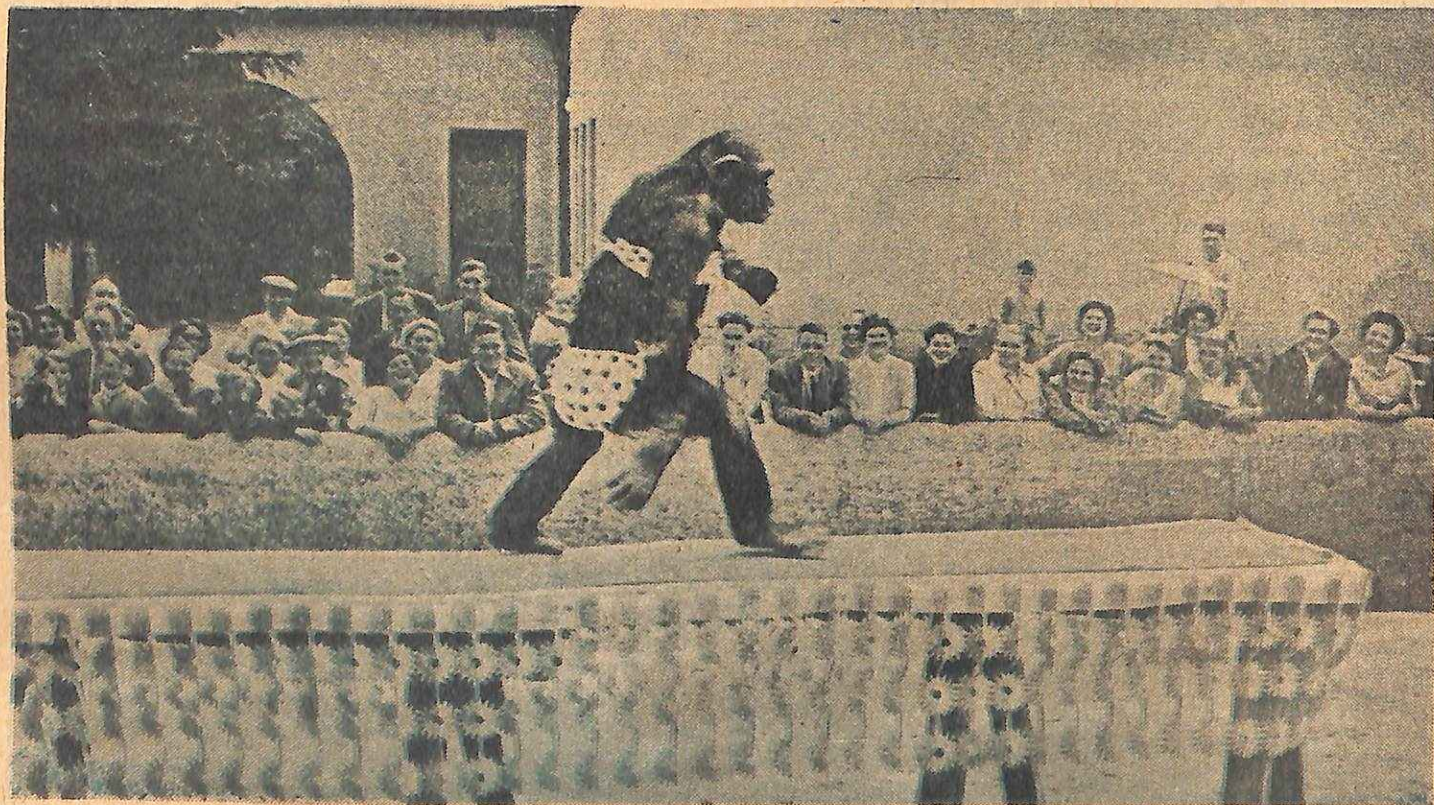
Μιά έξυπνη παρωδία των καλλιστείων στο Ζωολογικό κήπο του Μονάχου

ΟΙ αντικαλλιστεϊακοί όλου του κόσμου απόκτησαν, τελευταία, ένα επί πλέον επιχείρημα, για να βάλουν έναντι του θεσμού των καλλιστείων και να ζητούν την άμεση κατάργησή τους. Μετά τα παρατράγουδα, που σημειώθηκαν στην έκλογή της «Μίς Υφήλιος 1957» στο Λόνγκ Μπήτς — όπου, καθώς ξέρουμε, η «Μίς Αμερική» αποκαλύφθηκε κυρία με τρία παιδιά — καινούργια παρατράγουδα έγιναν στα καλλιστεία για την ανάδειξη... της «Μίς Ζωολογικός Κήπος 1957»!

Τα μοναδικά στο είδος τους αυτά καλλιστεία, μια έξυπνότερη παρωδία των καθιερωμένων, που η εμπνευσή τους ωφειλόταν στους διευθυντές του Ζωολογικού Κήπου του Μονάχου, καταλήξαν σε απροσδόκητα κωμικοτραγικά επακόλουθα.

Εκείνο, που αποδείχτηκε στα ιδιότυπα καλλιστεία της βαυαρικής πρωτεύουσας, ήταν πως τα θηλυκά όντα του ζωικού βασιλείου δεν έχουν καθόλου μεγαλύτερη... πνευματική ώριμότητα από τις διάφορες υποψήφιες «μίσ» και πως έννοούν να παίρνουν εξ ίσου σοβαρά, όσο κι αυτές, τους διαγωνισμούς καλλονής. Έτσι, ενώ οι πολυπληθέστατοι θεαταί, που συγκεντρώθηκαν για να παρακολουθήσουν τα καλλιστεία του Ζωολογικού Κήπου, καταδιασκεδάσαν με τις μαϊμούδες — τις πρωταγωνίστριες του διαγωνισμού — εκείνες οι καυμένες δεν διασκεδάσαν καθόλου, συμπεριλαμβανομένης ακόμη και της νικήτριας, της τρισαγατωμένης Μάουζι, που έκλαψε έπειτα πικρά στα έρειπια του θριάμβου της!

Μιά υποψήφια «μίσ», ενώ παρελαύνει με το μπικίνι της από την γέφυρα της όμορφιάς...

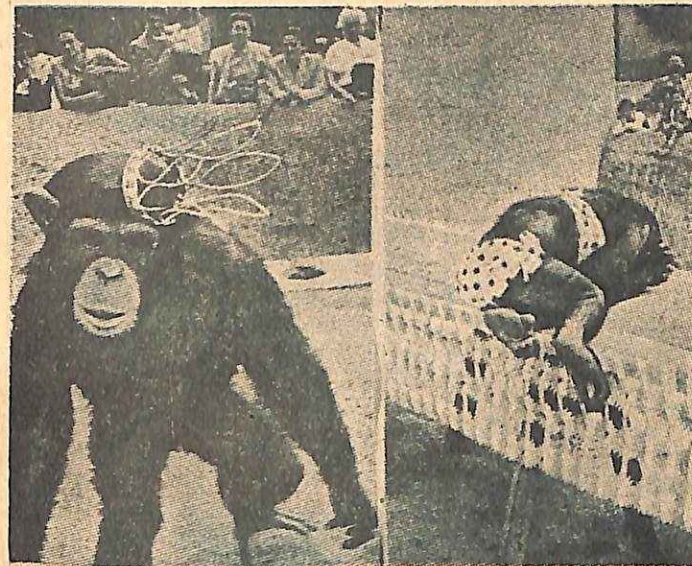
Κανείς θεατής — γράφουν οι γερμανικές εφημερίδες — δεν υποψιαζόταν τα... ψυχικά δράματα, που έμελλε να ξεμοχλαστές και... προκλητικές, ανέβαιναν, για να παρελάσουν μιά-μιά, στη γέφυρα της όμορφιάς!

Η διεύθυνση του ζωολογικού κήπου, που θέλησε να μιμηθεί κατά γράμμα τα... ανθρώπινα καλλιστεία, χωρίς να παραλείψει καμιά λεπτομέρεια, είχε φροντίσει να ντύσει τις μαϊμούδες με όμοιομορφα... μπικίνι — άσπρα με μπλε πουάν — και τους είχε εξασφαλίσει τα μέσα, για να... μακιγιαριστούν και να παρφουμαριστούν όσο ήθελαν!

Επίσης, είχε εγκαταστήσει έναν έξυπνότερο... φωτορεπόρτερ-χιμπαντζή μπροστά στη φωτογραφική μηχανή, για να αποθανάτισει την έκλογή της ωραίας των ωραίων, ενώ ένας... σπήκερ πιγκουίνος είχε τοποθετηθεί, με το στίλβνο, επίσημο φράκο του, μπροστά στο μικρόφωνο.

Δυστυχώς, η εύθυμη και γιορταστική ατμόσφαιρα, στην οποία άρχισαν τα καλλιστεία, δεν άργησε να θλωώσει. Τα σύννεφα μαζεύτηκαν ξαφνικά, προμηνώντας το ξέσπασμα μπόρας στον αίθριο καλοκαιριάτικο ουρανό.

Το πρώτο «όδυνηρό» πρόσωπο έγινε τη στιγμή, που θ' άρχιζε η παρέλαση των μακιγιαρισμένων και παρφουμαρισμένων υποψηφίων «μίσ» από τη γέφυρα της όμορφιάς. Θέλοντας να τραβήξουν την παρωδία των καλλιστείων ως τα έσχατα, οι οργανωτές αποφάσισαν ξαφνικά να αποκλείσουν μιά υποψήφια, τη Σούζι, για τους ίδιους λόγους, που είχε

Αριστερά: Όταν δυο εβονερές μαϊμούδες έρριξαν τη Μάουζι από τον θρόνο της, μια τρίτη έφερε το στέμμα της «μίσ» κι έφυγε τρέχοντας. Δεξιά: Η Σούζι αναλύθηκε σε λυγμούς για τον άδικο αποκλεισμό της, ενώ οι άκαρδοι θεατές έσπούν στα γέλια!

αποκλειστή, μερικές εβδομάδες πιο πριν, η «Μίς Αμερική» από το διαγωνισμό του Λόνγκ Μπήτς!

«Η υποψήφια Σούζι — αναγγείλανε — αποκλείεται του διαγωνισμού, επειδή ενεφανίσθη ως δεσποινίς, ενώ έχει έντεκα γάμους στο παρελθόν της!»

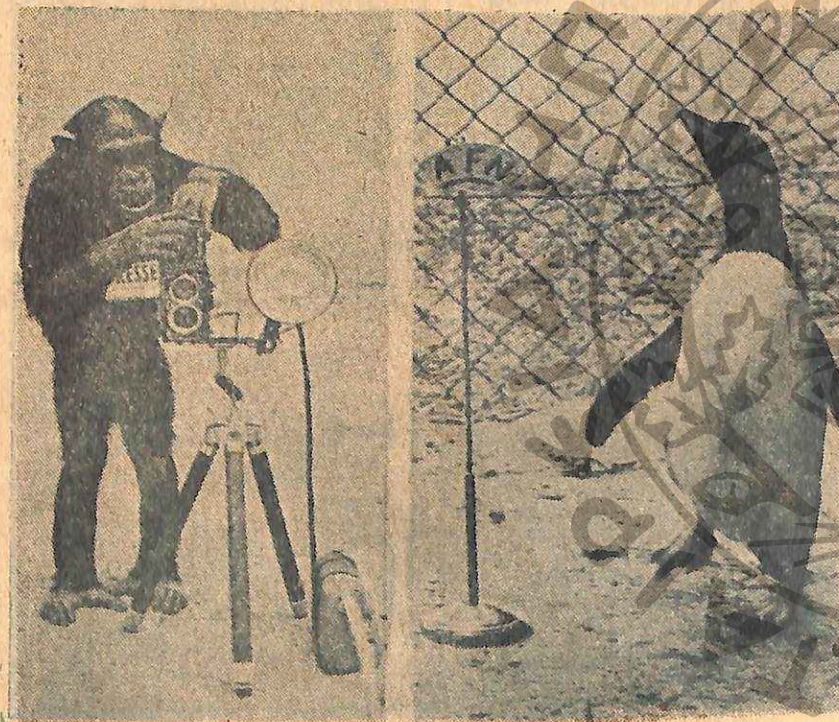
Ομηρικά γέλια, από την πλευρά των θεατών, υποδέχτηκαν αυτή την ανακοίνωση. Η μόνη, όμως, που δεν γέλασε, ήταν η ίδια η αμέσως ενδιαφερομένη!

Η άμοιρη ή Σούζι πήρε πολύ κατάκαρδα τον αποκλεισμό της — τόσο κατάκαρδα, όσο θα τον έπαιρνε και κάθε άλλη Σούζι, του πιθηκίσου ή του ανθρώπινου γένους! Γονάτισε μπροστά στη γέφυρα της όμορφιάς, έκρυψε το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της και αναλύθηκε σε λυγμούς!

Αυτό ήταν το πρώτο έπειστικό, που έμελλε να φανερωθεί τη δραματική τροπή, που θα παίρνε η εύθυμη παρωδία των καλλιστείων.

Το δεύτερο και σπουδαιότερο έγινε, όταν, αφού τελείωσε η παρέλαση από τη γέφυρα της όμορφιάς και υποβλήθηκαν οι συμμετέχουσες σε «τέστ εξυπνάδας», οι έλληνοδίκες αναδείξαν νικήτρια τη Μάουζι.

Ενώ οι θεαταί χειροκροτούσαν μ' ένθουσιασμό, η γοητευτική «μίσ» ανέβηκε καμαρώνοντας στο θρόνο, που της είχαν ετοιμάσει, κάθισε να της φορέσουν την ταινία και το στέμμα της βασίλισσας της όμορφιάς, άδραξε... με το ποδι της την ανθοδέσμη που της προσέφεραν και χαμογέλασε,

Η Μάουζι, καμαρώνοντας, άτενιζε τα φλάς των φωτορεπόρτερ, που την αποθανάτιζαν στον θρόνο της. Αλλά η ευτυχία της δεν κράτησε για πολύ...

γεμάτη ίκανοποίησι και αυτοπεποίθησι, στους φωτογράφους που την αποθανάτιζαν.

Αλλά η ευτυχία της — αλλοίμονο! — δεν κράτησε πάρα πάνω από ένα λεπτό.

Δύο από τις νικημένες αντιπάλους της δε μπόρεσαν να καταπνίξουν τη ζήλεια τους, βλέποντας τον θρίαμβο της Μάουζι. Μ' ένα σάλτο, σαν να ήταν κι οι δυο συνεννοημένες, ώρμησαν καταπάνω της, την πέταξαν από το θρόνο της, της καταδέσκιαν την ταινία με τον τίτλο της και την όμορφη ανθοδέσμη και, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, την έδειραν κι από πάνω!

Συγχρόνως, μια τρίτη μαϊμού έσπευσε να της βγάλει το στέμμα από το κεφάλι και να το φορέσει στο δικό της, επανορθώνοντας έτσι, με την μέθοδο... της αυτοδικίας, την αδικία, που πίστευε πως της είχαν κάνει οι έλληνοδίκες εκλεγόντας άλλη για βασίλισσα της όμορφιάς.

Το μόνο καλό, στην απροσδόκητη αυτή εξέλιξη των καλλιστείων, ήταν πως οι καυγάδες δεν είχαν συνέχεια. Την άλλη μέρα, η Μάουζι είχε συμφιλιωθεί με τις ήττημένες αντιπάλους της.

Οι μαϊμούδες, βλέπετε, είναι λιγότερο μνησικάκες από τις γυναίκες...

Ένας πιθηκος έκτελλε χρέη φωτορεπόρτερ και ένας πιγκουίνος χρέη σπήκερ!...

«ΕΠΙ ΕΞΥΒΡΙΣΕΙ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Ένας κοινός τύπος, γευτικός. ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Σοβαρός. ΕΝΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ. Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Πρωί, δχτώ και μισή στην όδο Πανεπιστημίου).

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: (Το έχει πολύ βιαστικά και σκοντάφτει απάνω στον άγνωστο κύριο)... Στραβομάρα έχεις βρέ;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Με συγχωρείτε, αλλά νομίζω ότι σεις με πατήσατε.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Τόν κακό σου τον καιρό!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Μά... γιατί με βρίζετε, κύριε;

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: "Αμ τι θές να σου κάνω; Πέφτει απάνω μου και μου λές να μη σε βρίσω; Ν' ανοίγεις τα στραβά σου βρέ και γά κυττάς πώς περπατάς. "Οχι να βαδίζεις σαν ζώον.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Φαίνεται πως είσθε εκνευρισμένος πρωί-πρωί.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Τόν κακό σου το φάρο, που θα με είρωνευθής κι' όλος, ηλίθιε!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: (Υπομονετικά): Εύχαριστώ.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: "Εχε χάρη που είμαι βιαστικός. Άλλοιώς θα σου λεγα εκείνα που σου χρειάζονται.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Είσαθε-πολύ ευέξαπτος.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: "Αει στο διάολο! Γαϊδούρι! Και σε σημειώνω, βρέ. "Αν σε ξαναδώ στο δρόμο μου, άλλοιώς σου. Θα σε κάνω να με θυμάσαι για όλη σου τη ζωή! Βλάκα.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στον προθάλαμο του Προεδρείου).

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: "Αργήσες, κύριε Παπαδόπουλε.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Αργήσα, γιατί σκόνταψα σε κάποιον ήλιθιο. Κι' αν δεν είχα δικαστήριο, θα τον είχα σπάζει στο ξύλο.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: "Ασε τα νεύρα πρωί-πρωί. Τώρα έχεις δίκη και χρειάζεσαι ψυχραιμία και ηρεμία πνεύματος.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Σε παρακαλώ. Συστάσεις δεν θέλω. Κρατώ τις για κανέναν άλλον πελάτη.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Κουδούνι, πάμε γρήγορα. Έχουμε αούρωμό ένα!

(Μπαίνουν στην αίθουσα).

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: (ώχρες δροσσταλίδες στο πρόσωπο): "Ωχ! κάκκα.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Πάμε να φύγουμε κι' ας διακασθώ έρμηνη.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Γιατί;

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Αύτος που μάλλωσα στο δρόμο, είναι ο πρόεδρος του δικαστηρίου.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Βλέπεις τί κάνει με τα νεύρα σου;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Παπαδόπουλε Γεώργιε.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: (τόν σκουντάει): Πες «παρών».

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Δε μπορώ. Στέγνωσε το στόμα μου.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: (φωνάζει): Παρών!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Ο Παπαδόπουλος κάθεται στο έδωλο κιτρινοπράσινο, αποφεύγοντας να κυττάει τον πρόεδρο).

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: (με αγορευτικό στόμφο): Κύριε πρόεδρε, κατηγορούμεθα επί εξυβρίσεως. Η κατηγορία είναι αδικος και ψευδής. Ο πελάτης μου, κύριε πρόεδρε, είναι το πρότυπον της ευγενείας, της πραότητος, της εύπειας. Ουδέποτε έδωσε άφορμην παρεξηγήσεως, ουδέποτε παρεξέτρεψε η γλώσσα του. Ο άνθρωπος αυτός... ιδέτε την πράον φυσιογνωμίαν του κύριε πρόεδρε... ο άνθρωπος αυτός, λέγω, ενσαρκώνει τον τύπο του αγαθού χριστιανού, όστις στρέφει και την άλλην παρειάν με ύπουλότην, καρτερίαν, μεγαλοψυχίαν, ανωτερότητα και... και... τέλος πάντων τά είπα νομίζω... (Βήχει). Είναι αδύνατον ο άνθρωπος αυτός να εξυβρίσει... Δεν τον συνήθίζει, κύριε πρόεδρε, δεν εξαπτεται, δεν παραφέρεται. Είναι ο άνθρωπος ο οποίος μειδιά και εις τους ένθρους του, γλυκύς και μελιστάλατος, ευγενής και εξυπνέτις, καλόκαρδος και ύψηλός, εις δε τάς φλέβας του δεν ρέει αίμα, αλλά μέλι... "Ιδέτε την φυσιογνωμίαν του, κύριε πρόεδρε. "Ιδέτε το ήρεμον βλέμμα του. Είναι δυνατόν ο άνθρωπος αυτός να έκτραπή ποτέ;

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: (ταράζεται και τρέμει συγκορμένος από νεύρα, γιατί φοβάται πως ο δικηγόρος θα έσοργήσει περισσότερο τον πρόεδρο): Κύριε συνήγορε...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (αύστηρά): Κάθσε κάτω, κατηγορούμενε! Και πρόσχε τί λέγει ο συνήγορός σου. (Στό δικηγόρο). Συνεχίσατε, παρακαλώ, το έγκώμιον του ευγενούς πελάτου σας.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: (παίρνει θάρρος, αγριοκυττάζει τον κατηγορούμενο και συνεχίζει με μεγάλη ζωρότητα): Κύριε πρόεδρε, ο άνθρωπος αυτός είναι ένα αγαθόν και άσκαον άνριον. Ένα ήσυχο πρόβατον του Θεού το όποιον έρυθρία, κ. πρόεδρε, όταν ακούση όχι βωμολοχίαν αλλά άπλως την λέξιν «σατανάς» ή «διάβολος»...

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (τρέμων συγκορμος από νεύρα): Φτάνει! Φτάνει! Σταμάτα!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (χτυπάει το κουδούνι): Κάθσε κάτω κατηγορούμενε. Επίβαρύνεις τί θέσι σου.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Λέει βλακείες. Θα του σπάσω τα μούτρα!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Κάθσε είπα, θα σε στείλω μέσα δεμένο!... Συνεχίσατε κ. συνήγορε.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: (αλλάζει τελείως ύφος): Είναι περιττό να συνεχίσω κ. πρόεδρε. Η κρίσι και ή πείρα σας δεν έχουν ανάγκη βοήθειας έκ μέρους μου. Αντελήφθητε προσωπικώς κ. πρόεδρε, ότι πρόκειται περί ενός ήμιπαράφρονος διά να μη είπω τελείως παράφρονος, ο οποίος πρέπει να έλκύση τόν βαρύνοντα οικτον σας και να παραδοθή εις τάς χείρας της έπιστήμης. (Συγκινείται επαγγελματικώς μέχρι λυγμού). Είναι ένας... δυστυχής ανισόρροπος ο οποίος έχει και το έλαφρονικόν του φοβερό καυσσόν των τών ήμερών. Νομίζω ότι δεν έχει ανάγκην υπερασπίσεως. "Ιδέτε την έξαλλον φυσιογνωμίαν του, το πύρινον και άνήσυχον βλέμμα του. Την τρέμουσαν σιαγόνα του και κρίνατε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (με χαμόγελο πλήρες, σημασίας): Τό δικαστήριον άμφιβάλλει.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Εύχαριστώ, κύριε πρόεδρε!

(Σημειώσις: Τό «άμφιβάλλει» του προέδρου σημαίνει απαλλαγήν. Άλλά είχε διπλή έννοια. Κι' έτσι έκλεισε ή...

ΑΥΛΑΙΑ

ΕΦΙΛΟΝ

•••

Της στιγμής

Η σύζυγος: Πού ήσων τόσες ώρες;

Ο σύζυγος: Πήγα κι' έκανα λουτρό.

Η σύζυγος: Μά εσύ λείπεις από τίς εφτά! Πέντε ώρες χρειάζονται για ένα λουτρό!

Ο σύζυγος: Εξέρει τί έπαθα, καυμένη; Έκει που έπαιρνα το μπάνιο μου, με πήρε ο ύπνος κι' αποκοιμήθηκα...

Ο πρόεδρος: Είναι αλήθεια ότι είπες βλάκα αυτόν τον κύριο;

Ο κατηγορούμενος: Δε θυμάμαι καλά, κύριε πρόεδρε, αλλά όσο τον κυττάω... τόσο μου φαίνεται πως του τό είπα!...

ΣΚΛΗΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΑΝΤΙ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ

Η νεαρή Άγγλιδα Άννα Χέγγουντ διέκοψε απότομος εφέτος τα θαλάσσια λουτρά της. Στην πλάς του Λίντο του Λονδίνου, όπου είχε καταφύγει, αναζητώντας λίγη ηρεσία, την γνώρισε ένας Άγγλος κινηματογραφικός παραγωγός και αδιότακτα της ανέθεσε τον πρώτο ρόλο σ' ένα νέο του φιλμ. Η Άννα διέκοψε άμέσως τα λουτρά της, και τώρα εργάζεται μέρα και νύχτα για να μωρέσει ο σκηνόθετης όσο το δυνατόν πιο σύντομα ν' άρχισι το γύρισμα του έργου.

Η ΜΑΓΙΜΟΥΔΙΤΣΑ ΠΟΥ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΕ

Η μαϊμούδισσα αυτή δραπέτευσε ένα θράβυ, πρό δεκαπέντε ημερών απ' το κλουβί της στο Ζωολογικό Κήπο του Άγιου Φραγκίσκου και άναστάωσε μία ολοκληρή συνοικία Μέσα σε μία νύχτα ο «Μάκτο», όπως λέγεται, αυτή η μαϊμού έπεσκέφθηκε περί τα 200 διαμερίσματα, και ιδιαίτερώς τις κουζίνες τους, όπου τά έκαμε κυριαρχικά «γυαλιά-κοφιά». Τέλος, τις πρωινές ώρες, ο φύλακας του κήπου που έψαχνε ολοκληρή τη νύχτα στα σπείτα της συνοικίας, άνακάλυψε και κατάφερε να συλλάβη τόν μικρό ταρσάρι χρησιμοποιώντας για δόλωμα μία μπανάνα!...

Έπτά άνδρες ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Πώς θα τους άναγνωρίσετε και θα προφυλαχθήτε

Λένε ότι, σε μία ώριμή ηλικία, οι άνδρες είναι περισσότερο επικίνδυνοι από κάθε άλλη περίοδο της ζωής τους, ως άντίπαλοι στον έρωτα.

Άλλα κανείς δεν δρέθηκε ως τώρα να καθορίση αυτή την ηλικία. Ένώ αντίθετα, ή πείρα άποδεικνύει ότι σ' όποια ηλικία κι' αν βρίσκωνται, οι άνδρες μπορούν να γίνουν επικίνδυνοι, άναλόγα με την τακτική που ακολουθούν. Συγκεκριμένα, υπάρχουν έπτά τύποι επικινδύνων άνδρων, που με λίγη προσοχή, μπορεί κάθε γυναίκα να τους άναγνωρίσει, να τους ξεσκεπάσει και να προστατευθή από τίς έρωτικές επιθέσεις τους. Στην νεαρή ηλικία, ή γυναίκα θα συναντήσει τόν ένθουσιώδη νέο, που ή φύσι του έχει δώσει όλα τα εφόδια για τόν έρωτα, έκτός από την ώριμότητα. Μιλάει πειστικά, αν και ή λογική του δεν είναι πάντοτε σταθερή. Έχει την έντύπωση ότι τά ξέρει όλα —κι' αυτό του δίνει αυτοπεποίθησι. Οι έρωτικοί του δεσμοί είναι πάντοτε έντονοι, έστω κι' αν δεν κρατάνε πολύ.

Είναι χωρίς άμφιβολία επικίνδυνος, γιατί έχει πολλά προσόντα και πλεονεκτήματα, χωρίς να έχη και την ευθύνη για τίς πράξεις του. Κάνει τους άλλους να υποφέρουν, χωρίς να τό καταλαβαίνει κι' ο ίδιος. Η στοιχειώδης και άποτελεσματική προφύλαξι για την γυναίκα, είναι να μην άπομονωθεί μαζί του. Και να είναι έτοιμη να τόν παραχωρήσει σε μίαν άλλην χωρίς να του κοστήσει κακία ή να πονέση γι' αυτόν.

Οι έλαφρά γκριζοί κρόταφοι, τό περιποιημένο πρόσωπο, τρόποι γεμάτοι αυτοπεποίθησι, ή ικανότητα να πλησιάζη εύκολα τίς γυναίκες και ή δειλία του νέου, Υπερβολικός ένθουσιασμός, και έξ ίσου υπερβολικές τύψεις μετά από κάθε «περίπτεια» τόν χαρακτηρίζουν. Τό κακό είναι ότι δεν φοβάται την γελοιοποίησι — που σε άλλες περιπτώσεις αποτελεί ένα θαυμάσιο όπλο για τίς γυναίκες. Χρειάζεται να δείξη ή γυναίκα συμπάθεια για την κατάσταση του, αλλά και σταθερότητα στην άμυνά της.

Μία υπερβολική άσταθεια, υπερβολικός συναισθηματισμός, αδιόσκοπο φάσιμο για τόν ίδιον συντροφο, άπομόκρυνσι από τους άλλους άνδρες, αποτελούν χαρακτηριστικά του τύπου, που κάθε του προσπάθεια άποσκοπεί στην έξασφάλισι μίας σχέυου. Τρεις άνδρες πέφτουν σ' αυτήν την κατηγορία: νεαροί, που όλοι οι φίλοι τους είναι παντρεμένοι, ήλικιωμένα γεροντοπαλλήκαρα, που βαρέθηκαν τό φανηγό το έστιατορίου, και παντρεμένοι, που άπέτυχαν στον προηγούμενο γάμο και διάζονται ή διαστικά ίσως — θα διαλέξουν. Βιάζονται να παντρευτούν για να έξασφαλίσουν την ήσυχία τους ή γιατί ντρέπονται να είναι «μόνοι».

Ο έδδδμος —και τελευταίος— τύπος έχει μάτια που λάμπουν από έναν πόθο, που δεν νοιάζεται να τόν κρύψη, βασανίζεται από ισχυρά ένστικτα και είναι άδυσάππητος για τά θύματά του. Άποφεύγει τίς πολλές και μεγάλες συντροφίες, προτιμώντας όλο τον κόπο, μόνο του στήμονες όλοι του τίλους αυτόν τόν άβρυν.

Η καινούργια «φωτιά» τους κοστίζει αιώνας — άυπηθήτε τους άπογόνους σας. — Είναι επικίνδυνοι άκτιστοι άνδρες. Στην έπιθεσί του, χρειάζεται εξ ίσου σφοδρή άντεπιθεσί.

Κάνει τόν κυνηγό. Είναι συνήθως γοητευτικός και ξεθεύει εύκολα τά κήματα.

Η γυναίκα, που δεν έχει χάσει έντελώς τά μυαλά της μαζί του — και είναι ακόμη σε θέσι να καταλάβη τούς κινδύνους, που έχει μία τέτοια σχέση — μπορεί να ξεφύγη από την πολιορκία του. Θέλοντας να δώση την έντύπωση ότι δεν κυνηγά, αλλά ότι τόν κυνηγούν, ο τύπος αυτός άφίνει κενά στην πολιορκία του, που διευκολύνουν τό θύμα του να τό ξεφύγη.

Τό ίδιο επικίνδυνος είναι και ο άνδρας με την άπληκτη — συνήθως κακή — εμφάνισι, τό δυστυχισμένο ύφος που επιδιώκει να προκαλέση τη συμπάθεια και τη λύπη των γυναικών και που, εκ πρώτης όψews, δεν φαίνεται για κατακτητή.

Όλα του έχουν έθιμα στραβά στη ζωή, κανείς δεν τόν καταλαβαίνει. Είναι πρόθυμος να δώση όλο τόν εαυτό του. Έτσι πλησιάζει εύκολα τίς γυναίκες και τίς ξεμυλίζει.

Ο έπόμνος τύπος είναι συνήθως περισσότερο από πέντε χρόνια παντρεμένος, αλλά βρίσκεται συχνά στα μαχαίρια με την γυναίκα του και αλλάζει, βρίσκει παρηγοριά μόλις δρεθή με άλλη γυναίκα.

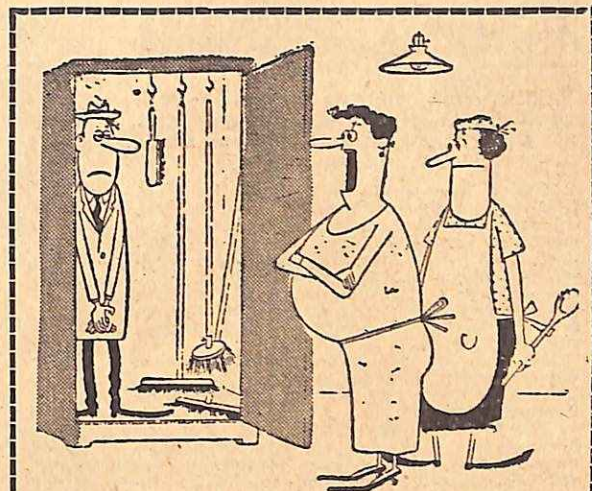
Όλα του δείχνουν ότι είναι προθυμος και έτοιμος να δημουργήση έρωτικούς δεσμούς, χωρίς όμως να βάλη σε κίνδυνο τό γάμο του. Δημιουργεί τούς δεσμούς του περισσότερο για να ξεφύγη προσωρινά από την άνία και να άποδείξη — στον εαυτό του και στους άλλους — ότι είναι ικανός και δεν έχει χάσει τίς ζωτικότητά του. Για τί σύζυγο, είναι άπαραίτητο να δείξη ύπομονη και να προσπάθησι να τόν φέρη κοντά της.

Ο πέμπτος τύπος παρουσιάζει πολλές όμοιότητες με τόν πρώτο, με την διαφορά ότι βρίσκεται στην επικίνδυνη ηλικία, που άρχίζει ή καμψη προς τό γήρας, και του λείπει ή δειλία του νέου. Υπερβολικός ένθουσιασμός, και έξ ίσου υπερβολικές τύψεις μετά από κάθε «περίπτεια» τόν χαρακτηρίζουν. Τό κακό είναι ότι δεν φοβάται την γελοιοποίησι — που σε άλλες περιπτώσεις αποτελεί ένα θαυμάσιο όπλο για τίς γυναίκες. Χρειάζεται να δείξη ή γυναίκα συμπάθεια για την κατάσταση του, αλλά και σταθερότητα στην άμυνά της.

Μία υπερβολική άσταθεια, υπερβολικός συναισθηματισμός, αδιόσκοπο φάσιμο για τόν ίδιον συντροφο, άπομόκρυνσι από τους άλλους άνδρες, αποτελούν χαρακτηριστικά του τύπου, που κάθε του προσπάθεια άποσκοπεί στην έξασφάλισι μίας σχέυου. Τρεις άνδρες πέφτουν σ' αυτήν την κατηγορία: νεαροί, που όλοι οι φίλοι τους είναι παντρεμένοι, ήλικιωμένα γεροντοπαλλήκαρα, που βαρέθηκαν τό φανηγό το έστιατορίου, και παντρεμένοι, που άπέτυχαν στον προηγούμενο γάμο και διάζονται ή διαστικά ίσως — θα διαλέξουν. Βιάζονται να παντρευτούν για να έξασφαλίσουν την ήσυχία τους ή γιατί ντρέπονται να είναι «μόνοι».

Ο έδδδμος —και τελευταίος— τύπος έχει μάτια που λάμπουν από έναν πόθο, που δεν νοιάζεται να τόν κρύψη, βασανίζεται από ισχυρά ένστικτα και είναι άδυσάππητος για τά θύματά του. Άποφεύγει τίς πολλές και μεγάλες συντροφίες, προτιμώντας όλο τον κόπο, μόνο του στήμονες όλοι του τίλους αυτόν τόν άβρυν.

Η καινούργια «φωτιά» τους κοστίζει αιώνας — άυπηθήτε τους άπογόνους σας. — Είναι επικίνδυνοι άκτιστοι άνδρες. Στην έπιθεσί του, χρειάζεται εξ ίσου σφοδρή άντεπιθεσί.

— Δε μου λές, Άσμηίνα, τί είδους άνθρωπος εν' αυτός μέσα στο ντουλάπι; — Δεν έχω ιδέα, κυρία! Φαίνεται, θα έμεινε εδώ απ' την εποχή της προκατόχου μου!...

Επίκαιροι στίχοι

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ!

Πρέπει τούτη τη φορά, να γραφούν δεκάδες ύμνοι γιατί εισέρρευσαν νερά στην ομηάδα μας τη λίμνη

κι' ο κοσμάκης θα γλυτώσει απ' της Οδλεν τὰ τερο- (τίπια, πού την λίμνη έννοούσε να την βγάξη πάντα... τρύ- (πια!

*

Μ' εμβατήρια και μπάγκες, ξεφαντώστε, πιά, οι πάντες γιατί πρόκειται, επί τέλους, τὸ νερό ἐν άβρυνία, από τίς δεξαμενές μας κι' απ' τίς βρόδες μας να (τρέχη και θα δύναται, στο μέλλον, τούτη ή παλιοκοινωνία να ξεπλένη όριμένα από... τ' άπλυτα που έχει!

ΑΚΡΟΝ ΑΥΤΟΝ

Ανδ ζευγάρια παγοδρόμων, μώλες ήρθαν στην ΆΑ- (θήνα, συνεδύσαν τὸ σπόο τους με τοῦ... μέλιτος τὸ μίση, γιατί εδῶ τὸ εὐδύλλιον τους όριμώτατον εφάνη, για χορό τοῦ Ήσαϊα για παπᾶ και για στεφανί.

Άλλά κι' άλλα ζευγαράκια τοῦ ιδίου γκροῦπ κι' ε- (κείνα, παντρείες προετοιμάζουν, πριν αφήσουν την ΆΑ- (θήνα κι' εκπληξί τους δοκιμάζουν πλείστοι όσοι Άθηναίοι, γιατί βλέπουν πως ο πάρος... φλογερούς δεσμούς (έμπνέει!

ΝΕΟΣ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ

Σ' εποχή που όλη ή πλάσις είναι άναστατωμένη και κανένας δεν γνωρίζει τί μελεᾶς μας περιμένει, παίρνει ένταση ο σάλος κι' άβρυνον οι συζητήσεις γύρω από τοῦ Μπελαφόντε τίς ποικίλες κατακτη- (σεις!

*

Για την δόξα του οι πάντες συζητούν λεπτομερώς και μας λέν πως είναι γόνος άφαντάτως φλογερός, πως έμπρός του οι γυναίκες σαν χαζές άποροσφών- (ται και... μελεᾶς μας βρήκε νέος, ή καινούργιος... (μελεᾶ - φόντες!

ΚΑΚΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Έφηνιζέτο ή Μάνσφιλντ ή επαίρετο συνήθεια, ότι έχει τά προτεία στις καμπύλες και στο στήθος, μα ξεφύτρωσε, σου λένε, κάποια Τύσεν ξαφνικά, πουχει πιο σπονδαία φαντα και προσόντα... στη- (θικά!

*

Τὸ ρεκόρ, λοιπόν, ή Τύσεν της άπέσπασε μοιραίως και ή Μάνσφιλντ ή καυμένη εν' άπογορευμένη

και θα φέρη τέτοιο πλήγμα για πολν καιρό βαρέως.. Μα κι' εμάς εδῶ, τὸ μάτι με τὸ δόγμα της βου- (κώνει κι' ένα βάρος την καρδιά μας και τά... στήθη μας (πλακώνει!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η ΓΕΡΜΑΝΙΔΑ ΓΚΟΥΒΕΡΝΑΝΤΑ

Σώζοντας τη ζωή της κόρης ενός Μεξικανού πολυκατοικιομυριούχου, η "Ερική Σμιτ εξασφάλισε η ίδια μια πλουσιοπάροχη ζωή

Όταν η Γερμανίδα φοιτήτρια "Ερική Σμιτ, μία δριμυτάτα νέα 24 ετών, πάτησε το πόδι της, εδώ και πέντε μήνες, στο αμερικανικό έδαφος, με την πρόθεση να εργαστεί στη Νέα Υόρκη ως γκουβερνάντα, το τελευταίο πράγμα, που φανταζόταν, ήταν πως σήμερα θα ζούσε θυσιάζοντας στην ήγερση νική χλιδή, με μία πολυτελέστατη έπαυλη δική της και μ' ένα σεβαστό λογαριασμό στην τράπεζα, αρκετό για να της εξασφαλίσει ένα πλουσιοπάροχο εισόδημα!

Μία σύμπτωση, από εκείνες, που υπάρχει μία πιθανότητα στις χίλιες να συμβούν, ήταν η άφορη, για ν' αλλάξει έτσι απότομα η τύχη για την Γερμανίδα φοιτήτρια.

Στις 7 Ιουνίου του 1957, η "Ερική Σμιτ είχε αποχαιρετήσει διακρύβοντας την μικρούλα Κλαρίσα Ματρινέτι, την κόρη ενός ζυγλούτου Μεξικανού μεγαλέμπορου δημητριακών, του Μάτζιο Ματρινέτι, που είχε κρατήσει για δεκαπέντε μόνα μέρες τη νεαρή γκουβερνάντα στην υπηρεσία του.

Η μικρούλα Κλαρίσα, που ήταν μόλις τριών χρόνων και είχε χάσει τη μητέρα της άμας αχέων μετά την γέννησή της, είχε νοιώσει, από την πρώτη στιγμή, μία αληθινή λατρεία για την "Ερική. Και ο Μεξικανός μεγαλέμπορος ήταν ένθουςιασμένος, που είχε βρή, επιτέλους, μία γκουβερνάντα, ικανή να χαρίσει το χαμόγελο στο πάντα μελαγχολικό προσώπιό της μοναχικής κόρης του.

Δύο εβδομάδες, όμως, μόλις αργότερα, έπειγους υποδείξεις αναγκάσανε τον Μάτζιο Ματρινέτι να εγκαταλείψει τη Νέα Υόρκη και να ξαναγυρίσει στον τόπο του, το Ματσατλάν, στις δυτικές ακτές του Μεξικού.

Ο μεγαλέμπορος δεν σκέφθηκε καν να ζητήσει από την "Ερική να τους ακολουθήσει. Φοβόταν πως θα ήταν καθόλου σωστό να αξιώσει από μία νέα γυναίκα να αφήσει τη Νέα Υόρκη για να εγκατασταθεί σε μία άσημη επαρχία και πίστευε, εξ άλλου, πως τα παιδιά έχουν πολύ γρήγορα και πως η Κλαρίσα δεν θ' αποζητούσε την γκουβερνάντα της, γυρίζοντας στην πατρίδα της κι' αλλάζοντας έντυπες.

Αλλά, στο δεύτερο αυτό, στάθηκε γελασμένος. Το κοριτσάκι, που έλο το σπίτι αντιχούσε από το γέλιο του τις δεκαπέντε μέρες που είχε την "Ερική στο πλευρό του, ξανάγινε, όπως πριν, σκυθρωπό, μελαγχολικό, ανόρεχτο. Κι' έκλαιγε, απρηγόρητα, ζητώντας κοντά του την βουβή νέα, που του είχε χάσει, για πρώτη φορά, την χαρά της ζωής.

Ο πατέρας της, βλέποντας να συνεχίζεται αυτή η κατάσταση, δεν δίστασε καθόλου για το τι θα ποεπε να κάνει. Παράτησε τις δουλειές του, θυσίασε

Η μικρή Κλαρίσα Ματρινέτι

τά οικονομικά συμφέροντα, που τον κρατούσαν στο Ματσατλάν, και πήρε με την κόρη του το αεροπλάνο για την Νέα Υόρκη.

— Πάμε να βρούμε την "Ερική, της είπε. Η Κλαρίσα χαμογέλασε, μ' ένα χαμόγελο γεμάτο χαρά κι' ευγνωμοσύνη.

Αλλά ένας λόγος ήταν να ξαναβρούν την "Ερική στην απέραντη και πολυάνθρωπη μεγαλούπολη, που είναι η Νέα Υόρκη! Ο Μάτζιο Ματρινέτι δημοσίευσε αγγελίες σ' όλες τις εφημερίδες, ζήτησε πληροφορίες από τον σύζυγο των ξένων σπουδαστών, χρησιμοποίησε κάθε δυνατή μέσο, για να ανακαλύψει τη ίχνη της νεαρής Γερμανίδας. Οι προσπάθειές του δεν αποδόσανε τίποτα. Στην απελπισία του, ο Μεξικανός μεγαλέμπορος, που έβλεπε την μοναχική του να ξαναχάνει το κέφι της, καθώς περνούσαν οι μέρες και δεν ξαναφαινόταν η "Ερική, σκέφθηκε ακόμη και να καταφύγει σ' ένα ιδιωτικό αστυνομικό γραφείο, για να μάθει πού σπίασε είχαν προσλάβει, στο διάστημα που μεσολάβησε, Γερμανίδα γκουβερνάντα. Αλλά ούτε αυτή η απόπειρα έφερε αποτέλεσμα.

Η "Ερική, άλλωστε, δεν είχε φροντίσει να βρή μία καινούργια θέση γκουβερνάντας. Νοιώθοντας πως δεν θα μπορούσε σε κανένα άλλο παιδί να χαρίσει την στοργή και την τρυφερότητα, που είχε χαρίσει στη μικρή Κλαρίσα, προτίμησε να δεχτεί μία θέση τραπεζιέρας — δηλαδή, κοριτσάκι που σερβίρει το γεύμα και φροντίζει για την περιποίη-

ΚΑΙ Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΚΛΑΡΙΣΣΑ

σι των καλεσμένων — στο σπίτι ενός χρηματιστή της Γουόλ Στρίτ.

Τις ελεύθερες ώρες της, συνηθίζει να πηγαίνει στο Ρίβερσάιντ Παρκ, εκεί όπου έβγαζε, άλλοτε, την Κλαρίσα περίπατο, και να κάθεται σ' έναν πάγκο διαβάζοντας ή ρεμβάζοντας.

Μία μέρα, καθώς καθόταν στον συνηθισμένο της πάγκο σκέφθηκε ξαφνικά κι' άρχισε να προχωρή γοργά προς την έξοδο.

— Δεν ξέρω — είπε αργότερα — ποιά παράξενη διαίσθηση μ' έκανε να σηκωθώ. Ξέρω μονάχα πως μία ανεξήγητη, επιτακτική ανάγκη ώθησε μέσα μου να εγκαταλείψω άμαςως τον πάγκο και να προχωρήσω προς την έξοδο του πάρκου.

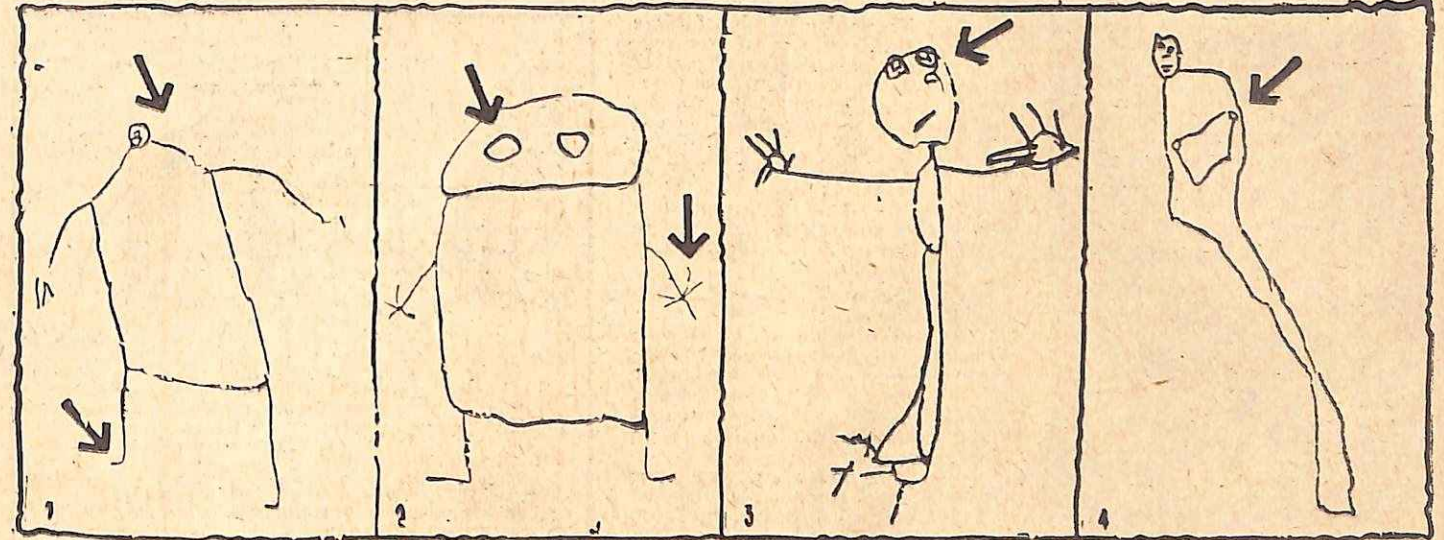
Φτάνοντας στο δρόμο, η "Ερική Σμιτ αντίκρυσε ένα θέαμα, που της έκοψε την ανάσα. Καταμεσής στη μεγάλη πολυσύχναστη οδό, στεκόταν σά χαμένο ένα μικρό κοριτσάκι, ενώ άριστερά του και δεξιά του περνούσαν, βουίζοντας σαν σαίτες, τα αυτοκίνητα. Η νεαρή Γερμανίδα δεν δυσκολεύτηκε ν' αναγνωρίσει πως το κοριτσάκι αυτό δεν ήταν άλλο από την Κλαρίσα Ματρινέτι, που είχε ξεφύγει από την επιτήρηση της νταντάς της και κινούνε τώρα να βρή τραγικό θάνατο.

Χωρίς να χάσει ούτε δευτερόλεπτο, η "Ερική άρμισε για να την σώσει. Η στιγμή ήταν εξαιρετικά κρίσιμη! Δύο αυτοκίνητα, ένα φορτηγό και μία λιμουζίνα — που, όπως διαπιστώθηκε άμαςως έπειτα, ήταν η λιμουζίνα του ίδιου του Μάτζιο Ματρινέτι — έρχονταν το καθένα από την αντίθετη κατεύθυνση, προς το σημείο, όπου στεκόταν η μικρή Κλαρίσα. Μ' αξιοθαύμαστη έτοιμότητα, η "Ερική, που ήταν άλλοτε πρωταθλήτρια του μπάσκετ, άρπαξε το κοριτσάκι και το σήκωσε ψηλά, όπως θ' άρπαζε την μπάλλα. Έπειτα, έκανε, με το πλούσιο φρόντο της, μισή στροφή, τόση δση για να ξεφύγει ίσα-ίσα από τις ρόδες του φορτηγού, ενώ η λιμουζίνα φρενάρει απότομα σε δύο μέτρα απόστασι.

Ο Μάτζιο Ματρινέτι δεν ήταν μέσα στο αυτοκίνητο, που το ώδηγούσε ο σωφύς του. Αλλά καταλαβαίνει κανείς την συγκίνησή του, όταν, μαζί με την κόρη του, που είχε γλυτώσει από το χέρο τα δόντια, ξαναείδε την "Ερική Σμιτ κι' έμαθε τι είχε συμβεί και την πρώην αυταπάτησή που είχε δείξει η Γερμανίδα γκουβερνάντα.

Από τότε, δεν βελανε πιά να χωριστή από κοντά της. Την πήρε μαζί του στο Μεξικό, της χάρισε μία θαυμάσια έπαυλη και της χάριξε έναν μεγάλο λογαριασμό στην Τράπεζα για να εξασφαλίσει, με τον πιο πλουσιοπάροχο τρόπο, όλες τις ανάγκες της.

Στο μεταξύ, άνωτα προτάσεις έχουν υποβληθεί, από πλούσιους Αμερικανούς και Μεξικανούς, στην "Ερική Σμιτ, που έγινε διάσημη από αυτή την ιστορία. Αλλά εκείνη δεν δέχτηκε καμμία. Για πάλιν καιρό — έβηλωσε — δάθελε ν' αποφύγει έναν γάμο, που αναγκαστικά θα την έχωριζε από την αγαπημένη της μικρούλα, την Κλαρίσα.

ΣΤΑ τελευταία χρόνια, η παιδαγωγική επιστήμη έχει χρησιμοποίησει με μεγάλη επιτυχία διαφόρων ειδών tests, με τα οποία εξακριβώνεται ο βαθύτερος χαρακτήρας του μικρού παιδιού. Τα tests αυτά έχουν εξαιρετική σημασία, γιατί φέρουν σε φως αρκετά νωρίς τις ελλείψεις και τα ελαττώματα του παιδιού κι' έτσι με την διαπαιδαγώγηση οι γονείς μπορούν να τα διορθώσουν.

Ανάμεσα σ' αυτά τα tests, μία ολότελα ξεχωριστή θέση έχει η λεγόμενη «ανθρωπογραφία», δηλαδή το ζωγραφίσμα ανθρώπων απ' το παιδάκι. Σύμφωνα με τη γνώμη των ειδικών, οι «ανθρωπογραφίες» αποκαλύπτουν όσο κανένα άλλο είδος test τις πραγματικές ψυχικές και διανοητικές ιδιότητες του μικρού παιδιού. Παρουσιάζουμε οκτώ τέτοια tests. Έχοντας τα απ' όψη της μία μητέρα θα μπορούσε να βγάλει τα συμπεράσματά της για το παιδάκι της, βάζοντας το να ζωγραφίσει έναν άνθρωπο.

Εικόνα 1.— Το σχέδιο αυτό είναι καμωμένο από ένα παιδάκι τριών χρόνων. Για να βγάτε σωστά συμπεράσματα, πρέπει απαραίτητα να λαβαίνετε απ' όψη σας την ηλικία. Το παιδάκι του παραδείγματος αυτού, αν και πολύ μικρό ακόμα, απέδωσε στο χαρτί τα κύρια χαρακτηριστικά του ανθρώπινου σχήματος, χωρίς να παραλείψει κανένα. Η ηλικία του δεν του επέτρεψε να αναπαραστήσει με πληρότητα, ό,τι παρατήρησε, αλλά ο μικρούλης προσπάθησε να δείξη το κάθε τι. Δάχτυλα, στόμα, πόδια, τα παράστησε με γυνίες. Η πληρότης της εικόνας μαρτυρεί έξυπνο και θετικό μυαλό, που θα παρουσίαση θαυμάσιες εξελίξεις, αν βοηθηθή κατάλληλα. Η θετικότης αυτή υπάρχει και στο χαρακτήρα του παιδιού.

Εικόνα 2.— Εύαισθητο κι' εύκολοσυγκίνητο χαρακτήρα δείχνει το σχέδιο αυτό, που έγινε από παιδάκι έξη χρόνων. Αυτό φαίνεται από το ότι δόθηκε μεγάλη σημασία στα μάτια. Έπειδή το παιδάκι είναι μεγαλούτσικο και η οίλουεττα που έφτιαξε δεν παρουσιάζει λεπτομέρειες, δημιουργεί την ύπονοια ότι η ανάπτυξη αυτού του μικρού δεν είναι ολότελα κανονική.

Εικόνα 3.— Να τώρα ένα σχέδιο καμωμένο από κοριτσάκι τεσσάρων χρόνων. Που έχει μεγάλη παρατηρητικότητα, αν κρίνουμε κανείς από τις λεπτομέρειες στο ζωγράφημα των ματιών. Πρόκειται οίγουρα για πολύ έξυπνο παιδάκι. Προσέστε, όμως, τι αδεσποσύνη φαίνεται το σχέδιό της, που ο σώματος, των χεριών και των ποδιών. Τι δείχνει αυτό; Ότι το κοριτσάκι του

Πώς κάθε μητέρα μπορεί να «διαβάσει» το βαθύτερο χαρακτήρα του παιδιού της

παραδείγματος συναντά μία σειρά απ' τις δυσκολίες, για να προσαρμοσθή στο οικογενειακό περιβάλλον και απ' ένστικτο προσαρπεί να τις παρακάμψι. Το κοριτσάκι χρειάζεται να του τονωθεί το θάρρος, γιατί κινδυνεύει να γίνι μία γυναίκα που δεν θα ξέρη ποτέ να προεγινώται στην πραγματικότητα και δεν θα χη πιστι στη ζωή.

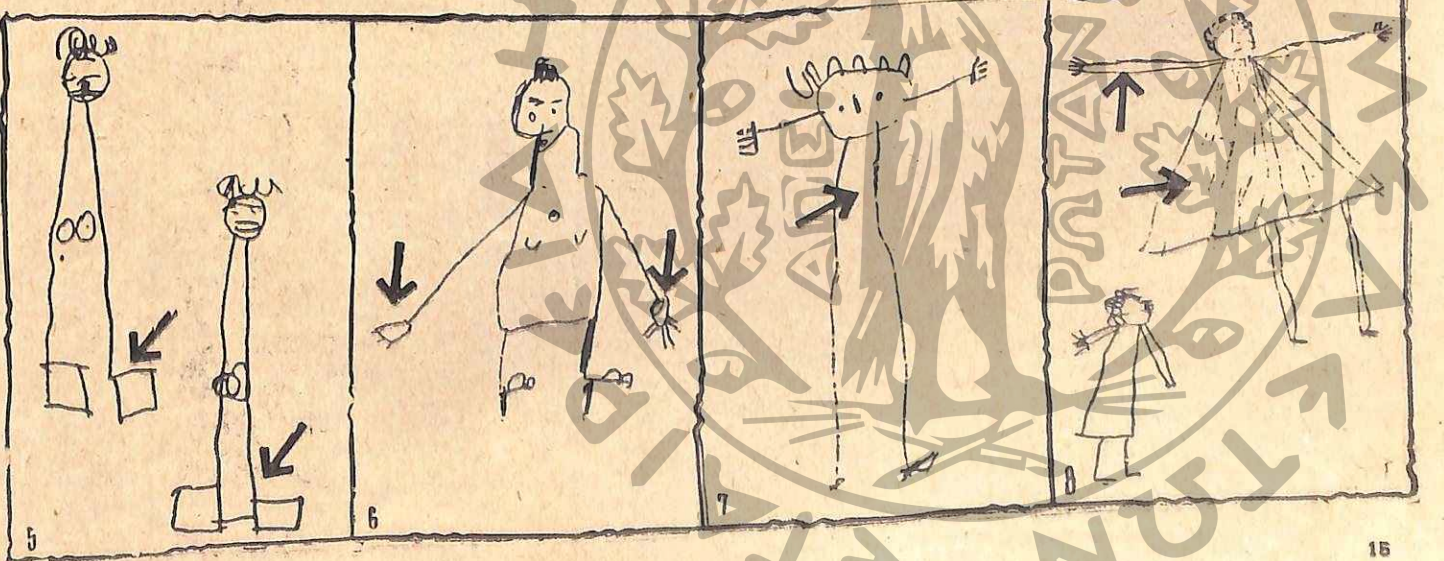
Εικόνα 4.— Το σχέδιο αυτό θα δείκνε ψυχική ανισορροπία αν δεν ήταν φτιαγμένο από μία μικρούλα δυομιού μόνο χρόνων. Σ' αυτή, λοιπόν, την ηλικία το σχέδιο είναι ευχαριστικό δείγμα. Παρ' όλο ότι λείπουν αρκετές ουσιώδεις λεπτομέρειες, το ζωγράφημα δείκνει αίσθηση των αναλογιών και προδίδει κανονικό μυαλό και χαρακτήρα ήσυχο κι' ισορροπημένο.

Εικόνα 5.— Σ' όλες τις περιπτώσεις, ένα καλά ανεπτυγμένο παιδάκι, που πέρασε τα έξη χρόνια του, ζωγραφίζοντας έναν άνθρωπο αποδίνει όλες τις κύριες αναγκαίες λεπτομέρειες: κεφάλι, κορμό, πόδια, χέρια. Το κοριτσάκι του παραδείγματος αυτού είναι 7 χρόνων και συνεπώς τα δύο της σχεδίσματα μαρτυρούν περιωριμένη διανοητική ανάπτυξη.

Εικόνα 6.— Το ανθρωπάκι αυτό ζωγραφίστηκε από ένα μικρούλη 4 χρόνων. Η πληρότης του σχεδίου στις γενικές γραμμές είναι δείγμα εύκίνητης σκέψης κι' αρμονικής αναπύξεως. Ο αριθμός όμως των δακτύλων στο ένα και στο άλλο χέρι φανερώνει κάποια ψυχική ανισορροπία.

Εικόνα 7.— Η έκτελέστρα αυτού του σχεδίου είναι μία μικρούλα 4 χρόνων. Η εξέταση του σχεδίου δεν οδηγεί σε πολύ ευχαρίστη συμπεράσματα. Η παρατηρητικότης κι' η ικανότης αναπαραστάσεως βρίσκονται πολύ πιο κάτω από το συνηθισμένο επίπεδο αυτής της ηλικίας. Πρόκειται για παιδάκι που η ψυχική και διανοητική του ανάπτυξη είναι εμποδισμένη.

Εικόνα 8.— Η μικρούλα των 5 χρόνων, που σκάωσε αυτό το σχέδιο, φανερώνει χωρίς καμμία αμφιβολία έξυπνο, εύτα δύο σχέδια. Ο χαρακτήρας της αποκαλύπτεται ισορροπικός και θετικός. Τα χαρακτηριστικά της αποκαλύπτεται, που πολύ τα παιδάκια είναι κι' ο αριθμός των λεπτομερειών που τόσο μεγαλύτερος τους. Έδώ, το κοριτσάκι, παρουσιάζει υπάρχουν στα σχεδίσματά τους. Έδώ, το κοριτσάκι, παρουσιάζει ζωντας μία γυναίκα, δεν έχασε τις πιέτες του φορέματος και δεν άμελψε να αναπαραστήσει τα χέρια και τα πόδια με το αναλόγο πάχος τους, αντί να σφρη μονές γραμμές.

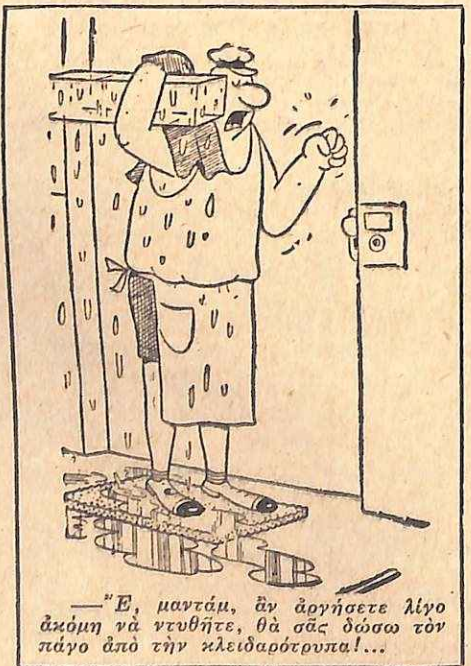

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

Μεταξύ κυνηγών:

— Δέ μου λές, σε παρακαλώ, τί έντύπωσι δοκιμάσεις, όταν σκοτώσης ένα θηρίο με την πρώτη ντουφεκιά;

— Ευχάριστη, φυσικά. Είν' όμως ακό-

— "Ε, μαντάμ, αν αργήσετε λίγο ακόμη να ντυθήτε, θα σας δώσω τον πάγο από την κλειδαρότρυπα!...

μη μεγαλύτερη η έντύπωσί μου... όταν δεν το σκοτώσω!

— "Εχεις πολλή δουλειά στο γραφείο σου;

— Πάρα πολλή... Φαντάσου πως αγοράζω την εφημερίδα μου στις 10, αντί για τις 8 που την αγοράζα πριν!

— Ξέρεις πως το φώς του ήλιου τρέχει με ταχύτητα 300 χιλιάδων χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο;

— Μά είναι φυσικό, αφού παίρνει... τον καθήφορο!

— Τί ντροπαλή που είναι η κόρη σας! Στο δρόμο, περπατάει πάντα με τα μάτια κάτω.

— Ναι, απ' τον καιρό που η αδερφή της βρήκε ένα πορτοφόλι!

— Βρήκα, κύριε καθηγητά, την όμπρella σας και σας την έφερα.

— "Α! Πού τη βρήκες;

— Στο γραφείο άπαλσεθέντων αντικειμένων.

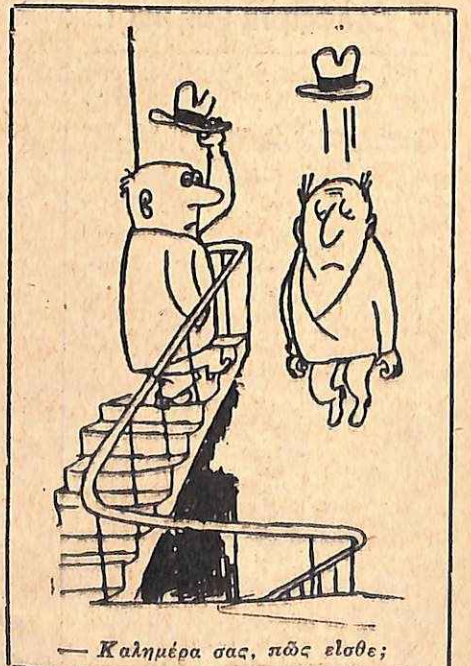
— Περίεργο! Πώς βρέθηκε εκεί, αφού δεν έχω πάει ποτέ μου!...

Μεταξύ φιλενάδων:

— Μά πως γίνεται;... Σήμερα μου λές πως είσαι 30 χρόνων, ενώ χτες έλεγες πως είσαι 40!

— Ναι, αλλά χτες ο άντρας μου με στενοχώρησε τόσο πολύ, ώστε... μούκοψε δέκα χρόνια απ' τη ζωή μου!

— Είμαι πολύ στενοχωρημένος. Φίλε

— Καλημέρα σας, πώς ελαθε;

έτσι, σε μία ώρα και τέταρτο, είμαστε στη Γλυβάδα. Έδω έχει να κάμ μια επίσκεψη ο Λάμπης.

Μέχρι να κατέβη από το σπίτι ο Λάμπης, ενώ σκέπτομαι πόσο λάθος κάνουμε καμμία φορά όταν συζητούμε με την τρέλη της σφεριτικής. Καμμία σχέση, κύριοι. Αν ήταν έτσι, ο Λάμπης θα έπρεπε κανονικά να έτρεχε με εκατό χιλιόμετρα, να σκαρφάλωνε πεζοδρόμια, να νευρίαζε συνεχώς, να είχε φέρεται τα μούτρα του τριάντα φορές, με δυο λόγια, το μόν αυτόκινητο να βοσκοταν στο συνεργείο τσακισμένο, εκείνος δε στο νοσοκομείο, αν όχι κάπου άλλο.

Επιστρέφουμε με το ίδιο σύστημα, γωνία και κατέβα να δής. Κοντά στο Σύνταγμα, ο Λάμπης επιθυμεί να μου προσφέρει κι ένα γλυκό. Το δέχομαι. Προσέρχεται το γκαρσόνι. Ο Λάμπης θέλει ένα παγωτό. — Έσεις; ρωτάει έμένα. — Μπαλαβά. Καί... γωνία, παρακαλώ!

Λοιπόν, Δημητράκη, τί εντυπώσεις έχεις; — Τι να σου πω. Στην κούρσα σου αισθάνομαι τόσο ασφαλής, όσο και στο κρεβάτι μου. Ο Λάμπης ήθελε τρεις φορές ακόμα. Και πάντα εκτιμούσα την οδηγική του σφαιρότητα και πάντα στις γωνίες κατέβαινα για να δώ αν ο δρόμος είναι ελεύθερος. Και πάντα ο Λάμπης με πήγαινε σε προορισμό δικό του, τη μία τέarma Πατησίων, την άλλη Κηφισιά, την άλλη Πειραιά.

Ήταν ένα άλλο απόγευμα, χωρίς την κούρσα του Λάμπη. Βάδιζα σε μία πόρδο της οδού Σόλωνος, πεζός, σε κοινός θνητός. Και βλέπω τον Κώστα, έναν άλλο φίλο, που ξεπροβάλλει στη γωνία.

Κώστα! — Γεια σου, Δημητράκη. — Πού πας; — Παγκράτι. — Με τα πόδια; — Όχι. Με την κούρσα του Λάμπη.

Και πού είναι ο Λάμπης; — Πίσω από τη γωνία. Πρωτάρης, βλέπεις, και φοβάται ακόμα. Δε στρίβει γωνία, αν δε στείλει κάποιον να κυτάξει αν έρχεται άλλο αυτόκινητο. Έμένα είναι η τρίτη φορά που με παίρνει μαζί του. Έχτες είχε το Θανάση.

Προχτές έμένα. — Ωστε έτσι το πάει... Καθ' ένας έχει και τη σειρά του. Τώρα μου κάνει μια χάρη. Έχεις δουλειά;

Όχι. — Επειδή έχω εγώ, δεν πας εσύ να αναλάβεις υπηρεσία γωνίας;

Έν τάξει. Γεια σου. — Στρίψε τη γωνία: — Ελεύθερα! φωνάζω.

Ο Λάμπης στρίβει, σταματά και... συνέχεται.

Πού βρέθηκες εδω; με ρωτάει ξεφινισμένος.

Ελθε η Βάρδεια του Κώστα και μου παρέδωσε έμένα υπηρεσία.

Πάμε Παγκράτι, έπειτα τέarma Πατησίων, χωνόμαστε σε κάτι παρόδους με πρασιές, μάς πιάνει το σούρουπο. Πρόκειται να στρίψουμε μία γωνία ακόμα. Στάσεις υποχρεωτική.

Δημητράκη, δεν κατεβαίνεις να δής...

Κατεβαίνω και τί να δώ. Ή

Λέλα, η αγαπημένη μου φιλενάδα, που την άφησα τελευταία να σάς κάνει λόγο γι' αυτή και που μου είχε τηλεφωνήσει πως ήταν άρρωστη ή μαμά της και δε θα μπορούσε να έρθει απόψε, στεκότανε σε στάσι τρουφελή με κάποιο νεαρό.

Ποιος είν' αυτός; τη ρωτάω εγώ και δείχνει τον άλλο.

Ποιος είν' αυτός; τη ρωτάει ο άλλος και δείχνει έμένα.

Και δεν ξέρω πώς γίνεται κι' ερχόμαστε στα χέρια. Έκείνος βράζει έμένα, εγώ βράζω αυτόν, ο Λάμπης βράζει το κλάδον, Σου λέει ο άνθρωπος, τί γίνεται πίσω από τη γωνία τόση ώρα. Τότε παρατηρώ, ότι, ξυστά στο πεζοδρόμιο, υπάρχει και μία βέσπα.

Ο φίλος έχει και μηχανούλα, ίσως με δούτη έκοψε τη Λέλα. Σε μία στιγμή που εγώ προσπαθώ να φέρω τη γραβάτα μου από την πλάτη, όπου έχει πιάει, στη θέσι της, ο φιλαράκος πετιέται πάνω στη βέσπα και πιθαίνει στο πίσω μέρος και η Λέλα. Ο νέος βάζει μπρός, βία και παίρνει απότομα τη στροφή στη γωνία. Δυο δευτερόλεπτα κι' ακούγεται ένας σύντομος, αλλά φοβερός κρότος.

Τρέχω. Ή βέσπα έχει πέσει άπανά στ' αυτόκινητο, οι δυο επιβάτες βρίσκονται κατά γής. Τους σηκώνουμε. Ευτυχώς, μικρές οι ζημιές. Κόσμος, πόλισμαν, το διπλωμά σας και τα λοιπά. Θα έπακολουθήσει κυνηγητό με την ασφάλεια του αυτόκινήτου και της βέσπας κι' άντε να βρης ποιος φταίει. Ή φάτσα του αυτόκινήτου έχει βουλιάζει ελαφρά.

Μα τί σ' έστειλα να δής, καυμένη Δημητράκη; με πασατηρεί ο Λάμπης.

Ακριβώς, έπειδή μ' έστειλες να δώ, έγινε το δυστύχημα! του άπαντώ. Τώρα τράβα, αλλά σε γωνία δεν ξανακατεβαίνω.

Δε με ξαναπήρε.

Πέρασαν πέντε μήνες από τότε. Είμαι και πάλι πεζός σε κάποιο δρόμο, θα στρίψω στην προσεχή γωνία. Και να μία γνώριμη σιλουέττα: Ή Γιάννα, η φιλενάδα του Λάμπη.

Γεια σου, Γιάννα, τί γίνεσαι; Τί κάνει ο Λάμπης; — Έχεις καιρό να τον δής; — Μήνες.

Λοιπόν, είναι σταματημένος πίσω από τη γωνία. Μ' έστειλε να δώ αν έρχεται κανένα αυτόκινητο από δώ, για να στρίψω. Λοιπόν, σε παρακαλώ, πήγαινε και πές του ότι έστριψα εγώ. Βορέθηκα αυτό τη «κατέβα να δής».

Χάνεται. Ξεπροβάλλω στη γωνία, φωνάζω του Λάμπη. — Ελεύθερος! Από πάσης άποψως!

Στρίβει, σταματά, άπορεί, ρωτάει, του έξηγώ.

Είπα μέσα, μου λέει. — Άμα στρώσης, Λάμπη. Γεια σου.

Ακόμα δεν έχει στρώσει γιατί, όποτε τον βλέπω, όλο και κάποιον έχει δίπλα του, για την υπηρεσία γωνίας. Άλλω θα στρώση, όλοι στρώνουν. Κι' ο άπρόσεκτος που γίνεται προσεκτικός κι' ο πολύ προσεκτικός, που παίνει λίγο βάρος.

Καμμία φορά, όμως, δε στρώνει ούτε ο ένας ούτε ο άλλος. Κι' αν δεν στρώση ο Λάμπης κι' εξακολουθεί να έπη πάει από φόβο τις γωνίες, θα του συστήσω να βάλει σαντάρι.

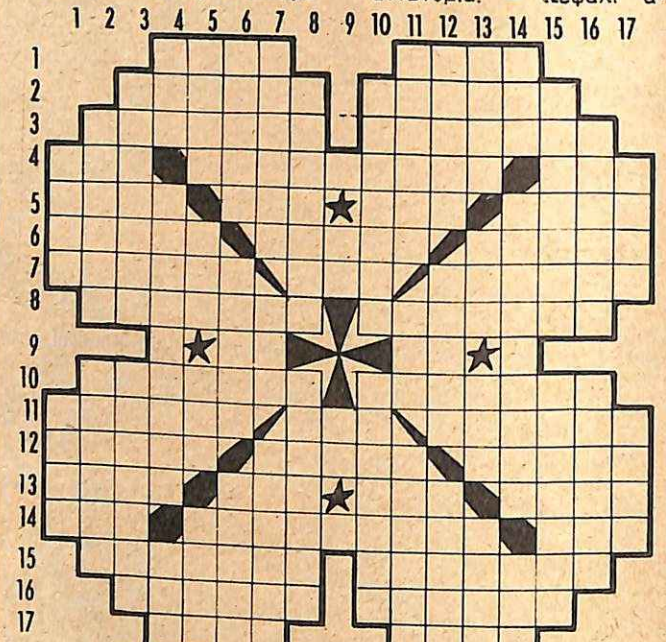
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 657

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Απείρμα. — Μεγάλο άπηνματικό ποίημα.
- 2 Θα βρής γύρω σας πολλά τέτοια μάτια.—Ποταμός της 'Αργολίδος, που κοινώς λέγεται Πάνισσα.
- 3 Ποταμός που διασχίζει εύρωπακή πρωτεύουσα.—Διάδοχος συγχρόνου θρόνου.
- 4 Ντέ...: επώνυμον διασήμου σκηνοθέτη. — Σίχαμε-

- 5 Διπλαιοζόμενο σάς μεταφέρει στη ζούγκλα. — Έπιτροπή που αποβλέπει σε ώριμένο σκοπό.—Μικρό ζωο που προετοιμάει μεγάλες καταστροφές.
- 6 Επώνυμον υπό το οποίο έλατρεύτο η 'Αθηνά στην Πελοπόννησο.— Ναυτικό παράγγελμα. — Έρωτηματική άντανυμία. — Κεφάλι ά-

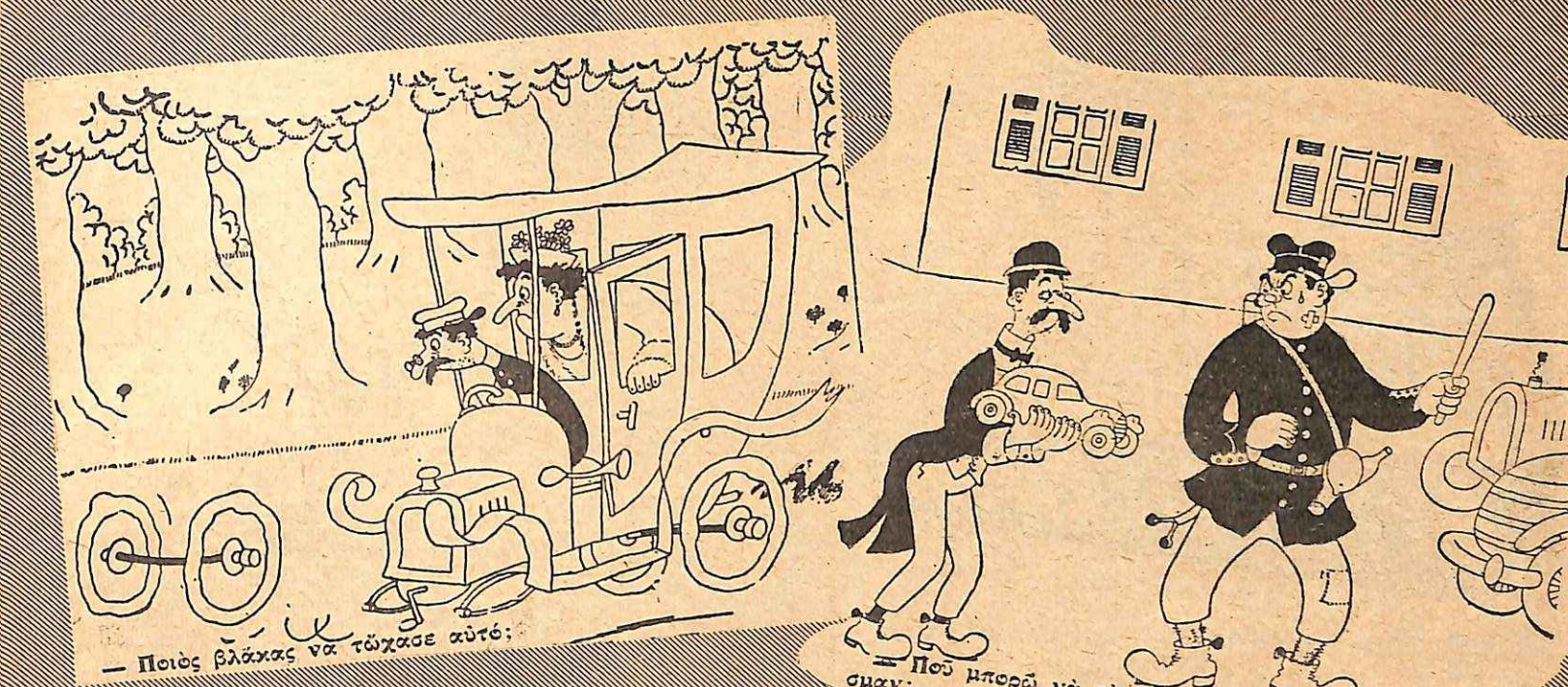
- 5 Χώρα της Δ. 'Ασίας. — 'Αρχικά Τραπεζία. — Μία των Κυκλάδων. — Δεν υπάρχει γυναίκα που να μην ένδιαφέρεται γι' αυτή.
- 6 Ζωοτροφή. — Τόπος με άφθονα λουλούδια. — Νησί του Αιγαίου.
- 7 Δεν συμβαδίζει με τους νόμους. — 'Αρχικά που θα σάς θυμίσουν Κατοχή. — Δάφν.
- 8 Ή κατοικός μιας ήπειρου. — 'Ιστορικό ελληνικό ποτάμι.
- 9 Καλύπτουν το ήμισυ της άμνης του Κόμο. — Στο αλφάβητο έχουν την αντίθετη σειρά.
- 10 'Ακριβό μέταλλο.—Βία.
- 11 Μικρό δερματικό εξάνθημα. — Το μικρό όνομα πολλών άστέρων του γαλλικού κινηματογράφου.—Ο Σουρής την άνεβασε στο ζενίθ.
- 12 Θεός των Ρωμαίων. — Σχιση. — Κοίλωμα του τοίχου προοριζόμενο για την τοποθέτηση αγάλματος.
- 13 Χρονικός σύνδεσμος.—Συντομευμένος κύριος.—Όρος στο σκάκι.—Μέρος του αυτοκινήτου.
- 14 Τίλος ευγενείας. — 'Απαράιτητος στο γάνωμα (έλαφρώς άνορθόγραφος).—Πρόβας.
- 15 Προορίζονται για υποζύγια. — Πόλις της Μ. 'Ασίας στο νομό 'Ικονίου.
- 16 'Ελληνικός χορός. — Ποώδες φυτό, άυτοφύες στη Λακωνία από τις ρίζες του όποιου εξαγεται άρωματικό έλαο.
- 17 Το πιο ύψηλό βουνό της Σαμοθράκης.—Θεά των άρχαιων Αιγυπτίων.

- 17 Οί 'Αμερικανοί δικαστάι άρχισαν ν' άναγνωρίζουν τη ζήλεια των γυναικών άπέναντι των άνδρών τους ως λόγο διαζυγίου. Μία τέτοια άπόφασις είς βάρος της συζύγου έξεδόθη πριν από λίγο καιρό στη Βαλτιμόρη. Ή συζυγος κάποια κυρία 'Ελεν Μάκενζι, έβαζε ρουζ στα πουκάμισα του συζύγου της ή του έκοβε τα κουμπιά από το σασκάκι του και κατόπιν του δημιουργούσε τρομερές σκηνές ζήλειας.

- 17 Οί 'Αμερικανοί δικαστάι άρχισαν ν' άναγνωρίζουν τη ζήλεια των γυναικών άπέναντι των άνδρών τους ως λόγο διαζυγίου. Μία τέτοια άπόφασις είς βάρος της συζύγου έξεδόθη πριν από λίγο καιρό στη Βαλτιμόρη. Ή συζυγος κάποια κυρία 'Ελεν Μάκενζι, έβαζε ρουζ στα πουκάμισα του συζύγου της ή του έκοβε τα κουμπιά από το σασκάκι του και κατόπιν του δημιουργούσε τρομερές σκηνές ζήλειας.

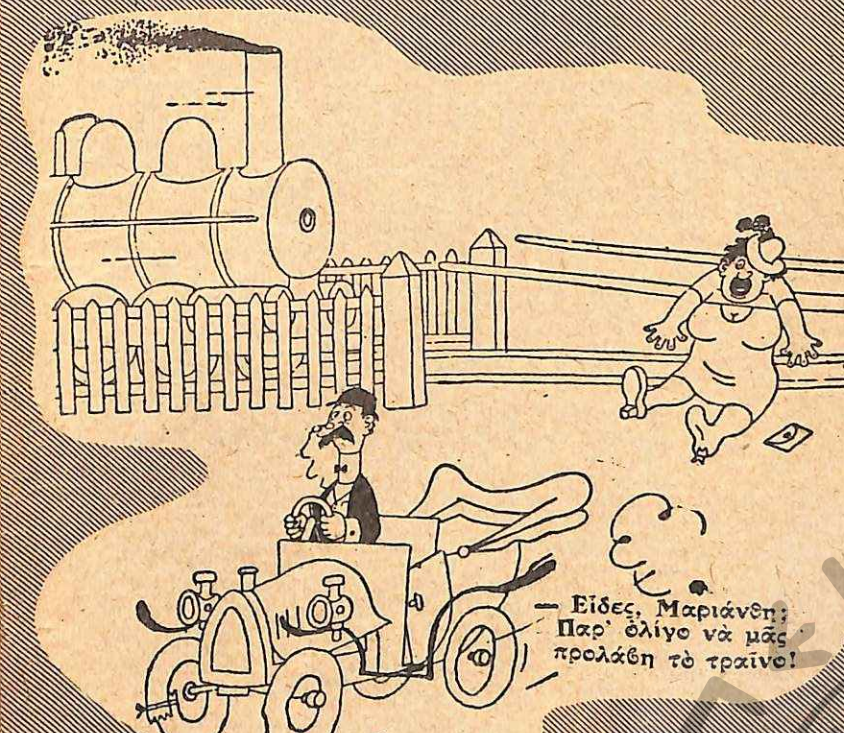
- 17 Οί 'Αμερικανοί δικαστάι άρχισαν ν' άναγνωρίζουν τη ζήλεια των γυναικών άπέναντι των άνδρών τους ως λόγο διαζυγίου. Μία τέτοια άπόφασις είς βάρος της συζύγου έξεδόθη πριν από λίγο καιρό στη Βαλτιμόρη. Ή συζυγος κάποια κυρία 'Ελεν Μάκενζι, έβαζε ρουζ στα πουκάμισα του συζύγου της ή του έκοβε τα κουμπιά από το σασκάκι του και κατόπιν του δημιουργούσε τρομερές σκηνές ζήλειας.

- 17 Οί 'Αμερικανοί δικαστάι άρχισαν ν' άναγνωρίζουν τη ζήλεια των γυναικών άπέναντι των άνδρών τους ως λόγο διαζυγίου. Μία τέτοια άπόφασις είς βάρος της συζύγου έξεδόθη πριν από λίγο καιρό στη Βαλτιμόρη. Ή συζυγος κάποια κυρία 'Ελεν Μάκενζι, έβαζε ρουζ στα πουκάμισα του συζύγου της ή του έκοβε τα κουμπιά από το σασκάκι του και κατόπιν του δημιουργούσε τρομερές σκηνές ζήλειας.

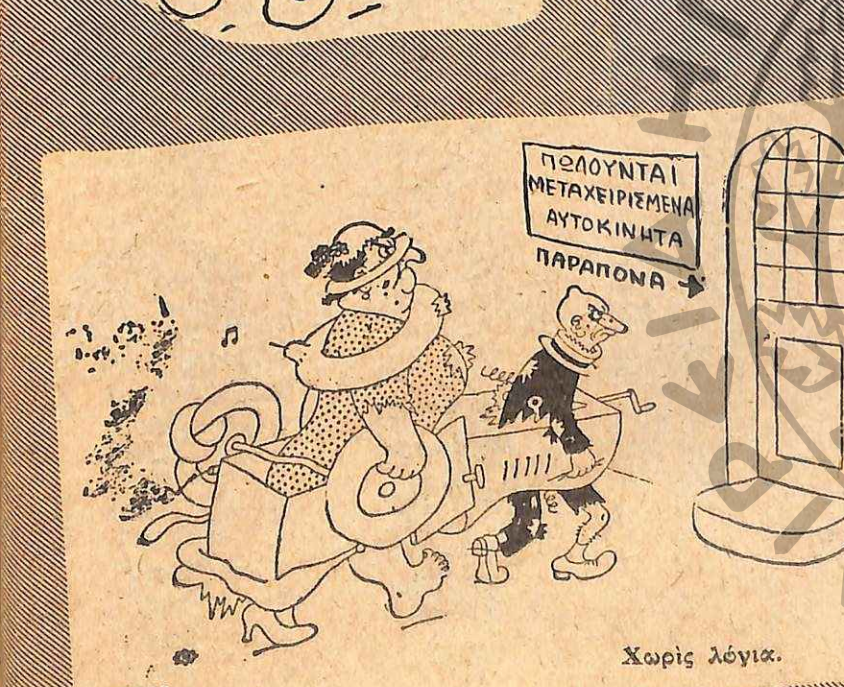
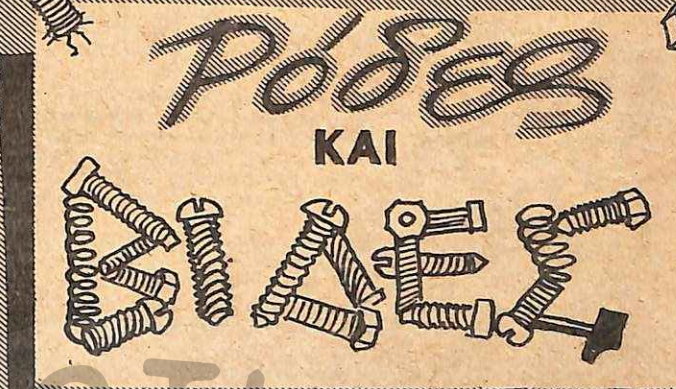

— Ποιος βλάκας να τώχασε αυτό;

— Που μπορώ να το παρκάρω, κύριε πέλι-σμαν;

— Είδες, Μαριάνθη; Παρ' όλιγο να μάς προλάβει το τρέινο!

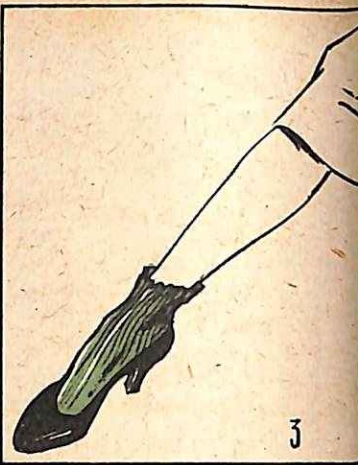
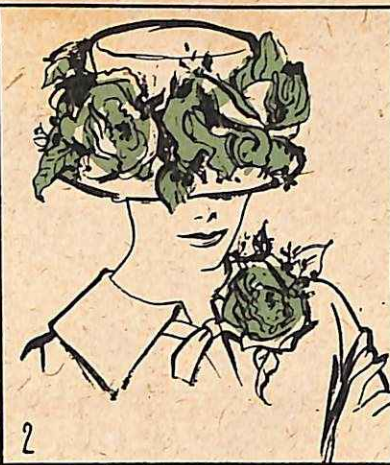
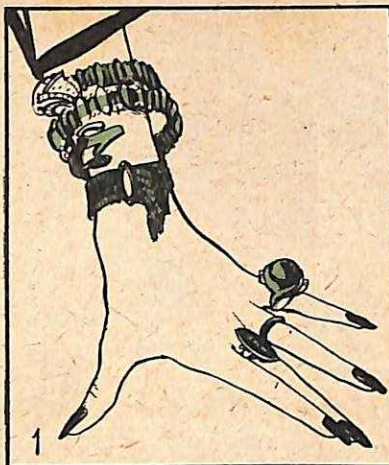

Χωρίς λόγια.

Τί μάρκα να ήταν, άραγε;

Της

ΘΑ ΕΙΣΑΣΤΕ ΚΟΜΨΗ

Ποιά είναι τα λάθη που πρέπει να αποφύγετε

ΜΙΑ γυναίκα που θέλει να είναι πραγματικά κομψή πρέπει, πρώτα-πρώτα, ν' απαλλαγεί από μερικές ιδέες, που καμείς δεν ξέρει πώς και γιατί επεδιήθησαν. Μία απ' αυτές π.χ. είναι το ότι πρέπει να μοιάζει με μαννεκέν. Τα μαννεκέν έχουν έναν ώριμο σκοπό. Πρέπει να αξιοποιήσουν ένα φόρεμα.

Υποβάλλονται, λοιπόν, σε στερήσεις, ακόμη και σε θυσίες, για να διατηρήσουν μια ώριμη γραμμή. Αυτό απαιτεί το επάγγελμά τους.

Αλλά, όλες οι γυναίκες δε μπορούν να έχουν μέση 46 εκατοστά και ανάστημα 1 μ. 74. Μία γυναίκα με μέση 62 εκατοστών και ανάστημα 1.60 ή 1.65 μπορεί να είναι το ίδιο κομψή. Άρκει το σώμα της να έχει τις απαιτούμενες αναλογίες. Στην περίπτωση αυτή, όμως, δεν θα πρέπει να καταστρέψει τις αρμονικές αναλογίες που της έδωσε η φύσις διαλέγοντας μεγάλες τσάντες, γιγαντιαίες κορφίτσες ή ογκώδη κολλιέ.

Και να άμεσως μία ακόμη πλάνη. Οι κοντές γυναίκες νομίζουν πως θα φανούν ψηλότερες διαλέγοντας μεγάλα φτερά για το καπέλλο τους ή τεράστιες αγκράφες ή πολύ πλατειές ζώνες κτλ. Αλλά με τον τρόπο αυτό γίνονται μόνον γελοίες. Κατά γενικό κανόνα, κάθε τι που ξεφεύγει από την αρμονία καταστρέφει την κομψότητα.

Μία άλλη παρεμφερής πλάνη είναι εκείνη των κοντών επίσης γυναικών, που νομίζουν ότι γίνονται ψηλότερες φορώντας τακούνια δέκα πόντων. Το αντίθετο, όμως, είναι σωστό. Τα ψηλά τακούνια φαίνονται σαν ξένα—όπως οι ελαιοπαρές των αποκριάτικων μασκαράδων—και δείχνουν περισσότερο το κοντό ανάστημά τους. Κάνουν, εξ άλλου, το βάδισμα τελείως αντιαισθητικό και προκαλούν πάνω τους την προσοχή.

Τρίτη πλάνη είναι η προσπάθεια πολλών συγχρόνων γυναικών να δώσουν ένα τόνο εκκεντρικότητας στο ντύσιμό τους. Μία ελαφρή παρατονία μπορεί να συγχωρηθεί. Δίνει χάρι σε πολλές γυναίκες. Αλλά μία μόνο. Οι γυναίκες, όμως, που μαλεύουν πάνω

1) Τα πολλά και ογκώδη δακτυλίδια καταστρέφουν την κομψότητα του χεριού σας. Επίσης τα βαρέα και πολύπλοκα βραχιόλια. 2) Ένα καπέλλο φορτωμένο με άνθη κι' ένα μεγάλο φυσικό ή τεχνητό άνθος στο ντεκολτέ δεν πηγαίνουν μαζί. 3) Τα ψηλά τακούνια δεν ταιριάζουν με τα χρωματιστά σοσόνια. Τα σοσόνια μπορούν να τα φορούν μόνον οι πολύ νέες, αλλά και πάλι είναι απαραίτητα τα παπούτσια σπόρ.

τους ένα σωρό ετερόκλητα πράγματα δεν κερδίζουν. Χάνουν. Η αμερικανική μόδα τρελλανιέται γι' αυτές τις παραφωνίες. 'Αλλ' αν κάμει τον κόπο να σκεφθίτε μία στιγμή, θα δώτε πως προσπαθεί να κρύψει κάτω απ' αυτές την έλλειψη κομψότητας. Η πραγματική κομψότητα συνίσταται στ' να μπορείτε να περνάτε απαρατήρητη. Όταν όλοι σπληνώνουν τα μάτια τους πάνω σας, αυτό σημαίνει πως κάτι σε σας κτυπάει άσχημα.

Προσέξτε, όμως! Και η απλότητα έχει τους κινδύνους της. Δεν πρέπει να το παρακάνετε. Γιατί έτσι είναι σαν να υποτιμάτε τον εαυτό σας. Οι κομψές γυναίκες ξέρουν, άλλωστε, ότι το φόρεμα που φοριέται πιο δύσκολα από όλα τα άλλα είναι το απλό.

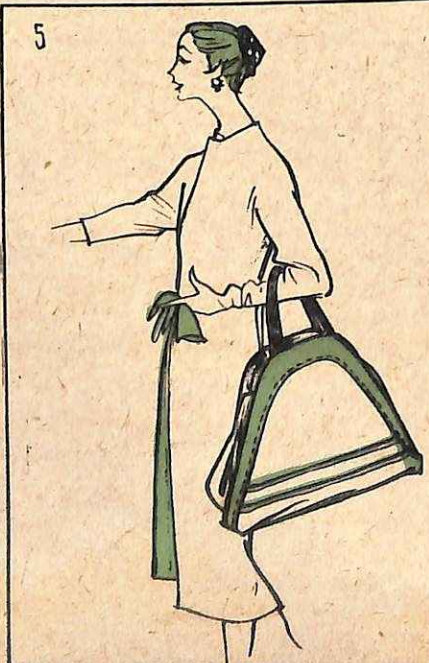
Το μεγάλο λάθος που κάνουν όλες οι γυναίκες—οι εξαιρέσεις σπανίζουν—είναι πως δεν θέλουν να πιστέψουν πως είναι εκείνο που είναι. Οι παχιές προσπαθούν να πείσουν τον εαυτό τους πως είναι μόνο γεμάτες. Οι αδύνατες πως κάτι τους περισσεύει. Οι ψηλές πως έχουν μέτριο ανάστημα. Κι' οι κοντές πως είναι κανονικές. 'Ακόμη κι' όταν κρατάνε το μέτρο στο χέρι, το τραβάνε λίγο περισσότερο ή το αφήνουν χαλαρό, για να ξεγελάσουν τον εαυτό τους. Το αποτέλεσμα είναι ότι δεν ξέρουν, πως πρέπει να ντυθούν. Και κάνουν χονδροειδή λάθη, που είναι όλα ες βάρος της κομψότητάς των. Έτσι, μία παχιά διαλέγει ένα μοντελάκι για φώφω-μαίγκρ. 'Αλλ' όταν αυτό το μοντελάκι γίνη στα μέτρα της, την κάνει γελοία. Και το ίδιο συμβαίνει με μία κοντή, όταν προσπαθή να ταριάσει πάνω της τη μακρυνά και πολύ πλατειά φούστα, που είναι καλή μόνο για τις ψηλές.

Οι γυναίκες κάνουν λάθος επίσης και στο ζήτημα της ηλικίας. Τό ότι μία γυναίκα 45 ετών κρύβει αδιάστατα τα 15 απ' αυτά, δεν σημαίνει και ότι μπορεί να ντυνέται σαν να ήταν 30. Και το ίδιο μία νέα 25 χρόνων δε μπορεί να παριστάνη την κοπελίτσα των 17. Υπάρχουν κάποια όρια, που δεν πρέπει να τα ξεπερνάτε.

Καμείς δεν σας εμποδίζει να κρύβετε όσα χρόνια θέλετε. 'Αλλ' όταν πρόκειται να ντυθίτε, καλό είναι να θυμάσαστε την πραγματική σας ηλικία. Έτσι, υπάρχει μία πιθανότητα να σας πιστέψουν. 'Ενώ, διαφορετικά, το αταίριαστο φόρεμα που φορείτε (και το ίδιο ισχύει και για ένα άταίριαστο μακιγιάζ) μπορεί να σας δείξει μεγαλύτερη κι' από ό,τι είσαστε πραγματικά.

Μάθετε, τέλος, να ομολογήτε στον εαυτό σας τις ατέλειές σας. Γιατί έτσι, θα κατορθώσετε ίσως να τις κρύψετε από τους άλλους.

4) Να ένα λάθος που πρέπει να αποφύγετε. 'Ο πολύ ανοιχτός γιακάς δεν πηγαίνει με τη φορβεία φούστα. 'Ο γιακάς αυτού του είδους πηγαίνει μόνον με εφαρμοστές φούστες. 5) Μην ξεχνάτε ποτέ τις αναλογίες. Μία μεγάλη τσάντα δεν ταιριάζει σε μία γυναίκα με κοντό ανάστημα. 6) Ένα ακόμη λάθος: Τα λεπτά και ψηλά τακούνια δεν πηγαίνουν με ανδρικά πανταλάκια. 7) Μία μπλούζα με ρίγες και μία σκουαδερική φούστα δεν πηγαίνουν μαζί. 8) Μόνο μία γυναίκα ψηλή και λεπτή μπορεί να φορέει ένα φόρεμα με οριζόντιες ρίγες.

Κατεδαφίσεις

«Ο σοι την πρωτεύουσά μας κατοικούν από ετών, βλέπουν να την κυριεύει, κάθε μέρα, το «μπετόν», να φουρνώνουν μεγαρόνες απ' τη μια στιγμή στην άλλη και την όρι του το «Αστυ» συνεχώς να μεταβάλλει. Σαν χαβοί, λοιπόν, οι πλείστοι στην 'Αθήνα περπατάνε, τον καινούργιο το ρυθμό της με κατάπληξη κυττάρων και δεν ξέρουν αν περνάει απ' τα στέκια τα γνωστά τους ή αν, αίφνης τό... Σικάγο ξεφύτρωσε μπροστά τους!»

«Αλλαγή παρατηρείται, με δυο λέξεις, αίσθη, σ' οποιαδήποτε γωνία της κεντρικής κι' απολύτης και μαζί με τους εκπλήκτους, είναι κι' άλλοι 'Αθηναίοι, που τους θίγει η αλλαγή της και την λύση τους εμπνέει... Γιατί βλέπουν την πολυπόθητη γωνία, κάποια γωνία, κάποια γωνία τους στέκι, κάποια γωνία τους στέκι, και σ' αυτά μέρη που είχαν ξήσει με γαρύ και συγκινήσεις συναντούν οι πιο πολλοί τους... γκρεμισμένες αναμνήσεις!»

«Με βαρεία καρδιά, προτίστω και βαρεία σκελετί (σκέτοι, βλέπουν τις κατεδαφίσεις οι φτωχο-ερωτευμένοι... Κι' όλο σκέπτεται με θλίψη το φτωχό το ξευγαράκι, πως για πάντα θα του λείψη το λιτό το πατάρι, παστούλες να πληρώνη όπου, κάλλιστα, μπορούσε δυο... παστούλες να πληρώνη και, μ' αυτά τα δυο γλυκά του, εύχετο να «χαλαρώνη»!»

«Την απογοήτευση τους ενδηλώνουν φανερά κι' απειράριθμα ξευγαράκια τσινερά ή ποτηρά, γιατί πολυκατοικίες θρηνούσαν κι' εκεί, όπου ήταν η 'Αθήνα, πρό μηνός, ζοητική... Μεγαθήρια χτιστήκαν με γιγάντιες οπότες οπότες, ως κι' εκεί που κατι... μάντρες σκοτεινές οπότες οπότες, οι οποίες ήταν χρόνια των κρηφών έρωτων άντρα και για τ' άπορα ξευγαράκια «Θησαυροί της Σιέρα» (τρας!»

«Με τη φόρα πούχουν πάρει τα γιατιά κι' οι σκαλο- (αίς, πνέουν μένα μαζί τους ή ξεπάνε σε βοιαιές κι' όλοι τους «υπονοητούντες» παριστάνουνε συχνά και γυρίζουν τις ταράτσες γιά... θεάματα τερνιά! Βυθισμένοι ταυτόχρονα είναι όλοι τους στη θλίψη, γιατί οι γύρω τους ταράτσες έχουν πάρει τέτοια ύψη, ώστε για να παραμείνουν και στο μέλλον... θεαταί, ακροβάτες πρέπει νάναι ή δεινοί... αλμυριστά!»

«Της αναδημιουργίας ο άερας μέσα σ' όλα, δεν αφήνει τον Πλανήτη ν' ανασάνη ούτε μια στάλα, γιατί βλέπει με μαράζι πως η σύγχρονη βροάντα το πλακωτικό μαλκόνι ξετάνιασε γιά πάντα... Με καμμό του βλέπει, επίσης, πως η πλάσις ή μοντέρνα εξετέλισε κι' εκείνη του 'Εκονέζου την ταβέρνα, όπου πηγαίνε κι' ο Δίας γιά να πιη κάνα ποτήρι και αντί βρεσινάς τώρα «ντοματοζουμπο» σερβίρει!»

«Ευλογείται, ακόμη ο Πλανήτης ο άγνος, πως νοθεύεται το «Αστυ» και ανατρέπει ευφάνως, τη στιγμή που ο Καραβάνος μέσ' στην Πλάκα εισχωρεί κι' έχει ο 'Ελβιν συγκλονίσει την πλατεία του Ψωφού! Το «μπετόν» εν τέλει, βλέπει, που την Πλάκα κατακτά και στα ίσα μας δηλώνει και μας λέει σ' άνοιξη, ότι χάνει μια ή 'Αθήνα τη γνωστή της τη σαγήνη και «ταίμεντο» ή πολιτεία του... Πεντελίκου θα γίνει!»

Ευνοηφάβας
Μα Τάβλα

Ευνοηφάβας
Ευνοηφάβας

— Μοῦ ἔδωσε τὴν ἴδια ἀπάντησι, πὺν ἔδωσε καὶ σέ σᾶς!...

ΕΤΟΝ ΔΕΚΙΟ ΤΗΣ ΛΑΜΟΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο φίλιππος ντ'ε Ταβερνέ, άγανακτισμένος για την άρνηση του Ζιλιμπέρ να του φανερώσει πού βρίσκεται το παιδί της αδελφής του και αφού μάταια τον προσκαλεί να μονομαχήσουν, τον πυροβολεί στο πρόσωπο. Ο Ζιλιμπέρ σωριάζεται στο κώμα. Ο αδελφός της Άδριανής ξαναγυρίζει: κατέπιν στον «Αδωνι» και συνεχίζει το ταξίδι του προς την Αμερική. Λίγο καιρό αργότερα, πεθαίνει ο βασιλιάς Λουδοβίκος 15ος και στο θρόνο ανεβαίνει ο έγγονός του Λουδοβίκος 16ος. Ο Βάλαμος, που εμφανίζεται τώρα ως κόμης Καλιότρο, προλέγει ένα οίκτρο τέλος στην κόμηση Ντυμπάρν, όπως και σε άλλους προσκαλεσμένους του δούκα ντ'ε Ρισελιέ.

20^{ον} — Έλάτε, κύριε ντ'ε Φαβράς, είπε, ως παραγγέλιω να μάς φτιάξουν πένθια αμάξια, για να μάς μεταφέρουν μ' αυτά στο Ικρίωμα.

— Για σας κόμηση, αυτή η φροντίδα είναι περιττή, απάντησε ο Καλιότρο.

— Για ποιο λόγο;

— Γιατί θα σας μεταφέρουν στο Ικρίωμα μέσα σ' ένα κάρρο...

— Φρίκη! είπε η Ντυμπάρν. Πώς τολμάτε να μου λέτε αυτά τα πράγματα;... Κύριε στρατάρχα — πρόσθεσε γυρίζοντας στο Ρισελιέ — σας παρακαλώ να διαλύετε άλλοτε με μεγαλύτερη προσοχή τους καλεσμένους σας, γιατί, διαφορετικά, δεν θα ξαναρθώ στο σπίτι σας.

— Συχωρέστε με, κόμηση, είπε ο Καλιότρο. Αλλά δεν αντάγκασα κανένα ν' άκουση τις προφητείες μου. Έσείς τις ζήτησατε...

— Με συμβουλευέτε, λοιπόν, από τώρα να βρω τόν εξομολογητή μου; ρώτησε η Ντυμπάρν.

— Είναι περιττό, απάντησε ο Καλιότρο. Ο τελευταίος που θ' ανεβή στο Ικρίωμα, συνοδευόμενος από τόν εξομολογητή του, θα είναι...

— Ποιος; ρώτησαν όλοι μ' άγνια.

— Ο βασιλιάς της Γαλλίας. Όλοι οι άλλοι, που θ' ανεβούν έπειτα απ' αυτόν, δεν θα έχουν την συμπαράστασι της θρησκείας.

Μια πνοή θανάτου απλώθηκε μέσα στην αίθουσα.

Για μερικά λεπτά κανείς δεν άνοιξε το στόμα του.

Μέσα στη σιωπή αυτή, ο Καλιότρο πήρε το ποτήρι, όπου είχε διαβάσει τις προφητείες του και το έφερε στα χείλη του. Αλλά το απομάκρυνε άμέσως μ' ένα αίσθημα άδηιας.

Τα μάτια του έπεσαν, ξαφνικά, στον Ταβερνέ.

Ο Βαρνόνος νόμιζε πως θάλεγε και σ' αυτόν τόν μέλλον του.

— Ω, σάς ικετεύω, είπε ενώνοντας τὰ χέρια. Δε θέλω να μάθω τίποτα!...

— Εγώ, όμως, θέλω να μάθω με ποιό τρόπο θα πεθάνω, φώναξε ο Ρισελιέ με νοσηρή περιέργεια.

— Έσείς, κύριε στρατάρχα, μπορείτε να είσαστε ήσυχος, απάντησε ο Καλιότρο. Από όλους εμάς που βρίσκομαστε εδώ, είσαστε ο μόνος που θα πεθάνετε στο κρεβάτι σας.

— Ας περάσωμε στο σαλόνι να πάρωμε τόν καφέ, φώναξε ο Ρισελιέ ένθουσιασμένος απ' αυτή την προφητεία.

Σηκώθηκαν όλοι από τις θέσεις τους. Καθώς διευθύνονταν προς το σαλόνι, ο κόμης ντ'ε Χαγκά πλησίασε τόν Καλιότρο.

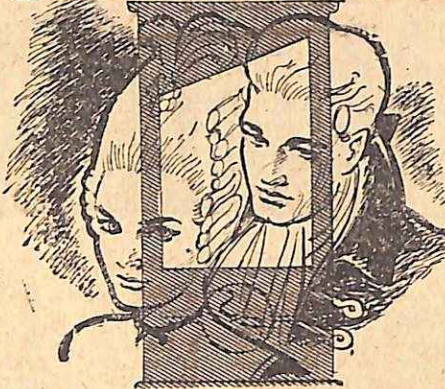
— Κύριε, τού είπα, δεν θέλω να ξεφύγω από τη μοίρα μου. Άλλ' από τί πρέπει να φυλάγωμαι;

— Από το πιστόλι που ένας αξιωματικός σας θα έχη κρυμμένο στο μανίκι του, μεγαλειότητα, απάντησε ο Καλιότρο.

Ο βασιλιάς απομακρύνθηκε.

— Κι' εγώ; ρώτησε ο Κοντορσέ.

— Από μία διελύττα, που θα προδώση την άριστοκρατική καταγωγή σας.

Ηρθε κατόπιν η σειρά του μαρκησιού ντ'ε Φαβράς.

— Κι' εγώ; ρώτησε.

— Από ένα γράμμα...

— Κι' εγώ; ρώτησε ο ντ'ε Λωνάι που προχωρούσε πλάι στο μαρκήσιο.

— Από την κατάληψη της Βασιλίσσης...

— Ο ντ'ε Λωνάι γέλασε.

— Μπορώ τότε να είμαι ήσυχος, είπε.

Η Βασιλίσση δε μπορεί να καταληφθί ποτέ κι' από κανένα.

Η κόμηση Ντυμπάρν πλησίασε τελευταία τόν Καλιότρο.

— Κι' εγώ; ρώτησε.

— Έσείς, όμορφη κόμηση, να φυλάγεται από την πλατεία του Λουδοβίκου 15ου, απάντησε ο Καλιότρο.

— Αλλοίμονο! είπε η κόμηση. Βρέθηκα κάποτε σ' αυτή την πλατεία... Ήμουν τότε πολύ δυστυχισμένη και νομίζω πως έκανα πολλές τρέλλες...

— Αυτή τη φορά δεν θα κάμτε τρέλλες, κόμηση, την δέικομε ο Βάλαμος.

— Κατάφερα, ευτυχώς, να φύγω πολύ γρήγορα από την πλατεία αυτή, όπου όρ-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Πικρό ποτήρι

Όσοι γουστάρουν το πιστό κι' όσοι λατρεύουν το λαντάνι, είχαν κάνει πως και τί το σταφυλάκι ως πού να γίνη... Και τώρα που γίνε τούς ληνούς είν' ό,τι πρέπει κι' ένα-κι' ένα, φεύγει σε τόπους μακρινούς, και ταξιδεύει για τὰ ξένα!

Εντατικά του εξαγωγή γίνεται όλες τις ημέρες κι' έχουν κατακάρα πληγή οι γνηνεϊς κρασποπατέρες, γιατί ο καρπός του άμπελιού από τὰ δριά μας βγαίνει και για... γλυκό του κουταλιού σ' άλλες πρωτεύουσες πηγαίνει!

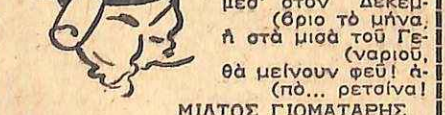
Ήγουν άδέρτα και σερί το σταφυλάκι αλλάζει ήσστα και πάει στην Μπόν και στόν Παρί για πετιμέζι και... κομπόστα! Όσο, λοιπόν, ή σταφυλή για μακρινό τραβάει ταξίδι...

...όσο ο μπρεκός και (πιο πολύ) πικρά ποτίζεται και (...ξυδι!)

Τέλος κι' αυτή τους δείχνουν μπρεκός (δες ψρισμένοι, γιατί ή κρασποπαρά (γνή) θα είναι φέτος μει-

... (ωμένη... Κι' οι φίλοι του κα- (τοστариού μέσ' στόν Δεκέμ- (θριο τού μήνα, ή στα μισά τού Γε- (ναριού, θα μείνουν γεύ! ή- (πό... ρεταίνα!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

γιάζει ή διαφθορά κι' ή άκολασία, συνέχισε ή Ντυμπάρν.

— Όταν θα πάτε εκεί, τη διαφθορά και την άκολασία θα τις έχει αντικαταστήσει τόν όργιο τού αίματος... Κι' αυτή τη φορά, δεν θα φύγετε... Θα μείνετε εκεί, αλλά χωρίς κεφάλι.

Η Ντυμπάρν άφησε μια διαπραστική κραυγή κι' έτρεξε στο σαλόνι, όπου βρίσκονταν κι' οι άλλοι προσκαλεσμένοι.

Η κόμηση ντ'ε Λαμότ

Ο χειμώνας τού 1784 ήταν ένας από τούς τρομερότερους που είδε ή Γαλλία. Τό ένα έκτο τού πληθυσμού της πέθανε από τόν κρύο και την πείνα. Η κατάστασι ήταν πίο τραγική στο Παρίσι, όπου είχαν συγκεντρωθί και πολλοί άνθρωποι από τις έπαρχίες, έλπιζοντας πως εκεί θαβρίσκαν περισσότερα τρόφιμα. Έτσι, τὰ άποθέματα εξαντλήθηκαν πίο γρήγορα και τόν φάσμα της πείνας απλώθηκε πάνω από την πόλη. Οι μόνοι που δεν κατάλαβαν ούτε τόν κρύο ούτε την πείνα ήταν οι ευγενείς. Κλεισμένοι στα μέγαρα τους διασκεδάζαν, ενώ ο λαός πέθαινε ολόγυρα.

Τό χειρότερο ήταν ότι ο χειμώνας δεν ένορούσε να τελειώση. Μ' όλο που είχε έρθει ο Άπρίλιος, οι δρόμοι ήταν στρωμένοι πάντα με χιόνι κι' ο Σηκουάνας σκεπαζόταν μ' ένα παχύ στρώμα πάγου σέ έκτασι πολλών χιλιομέτρων. Πολλά έλκυθρα είχαν έμφανισθί στην πόλη.

Μια εβδομάδα μετά τόν γεύμα που ο δούκας τού Ρισελιέ έδωσε στους φίλους του και που περιγράφωμε στο προηγούμενο κεφάλαιο, ένα αμαξάκι, που τόν έφερε ένα μοναδικό άλογο, διέσχισε τούς χιονισμένους δρόμους και σταμάτησε σέ μικρή άπόστασι από την όδον Άγίου Κλαυδίου. Είχε άρchiσει κι' όλας νά σουρουπώνη. Δύο γυναίκες κατέβηκαν απ' αυτό τόν αμάξι και χώθηκαν γρήγορα μέσα στο σκοτεινό δρόμο.

Ο δρόμος αυτός δεν είχε αλλάξει, παρὰ τὰ δέκα χρόνια που πέρασαν από τότε που πρωτοδογηθήκαμε εκεί τούς άναγνώστες μας.

Τό μέγαρο όπου έμενε άλλοτε ο Βάλαμος βρίσκόταν πάντα στην ίδια κατάστασι. Ο ιδιοκτήτης του είχε εξαφανισθί χωρίς να κάμη την παραμικρή έπισκευή. Η μεγάλη αλή του ήταν χορταρισμένη και τόν χερούλι της πόρτας του είχε σκουριάσει. Όλα έδειχναν πως αυτό τόν σπίτι ήταν άκατοίκητο.

Λίγο πίο κάτω βρίσκόταν ένα άλλο σπίτι, που ήταν ψηλό και στενό κι' έμοιαζε με πύργο. Τό σπίτι αυτό είχε πέντε όρόφους. Αλλά μόνον ο τελευταίος ήταν φωτισμένος τόν βράδυ εκείνου που είδαμε τις δύο γυναίκες να χώνονται στην όδον Άγίου Κλαυδίου.

Η έπιπλωσι τού πέμπτου όρόφου ήταν κάτι περισσότερο από πενιχρή. Τά μόνα πράγματα που έκαναν έντύπωσι στόν έπισκέπτη ήταν δυο μεγάλα πορτραίτα. Τό ένα απ' αυτά παρίστανε τόν βασιλιά Έρρίκο τόν 3ο. Τό άλλο μια πολύ όμορφη γυναίκα. Κάτω απ' αυτό υπήρχε ή έπιγραφή «Ιωάννα ντ'ε Βαλουά».

Μέσα στο σαλόνι όπου κρέμονταν αυτά τὰ δυο πορτραίτα βρίσκονταν εκείνο τόν βράδυ δυο γυναίκες. Η μία έλαμπε από νεύα κι' όμορφα κι' ο έπισκέπτης καταλάβαινε άμέσως πως αυτήν παρίστανε τόν πορτραίτο που κρεμόταν στόν τοίχο. Η άλλη ήταν ήλικιωμένη κι' έμοιαζε με ύπηρέτρια.

Η νεαρή γυναίκα ήταν σκυμμένη σ' ένα τραπέζακι κι' έκανε μ' ένα μολύβι λογαριασμούς πάνω σ' ένα κομμάτι λευκό χαρτί.

— Δεν έχωμε παρά όκτώ λουδοβίκια, ψιθύρισε σέ κάποια στιγμή. Απ' αυτά χωστώ τὰ τρία στο χασάπη, τόν μπακάλη και τούς άλλους προμηθευτές της γειτονιάς. Άλλα τρία πρέπει να στείλω στόν ντ'ε Λαμότ, όπως τού τόν ύποσχεθήκα... Δε μάς μένουν, λοιπόν, παρά μόνον δυο για

να περάσωμε δεκαπέντε ημέρες. Απ' αυτά, όμως, πρέπει να βγάλωμε τόν ένα, που θα πάσ στα άμάξια... Δε μπορώ, βέβαια, να κάνω τις έπισκέψεις μου με τὰ πόδια... Πώς θα περάσωμε αυτές τις δεκαπέντε ήμέρες μ' ένα μοναδικό λουδοβίκιο; Και γιατί μιλάω για δεκαπέντε ήμέρες; Μήπως είμαι βέβαιη ότι τὰ διαδήματά μου θα καρποφορήσουν σ' αυτό τόν διάστημα;

Ακούστηκαν, εκείνη τη στιγμή, δύο ή τρία χτυπήματα στην πόρτα.

— Κλωτίλδη, είπε ή νεαρή γυναίκα στην ύπηρέτρια, πήγαινε ν' άνοίξης.

Η Κλωτίλδη, άνοίγοντας την πόρτα, βρέθηκε μπροστά στις δυο γυναίκες που τις είδαμε να χώνονται πριν από μερικά λεπτά στην όδον Άγίου Κλαυδίου.

— Η κόμηση ντ'ε Λαμότ μένει εδώ; ρώτησε ή μία απ' αυτές.

— Μάλιστα, κυρία, απάντησε ή ύπηρέτρια.

— Αναγγεϊτέ της ότι δύο κυρίες μιας φιλανθρωπικής οργάνωσης τών Βερσαλλιών έπιθυμούν να την ιδούν.

Έπειτα από μια στιγμή, οι δύο έπισκέπτριες έμειναν στο πενιχρό και κατάψυχρο σαλόνι της κόμησης ντ'ε Λαμότ.

Ήταν κι' οι δυο τόν ίδιο όμορφες, μ' όλο που άνηκαν σέ διαφορετικό τύπο ή καθεμιά. Η πρώτη φαινόταν τριάντα ως τριάντα δυο χρονών, και τόν ύψος της είχε μια άσυνήθιστη μεγαλοπρέπεια. Η δεύτερη θά ήταν τέσσερα ή πέντε χρονών μικρότερη. Ένας προσεχτικός παρατηρητής θα μπορούσε να διακρίνη ένα σύνθετο μεγαυχολίας πάνω στο άρμονικό πρόσωπό της.

Κυρία, είπε ή πίο νεά, άνήκομε σέ μια φιλανθρωπική οργάνωσι και μάς άνεφρόθησαν, σχετικά με σας, μερικά πράγματα, που προκάλεσαν τόν ένδιαφέρον μας. Γι' αυτό, ήρθαμε να σας έπισκεφθούμε... Θα θέλαμε ιδίως να μάς διαφωτίσετε σχετικά με την καταγωγή σας.

Κυρία, είπε η πίο νεά, απάντησε ή οικοδέσποινα, βλέπετε εδώ τόν πορτραίτο τού βασιλιά Έρρίκου 3ου. Η οικογένειά μου κατάγεται από τόν άδελφό αυτού τού βασιλιά... Άνήκα στην οικογένεια τών Βαλουά, που βρίσκονταν στή Γαλλία πριν από τούς Βουρβόνους.

Αλλά τότε πως ή μητέρα σας ήταν θυρωρός σ' ένα σπίτι της συνοικίας Φοντέ, στο Μπαρ-λε-Ντύκς όπως μάς πληροφορήσαν; ρώτησε ή μεγαλύτερη απο τις δύο έπισκέπτριες, που δεν είχε μιλήσει ως τότε.

Θα σας εξηγήσω, κυρία, απάντησε ή οικοδέσποινα χωρίς να ταραχθί. Η μητέρα μου λεγόταν Μαρία Ζοσσέλ και ήταν πραγματικά θυρωρός στο σπίτι που άναφέρατε. Ο πατέρας μου, λοιπόν, την άγápησε, γιατί ήταν πολύ όμορφη, και την έκαμε γυναίκα του... Ο πατέρας μου καταγόταν απ' ευθείας από τούς Βαλουά και λεγόταν Σαιν-Ρεμύ ντ'ε Βαλουά.

Αλλά πως πέσατε σέ τόν δυστυχία, κυρία; ξαναρώτησε ή συνομιλήτριά της. — Μετά την άνοδο τών Βουρβόνων, εξακολούθησε ή οικοδέσποινα, οι άπόγονοι τών Βαλουά άναγκάστηκαν ν' αλλάξουν όνομα κι' έγιναν Σαιν-Ρεμύ. Ο πάππος μου, όμως, ξαναπηρε τόν όνομα τών Βαλουά κι' έζησε άσημος στην έπαρχία του, χωρίς κανείς από τούς νέους κυριάρχους να σκεφθί ποτέ να τόν βγάλι από την άφάνεια του. Ο πατέρας μου, τολμηρότερος από τόν πάππο μου, ήρθε στο Παρίσι, με την έλπίδα ότι θα εύρισκε κάποια ύποστηρίξει. Αλλά κανείς δεν θέλησε να τόν προσέξη. Στο μεταξύ, άλλωστε, είχε άγαπήσει εκείνη που με έφερε στόν κόσμο και την είχε κάμει γυναίκα του.

— Ο πατέρας σας ζή;

— Όχι, κυρία. Πέθανε σ' ένα άσυλο...

— Όσο για τη μητέρα μου, λίγο καιρό μετά τόν θάνατό του, έφυγε μαζί μ' ένα φίλο της, κάποιον κατώτερο αξιωματικό, έγκαταλείποντας τόν άδελφό μου και μένα.

— Έχετε άδελφό;

— Ο άδελφός μου φωτοζεί στις τελευταίες τάξεις τού στρατού... Όσο για μένα, είχα την καλή τύχη να συναντήσω μια μέρα στο δρόμο μου τη μαρκησία ντ'ε Μπουλαινβιλιέρ, που με πήρε στο μέγαρό της και στάθηκε κοντά μου σάν άληθινή μητέρα... Μετά τόν θάνατό της, όμως, άναγκάστηκα να φύγω...

— Για ποιο λόγο;

— Ο μαρκήσιος ντ'ε Μπουλαινβιλιέρ

νόμιζε πως έπρεπε να πληρώσω την ένγνωμοσύνη που χρωστούσα στή γυναίκα του και σ' αυτόν με τόν μόνο νόμισμα που είχα στή διάθεσί μου: Τά νεύατά μου... Προτίμησα τότε να ξαναγυρίσω στους δρόμους... Άλλ' είχα και πάλι την καλή τύχη να συναντήσω έναν έντιμο και γενναίο άξιωματικό, τόν κόμητα ντ'ε Λαμότ, που μ' έκαμε γυναίκα του.

— Είσαστε, λοιπόν, ή κόμηση ντ'ε Λαμότ;

— Η κόμηση ντ'ε Λαμότ ντ'ε Λαμότ Βαλουά, διώρθωσε ή οικοδέσποινα.

— Κι' ο σύζυγός σας που βρίσκεται τώρα;

— Ύπηρετέι στή φρουρά τού Μπαρ-συρ-Ωμπ, περιμένοντας καλύτερες ήμέρες. Εγώ παρέμεινα εδώ, για να μπορούσε να δώ τόν βασιλιά, τη βασίλισσα, τούς ύπουργούς... Άλλά κανένας δε με δέχτηκε ως τώρα. Έστειλα, ωστόσο, σ' όλους λεπτομερή ύπομνηματα.

Μπορείτε, κυρία, να ύποστηρίξετε με έγγραφα τούς ισχυρισμούς σας; ρώτησε ή συνομιλήτριά της.

— Και βέβαια, απάντησε ή κόμηση ντ'ε Λαμότ.

Σηκώθηκε άμέσως, έβαξε σ' ένα έπιπλο κι' έδωσε μερικά έγγραφα στή συνομιλήτριά της.

Αυτή τὰ διάβασε με προσοχή.

— Τά έγγραφα αυτά έχουν μεγάλο ένδιαφέρον, είπε έπειτα. Άλλ' είναι όλα αντίγραφα.

Η κόμηση ντ'ε Λαμότ, φάνηκε να διαστάλη.

— Έχω και τὰ πρωτότυπα, είπε. Άλλά δε μπορώ να τὰ δείνω σ' όλο τόν κόσμο... Δεν έχω, όμως, την παραμικρή δυσκολία να τὰ δείξω σέ σας.

Άνοιξε κατόπιν μια μυστική κρύπτη, έδγαλε από εκεί έναν δερμάτινο χαρτοφύλακα με τόν έμβλημα τών Βαλουά και τόν παρέδωσε στην έπισκέπτριά της.

Αυτή εξέτασε και πάλι τὰ έγγραφα που βρίσκονταν μέσα σ' αυτό τόν χαρτοφύλακα, όπως είχε κάμει και για τὰ αντίγραφα κι' έπειτα είπα:

— Αυτά τὰ έγγραφα δείχνουν, ότι οι ισχυρισμοί σας είναι σωστοί. Μην παραλείψετε να τὰ παρουσιάσετε εκεί που πρέπει.

— Και τί νομίζετε, ότι μπορώ να πετύχω;

— Μά, σίγουρα, μια έπιχορήγηση για

σας και μια προαγωγή για τόν κύριο ντ'ε Λαμότ.

Η έπισκέπτριά σηκώθηκε κατόπιν, άνοιξε την τσάντα της κι' έδγαλε από εκεί έναν μικρό κύλινδρο.

— Θα βρήτε σ' αυτό τόν κύλινδρο ένα τόν λουδοβίκια, είπε στην κόμηση. Είναι μια πρώτη ένίσχυσι της φιλανθρωπικής οργάνωσης που αντιπροσωπεύετε.

Η κόμηση ντ'ε Λαμότ ευχαρίστησε με θερμά λόγια τις δύο γυναίκες.

— Πού θα μπορούσε να σας ξαναϊδω; ρώτησε, ενώ τις συνάδευε ως την πόρτα.

— Θα σας τόν κάωμε γνωστό όταν θα είναι καιρός, απάντησε ή μεγαλύτερη από τις δύο.

Καθώς ξαναγύριζε στο δωμάτιό της, ή Ιωάννα ντ'ε Λαμότ, είδε στο πάτωμα τού διαδρόμου ένα μικρό μεταλλικό αντικείμενο. Έσκυψε άμέσως και τόν σήκωσε. Ήταν ένα χρυσό στρογγυλό κουτάκι με ύπεροχα σκαλίσματα, που περιείχε μικρές πλακίτσες άρωματισμένης σοκολάτας. Άλλά, καθώς ή κόμηση τόν περιεργαζόταν, πίεσε, χωρίς να τόν καταλάβη, κάποιο κρυφό έλατήριο. Ο πάτος του άνασκόβηκε τότε και κάτω απ' αυτόν, φάνηκε δεύτερος. Πάνω σ' αυτό τόν δεύτερο πάτο, βρίσκόταν τόν πορτραίτο μιας γυναίκας με μεγαλόπρεπη έκφρασι και άσπρη βλέμμα. Στο κάτω μέρος, διακρίνονταν δυο γράμματα. Ένα Μ κι' ένα Θ, που πλαισιώνονταν μ' ένα κλαδι δάφνης.

Η γυναίκα που εικονίζονταν σ' αυτό τόν πορτραίτο, είχε μεγάλη όμορφότη με τη μεγαλύτερη από τις έπισκέπτριες της, έτσι που θα μπορούσε να ύποθέση κανείς, ότι ήταν μητέρα ή μάμμη της.

— Αυτό τόν κουτί θα με βοηθήσει να ξαναβρω αυτή τη γυναίκα, ψιθύρισε ή κόμηση ντ'ε Λαμότ.

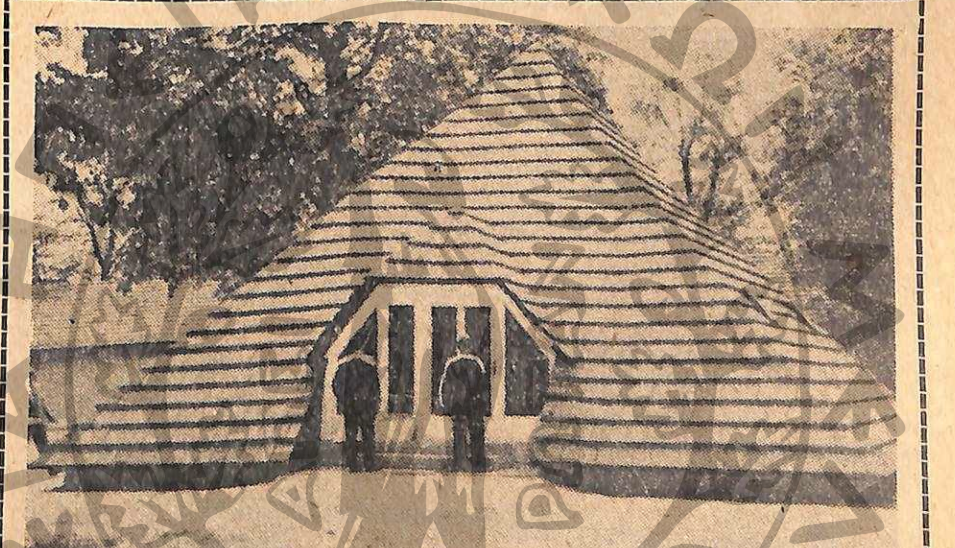
Ξετύλιξε κατόπιν τόν μικρό κύλινδρο κι' άσχισε να μετρή τὰ χρυσά νομίσματα που βρίσκονταν μέσα σ' αυτόν.

— Για τή στιγμή, είμαι πλούσια, ξαναείπε. Κι' αυτό είναι τόν σημαντικώτερο.

Ένα δώρο

Οι δύο έπισκέπτριες της κομησης ντ'ε Λαμότ δεν ήταν άλλες από τη Μαρία Άντουανέτα και την Άδριανή ντ'ε Ταβερνέ.

Η Άδριανή είχε μπη τόν μοναστήρι τού Άγίου Διονυσίου με την ύποστήριξη της βασιλίσσης. Αλλά, προτού συμπληρώση τόν άπαιτούμενο χρόνο της δοκιμα-

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΣΤΕΓΑΣΙΣ

Οι στέγες αυτές, που βρίσκονται έτοιμες στις άποθήκες ενός γεωμνηικού ένοστασιού έτιμον σπιτιών τού Μοιάου, παραδίδονται άμέσως σ' όποιον παραγγείλη ένα σπίτι. Η στέγη τοποθετείται κοντά στο σημείο όπου πρόκειται να έγκαταστασθί ή μόνιμη κατοικία και έπιτρέπει στόν μέλλοντα ιδιοκτήτη της να στεγασθί προσωρινά και άρκετά άνετα κάτω από αυτήν. Μετά την άριστική έγκατάστασι της όλης οικοδομής, τόν λογοστάσιο αποστέλλει έπί τόπου ένα μεγάλο και ισχυρό γερανό ο όποιος σκάνει δόκλωση τή σκεπή τού σπιτιού και την θάζει στή θέση της συμπληρώνοντας έτσι τόν όλο οικόδομη.

σίας, η Μαρία-Αντουανέττα την έπεισε ν' αοίση τὸ θλιβερό κελλί της καὶ τὴν ξαναπῆρε κοντὰ της.

Μιά περίεργη συμπάθεια εἶχε ἀναπτύχθῃ ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς δύο γυναῖκες. Ἡ Μαρία-Αντουανέττα δὲν εἶχε βρῆ κοντὰ στὸ σύζυγο πού της ἔδωσε ἡ τύχη ἢ ἡ πολιτική, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν στοργή πού περιμένε. Ὅχι, ὅτι ὁ Λουδοβίκος 16ος δὲν τὴν ἀναγνώρισε. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη του ἦταν ἀτονὴ καὶ ψυχρὴ, μιὰ ἀγάπη πού δὲ μποροῦσε νὰ θερμάνῃ τὴν καρδιά της νεαρῆς βασιλίσσας.

Δὲν ἦταν, σ' ἀλήθεια, εὐτυχισμένη σύζυγος ἡ Μαρία-Αντουανέττα. Ἀν, τοῦλάχιστον, εὗρισκε τὴν εὐτυχία ὡς βασιλίσσα! Ἀλλὰ, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Γαλλία ἦταν φτωχὴ κι' ἀδύνατη. Ἡ παλιά γαλλικὴ μοναρχία κατέρρεε ὁλόενα καὶ περισσότερο κάτω ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῶν καινούργιων ἰδεῶν, πού εἶχαν ἀπλώθῃ ἀνάμεσα στὸ λαό. Ὁ γαλλικὸς λαὸς διψοῦσε γάρ γιὰ ἐλευθερία κι' ἦταν ἑτοιμὸς νὰ συντρίψῃ τὰ παλιά εἰδωλά του. Οἱ βροντὲς τῆς καταιγίδας, πού θὰ ξεσποῦσε σὲ λίγο, ἀκούγονταν κιόλας.

Δυστυχισμένη σύζυγος, δυστυχισμένη βασιλίσσα, ἡ Μαρία-Αντουανέττα, δὲν εἶχε ἄλλη παρηγοριά ἀπὸ τὴν βαθεῖα, εὐλικρινὴ καὶ φιλοκερδὴ φιλία τῆς Ἀδριανῆς, πού εἶχε ἀφοσιώσει στὴ βασιλίσσα μ' ὅλη τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ἀσώτητα τῆς ψυχῆς της. Μήπως κι' αὐτὴ, ἄλλωστε, δὲν ἦταν δυστυχισμένη; Ἡ βαθεῖα ἀπογοῇτευε πού ἐνοιοῦσαν κι' οἱ δύο, εἶχε φέρει αὐτὲς τὶς δύο γυναῖκες τὴ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη.

Ἔτσι, ἡ βασιλίσσα κι' ἡ ἀφωσιωμένη φίλη της, εἶχαν δημιουργήσει ἕνα δικό τους κόσμον, μακριὰ ἀπὸ τὶς αὐλικὲς μηχανορραφίες, τὰ ταπεινά συμφέροντα καὶ τὶς ὑποπτες φιλοδοξίες. Ἐνοιοῦσαν ἔτσι λιγώτερο τὴ δυστυχία τους.

Ζώντας παράμερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, σκέφτονταν ἐπίσης μὲ διαφορετικὸ τρόπο ἀπ' αὐτοὺς. Κι' αὐτὸ εἶχε γίνε καὶ στὴν περίπτωσι τῆς Ἰωάννας ντὲ Λαμότ. Ἐνῶ ὅλοι εἶχαν ἀδιαφοροῦν γι' αὐτήν, ἡ βασιλίσσα εἶχε συγκινηθῇ. Κι' εἶχε ἀποφασίσει αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὶς συνέπειες.

Γιατὶ ἦταν, βέβαια, ἀπερίσκεψη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὶς Βερσαλλίες μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ, πού ἔκανε καὶ τοὺς πρὶν τολμηροὺς νὰ δισταζοῦν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ σπῆτι τους.

Τὸ ἄλλο πρωί, ὁ βασιλιάς τὴν ἐπισκέφθηκε στὸν κοιτῶνα της.

— Κυρία, τῆρ' εἶπε, ἀργήσατε πολὺ νὰ γυρίσετε χτὲς τὸ βράδυ.

Τὸ ὄφει του ἦταν ψυχρὸ κι' ἡ φωνὴ του βραχνή.

Ἡ Μαρία-Αντουανέττα προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ.

— Τὸ εὐτύχημα εἶναι πὼς γύρισα, ἀπάντησε. Ἀλλὰ στοιχηματίζω πὼς δὲ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε μὲ ποῖο τρόπο...

— Δὲν καταλαβαίνω, κυρία, εἶπε ὁ Λουδοβίκος 16ος.

— Γύρισα μ' ἕνα ἀγοραῖο ἀμάξι... Μπορῶ νὰ σὰς δώσω καὶ τὸν ἀριθμὸ του... Ἦταν τὸ 197...

— Ἀλλὰ...

— Περιμένετε, μεγαλειότατε. Δὲν ἔτελειώσα... Τὸ ἀμάξι αὐτὸ τὸ πλήρωσε ἕνας ἀξιωματικὸς, πού εἶχε τὴν τιμὴ νὰ ὑπηρετῇ στὸ ναυτικὸ τῆς Μεγαλειότητός σας. Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς εἶναι ὁ κόμης ντὲ Σαρνύ, πού μένει στὸ ξενοδοχεῖο τῶν Πριγκηπῶν, στὴν ὁδὸν Ρισελιέ... Δὲν ξέρω, ὅμως, μὲ ποῖο τρόπο θὰ μπορέσω νὰ τοῦ ἐπιστρέψω τὸ λουδοβίκειο πού ἔδωσε γιὰ μένα...

— Ἀλλ' ἀφοῦ ξέρετε τὴ διεύθυνσι αὐτοῦ τοῦ ἀξιωματικοῦ;

— Αὐτός, ὅμως, ἀγνοεῖ ποῖα εἰμαι.

— Καὶ δέχτηκε νὰ πληρώσῃ ἕνα λουδοβίκειο, γιὰ μιὰ ἀγνωστὴ;

— Ὑποθέτω, ὅτι θὰ πρέπει νὰ πληρώσῃ τοῦλάχιστο δύο, ἀπάντησε ἡ βασιλίσσα. Γιατὶ τὸν ὑποχρέωσα νὰ γυρίσῃ μὲ τὸ ἴδιο ἀμάξι στὸ Παρίσι.

— Πῶς! Σὰς ἔφερε ὡς ἐδῶ; ρώτησε ἡ κόμης ντὲ Σαρνύ μὲς συνάδευσε ὡς τὴν πλατεῖα τῶν Ὀπλῶν.

— Καὶ βέβαια... Νόμισα πὼς μποροῦσα νὰ δώσω τὴν ἐμπιστοσύνη μου σ' ἕναν ἀξιωματικὸ τῆς Μεγαλειότητός σας... Ὁ κόμης ντὲ Σαρνύ μὲς συνάδευσε ὡς τὴν πλατεῖα τῶν Ὀπλῶν.

— Ἦταν, λοιπόν, καὶ ἄλλος μαζί σας;

— Ἦν δροσινὸν ντὲ Ταβερνέ.

Ὁ Λουδοβίκος 16ος φαινόταν πρὶν ἡρεμὸς ἀπὸ πρῖν.

— Ὅλα αὐτά, πού μοῦ λές, μοιάζουν μὲ παραμῦθι, ἀγαπητὴ μου Ἀντουανέττα, εἶπε, ἀφίνοντας κατὰ μέρος τὸ ἐπίσημο ὄφος πού εἶχε ὡς τότε. Ἀφηγήσου μου, σὲ παρακαλῶ, πὼς ἔγιναν τὰ πράγματα.

— Ἀλλ' εἶναι πολὺ εὐκόλο, ἀπάντησε ἡ βασιλίσσα. Ἐφυγα μαζί μὲ τὴν δεσποινίδα ντὲ Ταβερνέ, γιὰ νὰ πάμε στὸ Παρίσι... Φτάσαμε ἐκεῖ χωρὶς κανένα δυσάρεστο. Στὸ γυρισμό, ὅμως, ἔσπασε ὁ ἄξονας τοῦ ἀμαξίου καὶ λίγο ἔλειψε νὰ βρεθούμε στὸ δρόμο. Εὐτυχῶς, ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, πού βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ, ἔτρεξε μὲ μὲς εἶδε τὸ ἀτύχημα καὶ μὲς βοήθησε νὰ κατεβούμε... Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ἦταν ὁ κόμης ντὲ Σαρνύ. Μόλις ἀκούσε, ὅτι θέλαμε νὰ πάμε στὶς Βερσαλλίες, προθυμοποιήθηκε νὰ μὲς βοῇ ἕνα ἀμάξι. Τὸ κακό, ὅμως, ἦταν, ὅτι οὔτε ἐγώ, οὔτε ἡ δεσποινίδα ντὲ Ταβερνέ εἴχαμε χρήματα... Ὁ κόμης ντὲ Σαρνύ προθυμοποιήθηκε τότε νὰ πληρώσῃ τὸ χρυσὸ λουδοβίκειο πού μὲς ζητοῦσε ὁ ἀμαξίας...

— Ἀλλὰ μοῦ εἶπες, ὅτι ὁ κόμης ντὲ Σαρνύ σὰς συνάδευσε ὡς ἐδῶ.

— Φυσικά. Ἐγὼ τοῦ τὸ ζήτησα... Δὲν εἶχα ἐμπιστοσύνη στὸν ἀμαξία.

— Ἔτσι, ὅμως, μποροῦσε νὰ ἐκτεθῇ...

— Ὁ κόμης ντὲ Σαρνύ δειχτικὴ ἱπποτικός. Ἐφυγε ἀμέσως, μόλις τοῦ τὸ ζήτησα... Εἶναι ἀδύνατο, λοιπόν, νὰ φαντασθῇ, ὅτι συνταξίδευε μὲ τὴν βασιλίσσα.

Ὁ Λουδοβίκος εἶχε ἡρεμήσει ὁλόενα.

— Ἀλλὰ τί πῆγες νὰ κάμῃς στὸ Παρίσι; ρώτησε.

— Πῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ μιὰ δυστυχισμένη, ἀπάντησε ἡ βασιλίσσα. Μιὰ γυναῖκα πού ὅλοι τὴν ἔχουν ἐγκαταλείψει κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ βασιλιάς, πού ὅλοι λένε πὼς εἶναι ὁ πατέρας τοῦ λαοῦ του. Κι' ὡστόσο, στίς

φλέβες αὐτῆς τῆς γυναίκας τρέχει βασιλικὸ αἷμα.

— Δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ὁ βασιλιάς.

— Ἀνέβηκα σ' ἕνα εἶδος σοφίτας, χωρὶς ἐπιπλά σχεδὸν καὶ χωρὶς φωτιά. Ἐκεῖ μένει μιὰ ἀπόγονος τῶν παλιῶν βασιλιάδων τῆς Γαλλίας...

Ὁ βασιλιάς ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

— Ἐννοεῖς τὴ μικρὴ Βαλουά, εἶπε. Περιμένε νὰ θυμῇθῃ τ' ὄνομά της...

— Ἡ μικρὴ Βαλουά εἶναι ἡ κόμηςσα ντὲ Λαμότ, ἀπόγονος τοῦ βασιλιά Ἐρρίκου τοῦ 3ου.

— Ἀκριβῶς... Ὁ ἄντρας της εἶναι χωροφύλακας ἢ κάτι τέτοιο... Ἡ κόμηςσα σου εἶχε χαλάσει τὸν κόσμο μὲ τὶς ἀναφορὲς καὶ τὰ ὑπομνήματά της. Πολιορκεῖ τὶς θέες μου, τοὺς ὑπουργούς μου, τοὺς μεγάλους εὐγενεῖς τοῦ βασιλείου... Εἶναι τρομερὴ μηχανορραφία!

— Τὴν ἀποκαλεῖτε μηχανορραφία, Μεγαλειότατε, ἐπειδὴ διεκδικεῖ τὰ δικαιώματά της;

Ὁ βασιλιάς ἔκαμε μιὰ ἀόριστη χειρονομία.

— Ἀλλὰ γιατί ἀπασχολεῖσαι μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ἀγαπητὴ μου Ἀντουανέττα; ρώτησε.

— Κατάγεται, ναὶ ἢ ὄχι, ἀπὸ τοὺς βαλουά;

— Νομίζω, ὅτι ναί.

— Πρέπει τότε νὰ της δώσετε μιὰ ἀξιοπρεπὴ ἐπιχορήγηση, Μεγαλειότατε. Καὶ πρέπει ἀκόμη νὰ δώσετε ἕνα σύνταγμα στὸν ἄντρα της.

— Ἀ, ἀγαπητὴ μου, προχωρεῖς περὶ γρήγορα, εἶπε ὁ Λουδοβίκος. Ξέρεις πῶς ἀχρημάτισα στὸ ταμεῖο μου αὐτὸς ὁ τρομερὸς χειμῶνας;... Καὶ μοῦ ζητᾷς ἀκόμη νὰ δώσω ἕνα σύνταγμα σ' αὐτὸν τὸ χωροφύλακα, πού παντρεύτηκε ἀπὸ ὑπελογισμὸ τῆς μικρῆς Βαλουά;... Θέλεις, λοιπόν, νὰ δώσω σ' αὐτοὺς τοὺς ζητιάνους τὰ μέσα γιὰ νὰ ζοῦν σὰ βασιλιάδες, τὴ στιγμή πού ἀναγκάστηκα νὰ περιορίσω στὸ ἕνα τρίτον τὶς ἐπιχορηγήσεις πού ἔδιναν; Περνοῦμε σήμερα περιοδὸ περισυλλογῆς καὶ στερήσεων κι' ὄχι σπατάλης.

— Ἀλλὰ, Μεγαλειότατε, οἱ Βαλουά δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πεθαίνουν τῆς πείνας... Ἐδῶσα, βέβαια, ἑκατὸ λουδοβίκεια στὴν κόμηςσα ντὲ Λαμότ, ἀλλὰ τὸ ποσὸν οὗτο εἶναι ἀστεῖο.

— Ἐγὼ τὸ βρῖσκα ὑπερᾶρκετο.

— Δώστε καὶ σεῖς, τοῦλάχιστον, ἄλλα τόσα.

— Δὲ μπορῶ νὰ δώσω τίποτα.

— Μιὰ μικρὴ ἐπιχορήγησι...

— Ὅχι. Δὲ θὰ δώσω τίποτα τὸ ὀρισμένο... Ἄν ἔρθουν καλύτερες ἡμέρες, μπορῶ νὰ τοὺς δώσω ἕνα κάποιο ποσόν, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀναλάβω καμμιὰ ὑποχρέωσι... Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ ἀφηγηθῶ ὅσα μοῦ ἔχουν πῇ γι' αὐτὴ τὴ μικρὴ Βαλουά... Ἡ εὐαίσθητη καρδιά σου σ' ἔκαμε νὰ τὴ συμπονέσης, ἀλλὰ δὲ νομίζω πὼς ἀξίζει τὴ συμπονία σου.

Ἡ βασιλίσσα ἀναστενάξε.

— Δὲν εἰσαπτε καλὸς ἀπέναντί μου, Μεγαλειότατε, εἶπε. Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς εἰμαι πολὺ θυμωμένη.

— Εἶσαι θυμωμένη μαζί μου, καλὴ μου Ἀντουανέττα; ρώτησε ὁ βασιλιάς. Ἐγώ, ὅμως...

— Συνεχίστε τὴ φράσι σας, Μεγαλειότατε.

Ὁ Λουδοβίκος φάνηκε στενοχωρημένος. Οἱ θερμὲς ἐκδηλώσεις δὲν ἦταν στὸ χαρὰ κτήρα του.

— Ἐγώ, ὅμως, σ' ἀγαπῶ, εἶπε δειλά.

— Ὁ, ἀλήθεια; Ἐξώφινε χαρούμενα ἡ Μαρία-Αντουανέττα. Ἀλλὰ... δὲ μοῦ τὸ δείχνετε, Μεγαλειότατε...

— Χμ! ἔκαμε ὁ Λουδοβίκος. Κι' ὅμως, θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ δώσω κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴ στιγμή μιὰ γεροπιαστὴ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης μου.

— Εἰπάτε κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴ στιγμή;

— Ὅχι, ἀκριβῶς. Θὰ πρέπει νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ τρέξω στὸ γραφεῖο μου...

— Γιὰ νὰ κάμετε τί. Μεγαλειότατε;

— Γιὰ νὰ σοῦ φέρω ἕνα μικρὸ δῶρο πού σοῦ ἀγόρασα...

— Λέτε ἀλήθεια, Μεγαλειότατε;... Συχωρέστε με... Θέλω νὰ πῶ... Βοήκατε τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῇτε τὴ μικρὴ σας Ἀντουανέττα;

— Θὰ λείψω ἕνα λεπτό, εἶπε ὁ Λουδοβίκος.

Κι' ἔτρεξε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ξαναγύρισε σὲ λίγο, κρατώντας στὰ χέρια του ἕνα κουτί ἰσοκίτρινον μαροκὲν μὲ χρυσὰ ποικίλματα.

— Ἐνα κόσμημα; εἶπε ἡ βασιλίσσα.

Κι' ἀνοίξε ἀμέσως τὸ κουτί.

— Ὡ, θεέ μου, τί ὁμορφὸ πού εἶναι! Ἐξώφινε.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Λουδοβίκου ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ.

— Σοῦ ἀρέσει; τὴ ρώτησε.

Ἦταν τόσος ὁ θαυμασμὸς της, πού δὲ μπόρεσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

Μέσα στὸ κομμάτι, βρισκόταν ἕνα κολλιὲ ἀπὸ μεγάλα διαμάντια, πού σκόρπιζαν ἀστραφτερὲς λάμψεις ὁλόγυρα.

— Τί ὑπέροχο! εἶπε ἡ βασιλίσσα. Δὲν εἶδα ποτὲ ὠραιότερο κολλιέ... Μὲ κάνετε πολὺ εὐτυχισμένη... Τὸ κολλιέ αὐτὸ ἔχει τρεῖς σειρὲς διαμάντια... Τῆς πρώτης σειρᾶς εἶναι μεγάλα σὰ φουντουκία. Μόνο ἕνας κολλιτέχνης θὰ μποροῦσε νὰ τὰ συναρμολογήσῃ τόσο ὁμορφα.

— Οἱ κολλιτέχνες πού τὸ ἔφτιαξαν εἶναι δύο.

— Πρόκειται τότε γιὰ τὸ Μπαίχμερ καὶ τὸ Μπροσάν;

— Τὸ μάντεψες, ἀγαπημένη μου Ἀντουανέττα.

Ἀλλὰ, ξαφνικά, τὸ πρόσωπο τῆς βασιλίσσας, πού, ὡς πρῖν ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ, σκυθρώπασε.

— Αὐτὸ τὸ κολλιέ θὰ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἀκριβό, εἶπε.

— Τί σημασία ἔχει, ἀπὸ τὴ στιγμή πού σοῦ ἄρεσε τόσο πολὺ; ἀπάντησε ὁ βασιλιάς.

Καὶ ταυτόχρονα πῆρε τὸ κολλιέ ἀπὸ τὰ χέρια της κι' ἔκαμε νὰ τῆς τὸ φορέσῃ στὸ λαιμό.

Γυρισμὸς

Μόλις ἔφυγε ὁ βασιλιάς, ἡ Μαρία-Αντουανέττα, φώναξε τὴν καισαριέρα της καὶ τῆς εἶπε νὰ ζητήσῃ νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἡ Ἀδριανὴ εἶχε ζυγνήσει.

— Ἡ δεσποινὶς ντὲ Ταβερνέ περιμένει ἀπὸ ἕνα τέταρτο στὸν προθάλαμο, ἀπάντησε ἡ καισαριέρα.

— Πέστε της νὰ περάσῃ, εἶπε ἡ βασιλίσσα.

Ἡ Ἀδριανὴ μῆκε στὸ δωμάτιο.

— Ὅλα πῆγαν καλὰ, τῆς φώναξε ἡ βασιλίσσα, μόλις τὴν εἶδε. Ὁ βασιλιάς θυμώσε λίγο, ἀλλ' ὁ θυμὸς του πέρασε πολὺ γρήγορα... Τὸ μόνο κακὸ εἶναι πὼς δὲ θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτα γιὰ τὴν κόμηςσα ντὲ Λαμότ... Κι' ὅμως, ἐμένα μοῦ φάνηκε πολὺ συμπαθητικὴ...

— Ἀ, πόσο σὲ μακαρίζω! πρόσθεσε. Ἐγὼ εἰμαι ὑποχρεωμένη νὰ λογοδοτῶ γιὰ τὸ κάθε τι... Σὺ, ὅμως, εἶσαι ἐλεύθερη καὶ δὲν ἔχεις νὰ δώσης λόγο σὲ κανένα... Εἶναι ὁριστικὴ, λοιπόν, ἡ ἀπόφασί σου νὰ μὴν παντρευθῇς, Ἀδριανή;

— Τὸ ἐλπίζω, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἡ νέα κοκκινίζοντας ἑλαφρά.

— Καὶ κόντευα νὰ τὸ ξεχάσω, εἶπε ἡ Μαρία-Αντουανέττα. Δὲ μοῦ εἶχες πῇ, ὅτι γύρισε ὁ ἀδελφός σου ἀπὸ τὴν Ἀμερική;

— Ναί. Γύρισε χτὲς.

— Πόσον χρόνον εἶναι τώρα;

— Τριάντα δύο, Μεγαλειότατε.

— Πόσα χρόνια ἔχω νὰ τὸν δῶ! Γιατὶ δὲ μοῦ τὸν παρουσιάσεις ἀκόμη;

— Περιμένα τὴ διαταγὴ τῆς Μεγαλειότητός σας...

— Πῆγαινε νὰ μοῦ τὸν φέρῃς, Ἀδριανή. Οἱ καλοὶ φίλοι εἶναι πάντοτε εὐπρόσδεκτοι.

Ἡ Ἀδριανὴ ἔφυγε ἀμέσως.

Ἡ Μαρία-Αντουανέττα σηκώθηκε τότε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της καὶ κάθησε μπροστὰ

ἀδελφούς τοῦ Λουδοβίκου 16ου (Ὁ κόμης τοῦ Ἀρτουά ἔγινε ἀργότερα βασιλιάς, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Καρόλου 10ου).

Ὁ κόμης χαίρετσε τὴ βασιλίσσα κι' εἰπετα τὴν Ἀδριανή.

— Ἀδελφέ μου, τοῦ εἶπε ἡ Μαρία-Αντουανέττα, σοῦ παρουσιάζω τὸν ἱππότη Φίλιππο ντὲ Ταβερνέ, πού γύρισε μόλις ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

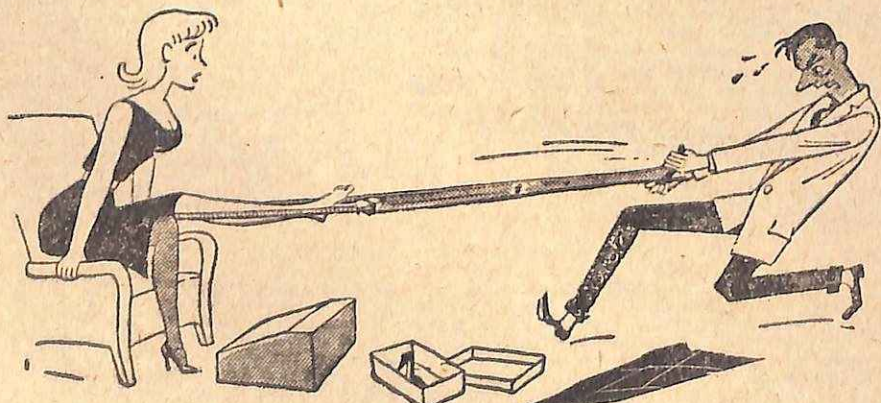
Ὁ πρίγκηπας τὸν χαίρετσε μ' ἔγκρα-διότητα.

— Ἀπὸ γρόνια τώρα, ἡ Γαλλία δὲ βρίσκειται σὲ πόλεμο μὲ κανένα εὐρωπαϊκὸ κράτος, εἶπε. Ἔτσι, τὸ μόνο μέρος ὅπου μποροῦν νὰ δοξασθοῦν οἱ Γάλλοι εὐγενεῖς εἶναι ἡ Ἀμερική.

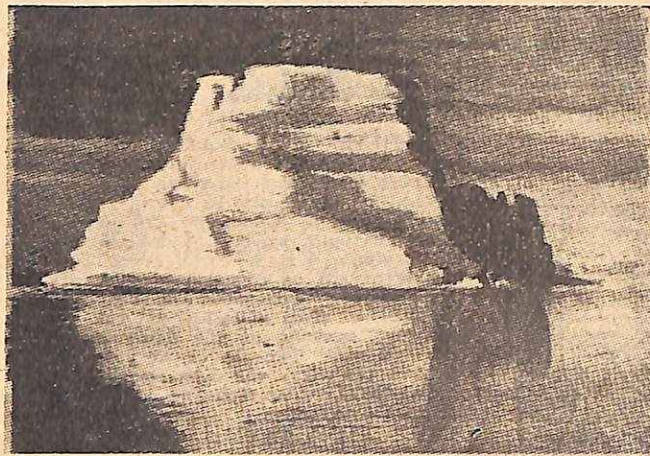
— Ὁ ἱππότης ντὲ Ταβερνέ εἶναι ὁ πρῶτος Γάλλος ἀξιωματικὸς, πού εἶδα μπροστὰ μου, ὅταν πάτησα στὸ γαλλικὸ ἔδαφος, τοῦ ἐξήγησε ἡ βασιλίσσα. Ἡ ἐπιθυμία μου ἦταν νὰ κάμω εὐτυχισμένον τὸν πρῶτο Γάλλο πού θὰ συναντοῦσα μπροστὰ μου... Δυστυχῶς, δὲ μπόρεσα νὰ κάμω τίποτα γιὰ τὸν ἱππότη ντὲ Ταβερνέ.

Ἀδελφέ μου, πρόσθεσε, μιλώνοντας στὸν κόμητα τοῦ Ἀρτουά, θέλετε νὰ τὸν πάρετε κάτω ἀπὸ τὴν προστασία σας;

— Θὰ εἶναι χαρὰ γιὰ μένα νὰ ὑποστηρίξω ἕνα γενναῖο εὐπατρίδη, ἀπάντησε ὁ πρίγκηπας. Ἀλλ' ὁ κύριος ντὲ Ταβερνέ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τοῦ πῶ, ὅτι δὲν ἐπικροτῶ τὸν ἡρωισμό τῶν Γάλλων εὐγενῶν, πού πολέμησαν ἡ πολεμῶν ἀκόμη στὴν Ἀμερική. Ὁ πόλεμος αὐτὸς στρέφεται, βέβαια, ἐναντίον τῶν Ἀγγλῶν. Ἀλλὰ στρέφεται καὶ ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἐαυτοῦ μας, ἀφοῦ στρέφεται ἐναντίον τοῦ μοναρχικοῦ θεσμοῦ καὶ τῶν προνομίων τῆς τάξεως τῶν εὐγενῶν. Στὴν Ἀμερική θέλουν τὴ δημοκρατία καὶ τὴν ἰσότητα, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ ἰδανικὸ τῶν Γάλλων εὐπατριδῶν.

— Στὴν ἀρχή, βέβαια, βγαίνουν πάντα μὲ κάποια δυσκολία!...

Μερικές φορές, το θέαμα των παγόβουνων, καθώς καθρεφτίζονται στα νερά μιας άτρκιμωστής θάλασσας, είναι άληθινα μαγευτικά...

Επιδρομή από παγόβουνα ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ!

5.000 ως 6.000 παγόβουνα θα έχουν κατέβει, ως το τέλος του καλοκαιριού, σε ασυνήθιστα χαμηλά γεωγραφικά πλάτη.

«Προσοχή! Παγόβουνα!» Το σήμα αυτό μεταδίδεται σχεδόν συνεχώς, έφετος το καλοκαίρι, στα υπερωκεάνεια, που εκτελούν το δρομολόγιο του Βορείου Ατλαντικού. Και εκείνα βρίσκονται υποχρεωμένα να κάνουν τόσο συχνές παρεκκλίσεις στην πορεία τους, για να ξεφύγουν από τον κίνδυνο καταστρεπτικών συγκρούσεων, όσες δεν έκαναν από αινιμάνα χρόνια!

Το παράξενο φαινόμενο, που παρατηρείται έφετος με τα παγόβουνα, είναι χωρής προηγούμενο στην σύγχρονη ιστορία. Κάτι σχετικά άγνωστο είχε παρατηρηθεί στους καλοκαιρινούς μήνες του 1929, όποτε χίλια σχεδόν παγόβουνα είχαν κατέβει ως την 48η μοίρα γεωγραφικού βορείου πλάτους. Η περίπτωση τότε είχε χαρακτηρίσει μοναδική στα ναυτικά χρονικά.

Αλλά το φαινόμενο, που συμβαίνει το έφετεινό καλοκαίρι, μιιά άμυδρη μονάχα σύγκριση επιδέχεται με εκείνο του 1929. Κάθε μέρα, 50 ως 60 παγόβουνα κατεβαίνουν χαμηλότερα από την 48η μοίρα βορείου πλάτους, δηλαδή, ως το τέλος του καλοκαιριού, αν συνεχιστεί ο ίδιος ρυθμός, θα έχουν ξεπεράσει το γεωγραφικό αυτό όριο 5.000 ως 6.000 παγόβουνα!

Πού οφείλεται, όμως, ή εκπληκτική αυτή καθόδος ενός τόσο μεγάλου άριθμού παγόβουνων σε ασυνήθιστα χαμηλά γεωγραφικά πλάτη; Στις καιρικές συνθήκες; Στις κοσμικές επιδράσεις; Η, απλά και μόνο σε συμπτώσι;

Οι επιστήμονες διατάζουν να δώσουν μιιά θετική και συγκεκριμένη απάντησι στó ερώτημα αυτό, που επίμονα τους άπασχολεί τον τελευταίο καιρό. Τό μόνο σμείρο, στο όποιο δεν διατηρούν κομμιά σχεδόν αμφιβολία, είναι πώς ή «άνωμαλία», που άποτελεί ή έμφανισι τόσο πολλών παγόβουνων νοτιώ-

τερα από την 48η μοίρα βορείου πλάτους, βρίσκεται σε άμεση συνάρτησι με μιάν άλλη άνωμαλία: την πρωτοφανή καιρική άναστάτωση, που παρατηρείται σ' όλοκληρη την Ύδρόγειο τό έφετεινό καλοκαίρι, με άλλεπάλληλα κύματα τροπικού καύσωνος και άσυνήθιστου, για την εποχή αυτή, κρύου.

Μ' όλο, όμως, που δεν χωρεί, ίσως, καμμιά άμφισβήτησι, για την συσχέτισι που υπάρχει άνάμεσα στα δυό αυτά φαινόμενα, κανένας σοφός, για την ώρα, δέ μπόρεσε να βρη τό κλειδί της! «Οι μυστηριώδεις νόμοι της φύσεως — γράφει ή έπιστημονικός συνεργάτης ένος γεωμινικού περιοδικού — βάλθηκαν να παίξουν ένα άσχημο παιχνίδι στους σοφούς την εποχή άκριδώς, που μόλις έχει άρχισι το διεθνές γεωφυσικό έτος, με άμεσο σκοπό την λύσι όλων των άλυτων ως τώρα αινιγμάτων, που δημιουργεί ή πλανήτης μας!»

Όποια, όμως, κι' αν είναι ή αίτια του παράξενου φαινομένου, ή μοναδική αυτή στην ιστορία επιδρομή των παγόβουνων στις θάλασσες του Βορείου Ατλαντικού θα είχε σημειώσει άρκετά θύματα άνάμεσα στα μεγάλα επιβατηγά και τα φορτηγά, αν ή κίνδυνος, που εκπροσωπούν οι «άστροι λύκοι του άκαινού» — καθώς ονομάζουν οι ναυτικοί τα παγόβουνα — δεν είχε μειωθεί στο ελάχιστο δυνατό από την άξιοθαύμαστη άληθινά δράσι των ειδικών περιπολικών.

Τά περιπολικά αυτά, που έχουν ως άποστολή τους να παρακολουθούν τά 8.000 περίπου παγόβουνα, που δημιουργούνται κάθε χρόνο, από της στιγμής της «γεννήσεώς» τους ως την παραμικρή λεπτομέρεια της πορείας τους, μεταδίδουν άμέσως τις παρατηρήσεις τους στον κεντρικό σταθμό «Αρζέντια», που σπεύδει να τις άναμετα-

δώση σ' όλα τα πλοία, που εκτελούν δρομολόγιο στην επικίνδυνη περιοχή

Σταθμοί μετεωρολογικών παρατηρήσεων και ραδιοφωνικοί σταθμοί, έγκατεστημένοι στις άκτες της Γροιλανδίας, συμπληρώνουν τό έργο των περιπολικών σκαφών και δημιουργούν ένα δίκτυο άσφαλείας γύρω από τα πλοία.

Η σκέψι να οργανωθεί αυτό τό περιπολικό σύστημα άμύνης για τα παγόβουνα — που μερικά από αυτά φτάνουν σε μήκος τά 3 χιλιόμετρα, είναι, δηλαδή, όλόκληρα επιπλέοντα νησιά! — δεν είναι καινούργια. Χρονολογείται από τό 1897 και οφείλεται σ' έναν Άμερικανό συγγραφέα, τον Μόργκαν Ρόμπερτσον, που, σ' ένα μυθιστόρημά του, είχε περιγράψει με έκπληκτική άκρίβεια, — που μόνο σε μιντική διάσθησι μπορεί να άποδοθι — τό ναύαγιο του «Τιτανικού», τό όποιο έμελλε να συμβή δεκαπέντε χρόνια άργότερα. Άκόμα και τό όνομα του πλοίου, που, στο διδίο του Ρόμπερτσον, συγκρούταν μ' ένα παγόβουνο, ήταν σχεδόν τό ίδιο: «Τιτάν!»

Τό μυθιστόρημα αυτό είχε προκαλέσει, στην εποχή του, ζωηρότατη συγκίνησι και τό άμεσο άποτέλεσμα ήταν να συγκροτηθι μιιά κίνησι για την οργάνωσι ενός συστήματος έλέγχου της πορείας των παγόβουνων και άμύνης εναντίον τους. Όμως ή κίνησι εκείνη έμεινε στα σκαριά και μονάχα μισόν αιώνα άργότερα, κατά την διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, οι Γερμανοί ώργάνωσαν πρώτοι ένα τέτοιο σύστημα, για την προστασία των «πειρατικών» πλοίων επιφανείας και των υποβρυχίων τους που, πολύ συχνά, άπλωναν την δραστηριότητά τους ως τα νερά του Άρκτικού ώκεανού.

Σήμερα, τό σύστημα αυτό έχει εξελιχθι σε βαθμό τελειότητας. Και ή άπόδειξι της τελειότητάς του είναι τό γεγονός πώς, για την ώρα τουλάχιστον, μ' όλο που άληθινός κατακλυσμός παγόβουνων παρατηρείται στον Βόρειο Ατλαντικό, κανένα πλοίο δεν είχε την τραγική τύχη να συναντηθι μ' έναν από τους τόσο επικίνδυνους «άστρονους λύκους»...

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΤΣΕΗΝ ΜΑΝ ΣΦΙΛΙΝΤ

Η Τσέην Μάναφιλντ, ή στήρ που άναστήρισε τό κόλλυγουντ για ν' άντικαταστήσθι ή Μαίριλιν Μονρόε, κληρονομήσε πρό ήμερών από κάποιον συγγενή της 100 χιλιάδες δολάρια. Ωστόσο, λίγες μέρες μετά την κληρονομιά, ή στήρ βρισκόταν στην άγανάμια να έξοφλησθι κάτι άδυναμία. Η Τσέην έδωσε όλη την κληρονομιά και της οικονομίες της για ν' άγοράσθι μιιά ώραια βίλλα στην όποια έγκατέστησε δεκά κομψές και έντελώς διακοσμημένες μεταξυ τους κρεβάτοκάμαρες γιατί, όπως δήλωσε, δεν μπορεί να κοιμηθι δυό βραδιές συνεχεία στο ίδιο περιβάλλον.

ΑΝΤΙΚΑΤΕΣΤΗΣΕ ΤΗΝ ΡΟΜΥ

Για πρώτη φορά ή Μάγδα Σινάιντερ γύρισε ένα φιλμ, στο όποιο δεν παίζει μαζί με την κόρη της Ρόμυ Σινάιντερ (Σίισυ). Στο φιλμ αυτό, που τιτλοφορείται «Πώλ Φερχόβεν» και που ή πρεμιέρα του θα δοθι τον προσεχή Οκτώβριο, τό ρόλο της κόρης της Μάγδας, ή όποια έρωτεύεται ένα νεαρό φίλο της μητέρας της, υποδύεται ή νεαρή και χαριτωμένη Δανέζα της φωτογραφίας μας, που όνομαζείται Άνν Σμύρνερ.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ένος άρχικατασκόπου

Τι άποκαλύπτει ή Βάλτερ Σέλλενμπεργκ, άρχηγός της κατασκοπείας του Χίτλερ

Τόν τελευταίο καιρό, ήρθαν στο φώς της δημοσιότητος πολλά στοιχεία για την δράσι του Βάλτερ Σέλλενμπεργκ, ή όποιος ήταν άρχηγός της κατασκοπείας του Χίτλερ, κατά την διάρκεια του τελευταίου πολέμου.

Μεταξύ των άλλων, λοιπόν, ή Σέλλενμπεργκ άποκαλύπτει τον τρόπο που χρησιμοποιούσε και τά μέσα στα όποια κατέφευγε, για να έκελθι τις άποστολές, που του άνέθεταν.

Τό προσωπικό του γραφείο ήταν μεγάλο, επιπλωμένο με πολυτέλεια και στο πάτωμα ύπηρχε ένα παχύ χαλί. Άλλά ή πολυτέλεια αυτή δεν ένδιέφερε καθόλου τό Σέλλενμπεργκ. Πιο πολύ ένδιαφερόταν για τά μικρόφωνα, που ήταν κρυμμένα σε όλα τά σημεία και στα άντικείμενα του δωματίου — άκόμη και σε μιιά φορητή λάμπα — για να καταγράφουν λεπτομερώς τις συνομιλίες που διεξήγοντο εκεί μέσα.

Όλα τά παράθυρα είχαν από έξω ένα μεταλλικό δικτυωτό, πάνω στο όποιο κυκλοφορούσε ηλεκτρικό ρεύμα ώστε τό γραφείο να είναι προφυλαγμένο από άνεπιθύμητες έπισκέψεις. Άπό όπου ήήποτε κι' αν προσπαθούσε κανείς να μπη, δινόταν αυτόματως τό σύνθημα του συναγερμού και μέσα σε μισό λεπτό, όλη ή γύρω περιοχή είχε κυκλωθι από θωρακισμένα αυτοκίνητα.

Τό επιπλο του γραφείου ήταν ένα πραγματικό όπλοστάσιο. Μέσα σ' αυτό ήταν έγκατεστημένα δυό όπλα, που μπορούσαν να σκοποπούν τις σφαίρες τους σε όποιο ήήποτε σημείο του δωματίου. Όποιοδ ήήποτε έπισκέπτης και αν έμπαινε, ή κανες αυτές στρέφονταν καταπάνω του και παρακολουθούσαν τά βήματά του. Ό Σέλλενμπεργκ δεν είχε παρά να πατήσθι ένα κουμπι κάτω από τό γραφείο του και άμέσως δυό όπλα γεμιστά σφαίρες τό κορμί του έπισκέπτη. Ταυτόχρονα, μπορούσε να πατήσθι ένα άλλο κουμπι, που βρισκόταν δίπλα και να δώσθι τό σύνθημα του συναγερμού. Τό κτίριο κυκλώνόταν τότε από άνδρες των Ες—Ες, οι όποιοι έκλειναν κάθε είσοδο και έξοδο.

Τό θωρακισμένο αυτοκίνητο του Γερμανού άρχικατασκόπου ήταν έφοδιασμένο με έναν δέκτη και πομπό ραδιοφώνου, που του επέτρεπε να έρχεται σε έπαφή με τό γραφείο του, από άπόστασι 40 χιλιομέτρων και να ύπαγορεύθι στον γραμματέα του.

Όταν πήγαινα με άποστολή στο έξωτερικό, έπρεπε να φορώ πάντοτε ένα ψεύτικο δόντι, στο κούφωμα του όποιου ύπηρχε μιιά κοψούλα με ισχυρό δηλητήριο άποκαλύπτει ή Βάλτερ Σέλλενμπεργκ. Αν τύχαινε να πέσω στα χέρια του έχθρου, έπρεπε να καταπιώ αυτήν την κοψούλα, που μέσα σε τριάντα δευτερόλεπτα θα με έστελνε στον άλλο κόσμο.

Για περισσότερη άσφάλεια, μάλιστα, φορούσα και ένα δακτυλίδι, που κάτω από την μεγάλη πέτρα του ήταν κρυμμένη μιιά μικρή αλλά ισχυρή δόσις από ένα άλλο δηλητήριο.

Σ' όλη την διάρκεια της σταδιοδρομίας μου ως κατασκόπου, φρόντιζα να έκμεταλλεύομαι για την δουλειά μου τις δυνατότητες

που προσέφεραν οι τεχνικές εξελίξεις. Κάποτε, λόγω χάριν, ένας έξνος πράκτωρ φάνηκε πρόθυμος να μιάς μεταδίδι από τό Βατικανό χρήσιμες πληροφορίες για τους Ρώσους. Φοδόταν, όμως, να χρησιμοποιήσθι να συνθησιμένα μέσα επικοινωνίας των κατασκόπων και ζήτησε να τον έφοδιάσουμε με μιιά ηλεκτρονική συσκευή, που να τον φέρνει σε άπ' ευθείας έπαφή με τό γραφείο μου.

Όι τεχνικοί μου χρειάσθηκαν πάνω από ένα χρόνο εργασίας, αλλά στο τέλος έφτιαξαν ένα μικροσκοπικό πομπό ασυρμάτου, που ήταν θαύμα τεχνικής. Έμοιαζε με κανονική σιγαροθήκη και χωρούσε άρκετά τσιγάρα. Κάτω από τά τσιγάρα, όμως, ύπηρχε όλόκληρη ή συσκευή.

Ό κάτοχος της συσκευής αυτής μπορούσε να άποτυπώσθι τό μήνυμά του σε μιιά μικροσκοπική ταινία, πατώντας συνθηματικά ένα από τά τρία κουμπιά που διέθετε ή συσκευή. Με τό δεύτερο έρχόταν σε έπαφή με τό γραφείο του Σέλλενμπεργκ. Και όταν πατούσε τό τρίτο κουμπι τό μήνυμα μεταδιδάτοταν μέσα σε έλάχιστα λεπτά στο Βερολίνο. Έτσι ή κατασκοπος έκτός από την ταχύτητα της μεταδόσεως, έξασφαλιζόταν και από τό ότι τά ραδιογινόμετρα δεν θα προλάβαιναν να καθορίσουν την θέσι του, αν τον παρακολουθούσαν.

Ό Βάλτερ Σέλλενμπεργκ, έξ άλλου, έδημιούργησε ένα ειδικό τιμήμα, που διεξήγαγε έρευνες για την κατασκευή μικροφίλμ, συμπληθητικής μελάνης για την κατασκευή και άποκρυπτογράφηση κωδικών και για την πλαστογράφηση διαβατηρίων και άλλων επίσημων έγγραφων.

Σε συνεργασία, έξ άλλου, με ειδικά τιμήματα των γερμανικών τηλεγραφείων, καθόρθωσε να τοποθετήσθι ειδικά άκουστικά στο ύποδρύχιο καλώδιο, που συνέδεε την Μεγάλη Βρετανία με τις Ήνωμένες Πολιτείες.

Παρ' όλο που τό καλώδιο αυτό ήταν άπομονωμένο, οι Γερμανοί τεχνικοί κατασκεύασαν ειδικά άκουστικά που κατέγραφαν τις δονήσεις των καλωδίων και συνελάμβαναν τά μηνύματα, που ανταλλάσσονταν μεταξύ Άγγλων και Άμερικανών επίσημων. Είχαν έτσι στα χέρια τους χρήσιμες πληροφορίες για τις κινήσεις πολεμικών και έμπορικών πλοίων.

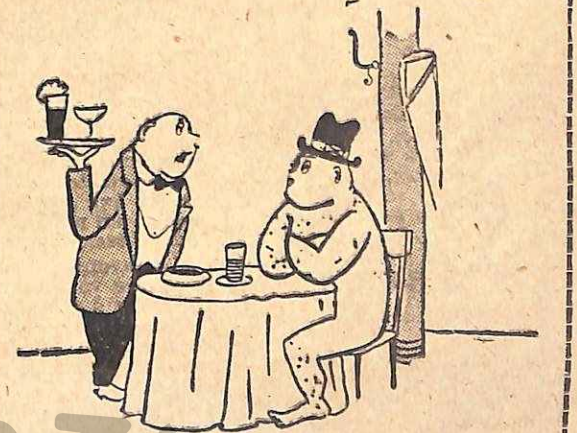
Στις άρχές του 1944, μάλιστα, οι μυστικές υπηρεσίες των Γερμανών συνέλαβαν από τό ύποδρύχιο καλώδιο μιιά συνομιλία μεταξύ του τότε Άμερικανού Προέδρου Ρούζβελτ και του τότε Άγγλου πρoθυπουργού κ. Τσώρτσιλ. Άπό την συνομιλία αυτή οι Γερμανοί κατάλαβαν ότι στην Άγγλία σημειώνόταν έκτακτη πολεμική δραστηριότης και συμπεράνανε ότι έπρόκειτο να γίνι άπόβασι στην Εύρώπη. Οι πληροφορίες αυτές, όμως, δεν τους φάνηκαν πολύ χρήσιμες, γιατί στο μεταξύ είχε άρχισι ή καταρρεύσις του Άξονος.

Οι ήθοποιοί στην Κίνα

Στη Βραζιλία, οι ήθοποιοί θεωρούνται άόκλη πρόσωπα κατωτέρας κοινωνικής τάξεως. Πολύ χειρότερη όμως είναι ή κατάσταση τους στην Κίνα, όπου τις τοποθετούν στο ίδιο κοινωνικό επίπεδο με τις κοινές γυναίκες και τις ζητιάνες. Τά παιδιά των Κινέζων ήθοποιών δεν έχουν δικαίωμα να καταλάβουν άνώτερες θέσεις, μερι τρίτης γενεάς. Κι' όμως ή γνωστότερη προσωπικότης στην Κίνα, είναι σήμερα ή ήθοποιός Μεί Λάνγκ Φάνγκ!

— Κι' άφου δεν έχω τίποτα, γιατί θα σάς πληρώσω βίτικα!...

— Με συγχωρείτε κύριε, αλλά αν δεν βγάλετε τό καπέλλο σας, δε μπορώ να σάς σερβίρω. Είναι ή κανονισμός του ρεστωράν!...

— Χάσηκα πολύ, άγαπητή γειτόνισσα! Και να μη χαθώμε τό πρωί!

Επιθετική

Η πολύτιμη βιταμίνη B15

Θεραπεύει την στηθάγχη και τους ρευματισμούς

Οι βιταμίνες της κατηγορίας Β φαίνεται ότι μας επιβουλεύονται πολλές ακόμη εκπλήξεις.

Ός σήμερα, ξέραμε τη Β1, Β2, Β3, Β4, Β5, Β6 και Β12. Ο χώρος μεταξύ της Β6 και της Β12 παραμένει κενός. Αλλά, θα ρωτήσετε, τι σημαίνει αυτό το πήδημα; Και γιατί, η Β12 να μην ονομασθεί Β7; Ο λόγος είναι ότι υπάρχουν και άλλες ενδιάμεσες βιταμίνες, που αποτελούν τη φυσική σειρά μεταξύ της Β6 και της Β12 και που οι επιστήμονες ξέρουν τα γενικά χαρακτηριστικά τους, χωρίς, όμως, να έχουν κατορθώσει ακόμη να τις απομονώσουν. Αφήνουν, λοιπόν, το χώρο κενό, για να βάλουν την καθεμία στη θέση που της ταιριάζει.

Μετά την Β12, έρχεται η Β13, που κι' αυτή δεν έχει απομονωθεί ακόμη. Οι επιστήμονες, όμως, που την ξέρουν σε γενικές γραμμές, την θεωρούν από τώρα σαν το αποτελεσματικότερο όπλο έναντι των ασθενειών του αίματος. Μια άμυδρη ακόμη υπόψια είναι η Β14. Κι' έπειτα απ' αυτήν περνάμε στην Β15, που αποτελεί την τελευταία ανακάλυψη της επιστήμης.

Η βιταμίνη Β15, που είναι διαλυτή στο νερό, ανακαλύφθηκε αρχικά στα κοκκύσια του βερύκοκι, από σιμυδάκι και στο ρύζι. Από χημικής απόψεως πρόκειται για ένα νατριούχο άλας οργανικού οξέος, που, όταν το χορηγήσουμε σε νεαρούς ποντικούς, προκαλεί την έκκριση μιας ουσίας που καλείται κρεατινίνη και που ενισχύει τη δραστηριότητα όλων των μυών του σώματός των. Η έκκριση αυτής της ουσίας είναι άφθονη στην περίπτωση του καρδιακού μυός, που φαίνεται ότι επηρεάζεται περισσότερο από την Β15. Μ' απλούστερα λόγια, η Β15 ενισχύει τη λειτουργία της καρδιάς και συντελεί στην καλύτερη χρησιμοποίηση του οξυγόνου από τους ιστούς.

Οι δύο μεγάλες ενδείξεις της Β15 είναι, λοιπόν, οι παθήσεις της καρδιάς και οι ρευματισμοί.

Όπως είπαμε και παραπάνω, η Β15 ενισχύει την καρδιά (που, ως γνωστόν, είναι ένας κόλπος μύς) και γι' αυτό ενδείκνυται ιδιαίτερα στις παθήσεις των στεφανιαίων αρτηριών, όπως είναι η στηθάγχη. Στην περίπτωση αυτή, η Β15 σταματάει άμεσα τους πόνους, ενισχύει τις αναπνευστικές κινήσεις και προλαμβάνει τον κίνδυνο εμφράγματος, που αποτελεί μια εξαιρετικά δυσάρεστη επιπλοκή της στηθάγχης.

Η Β15 ενισχύει, εξ' άλλου, τη χρησιμοποίηση του οξυγόνου από τους ιστούς και με τον τρόπο αυτό υποβοηθεί την ανσπνοή των κυττάρων. Αυξάνει, συνεπώς, την αντίστασή του ό-

γανισμού στις τοξικές ουσίες, που συγκεντρώνονται σε διάφορα όργανα και ιδιαίτερα στην καρδιά, τον εγκέφαλο, τα νεύρα και τις αρθρώσεις. Αυτός είναι ο λόγος που την κάνει να έχει ευεργετική επίδραση και στους ρευματισμούς.

Τα πειράματα που έγιναν στις Ηνωμένες Πολιτείες απέδειξαν ότι η Β15 έχει στις ρευματικές παθήσεις την ίδια επίδραση με την κορτιζόνη και το ΑΣΤΗ. Τα αποτελέσματά της είναι λιγότερο θεαματικά και κεραυνόβολα, αλλά περισσότερο σταθερά και διαρκή. Η παρατεταμένη χρήση της, εξ' άλλου, δεν παρουσιάζει κινδύνους.

Εκτός από τη θεραπευτική της επίδραση στις ρευματικές παθήσεις, η Β15 ενισχύει επίσης την όρεξη, αυξάνει την αντίστασή στο κρύο και την κόπωση και κάνει δραστηριότερες τις εγκεφαλικές λειτουργίες.

Η βιταμίνη Β15 έχει επίσης ευεργετική επίδραση στις νεφρίτιδες όλων των μορφών και την ισχιαλγία. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της είναι ότι τα αποτελέσματά της συνεχίζονται επί μακρό χρονικό διάστημα και μετά τη διακοπή της χορήγησης του φαρμάκου.

Η βιταμίνη Β15 χορηγείται είτε από το στόμα, είτε με ενδομυϊκές ή ενδοφλέβιες ενέσεις.

Η ημερήσια δόση από το στόμα είναι 40 χιλιοστογράμματα για θεραπευτικές μακράς διάρκειας.

Όταν θέλουμε να επιτύχουμε άμεσο αποτέλεσμα (π.χ. στη στηθάγχη), είναι προτιμότερες οι ενδομυϊκές ενέσεις, που οι ημερήσιες δόσεις των κυμαίνονται μεταξύ 5 και 500 χιλιοστογράμματα.

Για τις ενδοφλέβιες ενέσεις, οι δόσεις πρέπει να είναι μικρότερες από εκείνες των ενδομυϊκών, για το λόγο ότι τα αποτελέσματά επέρχονται με τρόπο κεραυνόβολο και, αν ξεπεράσουμε το απαιτούμενο όριο, μπορεί να προκληθούν διαταραχές στον οργανισμό.

Πρός το παρόν, η Β15 κυκλοφορεί μόνον στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αλλά πιστεύεται ότι μέχρι του φθινοπώρου θα καταστή δυνατών να εφοδιασθούν και οι ευρωπαϊκές χώρες με την πολύτιμη αυτή βιταμίνη.

© ©

Αντικαθιστά τους «νάρθηκες»

Για την κούραση της σπονδυλικής στήλης μπορεί να χρησιμοποιηθεί μ' επιτυχία, σε πολλές περιπτώσεις, ένα νέο μέταλλο στηρίγματα. Δοκιμάστηκε σε πάσχοντες που δεν χρειάζονταν απαραίτητα χειρουργική, και σταμάτησε την πάλη με τον πόνο. Αποδείχθηκε ότι πόνος από τους συνθιγμένους γόνατους, ανάρθηκες, και πολύ απλούστερο στη χρήση του. Ένα ακόμη πλεονέκτημα είναι ότι δεν ερεθίζει το δέρμα.

Ένας περιεργός «πονόμαχος»

Μια μελέτη που έγινε επί 15

χρόνια πάνω σε 185 πάσχοντες, απέδειξε ότι πολλές παθήσεις των ματιών δεν έχουν τοπική ποσέλευση, αλλά οφείλονται στους μύς του κεφαλιού ή του αυχένος. Αποτέλεσαν δηλαδή αντανακλαστικές εκδηλώσεις.

Ένας μύς ιδιαίτερος ευαίσθητος συσπάται από μια μικρή μόλυνση, από υπερκόπωση, από ψύξη ή υγρασία. Η σύσπαση του αυτή επηρεάζει τα γύρω νεύρα κι' ο έρεθισμός μεταδίδεται ως το μάτι, που αρχίζει τότε να κουράζεται και να τσούζει δίχως λόγο, να εκκρίνει ένα κίτρινο κολλώδες υγρό, να κοκκινίζει, να μην ανέχεται το φως. Τα βλέφαρα κλείνουν. Όλα αυτά δε τα συμπτώματα συνεχίζονται επί ολόκληρη χρόνια και δεν υποχωρούν με καμιά τοπική θεραπεία απ' τον οφθαλμό. Μόνον αν ανακαλύψει τυχαίως ο γιατρός την αρχική προέλευση του κακού, παρατηρώντας ότι πονεί ο έρεθισμένος μύς, μπορεί να κάνει μια σειρά ανατομικών ένεσεων στο μέρος εκείνο και να θεραπεύσει έτσι τον άρρωστο.

Το ντους που ξεκουράζει

Νοιώθετε κουράσι, στο μέσο της ημέρας, κι' ελαττώνεται η σωματική και νευματική σας απόδοση; Κάνετε ένα κρύο ντους συνιστά ένας Αμερικανός καθηγητής του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας. Το νερό πρέπει να έχει θερμοκρασία 18 βαθμών περίπου.

Η καρδιά αρχίζει τότε να λειτουργεί πιο άγρυ, επομένως κοπιάει λιγότερο, κι' έτσι νοιώθετε κανείς μια γενική ευεξία και ξεκούραση, σωματική και ψυχική.

Ιδίως το κρύο αυτό ντους συνιστάται για όσους εργάζονται πνευματικά και δεν κινούνται αρκετά. Επίσης ωφέλει πολύ τις νοικοκυρές, που έχουν αλλωστε και μεγαλύτερη ευνεία να εφορμώσουν αυτή την απλή μέθοδο.

Τα φάρμακα για το αδυνάτισμα

Σ' ένα βιβλίο του που κυκλοφόρησε τελευταίως στην Αμερική, ο δόκτωρ Μάξ Μίλμαν, απ' το Σπρίνγκφιλντ της Μασαχουσέτης, εξετάζει ένα - ένα τα φάρμακα που ρεκλαμάρονται για όσους θέλουν ν' αδυνάτισουν. Καταλήγει

δε στο συμπέρασμα ότι κανένα δε φέρνει αποτέλεσμα, κι' ότι μερικά είναι ελαδερά.

Τα κυριώτερα απ' αυτά είναι:

1) Τα εκχυλίσματα θυροειδούς αδένος. Δεν ωφελούν καθόλου στην παχυσαρκία, μπορεί δε μάλιστα να προκαλέσουν σοβαρές επιπλοκές.

2) Η δινιτροφαινόλη. Μπορεί να φέρει καταρράκτη και τύφλωση. Γι' αυτό άλλωστε έχει απαγορευθεί σε πολλές αμερικανικές πολιτείες ή πώλησή της.

3) Διάφορα καθαρτικά. Φέρνουν συχνά μόνιμες και ανεπαρκείς βλάβες των εντέρων.

4) Παραφινέλαιο. Εμποδίζει την αφομοίωση θρεπτικών ουσιών απαραίτητων στον οργανισμό, όπως είναι οι βιταμίνες Α, D και Κ και τα άλατα του ασβεστίου και του φωσφόρου.

Σώζονται περισσότεροι καρκινώματις

Η Αμερικανική Αντικαρκινική Έταιρεία υπολογίζει ότι, από κάθε 3 καρκινώματα, 1 σώζεται σήμερα απ' αυτή την ασθένεια. Προηγουμένως, η αναλογία ήταν ένας στους 4. Η βελτίωση αυτή οφείλεται στα νέα μέσα θεραπείας, πρωτίτως όμως στο ότι ο κόσμος κατάλαβε τη βασική σημασία που έχει η εγκαίρως διάγνωση του καρκίνου για την αποτελεσματική καταπολέμησή του.

Οι περισσότεροι τρελλοί είναι αμέρφωτοι

Συνηθίζουμε να λέμε για διαφόρους ψυχοπαθείς ότι «τρελλάθηκαν απ' το πολύ διάστημα». Πρέπει λοιπόν να συμπεράνουμε ότι οι μορφωμένοι άνθρωποι είναι επιρρεπότεροι στις ψυχώσεις; Τα πράγματα αποδεικνύουν το αντίθετο. Μια στατιστική που καταρτίστηκε στη Νέα Υόρκη και που αφορά 36.000 νοσηλευόμενους σε ψυχιατρικές κλινικές και νοσοκομεία, μας πληροφορεί ότι είναι πολύ περισσότεροι μεταξύ τους οι έντελτοι αμέρφωτοι. Όσο ανεβαίνουμε σε ανώτερο επίπεδο μορφώσεως, τόσο λιγότεροι ο αριθμός των ψυχοπαθών. Μοναδική εξαίρεση στο γενικό αυτό κανόνα αποτελούν οι πάσχοντες από καταθλιπτική μανία. Αυτοί προέρχονται συχνότερα από τις τάξεις των μορφωμένων.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΦΥΛΑΞΗ ΤΩΝ ΠΛΗΓΩΝ

Οι Τσέχοι γιατροί Μπ. Χέλμ, Γιάν. Πετούλε και Κόρελ Βέντελ του νοσοκομείου του Κλάτοβου, παρουσίασαν ποδο ημερών μια δική τους εφεύρεση, που θα επιτρέψει την προφύλαξη των πληγών και τσοματών από κάθε μόνον μόλυνσης. Πρόκειται για μια «έσφαλα - αεροσάλα», η οποία εκτοξεύει ένα αντιβιοτικό πλάσμα ανάμικτο με οξυγόνο. Το μίγμα αυτό, όταν επικαθίσει πάνω σε τραύματα, δημιουργεί ένα διαφανές και προστατευτικό κάλυμμα, που προσκολλάται στο δέρμα και προφυλάσσει την πληγή από τους μικροοργανισμούς που θα μπορούσαν να την μολύνουν.

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΩΜΕ την κούραση

Είναι η μάστιγα του σημερινού ανθρώπου

Η πρόοδος και ο πολιτισμός, αντί να απλοποιήσουν τη ζωή μας, πολλαπλασίασαν, τουναντίον, τις ανάγκες μας κι' έκαμαν μεγαλύτερο τον ανθρώπινο μόχθο. Γι' αυτό, ενώ κολυπάμε στην κυριολεξία μέσα στα αγαθά και περιβαλλόμεθα από όλων των ειδών τις ανέσεις, είμαστε αδιάκοπα κουρασμένοι. Η κούραση είναι η μάστιγ του σημερινού ανθρώπου και πρέπει να δούμε ο' αυτήν την αιτία πλειστον ασθενειών της καρδιάς, του πεπτικού και του κυκλοφοριακού συστήματος. Αληθινά καταστροφική είναι επίσης η επίδρασή της στο νευρικό σύστημα.

Αλλά τι πρέπει να κάμωμε για ν' αντιδράσουμε ο' αυτή την κούραση, που υπονομεύει ύπουλα τον οργανισμό μας; Πώς μπορούμε να την προλάβωμε ή να την καταπολεμήσωμε; Να τι απαντάει σχετικά μ' αυτό το ζήτημα ο Γάλλος επιστήμων δόκτωρ Μπερβί:

1) Υπάρχουν φάρμακα που καταπολεμούν την κούραση;

Δεν υπάρχουν φάρμακα θαυματουργά και αλάνθαστα, που καταπολεμούν την κούραση. Κατά τον καθηγητή Σαίλερμπέρτ, η κούραση είναι μια μορφή δηλητηρίασεως, που προκαλείται από τη συγκεντρωμένη μεγάλη αναλογία καλίου και νατρίου μέσα στο αίμα. Όλα τα χημικά προϊόντα, που η θορυβώδης διαφήμιση της εποχής μας λανσάρει κάθε τόσο, δεν κάνουν τίποτα άλλο παρά να έπαιξουν αυτή τη δηλητηρίαση, αν και παροδικά μας δίνουν την ψευδαίσθηση της ευεξίας.

2) Πώς επιδρά η κούραση στον οργανισμό μας;

Οι μύς, όταν εκτελούν μια προσπάθεια, παράγουν τοξικά οξέα, όπως το γαλακτικό. Αν οξέα αυτά παραταθούν, οι μυϊκές ίνες εμποδίζουν τα αίμα, φέρνουν αγγεία να διασπαστούν κι' έτσι διαταράσσονται την κυκλοφορία. Το αίμα δεν μπορεί τότε να ανανεωθεί και τα τοξικά οξέα συσσωρεύονται στους μύς και προκαλούν σπασμούς ή πόνο.

3) Το οίονπνευμα είναι αποτελεσματικό φάρμακο έναντι των κοπώσεως;

Το οίονπνευμα, όπως και τα άλλα οίονπνευμα (καφές, τσάι, κόκα-κόλα), διεγείρει παροδικά τα νευρικά κέντρα και καμουφλάρει την κούραση, χωρίς, όμως, να την εξαφανίζει.

4) Ο ύπνος εξαφανίζει την κούραση;

Ο ύπνος είναι το καλύτερο φάρμακο έναντι της κοπώσεως. Κατά τη διάρκεια της ημέρας, τα εγκεφαλικά κύτταρα, λόγω του ότι εργάζονται συνεχώς, παράγουν μια ουσία, που είναι ελαφρώς τοξική την ύπνο. Αυτή η ουσία μας προκαλεί υπνλία. Όταν κοιμηθούμε, η παραγωγή αυτής της ουσίας σταματάει, ενώ ο ύπνος ξεκουράζει ταυτόχρονα και ολόκληρο τον οργανισμό. Κατά τον ύπνο, ωριμάζουν τα όργανα, όπως οι πνεύμονες και η καρδιά, λειτουργούν όργανα. Έχουμε έτσι μια οικονομία ενέργειας, που επιτρέπει στον οργανισμό μας να συνέλθει.

5) Η υπερβολική κούραση μας εμποδίζει να κοιμηθούμε;

Μια μεγάλη κούραση, είτε φυσική είτε διανοητική, προκαλεί εξαιρετικά ισχυρή δηλητηρίαση του οργανισμού και δια-

ταράσσει τα νευρικά κέντρα. Έτσι, μας φέρνει ύπνια.

6) Το να σηκωνόμαστε κουρασμένοι από το κρεβάτι μας είναι ένδειξη κακής υγείας;

Όχι πάντα. Αυτό μπορεί να οφείλεται στο ότι ο ύπνος μας δεν ήταν επαρκής. Αλλά, όταν σηκωνόμαστε, κάθε μέρα κουρασμένοι και η κούρασή μας υποχωρεί τις βραδυνές ώρες, το πιθανότερο είναι ότι τα όργανα της πέψης (ήπαρ, στομάχος, έντερα) δεν λειτουργούν κανονικά. Το ίδιο φαινόμενο παρατηρείται και στη χρόνια σκωληκοειδίτιδα.

7) Οι γυναίκες κουράζονται ευκολότερα από τους άντρες;

Οι γυναίκες, κατά κανόνα, έχουν μικρότερη άντοχη από τους άνδρες και γι' αυτό κουράζονται ευκολότερα.

8) Η νυχτερινή εργασία κουράζει περισσότερο από εκείνη της ημέρας;

Ο άνθρωπος είναι πλασμένος για να εργάζεται την ημέρα και ν' αναπαύεται τη νύχτα. Κατά τη διάρκεια της νύχτας, οι λειτουργίες του οργανισμού μας επιβραδύνονται και γι' αυτό η απόδοσή μας είναι πολύ μικρότερη από εκείνη της ημέρας.

9) Τα αντιβιοτικά φέρνουν κούραση;

Τα αντιβιοτικά επιδρούν στο σπύ και άπαιτούν απ' αυτό πρόσθετη εργασία, που είναι κάποτε σημαντική. Γι' αυτό, κουράζουν τον οργανισμό.

10) Μπορούμε να καταπολεμήσουμε την κούραση;

Οι επιστημονικές έρευνες που έγιναν κατά τα τελευταία χρόνια έδειξαν ότι όταν είμαστε κουρασμένοι, το αίμα μας δεν έχει την απαιτούμενη νεωσύνη. Τα έρευνά αινευστότητα. Ελαττώνεται η ταχύτητα η αναλογία του σάκχαρου που περιέχεται μέσα ο' αυτό, ενώ, αντίθετα, αυξάνει η αναλογία του καλίου. Το αίμα γίνεται επίσης φτωχότερο σε ορμόνες και σε βιταμίνη C και, αντίθετα, πλουσιότερο σε γαλακτικό οξύ. Τα ούρα, εξ' άλλου, γίνονται περισσότερο όξινα και περιέχουν περισσότερο λευκόμα.

Εξοκινώντας απ' αυτά τα δεδομένα, μπορούμε να πούμε ότι τα μέσα που ενδείκνυνται για την κούραση είναι:

α) Οι ζωικές τροφές και το σάκχαρο.

β) Η καλή αναπνοή που επιπλουτίζει το αίμα με οξυγόνο και τα μασάζ που απαλλάσσουν τους ιστούς από τις τοξίνες.

γ) Η βιταμίνη C και διάφορες ορμόνες (ιδίως τεστοστερόνη).

δ) Ο καλός και «χορταστικός» ύπνος.

ε) Ορισμένα φάρμακα καταπολεμούν επίσης την κούραση. Αυτά τα φάρμακα είναι:

Η χλωροπρωμάζιν που ισορροπεί τον εγκέφαλο, χωρίς να τον αποκοιμίζει.

Η ρεζερπίνη που κατεβάσει την πίεση.

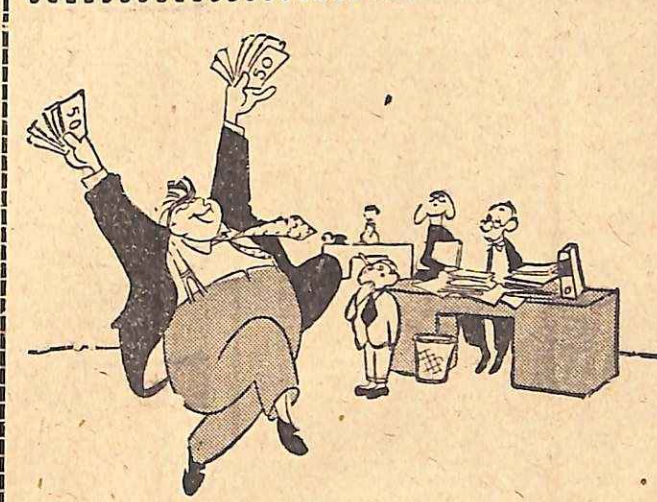
Το «μιλτάου» και το «αμπιλό», που εξαφανίζουν την ανησυχία και το άσθημα της ανωνίας.

© ©

Νέο φάρμακο για την διάρροια

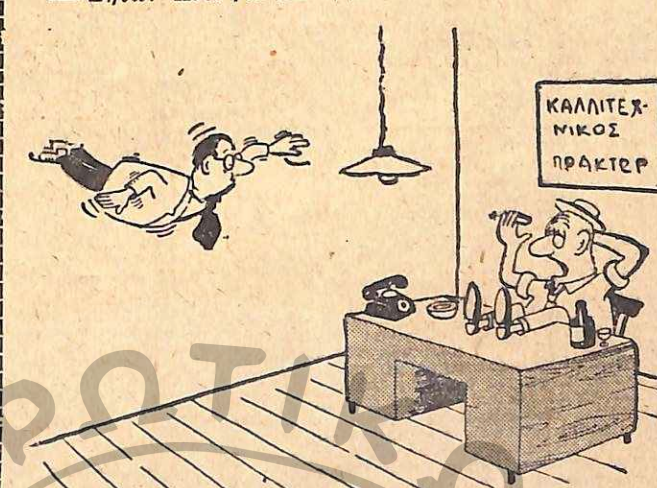
Η επίμονη διάρροια, συνεπεία διαφόρων εντερικών ανωμαλιών, υποχωρεί μ' ένα νέο αμερικανικό φάρμακο, το «Κάντιλ». Ένας στομαχολόγος του Πανεπιστημίου του Νέο Υόρκη δοκίμασε σε 27 πάσχοντες, δίνοντάς τους το απ' το στόμα, 4 φορές την ημέρα κι' επί 4 μέρες. Όλοι τους λοιπόν παρουσίασαν σημαντική καλύτερη ψή, χωρίς ανεπιθύμητες παρενέργειες του φαρμάκου.

Τελωτοδεραδία

ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ!

— Ζήτω. 'Αντί για μισθό, μου έδωσαν τις κρατήσεις!...

— Τι άλλο ξέρεις να μιμήσαι εκτός από πουλιά!...

— Αυτό να πάρης, σε κάνει πολύ άστεία!...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Οί γάμοι της Αϊσέ

Μία φορά στο χωριό του Χότζα ζούσε ένας πολύ πλούσιος και πολύ γέρος άγας, ο Μεμέτ 'Αλής, που αφού χάριξε όλες τις απολαύσεις της γης σκέφτηκε να ικανοποιηθεί κι' άλλη μία ιδιοτροπία του: — Θά παντρευτώ μία φτωχιά χανούμ που να μην έχω περάσει τα είκοσι χρόνια και θά της αφήσω το βίος μου... εξομολογήθηκε μία ημέρα στο Ναστραδίν, χαμογελώντας πονηρά.

— Μωρέ ξεμωραμένε, γιά τ' όνομα του 'Αλλάχ, μία τέτοια χανούμ θά μπορούσε να ναι και δισηγόννα σου! το φώναξε άγανακτισμένος ο Ναστραδίν.

Μά ο άγας δέν έννοούσε ν' αλλάξει γλώμη και την ίδια μέρα έβγαλε τις προξενήτρες να του βρουν τη νύφη που ζητούσε. — Και να μην είναι πάρα πάνω από είκοσι χρόνων... Έλεγε και ξανάλεγε στις προξενήτρες και τους πετούσε κι' από ένα χρυσό φλουρί.

— Έτσι, μία και το χωριό ήταν φτωχό δέν άργησε να βρεθεί νύφη γιά το γέρο Μεμέτ.

— Ήταν ή 'Αϊσέ, μία χανούμ όλο κάντιο και σερμπέτι, που μόλις είχε κλείσει τα δεκαοχτώ της χρόνια! — Αύτην θά παντρευτώ! είπε ένθουσιασμένος ο άγας.

Κι' έκλεισε άμέσως συμφωνία με τους γονείς της.

— Θά σας δώσω πέντε στρέμματα άπ' την καλύτερη γη που έχω γιά να τά δουλεύετε, σάν άφεντάδες, τους είπε. Κι' όσο γιά την 'Αϊσέ, ό,τι έχω, μόλις κλείσω τα μάτια μου θά ναι δικά της!...

— Έτσι, όλοι μείνανε σύμφωνα και σέ δυό μέρες γίνανε οι γάμοι και το χωριό έτρωνε κι' έπινε και γλεντούσε μία βδομάδα.

Μά δέν πέρασε ούτε μήνας από το γάμο κι' ή 'Αϊσέ άρχισε να παραπονιέται πως ήταν άρρωστη: Έίχε πόνους στα νεφρά, λιγούρες και ζαλάδες. Και το χειρότερο άπ' όλα, τις νύχτες δέν έκλεινε μάτι!

— Τι έχεις, γκιουζέλ μου; Φάς της ζωής μου, γιατί μαραινέσαι μέρα με τη μέρα; τη ρωτούσε ανήσυχος ο Μεμέτ 'Αλής.

— Δέν ξέρω, άφεντή μου, μά ύποφέρω ή κακομοίρα... αποκρινόταν ή 'Αϊσέ.

Ο γέρο Μεμέτ, στήν άπελπισία του, άποφάσισε να πάη τη γυναίκα του στο γιατρό της Προύσας. Μόλις συνάντησε μόλις στο Ναστραδίν του φανέρωσε άμέσως την άπόφασή του.

— Ξέρεις, Χότζα μου, το έίπε ο Μεμέτ 'Αλής, ή 'Αϊσέ μου είναι άρρωστη βαρεία και θά θά την πάω στο γιατρό...

Ο Ναστραδίν όμως έμπηξε τις φωνές: — Τι κάθεται και μού τοαμπουνάς, μωρέ παλιόγερε; Τι γιατρό και κουραφέλα μου λές; 'Η γυναίκα σου έχει ανάγκη από φάρμακα! Της χρειάζεται ένα παλληκαράκι της ηλικίας της γιά άντρας κι' όχι ένας που έχει τα χρόνια του παππού της!

Ο Μεμέτ 'Αλής έγινε άμέσως υπακούτι. — Μά τι κουβέντες είν' αυτές, Χότζα; Είσαι τρελός γιά δέσιμο! το φώναξε.

Μά ο Ναστραδίν δέν τόβαλε κάτω:

— Γιά προσέχε, άγά μου, γιατί αν δέν πάρη ή 'Αϊσέ τον άντρα, που σου είπα, θά λυώση από τόν καμύ της και θά βρής το μπεκά σου! τόν φοβέρισε.

— Και από ποιόν θά βρώ το μπελά μου, άφού εγώ είμαι ο άντρας της;

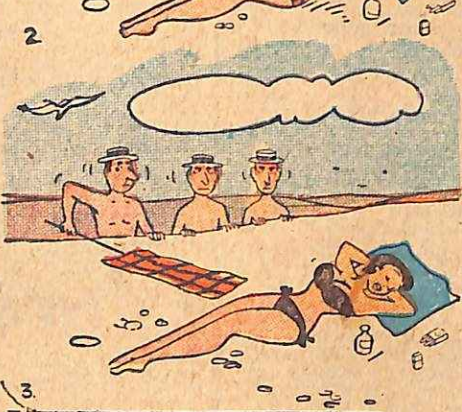
— Από μένα θά τόν βρής! τόν φοβέρισε πάλι ο Ναστραδίν. Γιατί ή 'Αϊσέ είναι το καλύτερο κορίτσι του χωριού και δέ θέλω να τά τινάξη από μαρασμό κοντά σου! Θά χωρίσης άμέσως την 'Αϊσέ και θά την παντρεύης έσύ ο ίδιος με το πιο όμορφο παλληκαρι του χωριού.

— Μωρέ τί μάς λές! τόν κορόιδεψε ο Μεμέτ 'Αλής.

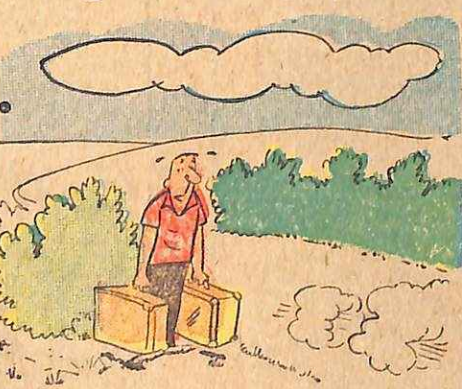
— Στάσου και δέ τελείωσα, το φώναξε ο Χότζας. Κάνε αυτό που σου λέω, γιατί θά σφυρίξω εκείνου του φαρμακομύτη του πασα του 'Εσκή Σεχίρ ότι έχεις μία νυγικά μπουκιά και συχώριο, που πρέπει να πλουτίση το χαρέμι του... Και ξέρεις τι παθαίνει όποιος άρνιέται να δώση στον πασα τη γυναίκα του; Του παίρνει το κεφάλι!...

Ο Μεμέτ 'Αλής έγινε άσπρος σάν πανί και κατάπιε τη γλώσσα του.

Κι' έτσι, ή πεντάμορφη 'Αϊσέ παντρεύτηκε ύστερ' από λίγες ημέρες το καλύτερο λεδέντοπαίδο του χωριού.

Χωρίς λόγια.

Την έπαθε!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Πρόσκλησις

Εύχαριστώ πολύ γιά την εύγενική σου πρόσκλησι, αγαπητέ μου φίλε, αλλά έπιστοφέται ως άπαράδεκτος, άπορριπτομένη μετά πολλών έπαινων. Και με την προσθήκη ότι, πριν λάβης την άνόητη καλωσύνη να μου την ύποβάλης, ώφειλες να γνωρίζης προς ποιόν απευθύνεσαι, όποτε δέν θά κουβεντιάσαμε αύτή τη στιγμή επί του θέματος. Πώς; Έρωτάς γιατί; Μά είναι και να έρωτάς κι' άλλας; Τι πρότασι μού κάνεις αγαπητέ μου; Νάρθω λέει, να περάσω μερικές μέρες στην έξοχή, λέει, όπου ένοικιάσας ένα σπιτάκι, λέει.

Και τώρα έρωτώ εγώ: Γιατί νάρθω; Γιά ποιό λόγο και προς ποιόν σκοπόν; Πώς; Γιά να ξεκουραστώ και να πάρω λίγη δροσιά σ' αύτή την περίοδο της ζέστης; Και πρώτα - πρώτα ποιός σου είπε ότι είμαι κουρασμένος; Και

τί θά πη κουρασμένος; Ο άνθρωπος τί θά πη κουρασμένος; Βεβαίως, από υπερβολική εργασία, ή από πολύ περπάτημα. Αρκεί, όμως, ένας καλός όκτάωρος ύπνος, γιά να ξεκουραστή και να έγερθή της κλίνης του φρέσκος και ελαφρός ως πτηνόν. Όποτε, πάει ή υπόθεσις της κουράσεως, διαγράφεται ως άνόητος και άντιφυσιολογική. Απομένει το ζήτημα της δροσιάς. Πού να βρώ τη δροσιά; Στην έξοχή; 'Ας γελάσω. Διότι έδώ πρόκειται περί άλλης βλακείας. Τί δροσιά ανθρώπνέ μου; Όταν κάνη ζέστη, κάνει παντού.

Η μήπως νομίζεις ότι δέν έχω πάει ποτέ έξοχή και δέν ξέρω ότι βράζει το πεύκο και καθουρντίζεται το σύμπαν; Αν, αγαπητέ μου φίλε, του λόγου σου και οι όμοιοί σου έχουν αύτή τη βλακώδη παραίσθησι περί έξοχής και δθεν δροσιάς, εγώ είμαι άππλλαγμένος παρομοίων προλήψεων. Και στο κάτω της γραφής, αν θέλω δροσιά, κουρντίζω τόν άνεμιστήρα μου.

Άλλά είναι και το σπουδαιότερο: Πού και πώς με καλείς; Στο σπίτι σου αί; Ός φιλοξενούμενο να πούμε. Να υπερδεύωμαι με τά μέλη της οικογενείας σου και με τά άναιδέστατα παλληκαριά σου, ν' άκούω τις φωνές τους και τη φασαρία τους και να χάσω την άτομική μου ελευθερία, γιά ποιό λόγο; Γιά να πάρω, λέει, δροσιά. 'Αε... να μη σου πώ τώρα πού να πάς;

Τί είπες; Γιατί θυμώνω; Αμ είναι να μη θυμώσω και να μην άγανακτισώ; Από πού κι' ως πού, μωρέ, θάρθω στο σπίτι σου; Σου είπα κανέναν ότι, αν θέλω να πάω στην έξοχή, δέν είμαι εις θέσιν να πληρώσω ένα δωμάτιο σε ξενοδοχείο άλφα - άλφα και να νοικιάσω άκόμη και μία βίλλα προς άτομικήν μου χρήσιν, αλλά περιμένω να βρεθής του λόγου σου να με προσκαλέσης, ως φιλάνθρωπος; Πώς; Δέν έπρεπε να το πάρω έτσι; Αμ πώς να το πάρω, πού να σέ πάρη και να σέ σηκώση; Γιατί κι' εγώ δέν ξέρω πως συγκρατούμαι τόση ώρα και δέ μεταχειρίζομαι τη γλώσσα που ξέρω και πού σου χρειάζεται. Όρίστε κατάστασις. Ο Πελοπίδας φιλοξενούμενος του κυρίου Δημητράκη, ο όποιος κύριος Δημητράκης θ' άποκτήση το δικαίωμα να διακηρύσση άναίδως: «Έχω, αι τόν Πελοπίδα άπάνα!» Αμ τέτοιο φρούτο δέν θά το φας και το καλό που σου θέλω, τράβα στην έξοχή σου παράγκα να παραστήσης τόν παραθερίζοντα πριν με άσγκάσης και σου φερθώ αλλοιότιμα. Ούστ, γάιδαρε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ροσάνα Ρόρν

λοι στα χωριά της Βρετανίας και αγόραζαν από φτωχές γυναίκες και κορίτσια τα μαλλιά τους. Τι τα έκαναν; Τα μεταπουλούσανε πανάκριβα σε κομμωτές που έφτιαναν περρούκες για θεατρίνες ή ηλικιωμένες κυρίες

Το μυστικό του βασιτοπαιδιού

Και ο Βαρυποινίτης έδειξε τὰ μαλλιά της Ἀγγελικῆς πού ἦταν ἀ-
πλωμένα στο κρεβάτι σάν χρυσό ποτάμι.

ΖΑΝ ΚΩΜΠΕ

Κι' έτσι τώρα κανείς δεν ξέρει αν το δικαστήριο απ' όπου θα περάσει η παράξενη αυτή υπόθεση, θα καταδικάσει τους δυο συζύγους ή θα τους απαλλάξει.

Ο Γάλλος μηχανικός Ρα-
ουλ Λεζάρ, μανιώδης
ρίλος της φωτογραφίας,
έβρισκε ένα τρόπο να φωτο-
γραφίζει εις διπλούν τα
διαφορα τοπία και αντικεί-
μενα που του άρεσουν. Μē
το συνδυασμό της διπλής
φωτογραφικής μηχανής που
ελέγχετε, κατορθώνει και
φωτογραφίζει συγχρόνως
το ίδιο θέμα με κοινό φίλμ,
αυτορ και άσπρο και με
χρωμο. Έτσι διαλέγει
αυτορ εκείνο που πέτυχε
καλύτερα και το εμφανί-
ζει παραμερίζοντας το άλ-
λο. Ο κ. Λεζάρ δήλωσε
πί το πολύ σύντομα θα α-
πολοπιση το συνδυασμό
αυτό σε μία μόνη φωτο-
γραφική μηχανή που θα
που επιτρέψει, με το διπλό
ασκό της, να επιτυγχάνη
το ίδιο αποτέλεσμα.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ 'Αλκιβιάδης Καστανής συνέχιζε ώ, άργα μετά τα μεσάνυχτα, τη μελέτη του μέσα στο σκυθρωπό γραφείο του. Γύρω του, ή βιβλιοθήκη, με τις σειρές των αραδιασμένων, τόνων, που μοιάζανε με παράταξι σκυθρωπών δεσμοφυλάκων, τον αγκάλιαζε με τη σκυθρωπή της σοφία για να τον δεσμεύσει έγωιστικά — όπως τον είχε δεσμεύσει και τόσα χρόνια τώρα... Αυτή ή σοφία τον είχε υποτάξει, κι' αυτός της είχε δοθεί χωρίς διαμαρτυρία, χωρίς επιφύλαξι... Αυτή είχε αντικαταστήσει και τον έρωτα και τη στοργή, και όλα τα άλλα αισθήματα, που γέμιζαν την καρδιά ενός συνηθισμένου ανθρώπου. Κι' έτσι ο 'Αλκιβιάδης Καστανής, είχε συνηθίσει να ζή χωρίς χαρά — εκτός από την ψυχρή χαρά που προσφέρει στους έκλεκτους του πνεύματος το βιβλίο... Δε μετανόωνε ο σοφός καθηγητής, δεν εύρισκε καιρό να μετανιώσει. 'Αλλωστε, τώρα πια ήταν άργα για να μετανιώσει...

Το κουδούνισμα του τηλεφώνου τάρανε για μια στιγμή τη σιωπηλή μυσταγωγία της μελέτης του...

Με απόρροιο χέρι σήκωσε το άκουστικό:

— Ποιός είναι;... ρώτησε με δικαιολογημένη έκπληξι.

— 'Η απάντησι άργησε λίγο να φτάσει, ως τ' αυτιά του.

— Λέγετε... ξανάπε πιο νευρικά ο καθηγητής.

Τότε ως τα αυτιά του ξεψύχησε μια γυναικεία φωνή:

— 'Εσύ είσαι, 'Αλκιβιάδη;...

Αυτή ή οικείη τού φάνηκε ανάρμοστη κι' άνοικια:

— 'Εδώ καθηγητής Καστανής! άποκρίθηκε με αυστηρή επισιμότητα...

Πάλι έκανε λίγη ώρα να άκουσθή ή φωνή.

— 'Υστερα, άκούστηκε πάλι, πιο σιγανή, πιο σδυσμένη:

— Δεν ζητώ τον καθηγητή Καστανή, αλλά τον 'Αλκιβιάδη, τον παλιό, τον παιδικό φίλο μου...

— 'Η νευρικότητα του καθηγητή έγινε έκπληξι:

— Τον παλιό, παιδικό σας φίλο, είπατε;... Μά, ποιά τηλεφωνεί;...

— Είμαι ή Θάλεια, 'Αλκιβιάδη... 'Η Θάλεια Δαμίρη — για να σου θυμίσω το πατρικό μου έπωνυμο...

— 'Η Θάλεια Δαμίρη! Σά να σκίστηκε απότομα μια πυκνή αδιαπέραστη αλυσία, για να άφισι να περάσει ορμητικό το παρελθόν! Τώρα δά τη θυμήθηκε ο καθηγητής τη μικρή του πικάντικη γειτονοπούλα, με τα όλοξανθα μαλλιά, τα καταγάλανα μάτια και το γλυκύτατο παιδικό χαμόγελο... Μαζί της είχε παίξει, στο πλαί της είχε μεγαλώσει κι' ύστερα, αυτή είχε κάνει για πρώτη φορά την εφηδική καρδιά του να χτυπήσει...

— Θάλεια, εσύ;... μουρμούρισε με κάτι πούμοιασε πολύ με δέος... Πώς είναι δυνατόν;...

— Νά πού είναι... άκούστηκε πάλι ή αδύνατη γυναικεία φωνή. Μόνο βουνα με βουνα δε σμιγούν... Κι' έμεις, νά, επί τέλους, πού, ύστερα από τόσα ανέλειατα άγωνα χρόνια χωρισμού, σμιγούμε απόψε πάλι!...

Κάτι σά χάδι χλιαρό αγκάλιασε την παγωμένη καρδιά του σοφού καθηγητή... Αυτή ή μικρή του αγαπημένη, πούχε ξεφουτρώσει άπροσδόκητα από το παρελθόν, κουβαλούσε μαζί της μιαν άπρόσμενη εύτυχία — αυτήν πούχε τόσα μακρυσά κι' άγωνα χρόνια στερηθή...

— Θάλεια!... μουρμούρισε σφίγγοντας δυνατά το άκουστικό του τηλεφώνου. Πού ήσουν τόσα χρόνια;...

— 'Ημουν παντρεμένη, μακρυσά, στην άλλη άκρη της 'Αφρικής... 'Ημουν έγκαταστημένη χρόνια...

— Και τώρα πώς γύρισες;... Πώς άποφάσισες να γυρίσεις;...

— Τώρα... Πέθανε ο άντρας μου, παντρευτήκανε τα παιδιά μου... Δεν είχα κανένα λόγο πια να μένω μακρυσά από την πατρίδα μου... Κι' έτσι... ήρθα να πεθάνω στην 'Ελλάδα, άφο έζησα μακρυσά της!...

Μ' ένα έντονο ρίγος, ο καθηγητής ψιθύρισε:

Τό παρελθόν στο ΤΗΛΕΦΩΝΟ

— Νά πεθάνει στην 'Ελλάδα; Γιατί το λές αυτό;...

— Γιατί είναι ή αλήθεια, 'Αλκιβιάδη... Μια γιαγιά βρίσκεται πια μοιραία κοντά στο τέλος της ζωής της...

— «Γιαγιά»;... Πώς τού φάνηκε αυτό του Καστανή! Δεν τού χώνευε — δε μπορούσε να τού χωνέψη!... 'Η πικάντικη εκείνη μικρούλα, με τα κατάξανθα μαλλιά και τα καταγάλανα μάτια, γιαγιά;... Μά ήτανε τερατώδες!

— 'Ηρθα, ακόμα, ψιθύρισε πάλι εκείνη, για να ξανακούσω για μια φορά άκόμα τη φωνή σου...

Ξαφνικά, ο αυστηρός καθηγητής ένοιωσε τη σημερινή αυστηρότητά του να λυώνη, να γίνεται άπεραντή νεανική τρυφερότης, για να αγκαλιάσει εύεργετικά την ξεραμένη ψυχή του...

— Θάλεια... μουρμούρισε, με τα χείλια του κ' αλλημένα πάνω στο άκουστικό, και την ύπεροχη αύταπάτη, ότι τάχε κ' αλλημένα στα δικά της... Γιατί να φύγης τότε;...

— Γιατί;... Ρωτάς;... Μά, ξεχνάς, μεγάλε μου έγωιστή, ότι δε θέλησες να με κρατήσεις εσύ τότε;... Δεν έκανες τίποτα για να με κρατήσεις... Δεν είπες τίποτα... Τα χείλια σου μέινανε σφραγισμένα και πίσω τους έμεινε διπλοκλειδωμένο το μυστικό τους...

— Ξεχνάς, ότι ήσουν πλούσια και ήμουν φτωχός;... 'Ο έγωισμός μου δε μ' άφηνε να εκδηλωθώ... Φοβόμουν μη μου πής «όχι», μη με προσβάλουν οι δικοί σου με μια σκληρή τους άρνησι...

— Κι' έτσι έφυγα... Ξανακούστηκε μελαγχολική ή γυναικεία φωνή μέσα στο τηλέφωνο. Και περσάνε τα χρόνια, άγωνα και για τους δύο μας...

— Πιο πολύ για μένα. Θάλεια... Γιατί εγώ έμεινα μόνος μου κι' άσυντρυφευτός... 'Εσύ έκανες οικογένεια... Για μένα οικογένεια έμεινε το βιβλίο...

— Είσαι ο σοφός καθηγητής 'Αλκιβιάδης Καστανής!... Πές μου όμως τί κέρδισες άπ' όλη αυτή τη σοφία, πούβαλες να αγκαλιάσει ψυχρά τη ζωή σου;...

— Τίποτα! της όμολόγησε με πίκρα. Είλικρινώς τίποτα... Κι' αυτό μου το θυμίσες εσύ απόψε...

Για λίγο, μέινανε σιωπηλοί κι' οι δύο τους.

— 'Υστερα, μίλησε πάλι εκείνος:

— Νά όμως πού γύρισες, παλιά μου αγαπημένη!... 'Εστω και κάπως άργά, σε ξαναβρίσκω... Πού είσαι; Πού κάθεται;... 'Από πού τηλεφωνείς;

— 'Από πού τηλεφωνώ;... 'Από το παρελθόν!... τού άποκρίθηκε με πνιγμένη φωνή. 'Εκεί κάθεται, εκεί μένω, κι' εκεί θά μένω, πρέπει να μένω — για πάντα!

— Πές μου πού βρίσκεσαι, για να τρέξω άμέσων να σε βρώ, να πέσω στα πόδια σου και να σε παρακαλέσω να δεχτής να ζήσουμε ένωμένοι τουλάχιστον τον έπιλογο της ζωής μας...

Σιγά, αλλά σταθερά τού άποκρίθηκε:

— 'Οχι, παλιέ μου αγαπημένε... Δεν υπάρχει κανείς λόγος να έξευτελιστούμε ο ένας στα μάτια του άλλου... Και εί δύο μας έχουμε διατηρήσει στα μάτια μας ολόφωτες και γοητευτικές τις εικόνες του παρελθόντος...

— 'Ας μνή τις καταστρέψουμε με την οικρότητα του παρόντος... Δε θά ήθελα να σε δώ και — πιο πολύ — δε θά ήθελα να με δής κι' εσύ...

— 'Ας άφίσουμε το παρελθόν ώραιό κι' άς μνή το έξευτελισμού με άκαιρες, άκριτες κι' άνάφωστες προσπάθειες ανάδωσής...

— Θάλεια... Πρέπει να σε δώ!...

— Δεν πρέπει να με δής, 'Αλκιβιάδη... Σου τηλεφώνησα απόψε μόνο και μόνο για να σου πώ αυτό πού δε σου είπανε τότε πού ήτανε καιρός τα σφραγισμένα χείλια μου;... 'Οτι σε λάτρεψα κι' ότι δεν έπαψα να σε λατρεύω... Και για να σε λατρεύω πάντα, ώσπου να κλείσω τα προσδυωικά μάτια μου, δε θά σε ξαναδώ!... Καληνύχτα, παλιέ μου αγαπημένε...

— 'Ο καθηγητής 'Αλκιβιάδης Καστανής έμεινε με το άκουστικό στο χέρι... Τό τηλέφωνο είχε κλείσει! 'Η έπαφή του με το νοητευτικό παρελθόν είχε διακοπή...

Κρέμασε το άκουστικό κι' έσκυψε πάλι πάνω στα βιβλία του...

Δε μπόρεσε όμως πια να διαβάσει εκείνη τη νύχτα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

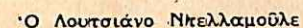
Περὶ ἰδιοτελείας

Σήμερα, η δημοσία διατύπωσης κατηγοριών
περί ιδιοτελείας, έναντιον ενός πολιτικού, δεν
γίνεται με την προχειρότητα που έγινετο άλ-
λοτε. Προϋποθέτει την ύπαρξη τεκμηρίων που
να στηρίζουν κατά κάποιο τρόπο την κατηγο-

ποχή του, ώστε μία καθολική αστυνομική έρευνα δέ θα αποκάλυπτε παρά ένα μικρό ποσοστό ανθρώπων με λευκό τό μέτωπο! Σπεύδει, λοιπόν, να εξαγγείλει ότι...

«...Υποθέσατε ότι γίνεται κατ' οίκον έρευνα...

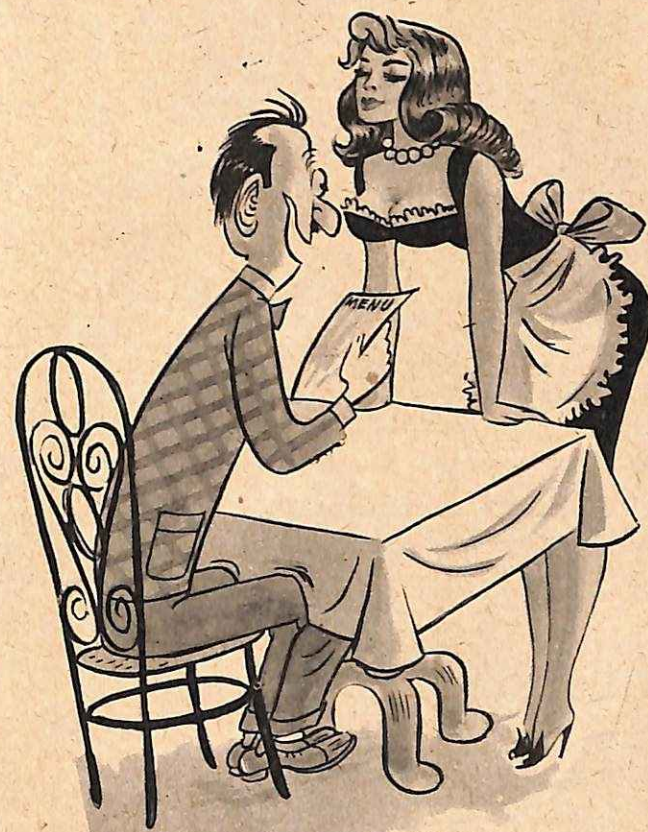
ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

κι' ἔγινε φονιάς!

Μέσα σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα, η πελάτισσα στο βάθος του δισιδρύμου, δεχόταν την τρίτη

Ο Λουτσιάνο Ντελλαμούλε προχώρησε κατόπιν σε κάτι γεγονότους θάμνους, σπρίξε το περιστρόφο στον κρόταφο του και το δαχτυλό του πίεσε για τελευταία φορά τη σκανδάλη. Όταν μετά από κάμψη ώρα, τον βρήκαν, το πρόσωπό του είχε μία ήρεμη έκφραση, σαν να κοιμόταν.

— Ὁ κύριος δὲν ἀποφάσισε ἀκόμη τί θὰ πάρῃ;
— Πῶς, ἀλλὰ δὲν τολμῶ!...

★ Πρώτη γνωριμία με τὸν ἔρωτα

Ἡ ἐπιλογή παίζει κι' ἐδῶ πρωταρχικὸ ρόλο. Ἀλλὰ γίνεται μέσα σὲ μερικά δευτερόλεπτα. Ὅλα συμβαίνουν σὰν ἡ νέα νὰ εἶχε φτιάξει ἀπὸ καιρὸ τὸ ἰδανικὸ τῆς μέσα στὴν ψυ-

ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΙΚΕΣ

Σημειωτικά εόρτα στην επιλογή της νέας παι-

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ἀνάγκη τῆς «φυγῆς».

— Μπορείτε να πάρετε τη σειρά μου. 'Εγώ δὲ βιάζομαι καθόλου, κυρία μου!...

Η ΑΔΕΛΦΗ μου η Ντέμπορα είναι ήδη χρόνια μεγαλύτερή μου, μα ποτέ μου δε βρήκα καλύτερη φίλη απ' αυτήν. Αν θάχω τη μισή όμορφιά της, όταν γίνω κι' εγώ 22 χρονών, θάμαι πολύ ευχαριστημένη. Τα μαλλιά της με το απαλό ξανθό χρώμα τους και τα γλυκά πρασινογάλανα μάτια της, είναι για μένα ή προσωποποίηση της γαλήνης.

Ο άνθρωπος που βρίσκεται πιο κοντά στην καρδιά μου, μετά τη Ντέμπορα, είναι ο Ντάβιντ, ο παιδικός μου φίλος, που με συνοδεύει στα πάρτυ και με πηγαίνει συχνά βόλτες με το σκούτερ του.

Πολλοί νομίζουν πως είναι ο αγαπημένος μου, μα εγώ γελάω μαζί τους. Γιατί ο Ντάβιντ είναι μικρός για μένα, μόλις 18 χρονών, παιδί ακόμα!

Όταν κάποτε είπα αυτή μου τη σκέψη στη Ντέμπορα, γέλασε και μου απάντησε:

— Έτσι νόμιζα κι' εγώ για τον Πήτερ, ως την ημέρα που ανακάλυψα την αλήθεια!

Ο Πήτερ ήταν ο πιο όμορφος νέος της περιοχής κι' έπαιζε θαυμάσια τένις. Σε μερικές μέρες θ' άσπαζανόταν με τη Ντέμπορα.

Δε φανταζόμουν ποτέ πως θα μπορούσε να συμβη κάποια παρεξήγηση μεταξύ τους.

Όμως η παρεξήγηση ήρθε... και τη λέγαμε Ρομπέρτα! Την πρωτοείδα έν' απόγεμα που είχαμε πάει στο έντευκτήριο του «Τένις Κλάμπ» για να πιούμε μια πορτοκαλάδα. Μπήκε μέσα, με το ύφος της γυναίκας που είναι σίγουρη για τον εαυτό της, και τράβηξε πάνω της όλες τις ματιές.

Έμοιαζε με τα φωτομοντέλα, που ποζάρουν για τα εξώφυλλα των περιοδικών. Τα μαλλιά της ήταν κατάνυρα, τα μάτια της πράσινα και το στενό φόρεμά της είχε στο πλάι ένα ανοίγμα που άφηνε να φαίνεται το προκλητικό πόδι της, μέχρι το γόνατο και παραπάνω.

Βλέποντας το χαζό ύφος που είχε πάρει ο Ντάβιντ, κυττάζοντας την, έγινα έξω φρενών.

Γύρισα το κεφάλι μου απ' την άλλη μεριά... και είδα τον Πήτερ να σηκώνεται απ' το τραπέζι μας και να προχωρή προς το μέρος της, με άπλωμένο το χέρι!

Είναι η Ρομπέρτα Μούραιη, μια κοπέλλα που έμενε κάποτε στη γειτονιά μας, που έξηγησε ατάραχα η Ντέμπορα. Είχε πάει στο Λονδίνο, κι' είναι πέντε χρόνια που έλειπε... Τώρα τελευταία γύρισε.

Η στάση αυτή της αδελφής μου με παραξένεψε.

Ο Πήτερ δεν έδειχνε καμιά διάθεση να σταματήσει τη φλυαρία του με τη «γόησσα» και να γυρίσει κοντά μας. Κι' όμως η Ντέμπορα δε φαινόταν να στενοχωριέται καθόλου!

Το βράδυ, όταν ήρθε η αδελφή μου στο κρεβάτι μου για να με καληνυχτίσει και να με φιλήσει, όπως συνήθιζε, δεν κρατήθηκα και της είπα:

— Ντέμπορα, δε τον αγαπάς τον Πήτερ;

— Μην είσαι κουτή, απάντησε γελώντας. Τό λες για τη Ρομπέρτα; Μα αυτή είναι κάτι καινούργιο. Τίποτ' άλλο!

Κι' όμως τα γεγονότα αποδείξανε πως υπήρχε και «κάτι άλλο»...

Ο Πήτερ άρχισε ν' ασκεί τις επισκέψεις του στο σπίτι μας και τα κουτσομπολιά λέγανε πως αυτός κι' η Ρομπέρτα πηγαίνουν συχνά βόλτες με τ' αυτοκίνητό του. / Η Ντέμπορα γινόταν όλοένα πιο μελαγχολική, μ' όλο που προσπαθούσε να το κρύψει.

Όσο για μένα, μέρα και νύχτα, βασάνιζα το μυαλό μου για να βρω κάτι που θα τη βοηθούσε...

Καί, ξαφνικά, το βρήκα! Τί άλλο απ' τη ζήλεια θα μπορούσε να κάνει τον Πήτερ να προσέξει πόσο καλύτερη ήταν η Ντέμπορα απ' τη Ρομπέρτα;...

Το σχέδιό μου ήταν θαυμάσιο, μα του έλειπε ο πρωταγωνι-

στής: αυτός δηλαδή που έδινε το ρόλο του ερωτευμένου με την αδελφή μου.

Στο τέλος όμως, τον ανακάλυψα κι' αυτόν: Θά ήταν ο Νέιλ Μίνεϋ, ο συγγραφέας που καθότανε στο διπλανό μας σπίτι.

Ήταν ένας σοβαρός νέος, 28 χρονών, όχι τόσο όμορφος σαν τον Πήτερ, μα πολύ πιο έξυπνος. Μας έκανε συχνά επισκέψεις καλύτερη παρέα απ' αυτόν.

Το ζήτημα ήταν μονάχα αν θα δεχότανε να με βοηθήσει στο σχέδιό μου...

Όταν πήγα στο σπίτι του και του ξεφούρνισα την πρότασή μου, είδα τα μεγάλα καστανά μάτια του να σκοτεινιάζουν για μια στιγμή.

«Δε θα δεχτή!» σκέφτηκα.

Καί, χωρίς να περιμένω την απάντησή του, τόβαλα στα πόδια.

Μα τ' άλλο απόγεμα η Ντέμπορα πήρε ένα τηλεφώνημα που της ξαιάδωσε λίγο απ' το παλιό χαρούμενο χαμόγελό της.

— Ο Νέιλ μου πρότεινε να πάμε απόψε στο θέατρο... μου είπε, όταν κρέμασα τ' ακουστικό. Κι' ακριβώς την ώρα που ένοιωθα τόσο πλήξη!...

Μόνο που δεν πλήθησα απ' τη χαρά μου...

Όταν, το βράδυ, τηλεφώνησε ο Πήτερ και του είπα που βρισκόταν η Ντέμπορα, η φωνή του βράχνισε ξαφνικά.

«Όλα πηγαίνουν όπως τα ήθελα!»

Μετά από δυο μέρες, ο Νέιλ συνόδευσε την αδελφή μου στο έντευκτήριο.

Ο Πήτερ κι' η Ρομπέρτα βρισκόταν εκεί. Όταν άκουσε η Ρομπέρτα πως ο Νέιλ Μίνεϋ ήταν ο γνωστός συγγραφέας, έτρεξε κοντά του κι' άρχισε να του λέει τις μεγαλύτερες σαχλαμάρες, που είχα ακούσει ποτέ μου, ενώ συγχρόνως τούρριχνε φλογερές ματιές.

Φυσικά, προτιμούσε έναν άνθρωπο «φτασμένο», με φήμη, από τον άγνωστο Πήτερ.

Μα, το τέλος αυτής της ιστορίας, ήρθε το βράδυ της Κυριακής, στο χορό που είχαν οργανώσει οι κυρίες ενός φιλανθρωπικού ιδρύματος.

Καβαλιέρος της Ντέμπορα ήταν και πάλι ο Νέιλ. Μα η Ρομπέρτα τον πολιορκούσε επίμονα, αφήνοντας τον Πήτερ να χορεύει με την αδελφή μου. Η Ντέμπορα όμως δε φαινόταν καθόλου ευχαριστημένη.

Σε μια στιγμή, την είδα να διευθύνεται προς τη βεράντα, μονάχη της.

Έτρεξα πίσω της.

— Κουράστηκα πολύ, μου είπε όταν την ανακάλυψα σε μια σκοτεινή γωνιά. Θα γυρίσω σπίτι...

— Ντέμπορα! φώναξα μη μπορώντας να συγκρατηθώ. Μην είσαι κουτή! Το σχέδιό μου πήγε θαυμάσια. Ο Νέιλ κατάφερε να κάνει τον Πήτερ να ζηλέψει και να γυρίσει κοντά σου. Τί άλλο θέλεις;

— Το σχέδιο; Ποιό σχέδιο; με ρώτησε, ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια της.

Της τα έξηγησα όλα... και, ξαφνικά, άρχισαν να κυλάνε δάκρυα στα μάγουλά της.

— «Ρωτε έτσι;... μουρμούρισε. Γι' αυτό έρχόταν μαζί μου ο Νέιλ; Κι' εγώ ή κουτή που φανταζόμουν»...

— Ντέμπορα!...

Η φωνή του Νέιλ, που ξεπρόβαλε δίπλα μας σα φάντασμα, έκοψε στη μέση τη φράση της αδελφής μου.

— Ντέμπορα, ξανάπε χαμογελώντας, δεν είσαι κουτή! Καλά κατάλαβες. Είν' αλήθεια πως θέλησα να σε βοηθήσω, μα είν' επίσης αλήθεια... πως σε λατρεύω!

Είδα πως δεν ενδιαφέρονταν πια για την παρουσία μου και φιλιόνταν σά να ήταν μόνοι τους. Κι' έκρινα πως το σωστότερο ήταν να φύγω.

Κι' αυτό έκανα.

Ο. ΜΑΝΛΕ-Υ. - ΤΑΚΕΡ

ΣΧΕΔΙΟ

ΕΝΑ

ΕΡΩΤΙΚΟ

ΕΥΓΕΝΙΑ, δήμαρχε, Εκλέψαν την κόρη σου! Λάμπρο, Κωνσταντή, ζυγνάτε! "Εκλέψαν την αδερφή σας..." Κι' ο άνθρωπος που βροντοφώνανε την είδηση αυτή, για ν' ακούστη καλύτερα, πήρε μια μεγάλη πέτρα κι' άρχισε να αυνοδεύει τις φωνές του με δυνατά χτυπήματα. "Ο ένας από τους γιούς του δημάρχου, ο Λάμπρος, που μόλις ετοιμαζόταν να πλαγιάσει, άκουσε όλη εκείνη τη φασαρία κι' έτρεξε ν' ανοίξει την εξώπορτα του σπιτιού τους. Συγχρόνως φώναζε στον αδερφό του:

— Ξύπνα, Κωνσταντή! Κάπου θάπιασε φωτιά και μάς καλοθελάνε... Τό παλληκάρι πετάχτηκε από τ' κρεβάτι του. Φόρεσε τ' ουρτούκο του κι' έσπευσε στην εξώπορτα, τη στιγμή ακριβώς που ο Λάμπρος την άνοιγε και ρωτούσε:

— Τι είναι, μωρέ; Τι έχεις και φωνάζεις έτσι; — Λάμπρο! Κωνσταντή! "Εκλέψαν την αδερφή σας!... Μ' ένα πήδημα, τα δυο αδέρφια άρπαξαν τ' χωρικό και τόν τράνταξαν. Τά μάτια τους πετούσαν φλόγες.

— Τι λές, μωρέ; Νά γελάσεις ήρθες μαζί μας; — "Εγώ να γελάσω; Κι' έσπευσε πρώτα μέσα στο σπίτι σας κι' αν είναι, τότες δέχομαι; με σκοτώσατε με τ' ίδιο μου τ' μαχαίρι...

Ο Κωνσταντής δέ στάθηκε ν' ακούσει περισσότερο. Σάν την άσπρα, πή άρμισε προς τη σκάλα που έφερνε τόν επάνω μέρος του σπιτιού, έτρεξε στο δωμάτιο της Δροσούλας και τ' άνοιξε βιαστικά. Τό δωμάτιο ήταν άδειο και τó μεγάλο παράθυρο, που έβλεπε προς τó δρόμο ήταν διάπλατα άνοιχτό.

— Πανάθεμα την! ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του. Πού είναι; Κι' άρχισε να φωνάζει:

— Δροσούλα! Πού είσαι, μωρή Δροσούλα; Γιατί δέ μιλάς; Στό μεταξύ έφτασαν τρέχοντας ο Λάμπρος κι' ο άνθρωπος που είχε φέρει την είδηση. "Ο τελευταίος, βλέποντας ότι τα δυο αδέρφια άρχαν να πολύτιμο καιρό σ' μάταιες έρευνες, τούς είπε βιαστικά:

— Μωρέ παιδιά! Τό κάκιο έφτασε μέσα στο σπίτι. "Η αδερφή σας έφυγε με τόν άγνωστο μέτρο. Την έβλεπε με τά μάτια μου στην άγκαλιά σου, την ώρα που την κατέβαλες με τόν σκονί από τó παράθυρο. Της έλεγε γλυκόλογα κι' αυτή τόν φιλούσε στο λαιμό. Με τέτοια φεγγαράδα τσέλεπα όλα!

— Και γιατί δέ φωνάζεις; — "Ο χωρικός γύρισε και κτύπησε έντρομος τά δυο αδέρφια. — Γιατί φροήθηκα, αποκρίθηκε. Γιατί αυτός που έκλεψε τη Δροσούλα, δέν ήταν άνθρωπος τού χωριού μας. "Ήταν ο λησταρχος Πανουργιάς!

Κεραινός αν έπεφτε στά πόδια τών δυο παλληκαριών, δέ θά τά τρώμαζε τόσο. "Ο λησταρχος Πανουργιάς, που είχε τόν σπινθηρίσιο χιονισμένους κορμούς τού Παρνασσού και πού δέ δίσταζε να κατεβαίνει ως τά περσάρια της Άττικής μαζί με την πολυπληθή συμμορία του; Πολλές φορές έκανε την εμφάνισή του στο δάσος τού Δαφνίου, συντροφιά με τούς άλλους... διάσημους «συναδέλφους» του, τόν Κακαρότη και τó Νταβέλη. Οί τρεις αυτοί «αρχηγοί» συνεργάζονταν συχνά σ' ώριμένες έπιχειρήσεις. "Ο Πανουργιάς, βγήκε από τó κλαρί από τότε άκόμη που ήταν άμυδρατσο παλληκάρι. Κάποτε που περνούσε από τó χωριό τόν ένας άλλος φημισμένος αρχηγός, ο καπετάν Τσεκούρας, τόν πήρε μαζί του.

Με τόν καιρό ώστόσο ο Πανουργιάς σήκωσε δικό του μπαράκι και μιά μέρα, κατεβαίνοντας στον "Αη Δημήτρη, σ' ώραίο χωριό της "Αρκαδίας —μεταμφιεσμένος σέ πλούσιο ζωέμπορο— έλθε στην πλατεία τη Δροσούλα, την πεντάμορφη θυγατέρα τού δημάρχου Πανούση, να χορεύει με τίς φίλενάδες της. Τόν είδε όμως κι' εκείνη και τά βλέμματά τους έσμιξαν. Κι' άσφαινα, καθώς περνούσε μπροστά του, άφησε με τρόπο τó μαντίλι τού κεφαλιού της να πέσει στά πόδια του. "Ο Πανουργιάς έσκυψε, τó πήρε στά χέρια του κι' όταν τέλειωσε ο χορός και κάθισαν οί κοπέλλες να ξαναβάνουν, σηκώθηκε από τη θέσι του και της τó έδωσε.

— Χαρά στη μάνα που σέ γέννησε! της είπε με αληθινό θαυμασμό κι' άδιαφορώντας γι' αυτούς που τόν άκούγαν. Χαρά στον πατέρα που σέ καμαρώει και σ' αδέρφια που σ' έχουν στο πλάι τους. "Οποια κι' αν είσαι, άρχοντοπούλα, θάσαι τó καύχημα τού χωριού σου...

Κοίκνισε ως τ' αυτιά ή Δροσούλα κι' ή καρδιά της σκίρτησε. Τά λόγια εκείνα της έκαναν τέτοια έντύπωση, ώστε ευχαρίστως θάδινε ένα μέρος από τó βίος της μόνο και μόνο για να τά ξανακούσει. Τά μάτια όμως τού πατέρα της και τών αδερφών της, κυττούσαν τó θαυμασμό της, πού στεκόταν μπροστά της χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση. Λές κι' είχε μαμαρώσει. "Ο δήμαρχος, ο Λάμπρος και ο Κωνσταντής, βρέθηκαν σέ δύσκολη θέσι. Γιατί δέν ήξεραν αν έπρεπε να προσδελθθούν ή να χαρούνε. "Ο άνθρωπος αυτός δέν έκανε καμιά άπρέμεια, δέν είχε τίποτε τó άσχημο. "Αντίθετα, έδειξε τόν άνυπόκριτο θαυμασμό του. Πώς να τού φερθούν λοιπόν;

— Χαρά στη μάνα που σέ γέννησε! της είπε με αληθινό θαυμασμό κι' άδιαφορώντας γι' αυτούς που τόν άκούγαν. Χαρά στον πατέρα που σέ καμαρώει και σ' αδέρφια που σ' έχουν στο πλάι τους. "Οποια κι' αν είσαι, άρχοντοπούλα, θάσαι τó καύχημα τού χωριού σου...

Κοίκνισε ως τ' αυτιά ή Δροσούλα κι' ή καρδιά της σκίρτησε. Τά λόγια εκείνα της έκαναν τέτοια έντύπωση, ώστε ευχαρίστως θάδινε ένα μέρος από τó βίος της μόνο και μόνο για να τά ξανακούσει. Τά μάτια όμως τού πατέρα της και τών αδερφών της, κυττούσαν τó θαυμασμό της, πού στεκόταν μπροστά της χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση. Λές κι' είχε μαμαρώσει. "Ο δήμαρχος, ο Λάμπρος και ο Κωνσταντής, βρέθηκαν σέ δύσκολη θέσι. Γιατί δέν ήξεραν αν έπρεπε να προσδελθθούν ή να χαρούνε. "Ο άνθρωπος αυτός δέν έκανε καμιά άπρέμεια, δέν είχε τίποτε τó άσχημο. "Αντίθετα, έδειξε τόν άνυπόκριτο θαυμασμό του. Πώς να τού φερθούν λοιπόν;

— Χαρά στη μάνα που σέ γέννησε! της είπε με αληθινό θαυμασμό κι' άδιαφορώντας γι' αυτούς που τόν άκούγαν. Χαρά στον πατέρα που σέ καμαρώει και σ' αδέρφια που σ' έχουν στο πλάι τους. "Οποια κι' αν είσαι, άρχοντοπούλα, θάσαι τó καύχημα τού χωριού σου...

Κοίκνισε ως τ' αυτιά ή Δροσούλα κι' ή καρδιά της σκίρτησε. Τά λόγια εκείνα της έκαναν τέτοια έντύπωση, ώστε ευχαρίστως θάδινε ένα μέρος από τó βίος της μόνο και μόνο για να τά ξανακούσει. Τά μάτια όμως τού πατέρα της και τών αδερφών της, κυττούσαν τó θαυμασμό της, πού στεκόταν μπροστά της χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση. Λές κι' είχε μαμαρώσει. "Ο δήμαρχος, ο Λάμπρος και ο Κωνσταντής, βρέθηκαν σέ δύσκολη θέσι. Γιατί δέν ήξεραν αν έπρεπε να προσδελθθούν ή να χαρούνε. "Ο άνθρωπος αυτός δέν έκανε καμιά άπρέμεια, δέν είχε τίποτε τó άσχημο. "Αντίθετα, έδειξε τόν άνυπόκριτο θαυμασμό του. Πώς να τού φερθούν λοιπόν;

— Χαρά στη μάνα που σέ γέννησε! της είπε με αληθινό θαυμασμό κι' άδιαφορώντας γι' αυτούς που τόν άκούγαν. Χαρά στον πατέρα που σέ καμαρώει και σ' αδέρφια που σ' έχουν στο πλάι τους. "Οποια κι' αν είσαι, άρχοντοπούλα, θάσαι τó καύχημα τού χωριού σου...

Κοίκνισε ως τ' αυτιά ή Δροσούλα κι' ή καρδιά της σκίρτησε. Τά λόγια εκείνα της έκαναν τέτοια έντύπωση, ώστε ευχαρίστως θάδινε ένα μέρος από τó βίος της μόνο και μόνο για να τά ξανακούσει. Τά μάτια όμως τού πατέρα της και τών αδερφών της, κυττούσαν τó θαυμασμό της, πού στεκόταν μπροστά της χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση. Λές κι' είχε μαμαρώσει. "Ο δήμαρχος, ο Λάμπρος και ο Κωνσταντής, βρέθηκαν σέ δύσκολη θέσι. Γιατί δέν ήξεραν αν έπρεπε να προσδελθθούν ή να χαρούνε. "Ο άνθρωπος αυτός δέν έκανε καμιά άπρέμεια, δέν είχε τίποτε τó άσχημο. "Αντίθετα, έδειξε τόν άνυπόκριτο θαυμασμό του. Πώς να τού φερθούν λοιπόν;

— Χαρά στη μάνα που σέ γέννησε! της είπε με αληθινό θαυμασμό κι' άδιαφορώντας γι' αυτούς που τόν άκούγαν. Χαρά στον πατέρα που σέ καμαρώει και σ' αδέρφια που σ' έχουν στο πλάι τους. "Οποια κι' αν είσαι, άρχοντοπούλα, θάσαι τó καύχημα τού χωριού σου...

Κοίκνισε ως τ' αυτιά ή Δροσούλα κι' ή καρδιά της σκίρτησε. Τά λόγια εκείνα της έκαναν τέτοια έντύπωση, ώστε ευχαρίστως θάδινε ένα μέρος από τó βίος της μόνο και μόνο για να τά ξανακούσει. Τά μάτια όμως τού πατέρα της και τών αδερφών της, κυττούσαν τó θαυμασμό της, πού στεκόταν μπροστά της χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση. Λές κι' είχε μαμαρώσει. "Ο δήμαρχος, ο Λάμπρος και ο Κωνσταντής, βρέθηκαν σέ δύσκολη θέσι. Γιατί δέν ήξεραν αν έπρεπε να προσδελθθούν ή να χαρούνε. "Ο άνθρωπος αυτός δέν έκανε καμιά άπρέμεια, δέν είχε τίποτε τó άσχημο. "Αντίθετα, έδειξε τόν άνυπόκριτο θαυμασμό του. Πώς να τού φερθούν λοιπόν;

— Χαρά στη μάνα που σέ γέννησε! της είπε με αληθινό θαυμασμό κι' άδιαφορώντας γι' αυτούς που τόν άκούγαν. Χαρά στον πατέρα που σέ καμαρώει και σ' αδέρφια που σ' έχουν στο πλάι τους. "Οποια κι' αν είσαι, άρχοντοπούλα, θάσαι τó καύχημα τού χωριού σου...

Κοίκνισε ως τ' αυτιά ή Δροσούλα κι' ή καρδιά της σκίρτησε. Τά λόγια εκείνα της έκαναν τέτοια έντύπωση, ώστε ευχαρίστως θάδινε ένα μέρος από τó βίος της μόνο και μόνο για να τά ξανακούσει. Τά μάτια όμως τού πατέρα της και τών αδερφών της, κυττούσαν τó θαυμασμό της, πού στεκόταν μπροστά της χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση. Λές κι' είχε μαμαρώσει. "Ο δήμαρχος, ο Λάμπρος και ο Κωνσταντής, βρέθηκαν σέ δύσκολη θέσι. Γιατί δέν ήξεραν αν έπρεπε να προσδελθθούν ή να χαρούνε. "Ο άνθρωπος αυτός δέν έκανε καμιά άπρέμεια, δέν είχε τίποτε τó άσχημο. "Αντίθετα, έδειξε τόν άνυπόκριτο θαυμασμό του. Πώς να τού φερθούν λοιπόν;

— Χαρά στη μάνα που σέ γέννησε! της είπε με αληθινό θαυμασμό κι' άδιαφορώντας γι' αυτούς που τόν άκούγαν. Χαρά στον πατέρα που σέ καμαρώει και σ' αδέρφια που σ' έχουν στο πλάι τους. "Οποια κι' αν είσαι, άρχοντοπούλα, θάσαι τó καύχημα τού χωριού σου...

Κοίκνισε ως τ' αυτιά ή Δροσούλα κι' ή καρδιά της σκίρτησε. Τά λόγια εκείνα της έκαναν τέτοια έντύπωση, ώστε ευχαρίστως θάδινε ένα μέρος από τó βίος της μόνο και μόνο για να τά ξανακούσει. Τά μάτια όμως τού πατέρα της και τών αδερφών της, κυττούσαν τó θαυμασμό της, πού στεκόταν μπροστά της χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση. Λές κι' είχε μαμαρώσει. "Ο δήμαρχος, ο Λάμπρος και ο Κωνσταντής, βρέθηκαν σέ δύσκολη θέσι. Γιατί δέν ήξεραν αν έπρεπε να προσδελθθούν ή να χαρούνε. "Ο άνθρωπος αυτός δέν έκανε καμιά άπρέμεια, δέν είχε τίποτε τó άσχημο. "Αντίθετα, έδειξε τόν άνυπόκριτο θαυμασμό του. Πώς να τού φερθούν λοιπόν;

— Χαρά στη μάνα που σέ γέννησε! της είπε με αληθινό θαυμασμό κι' άδιαφορώντας γι' αυτούς που τόν άκούγαν. Χαρά στον πατέρα που σέ καμαρώει και σ' αδέρφια που σ' έχουν στο πλάι τους. "Οποια κι' αν είσαι, άρχοντοπούλα, θάσαι τó καύχημα τού χωριού σου...

Κοίκνισε ως τ' αυτιά ή Δροσούλα κι' ή καρδιά της σκίρτησε. Τά λόγια εκείνα της έκαναν τέτοια έντύπωση, ώστε ευχαρίστως θάδινε ένα μέρος από τó βίος της μόνο και μόνο για να τά ξανακούσει. Τά μάτια όμως τού πατέρα της και τών αδερφών της, κυττούσαν τó θαυμασμό της, πού στεκόταν μπροστά της χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση. Λές κι' είχε μαμαρώσει. "Ο δήμαρχος, ο Λάμπρος και ο Κωνσταντής, βρέθηκαν σέ δύσκολη θέσι. Γιατί δέν ήξεραν αν έπρεπε να προσδελθθούν ή να χαρούνε. "Ο άνθρωπος αυτός δέν έκανε καμιά άπρέμεια, δέν είχε τίποτε τó άσχημο. "Αντίθετα, έδειξε τόν άνυπόκριτο θαυμασμό του. Πώς να τού φερθούν λοιπόν;

— Χαρά στη μάνα που σέ γέννησε! της είπε με αληθινό θαυμασμό κι' άδιαφορώντας γι' αυτούς που τόν άκούγαν. Χαρά στον πατέρα που σέ καμαρώει και σ' αδέρφια που σ' έχουν στο πλάι τους. "Οποια κι' αν είσαι, άρχοντοπούλα, θάσαι τó καύχημα τού χωριού σου...

Γυναίκες

κου, έρχόταν πού και πού τó θέλημα καμιάς άρνάδας ή τ' άπαλλάχο κουδούνισμα από κανένα κυπρί. "Η Δροσούλα άναστήναζε βαθεία κι' έτης φάνηκε πώς είδε μιά σκιά να τριγυρίζει κάτω από τήν καθώς γειρε, περίεργη. Ναι, δέν έκανε λάθος. Κάποιος άνθρωπος έρχόταν τού παρδάβου της. Θεέ μου! Στάθηκε ακίνητος για ένα δολάριο λεπτό του φυλλάδιού ως τή στέγη, άρχισε να σκαρφαλώνει άδάρμιστα. — Κλέφτης! ψιθύρισε έντρομη ή δημαρχοπούλα. Κλέφτης... κι' έρχεται να μπη από την κάμαρά μου...

— "Η πρώτη της σκέψη ήταν να ξεφύγουν, να ζητήσει βοήθεια. Κι' ώστόσο έλεγε πώς δέν ήταν αυτό που πίστευε. Πώς δέν ήταν δηλαδή κακοποιός, άλλ' ο άνθρωπος πού την είχε άναστατώσει.

— "Ετσι ή άλλωδς, κλέφτης είναι! επανέλαβε χαμηλόφωνα μιλώντας με τόν έαυτό της. Κλέφτης πού έκλεψε την καρδιά μου! "Αν τόν θά τó ήθελα ποτέ...

— "Η Δροσούλα δέν έκανε λάθος. "Ο καπετάν Πανουργιάς ήταν άδύνατο να ξεκολλήσει από τ' ώραίο εκείνο "Αραχωδίτικο χωριό. Μ' όλο πού θώς είδε την πεντάμορφη εκείνη νύχτα τόν πειράζει και να λυγίσει στους τίκος άνεμος. Τέτοια όμορφιά! "Αν μπορούσε, αν ήταν στο χέρι του, θά την έκλεβε άπόψε κιόλας και τόν κλαρίων, τού συνεπήρε την ψυχή ο έρωτας δέν ήθελε να ξεγελάσει την καπέλλα. Αυτή τουλάχιστον, αν τόν άγαπούσε καμιά φορά, έπρεπε να ξέρη πώς είχε να κάνει με ληστή.

— Δε με νοιάζει για τ' αδέρφια της και τόν πατέρα της, έλεγε και νάχα για κείνη. "Αν μπορούσε να τής μιλήσω έστω και μιά φορά, θά τή έλεγα την αλήθεια.

— "Ενώ ήθελε να φύγει, ν' άπομακρυνθί μιά ώρα άρχίτερα από τó χωριό, τά βήματά του έστρεψαν προς τά πίσω. Κι' άσφαινα πήρε τó δρόμο τού δημάρχου, πού ήταν βουτηγμένο στο σκοτάδι κι' έφτασε έξω από τó σπίτι τού πύρινο βλέμμα του, συντησμένο να διαπερνά τά πιά μαύρα πέλας τής νύχτας, παρατήρησε πώς ένα παράθυρο ήταν άνοιχτό. "Οτι μιά σκιά σούλα.

Δίστασε, μά όχι για πολύ. "Ο Πανουργιάς, άφοδος καθώς ήταν, άρπάξομε πώς είδαμε τά κλαριά τού δέντρου και σκαρφάλωσε ως τó παρδάβου της πεντάμορφης νέας. Αυτή δέν τρώμαζε και δέν έβγαλε καμιά κραυγή. "Αντίθετα, έμεινε στή θέσι της κι' όταν εκείνος άπλώσε τά χέρια του κι' άκούμπησε στο περδάκι, αυτή τού έκανε τόπο για να μπη.

— Ξέρεις τί σέ περιμένει αν σέ μωριστούν οί δικόι μου; τόν ρώτησε άνασείνοντας γρήγορα. Τ' αδέρφια μου κοιμούνται με την πιστόλα πάντοτε κάτω από τó προσκεφάλι τους...

— "Ο άρχιληστής χαμογέλασε. — "Αν είναι να σκοτωθώ, χίλιες φορές να σκοτωθώ για σένα! άπάντησε. Μά τώρα πού σέ γνώρισα, δέ θέλω να πεθάνω. "Ηρθα να σου πώ πώς σ' αγαπώ και πώς αν με θέλεις κι' έσύ, θά σέ πάρω να φύγουμε... ζητάς απ' αυτούς;

— Γιατί ποτέ δέ θά σέ δώσουνε σέ μένα... — Γιατί να μ' έ δώσουν; "Αν είσαι τίμιος και καλός όπως φαίνεσαι, τότε όλα τ' άλλα είναι εύκολα...

— "Ετσι λές, έπειδή δέν ξέρεις ποιάς είμαι... — Ποιά είσαι τó λοιπόν; — "Εκείνος τονίζοντας μιά μιά τις λέξεις, της είπε κυττώντάς την στα μάτια:

— Είμαι ο άρχιληστής Πανουργιάς! "Οχι μονάχα ο νόμος, άλλα κι' οί άνθρωποι με κυνηγάνε νύχτα και μέρα. Πουθενά δέ μπορώ να σταφυλά, ότι δέ σκότωσα ποτέ δικό μας άνθρωπο. "Οτι δέν έλάτρευα, παρά σιους και τούς σκληρούς...

— "Η Δροσούλα τόν κυττούσε άμυλη. Τόν κυττούσε τρέμοντας δάκρυα κίνηση. Δε μπορούσε να είναι διαφορετικά. "Αν ήθελε να τή γελήσει ελλινα την κοροϊδία, για ποιά λόγια να της πη ποιάς είναι; "Αν ήθελε να τή παρηγορήσει, γιατί να μ' έ κούνη τ' όνομά του, να μ' έ ξαπολαύσει; — Λοιπόν; τή ρώτησε ο Πανουργιάς. Ποιάς είναι ο τελευταίος σου λόγος; "Αν μού ζητήσης να φύγω, θά φύγω άμέσως. "Αλλοιώς...

— "Αλλοιώς; — Έκανε ή Δροσούλα με μιά τρεμούλα στην ψυχή της. Τι έχεις σκοπό;

— Να σέ πάρω να φύγουμε άπόψε κιόλας! Σιμά στή χαράδρα τού πώς θάγεις να μ' άκολουθήσης και πέφτω στά πόδια σου για να τά χιλίστη.

— Ξέρω πώς είμαι τρελλή, τού είπε. Ξέρω πώς σάν τó μάθουν τ' αδέρφια μου, θά μ' άκυνηγήσουν όποια να μ' άσκοτώσουν και τούς δύο. Ξέρω πώς θάμιασε κατατρεγμένοι σ' όλη μας τή ζωή από τó Θεό και τούς σέ είδα...

— Τόν φίλησε και πρόσεσε: — Πάρε με, καπετάν Πανουργιά! "Εξω απ' την πάρτα της κάμαράς μου έχει άφήσει ο πατέρας μου ένα σκονί για να δέση τά κλαριά τού βαστήξη και τούς δύο...

— "Από κεί και πέρα τά ύπόλοιπα τά ξέρουμε. Κάποιος άρροπορημένος χωρικός είδε την άπαγωγή, άναγνώρισε τόν Πανουργιά και έσπευσε να στατάσθηκε. Τά καλύτερα παλληκάρια καβάλησαν τ' άτσια τους για να άκυνηγήσουν τόν άρχιληστή, πού άρπαζε τó πιά μωριστικό λουλούδι τού "Αη Δημήτρη. "Ομως εκείνος είχε κιόλας έξαραιστή. Από τή χαράδρα τού Βήκου, όπου τόν περίμενε τó πρωτοπαλληκάρύ τού κίνησαν για

ΛΗΣΤΑΣ

τόν Παρνασσό. "Εφτασαν στο λιμέρι τους την άλλη μέρα, κατά τó μεσημέρι. Κι' ύστερα από ένα μήνα περίπου, ο Πανουργιάς έστειλε στον Πανούση τó παρακάτω γράμμα, όπως ακριβώς υπάρχει σ' ένα λατίσημα της εποχής:

«Από τó λιμέρι τού καπετάν Πανουργιά, στον Παρνασσό. — "Κύρ δήμαρχε,

Σ'ού έκανα μεγάλο κακό άρπάζοντας την κόρη σου τη Δροσούλα. Τό ξέρω. Την άγαπάω όμως και μ' αγαπάει κι' όλα τ' άλλα περιττά. "Εδω και δέκα μέρες ο δέσποτας της Δάφνης μάς στεφάνωσε κι' έτσι δέν είμαστε πιά ντροπισμένοι. Τώρα θά πάρω τη γυναίκα μου και τά παλληκάρια μου και θά τρώξομε για τ' "Αρσαντοχώρα. "Εγώ δέν κλέβω, μήτε σκοτώνω δικούς μας. "Αν δέν πιστεύεις πού σου λέω, ρώτα τόν όποιο λαό Μένγα, πού έδωκε όρκο να μ' έ χτυπήσει ποτέ, έπειδή δέν έκανα κακό σέ κανένα. Θέλω νάσαι βέβαιος, πώς ή Δροσούλα θά ζή με τó κεφάλι ψηλά σά βασιλίσσα. Μην καταριέσαι τη θυγατέρα σου, γιατί εγώ φταίω.

Σ'ού φίλω τó χέρι και ζητάω συγχώριο από σένα και τούς δυο άξιους γιούς σου.

«Ο δήμαρχος όμως και τά δυο παιδιά του κατέδρεκαν στην "Αθήνα και κατάρθωσαν να έπικρύψουν τόν άρχιληστή για δεκατρείς χιλιάδες δραχμές. Τό σχετικό διάταγμα δημοσιεύτηκε, διακηρύχθηκε και τοιχοκολλήθηκε στα πιά κεντρικά μέρη. Τόμαθε αυτό ο Πανουργιάς και κούνησε τó κεφάλι του.

— Κρίμα! είπε στή γυναίκα του. Κι' εγώ λογάριάζα και ζητήσω άμνηστία και να ξαναγυρίσω πίσω στους ανθρώπους. Νά όμως τώρα πού τó κράτος πούλα τó κεφάλι μου για μερικές ψωροδραχμές...

— "Η Δροσούλα τόν άγκάλιασε. — Σ' άγάπησα από την πρώτη στιγμή πού σέ είδα, τού ψιθύρισε σιμά σ' αυτή. Σ'ού τόπα κι' άλλη φορά. Μά σάν μού είπες πώς είσαι ο Πανουργιάς, σ' άγάπησα χίλιες φορές περισσότερο. Δέ θέλω να ξαναγυρίσουμε στο χωριό.

— "Εδω πάνω, στις πανύψηλες κορφές, είμαστε βασιλίσσες. Κάτω, σάν "Αη Δημήτρη ή όπουδήποτε άλλου, θά ζήσουμε άνάμεσα σέ φτωχονοικοκυραίους και τίποτα παραπάνω...

— "Ο Πανουργιάς την κτύπησε έκπληκτος. — Μιλάς αλήθεια; τή ρώτησε. Δέ θές να πάρω άμνηστία;

— "Οχι, θέλω να μείνης για πάντα άρχιληστής! "Ετσι μόνο θά σέ νοιάσω δικό μου...

— Μόνο πού δέν έφώνιζε από τή χαρά του ο άρχιληστής. Την έσφιξε εὐτυχισμένος πάνω του κι' ύστερα πρόσεξε τά παλληκάρια του να ετοιμαστούν: Θά τραβήξουν για τή Θεσσαλία, όπου είχε ξεσηκωθεί κιόλας τ' ανάρτικο. Κανείς δέν είχε άντιστα. Γιατί όλοι τους αίσθάνονταν την άνάγκη να πολεμήσουν τόν έχθρό.

— "Ελάτε έδω, παράγγ' λνε έπειτα από λίγο σ'ούς άλλους. "Εδω ληστές ο Πανουργιάς.

Σκαρφάλωσε ως τó παράθυρο της όμορφης νέας, πού δέν τρώμαζε και δέν έβγαλε καμιά κραυγή...

άγγελμα: "Ο Πανουργιάς σκοτώθηκε σέ μάχη. "Επειτα απ' αυτό, ή Δροσούλα δέν ήθελε να ξαναγυρίσει πιά στο χωριό της, από φόβο για τούς δικούς της. Τότε όμως ο Λάμπρος κι' ο Κωνσταντής, τράβηξαν μόνοι τους κατά τή Θεσσαλία, τή βοήθησαν και την έφεραν πίσω στο πατρικό τους. "Ήταν πάλι ή τιμημένη θυγατέρα τού Πανούση. "Η πεντάμορφη δημαρχοπούλα...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Παντού ή γραφειοκρατία!

— "Ενώ ο σωφέρ Νόρμαν Φούλμερ οδηγούσε τó καμión του σ' ένα έξοχό δρόμο, κοντά στην πόλη Ζουίνγκλ τού "Οχάιο, έφτασε στή μύτη του μιά μωρωδιά από κάψιμο.

Σταμάτησε άμέσως τ' αυτοκίνητο, έκλεψε μιά έπιθεώρησι κι' άνακάλυψε πώς είχε πιάσει φωτιά ή έζυλη καροσερί τού αυτοκινήτου του. Σταμάτησε τότε κάποιον περαστικό αυτοκινήτιστή και τόν παρακάλεσε να τόν μεταφέρει ως την πόλη, όπου ζήτησε τή βοήθεια τής πυροσβεστικής υπηρεσίας.

— Αλλά, ο άρμόδιος διευθυντής της υπηρεσίας αυτής τού έμεινε βρισκόμενος έξω απ' τά όρια της περιοχής τού Ζουίνγκλ! "Ο Φούλμερ άναγκάστηκε τότε να ξαναγυρίσει σ' αυτοκίνητό του και να τó οδηγεί, καίτοι, ως τόν πυροσβεστικό σταθμό.

— Έκει, οι πυροσβέστες βάλανε άμέσως τά δυνατά τους και κατάφεραν πολύ γρήγορα να σβήσουν τή φωτιά.

Στό μεταξύ όμως, δέν είχαν άπομείνει πολλά πράγματα απ' τά ξύλα της καροσερί τού αυτοκινήτου!...

— Χορεύετε;
— Ευχαρίστως, του απάντησε εκείνη ενώ σηκωνότανε.
Σ' ένα λεπτό, έσφιγγε στην αγκαλιά του το καλοφτιαγμένο κορμί της, στους απαλούς ρυθμούς ενός μπουζού.
— Δε φαίνεται ναρκώσατε συχνά σε τέτοια μέρη, του είπε. Μοιάζετε σοβαρός νέος.
— 'Ο Λούι ένοιωσε πως κοκκινίζει.
— 'Ισως φταίνε τα γυαλιά μου, μουρμούρισε βγάζοντάς τα συνεχώς. Πάντως είν' αλήθεια πως δεν έρχομαι συχνά εδώ.
Θα πέθαινε απ' τη ντροπή του, αν η ντάμα του μάθαινε πως πήγαινε για πρώτη φορά σε καμπαρέ...
Το γλυκό βάρος του κεφαλιού της που έγειρε στον ώμο του, τον έκανε να πιάσει να σκεφτείται. Την έσφιξε ακόμα πιο δυνατά, χωρίς εκείνη ν' αντισταθεί. Κι ήταν έτοιμος να της πηλ τα τρυφερότερα λόγια, όταν η δρσάστρα σταμάτησε.
Την ώδηγησε τότε στο τραπέζι της και ξαναγύρισε στο δικό του. Σκεφτότανε πως στον επόμενο χορό θα άδουσε το θαύρος να της προτείνει να φύγουνε μαζί, όταν την είδε να ζητάει το λογαριασμό, να πληρώσει και να διευθύνεται προς το βεστιάριο.
Έκανε μία κίνηση για να τρέξει πίσω της, αλλά η δειλία του τον σταμάτησε. 'Εκείνη φαινότανε ν' αργοπορεί επιτίδες, κι όταν συναντήθηκαν οι ματιές της του έκανε ένα φιλικό νόημα. «Κουράγιο λοιπόν! είπε στον εαυτό του ο Λούι. Χάνεις μία θαυμάσια ευκαιρία».

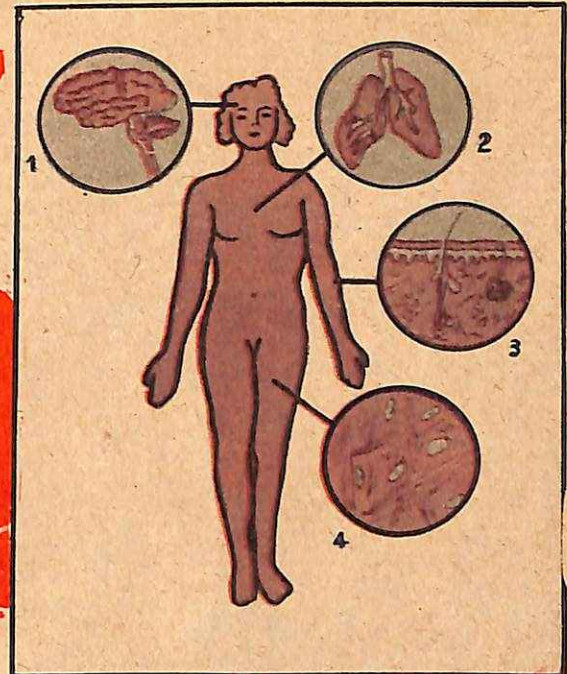
Την πρόλαβε στην έξοδο, τη στιγμή που θα κανόναν ανάμεσα στον κόσμο. Όταν την έπιασε απ' το μπράτσο, εκείνη γύρισε απότομα και το πρόσωπό της φωτίστηκε από ένα χαμόγελο. 'Ο Λούι πρόσεξε πως είχε δυο μεγάλα γκριζογάλανα ματιά.
— 'Η ώρα είναι περασμένη... τραύλισε μ' αμηχανία. 'Υστερα, το περιβάλλον έγινε πολύ άναρ, απ' τη στιγμή που γύρισε...
Χαρίστε μου την ευτυχία να σας συνοδεύω για λίγο.
— Μένω στην οδό Ρονταίν, του απάντησε απλά. Το λεωφορείο στέκεται στην άλλη γωνιά.
Μέσα στο λεωφορείο ήταν μεγάλος ο συνωστισμός, κι' ο Λούι βρήκε την ευκαιρία ν' αγκαλιάσει τη Ρεγγίνα—έτσι του είχε πει πως την έλεγαν. Όταν όμως τα δαχτυλά του δοκίμασαν να γίνουν πιο τολμηρά, τον σταμάτησε με μία θυμωμένη λέξη.
'Ο Λούι τάχασε. Τι μυστήριο αυτές οι γυναίκες!

Κατέβηκαν στην οδό Ρονταίν και σταμάτησαν μπροστά σε μία πόρτα, που η Ρεγγίνα την άνοιξε και τον άφισε να περσσει μέσα.
— Κάθισε εδώ, του είπε αφήνοντάς τον σ' ένα χαριτωμένο χαλάκι. Πάω να φτιάξω ένα κοκταϊλ.
Μα ο Λούι δεν είχε υπομονή. Την άρπαξε απ' τη μέση και κόλλησε τα χείλη του στα δικά της που καίγανε... Όταν καλάρωσε το αγκάλιασμά του, είδε στα μάτια της μία έρωτική φλόγα τόσο δυνατή που τον τρόμαξε. Της έδειξε με το κεφάλι μία κλειστή πόρτα.
— Είναι το δωμάτιό σας; ρώτησε.
— Όχι εκεί, όχι εκεί! φώναξε η νέα γυναίκα μ' ένα ξαφνικό τρέμο.

— Δεν πειράζει, γέλασε ο Λούι. 'Ο κανάπες είναι πολύ όμορφος. 'Ηθελα να έρθω πόσες φορές έχετε άπιστοι στον άντρα σας — πρόσθεσε χωρίς να το σκεφτεί.
'Η Ρεγγίνα τινάχτηκε πίσω και έβγαλε απ' τα χέρια του. Τα μάτια της τώρα ήταν γεμάτα δάκρυα.
— Ρεγγίνα, με συγχωρείς... με συγχωρείτε! ψέλλισε ο Λούι.

— 'Αλλά καταλάβαινε κι' ο ίδιος πως ήταν πια άργα...
— Είναι καλύτερα να φύγεις! του μουρμούρισε, γυρίζοντας το πρόσωπό της απ' την άλλη μεριά. Δώσε μου τη διεύθυνσή σου. 'Ισως μία άλλη φορά...
Της έγραψε τη διεύθυνσή του σ' ένα κομμάτι χαρτί κι' έφυγε, βρίσκοντας τον εαυτό του για την αδεξιότητα που είχε δείξει.
Τ' άλλο πρωί, ο ταχυδρόμος του έφερε ένα γράμμα. Στη θέση του αποστολέως διάβαζε μόνο: «Ρεγγίνα». Έσκισε βιαστικά το φάκελλο και διάβασε:
«Αγαπητέ φίλε. Δεν ξέρω τί μ' έσπρωξε να σου γράψω αυτές τις γραμμές. Όταν θα τις διαβάσεις, όλα θα έχουν τελειώσει για μένα. Θα θέλα όμως να σε βγάλω απ' την πλάνη σου. Δεν ήμουν αυτό που φαντάστηκες. Λούι. 'Η ιστορία μου είναι μικρή και δραματική. Παντρεύτηκα εδώ και τρία χρόνια μ' έναν άνθρωπο που θα μπορούσε να είναι πατέρας μου. Δε μπορούσα να κάνω διαφορετικά, γιατί περιμένα παιδί από κάποιον άλλο, που μ' είχε εγκαταλείψει.
»Το μωρό μου πέθανε μόλις γεννήθηκε. Κι' ο άντρας μου αποδείχτηκε πραγματικό τέρας. 'Υπόφερα τη πιο τρομερή μαρτύρια κοντά του, ώπου, χτες τ' απόγευμα, μου έφερε στο σπίτι δυο παλιονύνακες, και γλέντησε μαζί τους μέχρι το βράδυ...
»Όταν εκείνες έφυγαν κι' αυτός αποκοιμήθηκε, πήρα ένα μαχαίρι και του το βύθισα στο στήθος.
»Υστερα έφυγα σαν τρελή.
»Είχα αποφασίσει ν' αυτοκτονήσω. 'Αλλά θέλα να ζω πρώτα μία έρωτική νύχτα. 'Ηταν κάτι που το είχα λατρεύσει. Το νεανικό σου πρόσωπο μ' έκανε να σε διαλέξω. Μα εσύ προσπάθησες ν' αντιγράψεις τους τρόπους του «σκληρού άντρα», καταστρέφοντάς μου και το τελευταίο πράγμα που ζήτησα απ' τη ζωή...
»Όταν μίλησες για το δωμάτιό μου, θυμήθηκα πως εκεί μέσα βρισκόταν ο τύρανός μου, νεκρός...
»Μη στενοχωριέσαι μικρέ μου Λούι. Δε φταίς εσύ... Κατάλαβες τώρα γιατί πήγα στο νυχτερινό κέντρο και γιατί δέχτηκα τις προτάσεις σου; Σ' ευχαριστώ για τις στιγμές που μου χάρισες.
»Γι' αυτό σου
Ρεγγίνα».

— 'Ο Λούι έτρεξε σαν τρελλός στο γωνιακό περίπτερο κι' άρπαξε μία εφημερίδα. Στην πρώτη σελίδα διάβασε ένα τίτλο με μεγάλα γράμματα: «Δυο μυστηριώδεις θάνατοι. 'Ο κ. Ζουριέ κι' η γυναίκα του βρέθηκαν να πλέουν μέσα στο αίμα τους...»
Τότε ένοιωσε τον εαυτό του ένοχο. Τον πνίξαν οι τύψεις. Μα ήταν πια άργα. 'Η Ρεγγίνα είχε πεθάνει χωρίς να νιώσει τη χαρά μιας έρωτικής περιπέτειας και τη στοργή ενός τρυφερού φίλου.
P. ZENEN

ΤΙΑ πολύν καιρό, ο μηχανισμός της αλλεργίας ήταν μυστήριο για την επιστήμη. Σήμερα όμως, ξέρουμε ότι οι αλλεργικές κρίσεις προκαλούνται από μία ορμόνη, που καλείται Ισταμίνη. Αυτή η ορμόνη βρίσκεται πάντοτε μέσα στους ιστούς μας. 'Αλλά, όταν συγκεντρωθεί σε μεγάλη αναλογία σ' ένα ώριμο σημείο, διαταράσσει την ορροπία του οργανισμού και προκαλούνται τότε τα αλλεργικά φαινόμενα.
Σε κάθε αλλεργική κρίση, έρεθίζεται πρωταρχικά το νευρικό σύστημα και ειδικότερα το νευροφυτικό σύστημα, που επιδρά άμεσα στους ενδοκρινείς αδένες και προκαλεί την έκκριση της Ισταμίνης.

Το αίτιο που προκαλεί τον έρεθισμό του νευρικού συστήματος είτε για χημική ουσία πρόκειται, είτε για τροφή, είτε για οποιοδήποτε αντικείμενο, καλείται αλλεργόνο. 'Η φύσις του αλλεργόνου δεν έχει καμιά σχέση με τη μορφή της αλλεργικής κρίσεως. Το ίδιο αλλεργόνο μπορεί να προκαλέσει σ' ένα άτομο κρίση άσματος και σ' ένα άλλο ούρτικαρία. Κατά τον ίδιο τρόπο, μία ώριμη μορφή αλλεργικής κρίσεως μπορεί να προκληθεί από ποικίλες αιτίες. Μία κρίση άσματος π. χ. μπορεί να προκληθεί από μία τροφή, μία συγκίνηση ή ένα άρωμα κτλ.
Μερικά μέρη του σώματός μας είναι περισσότερο ευαίσθητα στα αλλεργικά φαινόμενα. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν το δέρμα, οι βρόγχοι, τα εξωτερικά στρώματα του εγκεφάλου και ο συνεικτικός ιστός.

Το γεγονός αυτό εξηγεί γιατί ώριμμένες από τις μορφές αλλεργίας είναι συχνότερες από τις άλλες, όπως π. χ. το έκζεμα, η ούρτικαρία, το άσμα, η κεφαλαλγία (που προκαλείται όταν η έκκριση της βιταμίνης γίνεται στα εξωτερικά στρώματα του εγκεφάλου).

Η αλλεργία μπορεί να έχει κάποτε δραματικές συνέπειες. 'Αναφέρεται π.χ. η περίπτωση ενός ατόμου που, αφού έφαγε ένα αυγό άρχισε να πνέεται και να κάνει έμετους, ως που, στο τέλος, έπαθε καρδιακή κρίση και πέθανε. Σε μία άλλη περίπτωση, σκηνματίστηκε στο λαιμό ένα οίδημα, που εμπόδιζε την αναπνοή και ο άσθματος θα πέθαινε από ασφυξία, αν δεν του γινόταν άμεσως τραχειοτομή.

Σε άλλες περιπτώσεις, όταν συμβεί να προσβληθούν τα εγκεφαλικά κύτταρα, εμφανίζονται παρακρούσεις, που δεν διαφέρουν από εκείνες των φρενοβλαστών.
'Αλλά οι περιπτώσεις αυτές, οι τόσο δραματικές, είναι ευτυχώς, σπάνιες.

Όταν μιλούμε για αλλεργία, το μυαλό μας πηγαίνει συνήθως στις φράουλες, τα αυγά, τα σοκολάτα κτλ., για το λόγο ότι πολλά άτομα παρουσιάζουν αλλεργία σ' αυτές τις τροφές. 'Αλλά και οι πατάτες, το ρύζι, η ζάχαρη, το γάλα, ακόμη και το νερό μπορούν να προκαλέσουν αλλεργικές εκδηλώσεις σε ώριμμένα άτομα.

Το αλλεργόνο δεν εισέρχεται πάντοτε από τον πεπτικό σωλήνα. Μπορεί να εισέλθει επίσης από τις αναπνευστικές οδούς, όπως συμβαίνει με τη γύρη με τον κνιορτό, με ώριμμενους καπνούς κτλ. Μπορεί ακόμη ν' απορροφηθεί από το δέρμα, όπως συμβαίνει με ώριμμενα καλλυντικά.

Κατά κανόνα, όλες οι ουσίες μπορούν να παίξουν το ρόλο αλλεργόνων.

Δεν υπάρχει, έξ' άλλου, άνθρωπος που να μην είναι ευαίσθητος σε κάτι. 'Αλλά οι αντιδράσεις μας περνούν συνήθως άπαρατήρητες. Συνωμάστε για μερικά λεπτά φταρνιζόμεστε και η «κρίσις» τερματίζεται.

'Αλλά δεν χρειάζεται να υπάρχει το αλλεργόνο, για να προκληθεί η κρίσις. 'Αρκεί να το φαντασθούμε. Διαταράσσεται τότε το νευρικό σύστημα, έπέρχεται έκκριση Ισταμίνης και η κρίσις εμφανίζεται.

Μερικά άτομα π. χ. είναι αλλεργικά στα άνθη (έκείνο που τους έμπρεάζει είναι το χρώμα, το άρωμά τους κτλ.). Τα άτομα αυτά, λοιπόν, αρκεί να ιδούν ένα τεχνικό άνθος, για να

Επ' άνω: Τα πιο ευαίσθητα στις αλλεργικές εκδηλώσεις μέρη του σώματός μας είναι τα εξωτερικά στρώματα του εγκεφάλου (1), οι βρόγχοι (2), το δέρμα (3) και ο συνεικτικός ιστός (4). Δεξιά: Δερμίτις οφειλομένη σ' επαφή με διάφορα φυτά.

πάθουν άμεσως αλλεργική κρίση.

'Αλλά και οι συγκινήσεις, ο φόθος μία δυνατή λύπη, ένα έντονο αίσθημα αποστροφής κτλ. μπορούν επίσης να προκαλέσουν αλλεργικές κρίσεις. 'Αναφέρεται π.χ. η περίπτωση μίας νεαρής γυναίκας, που πάθαινε όξεις αλλεργικές κρίσεις άσματος, κάθε φορά που η πεθερά της πήγαινε να μείνει στο σπίτι της.

Από τότε όμως, που σταμάτησαν οι επισκέψεις οι κρίσεις αυτές δεν ξαναεμφανίστηκαν.

'Υπάρχει ακόμη η αλλεργία που οφείλεται σε φάρμακα. Μεταξύ των φαρμάκων που μπορούν να προκαλέσουν παρόμοιες κρίσεις συγκαταλέγονται οι ορμόνες, οι σουλφαμίδες και όλα τα αντιβιοτικά.

Τα αλλεργικά φαινόμενα μπορούν να παραχθούν και όταν το φάρμακο χορηγείται με τη μορφή ενέσεων ή σε τοπικά επιθέματα.

Δύο τρόποι υπάρχουν για να θεραπευθούμε από τις αλλεργικές κρίσεις.

Η να αποφύγουμε οποιοδήποτε κάθε επαφή με το αντικείμενο που τις προκαλεί ή να συνθίσουμε βαθμιαία σ' αυτό. 'Αλλά και στις δυο αυτές περιπτώσεις πρέπει να ξέρουμε ποιά είναι η ουσία που προκαλεί τις αλλεργικές κρίσεις, πράγμα που δεν είναι πάντοτε εύκολο.

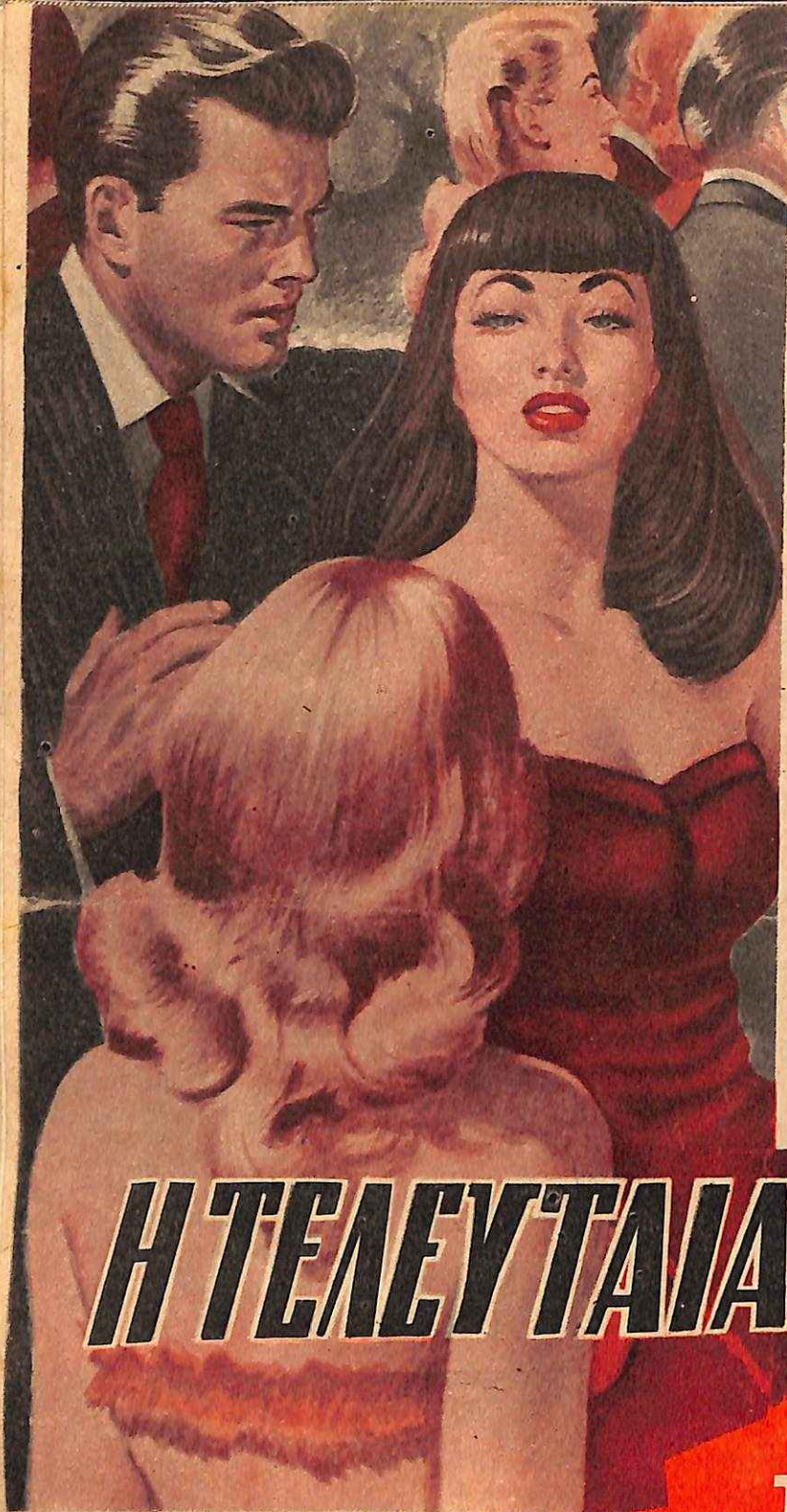
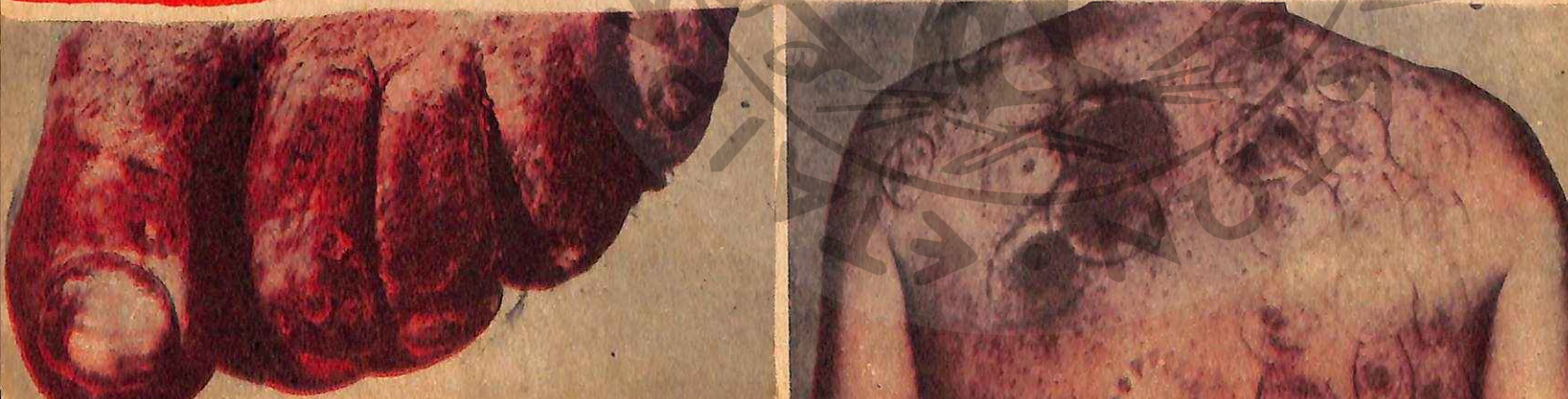
Για το σκοπό αυτό γίνονται σήμερα διάφορα δοκιμαστικά τέστ, που αποδίδουν σε πολλές περιπτώσεις αλλεργίας άριστα αποτελέσματα.

Καλά αποτελέσματα δίνει επίσης η αυτοαίμοθεραπεία, που εφαρμόζεται σε περιπτώσεις ούρτικαρίας, είτε αλλεργικού οιδήματος.

Για τον ίδιο σκοπό χρησιμοποιούνται και τα ανθισταμινικά φάρμακα, όπως είναι το αντεργκάν, το μπεναντρίλ κτλ. 'Αλλά τα φάρμακα αυτά αποτελούν δραστικά μέσα θεραπείας και γι' αυτό δεν πρέπει να τα χρησιμοποιούμε χωρίς προηγούμενη έγκριση του γιατρού.

Προτιμότερα είναι τα υποθεϊώδη άλατα (υποθεϊώδες μαγνήσιον κτλ.), που, ενώ εξασφαλίζουν μία αξιόλογη προστασία στον οργανισμό από την αλλεργία, δεν τον εκθέτουν, έξ' άλλου σε κινδύνους.

Αρσιότερα: Δοκιμαστικό τέστ σε αλλεργικό άτομο. Οι κύκλοι και τα άλλα σήματα αποτελούν τις αντιδράσεις του οργανισμού σε διάφορες χημικές ουσίες, τρόφιμα, καλλυντικά κτλ. Δεξιά: Έκτεταμένο έκζεμα του ποδιού σ' έναν επιτηρητικό. Το αίτιο που προκαλεί εδώ την αλλεργία είναι ο έσθενος. Τα ίδια φαινόμενα μπορούν να προκληθούν και από άλλα απ' τα καλούμενα ευγενή ζύλα.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΝΥΧΤΑ

— Χορεύετε; τη ρώτησε ο Λούι με μία ευγενική υπόκλιση.

ΌΤΑΝ είναι κανείς 21 χρονών και καταλάβει ξαφνικά πως αυτό που νόμιζε «μεγάλο έρωτα» δεν ήταν παρά ένα καριτίσιο, προσπαθεί ν' αντιδράσει όπως μπορεί στην απογοήτευσή που τον κυριεύει. 'Ετσι, ο Λούι βρέθηκε εκείνο το βράδυ, για πρώτη φορά στη ζωή του, σ' ένα καμπαρέ. 'Απ' τις διηγήσεις των φίλων του ήξερε πως σ' ένα τέτοιο μέρος δε λείπανε οι γυναίκες που θα προσφέρονταν να τον βοηθήσουν ν' αποδείξει μία μπουτίλια σαμπάνια και να ξεχάσει την άπιστή της Σεσίλ.

Μα τα προκλητικά χαμόγελα και το έντονο μακιγιάζ των γυναικών του νυχτερινού κέντρου τον έκαναν ν' αποίστα, κι' ήταν έτοιμος να φύγει, όταν η ματιά του κατάμαυρα μαλλιά και κομψή σιλουέτα, χωρίς καθάτιο, τον κτύπησε επίμονα. Φαινόταν άμεσως πως ήταν κι' αυτή πελάτισσα.

— 'Η ματιά του Λούι έπεσε στο δεξί της χέρι: Θορούσε βέρα.

«'Ο σύζυγός λείπει» σκέφτηκε, και της χαμογέλασε. 'Εκείνη του ανταπόδωσε το χαμόγελό του, πράγμα που τον έκανε να πάρει θάρρος. Στο κάτω-κάτω, είχε έρθει εκεί για να διασκεδάσει. Γιατί να μη της ζητήσει ένα χορό;

Επικώθησε απ' τη θέση του, την πλησίασε και τη ρώτησε με μία ευγενική υπόκλιση:

**Σκότωνα τὰ θύματά του μὲ τὸ τσε-
κούρι**

Τὸ πρωὶ τῆς 23ης Ἰουνίου 1909, μιὰ κατα-
πληκτικὴ φημὴ κυκλοφόρησε ἀπὸ στόμα σὲ
στόμα στὴ μικρὴ γαλλικὴ κωμόπολι Σαιν-
Ζερὰν: "Ένας ἀπὸ τοὺς ζυμωτὲς τοῦ φούρνου
τοῦ Πῶλ Ροσσὺ εἶχε βρῆ μέσα στὴ σκάφη τοῦ ζυμώ-
ματος τὸ πτώμα τῆς συζύγου τοῦ φούρναρη! Τὸ κε-
φάλι τῆς δυστυχισμένης ἦταν παλτοποιημένο κι' ὅλα
ἐδείχναν πὼς ὁ δολοφόνος τὴν εἶχε χτυπήσει μ' ἓνα
τσεκούρι.

Ἀλλὰ ποίους ἦταν ὁ δολοφόνος:
Στὸ φούρνο δούλευαν δύο ζυμωτὲς, ποὺ ἐναλλάσ-
σονταν στὴ δουλειά. Ὁ ἓνας, ποὺ λεγόταν Ρουμπέρ
Γκερέ, ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε βρῆ τὸ πτώμα. Ὁ ἄλ-
λος, ποὺ λεγόταν Ἀνρί Μπρροσσὸν καὶ ποὺ εἶχε προσ-

Ὁ Φίλιππο μῆλκε στὸ δω-
μάτιο τῆς γριᾶς καὶ τὴ
σκότωσε μ' ἓνα τσεκούρι.

Στὸ φούρνο δούλευαν δύο ζυμωτές, πού ἐναλλάσσονταν στὴ δουλειά. Ὁ ἕνας, πού λεγόταν Ρομπέρτ Γκερέ, ἦταν ἐκείνος πού εἶχε βρῆθ τὸ πτάμα. Ὁ ἄλλος, πού λεγόταν Ἀνρί Μπρυσόν καὶ πού εἶχε προσ-

Ὁ φιλιππὸς μπῆκε στὸ δω-
μάτιο τῆς γριᾶς καὶ τὴ
σκότωσε μ' ἓνα τσεκουῦρι.

θυμα. Στο Σάμου, όμως, ένας αστυνομικός και άλλο γνώρισε και τον έπιασε. Έτσι, τερματίστηκε η θλι-

ΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΑ ΕΙΚΛΗΜΑ

00 7/11/60

Καθώς τὸν ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν αἴθουσα, τὸ πλῆθος ὥρμησε πάντω
 ρα καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν λυστάσῃ.

Μερικὲς ἑβδομάδες ἀργότερα, τὸ κεφάλι τοῦ ἐπεφτε κάτω ἀπὸ

Κι' έπειτα από μιá στιγμή, πρόσθεσε:
— Ζητάω συγγνώμη γιά όλα όσα έκαμα!
Τò μαχαίρι τής λαιμητόμου του έκοψε κατόπιν τò κεφάλι...

500 περίπου δραχμές). Η άστυνομία, ψάχνοντας στην τρώγλη της, βρήκε κρυμμένα μέσα σε τρύπες που βρίσκονταν στους τοίχους «φυσείκια» με ναπολεόνια, συνολικής αξίας ενός εκατομμυρίου χρυσών φράγκων.

Οἱ κακοποιοὶ τοῦ τῆς πῆραν τὸ μικρὸ κομπόδεμα οὔτε καὶ ὑποπτεύονταν τὴν ὑπαρξί τους.

Μία ευχάριστη απασχόλησι, που κυριεύει σιγά-
σιγά όλους τους 'Αμερικανούς

Νά μερικές από τις παράξενες συλλογές, που αναφέ-

των μεξικανικών έθνικό ύμνο στὰ Ισπανικά καί βρίζει τὰ σκυλιά στά... έγγλέζικα. Ένας άλλος, ό Μανουέλ, ξέρει καί χορεύει ρούμπας, βάλε καί μάμπο!

“Αν ξαναγραφίσαμε βαςνικά στό μεσάιωνα, ό μόνος άν-

Ένας άλλος «Αμερικανός», ο Πιτ Μέγερ, από το Πουέμπλο του Κολοράντο, έχει μαζέψει πέντε χιλιάδες διαφορετικά πέταλα αλόγων από τις περισσότερες χώρες του κόσμου. «Ένα άπ' αυτά προσέχεται από το έλαιο, που

Ενας κινεζικός σε σχήμα ζητιάνου, που απλώνει το χέρι. «Όταν βάλεις ένα νόμισμα στην παλάμη του, το χέρι μαζεύεται, εξαφανίζεται το νόμισμα κι' ύστερα απλώνεται πάλι. Ό Τζότζε Χάρτμαν, από το Μπούφαλο, έχει μία συλλογή από 250 περίπου διαφορετικούς τύπους ποτηριών τή-

κάνει συλλογή με τρίχες από μουστάκια γάτας. Για την ακρίβεια, στην παράξενη αυτή συλλογή, αντιπροσωπεύονται 356 είδη αυτού του ζώου από 289 χώρες του κόσμου. Πελά πρωτότυπη είναι κι' η συλλογή κάποιου Άλεξ Νιούτον, ο οποίος συλλέγει τα μαλλιά των παιδιών από το

ΝΤομοστόκ, από το 2αν ήμισιο, με παλαιότερες πληροφορίες από τα μαλλιά δσων γυναικών φίλησε για διάφορους λόγους — όχι μόνο αισθηματικούς — στη ζωή του. Υπάρχουν ως αυτή την ώρα στα συλλογή του 323 μπουκλίσες κάθε χρώματος. Ειδικά σπινθηροποιήσεις, ρούσες και κάτω από κάθε μία

Η πιό όμορφη, όμως, συλλογή είναι ένός κάποιου Ραΐη Μπουζύ, από τόν Λόνγκ Μπήτς, που άρχισε από τόν 1936 νά μαζεύει ένά σβώλο χώματος από κάθε χώρα τού κόσμου. "Ο-

Ενας άλλος «Αμερικανός», ο Στιούαρτ Γουέμπ, από τον «Λαϊκό Φασισμό» κινήσει επί είκοσι χρόνια τα χέρια του.

Καιμια φορά, μιά συλλογή που άρχίζει να την κάνη κανείς χωρίς να σκεφτή πώς θα βγάλη κάποτε λεφτά απ

αυτή, αποδειχεται, στο τέλος, πολύ επικερής. Αυτή ακριβώς ήταν η περιπτώσις κάποιας Ντόλφιν Μπίγκερ, από τη Νέα Υόρκη. Πριν από αρκετά χρόνια, της κατέβηκε η ιδέα να κάνει συλλογή από κόκκαλα ψευιδίων. Έτσι, στο τέλος, πείριον έκτακτοι κερδοφόρος από κοκ

λος, βρέθηκε κάτοχος μισού πελάγιου, φέρωντας από κοινά καλάκια χηνών, παγωνιών, κοττόπουλων, κι' άλλων παρόμοιων πτηνών. Τότε της ήρθε μία άλλη ιδέα: Να κάνει γνωστή τη συλλογή της από τις στήλες τ'υ τύπου και από τ'ο σαβιτόριο, και να πουλάει τα κοκκαλάκια για γουρι, δένον-

μαρτυρώντας και να περάσει καλά. Η γυναίκα, λοιπόν, αυτές στο καθένα μία κορδελλίτσα. Η γυναίκα, λοιπόν, αυτές τη έκανε περιουσία, γιατί δεν προφταίνει να πουλά στο... μαγαζί που άνοιξε. Κάθε τέτοιο κοκκαλάκι, έχει ένα δολ-
 λάριο.

Μία άλλη κερδοφόρος συλλογή είναι η του Πιπέρ Κελλογκ, καθηγήτο στο Πανεπιστήμιο του Κόρνελ. Αποτελείται από είκοσι χιλιάδες δίσκους, όπου είναι αποτυπωμένοι διάφοροι ήχοι της φύσεως, από φωνές ζώων, ως τους ήχους της βροχής, των σεισμών, ως το βούρ

καταϊγίδας κι από τα βύθια των ποταμών και των κοινοτήτων. Τους ήχους αυτούς τους νοικιάζει στις κινηματογραφικές εταιρείες και βγαίνει αρκετά χρήματα. Ή φωνή, λόγω χάριν, ενός απηδονιού, που κελαιφδή έπι τριάντα δευτερόλεπτα, κοστίζει έκαστο δολλάρια την

பேரா!...

Τὸ μεγάλο γερμανικὸ γυναικεῖο περιοδικὸ «Μπριγκίττε» προσεκήρυξε πρὸς ἡ-

**ΠΡΟΣΟΧΗ
ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ**

Ο ποιος θέλει να τακιδεύει πρέπει να προσέξει προηγουμένως τα δόντια του υποχρυσίου του... Όλοι οι κτηνίατροι συμφωνούν ότι η κατάσταση των δοντιών επηρεάζει σημαντικά τον οργανισμό και τη συμπεριφορά ενός ζώου, ιδίως δε ενός αλόγου ή μιας καμήλας. Αυτό ακριβώς έκανε έναν Έλβετο γιατρό να κατασκευάσει τη συσκευή της φωτογραφίας μας που, όταν εφαρμοστεί στο στόμα ενός ζώου, επιτρέπει στον κτηνίατρο όχι μόνο να εξετάσει προσεκτικά τα δόντια του, αλλά και να κάνει για αυτά οποιαδήποτε επέμβαση θεωρήσει απαραίτητη, χωρίς το ζώο να μπορεί να αντιδράσει και να παρεμποδίσει έτσι την εργασία του γιατρού.

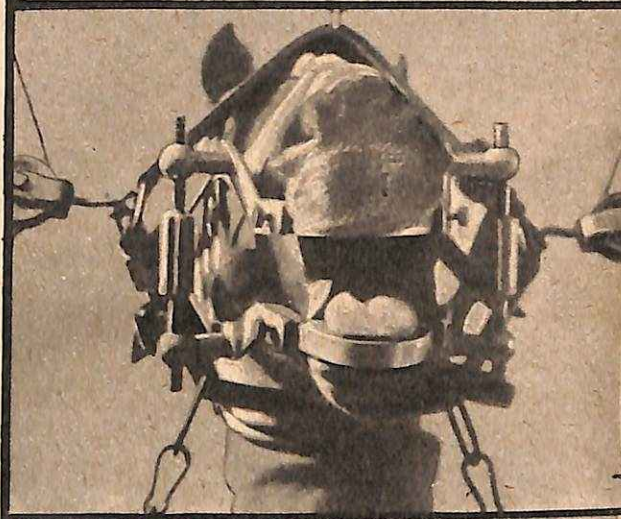
Οἱ θαυμάστριες τῶν ἀστέρων ἐκδηλώνουν κατὰ τοὺς πῖο παράξενους καὶ

ἀπαθύνουσι τρόπον τὸ θαυμασιώτατον τοὺς πρὸς τὰ εἰδωλὰ τοὺς. Πολλοὶ ἀνθρώποι μαζὶ τοὺς ἐρετικὰς ἡρώδους γὰρ ἔχουσιν ἀσθενεῖν, τοὺς πρὸς τὰ γράμματα τοὺς μένουσι ἀναπαύεσθαι. Ἄλλοι τοὺς ἡζυτοὺς φωτογραφίαις μὲ ἀφαιρῶσι ἢ λίγα μαλλιά ἢ ἕνα κομμάτι ἀπὸ κάποιο ἐσώρουθός τοὺς. Ἡ Ἰαλίαν Ντωρὺν βοήκει ἕνα δικὸν τὴν τρόπον αὐτὴ ἐκδιώσῃ τὸν ἀπερίοριστον θαυμασμόν της πρὸς τὸν Ἑλῆν Πρίσλεϋ. Διὰ τὴν ἐν φωτογραφίᾳ, ἐκείνη πρὸς τὴν ἑστῆσαν, ὡς εἰς αὐτὴν ἀφ' ἧς τὴν ἀντιπρὸς τὴν χιλιάντες ἀντίτυπα ἐντυπώσῃ αὐτὰ ὅλους τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ της.

Ο Κύριλλος Σμίθ, ένας διάσημος Άγγλος πιανίστας, κατά τη διάρκεια

ἵστας τούρνευε τὴν σὺν Πά-
 ρισι, ὁπότερ' ἑμὴ καρδιάη
 προσβολή, ἣ ὁποῖα τὸν πα-
 ρέλαυε τὸ ἀριστερὸν χεῖρ
 καὶ τὸ ἀριστερὸν πόδι. Αὐ-
 τὸν ὅμως δὲν ἔκανε τὸν
 θαρραλέον μουσικὸν ἐν ἑκα-
 τάλειψῃ τῇ καριέρα τού-
 τῃ. Ὅταν ἡ κατάσταση τῆς
 υγείας του τοῦ ἐπέτρεψε νὰ
 ἀφῇ τὸ νοσοκομεῖο, ὁ κ. Σ.

Σ. μὴ ἐναγκαλιόμην στὸ πιά-
 νον καὶ μὲ τὸ δεξιὸν χεῖρ,
 καὶ μὲ τὴ βοήθειαν τῶν δύο
 χερῶν τῆς γυναίκας του,
 ἐκτέλει τώρα διάφορας συν-
 θέσεις, τῆς ὁποίας διασκευ-
 ἀζει ὁ ἴδιος ὅπως νὰ μπο-
 ροῦν νὰ ἐκτελεστούν ἀπὸ
 τρία χεῖρα. Στὴ φωτογρα-
 φία μας ὁ κ. Σ. μὴ στὶ
 πιάνο μὲ τὴ γυναίκα του

Η απάντησι αυτή φάνηκε να ικανοποιή την Πώλ. Ήταν φανερό ότι η δις ντε Λενιλι δεν είχε ακούσει τίποτε για το σύνδεσμό της με το Μπερνάρ.
— Τώρα που σε ξαναδρῶκαμε, καλή μου Πωλ, έπρεπε να σε ενημερώσω, έλπιζω να βλέπωμαστε κάθε μέρα, δσον καιρό θα μείνουμε στο Παρίσι...
— Ναι, βέβαια!... απάντησε η ζωγράφος, συγκινημένη απ' αυτή τη στοργική τρυφερότητα.

— Σήμερα, θα περάσουμε όλη την ημέρα μαζί, πρότεινε η Κλωντέτ. Δεν πι-
στεύω να σ' ενοχλώ, αδερφούλα μου!...

— Έγώ όμως πρέπει να σάς αφήσω για μερικές ώρες, δηλώσε η δις ντε Λενιλι. Μην ξεχνάς, παιδί μου, πως έχω κάποιο ραντεβού...

Η Κλωντέτ έγινε κατακόκκινη, σαν πα-
ραούνα.

— Όχι, μητέρα μου, δεν το ξεχνάω, α-
πάντησε. Μά μου φαίνεται πως δεν υπάρ-
χει ανάγκη ναρθώ κι' εγώ μαζί σας... Θέ-
λεις, αδερφούλα μου, να μείνω εδώ, μαζί
σου, όπως άλλοτε, τον καιρό που με ζω-
γραφίζες;... Έσύ θα εργάζεσαι, εγώ θα
σε κυττάζω και θα κουβεντιάζουμε. Τό
θέλεις;

— Μ' όλη μου την καρδιά! Θάμαι εύ-
τυχισμένη αν δεχτή να σ' αφήσι εδώ η
δις ντε Λενιλι.

— Και βέβαια θα την αφήσω, είπε η γε-
ροντοκόρη. Ήρεβουάρ λοιπόν, παιδιά μου.
Θα γυρίσω να σε πάρω, Κλωντέτ μου, μό-
λις τελειώσω τις δουλειές μου.

Οι δυο αδελφές έμειναν μόνες. Η Κλων-
τέτ ήταν τρισευτυχισμένη. Και δε μόρε-
σε να μη το πη, να μη το φωνάξη...

— Ναι, είμαι πολύ ευτυχισμένη, πρόσθε-
σε, γιατί... Μά δεν τα ξέρεις ακόμη όλα!
Η μητέρα μου ήθελε να σου αναγγείλι
πριν από λίγο το μεγάλο γεγονός που συ-
νέβη στη ζωή μου, τη στιγμή ακριβώς που
γέμισε η καρδιά μου από χαρά γιατί σε
ξαναδρῶκα. Μά την παρακάλεσα να μη σου
πη τίποτα. Ήθελα να σου το αναγγείλω
μόναχη μου...

— Περὶ τίνος πρόκειται; ρώτησε η Πώλ
μ' άπορία.

— Μάντεψε, αν μπορείς!... Είναι κάτι
πολύ σοβαρό!...

— Ω, ώ, άπασχολείται λοιπόν με τόσο
σοβαρά πράγματα το μικρό σου κεφα-
λάκι!...

— Μην ξεχνάς πως πέρασα τα δεκάξη.
Δεν είμαι πιά παιδί... Ποιό είναι το σοβα-
ρότερο πράγμα που μπορεί να συμβή σε
μια κοπέλλα;

— Σου υποσχέθηκε η μητέρα σου να σε
πάει για πρώτη φορά σε κάποιο επίσημο
χορό;

— Μά τί είν' αυτά που λές, αδερφούλα
μου;... Αφού δεν το μαντεύεις, μ' αναγ-
κάξεις να σου το πω εγώ... Με ζητήσανε
σε γάμο!

— Σε γάμο;... Μά έχεις δίκη λοιπόν,
είναι πολύ σοβαρό! Και τί απάντησι έδω-
σε η θετή μητέρα σου;

— Δέχθηκε, φυσικά.

— Τι θα πη φυσικά;... Έμένα μου φαί-
νεται άπεναντίς κάπως άφύσικο να παν-
τρεύτεις από τόσο μικρή!... Σ' αγαπάει
λοιπόν πραγματικά αυτός ο νέος; Σου το
απόδειξε;

— Ναι, μ' αγαπάει, είμαι βέβαια... Κι'
η μητέρα μου πείσθηκε κι' αυτή άμέσως
για την αγάπη του.

— Έσύ τον αγαπάς;

— Ναι, πολύ, απάντησε σταθερά η
Κλωντέτ. Μ' όλη μου την καρδιά! Και
νοιάθω πως θα τον αγαπάω σ' όλη μου τη
ζωή, ό,τι κι' αν γίνη!

— Τόσο το καλύτερο λοιπόν, μικρή
μου, γιατί θα κερδίσεις τη μεγαλύτερη ευ-
τυχία που υπάρχει στον κόσμο.

Κι' η Πώλ άγκάλιασε την Κλωντέτ με
πραγματική χαρά. Συμμερίζανε κι' αυ-
τή την ευτυχία που πλημμύριζε την καρδιά
της.

Η Κλωντέτ άρχισε να ξεμυνη τα χαρί-
σματα του άρραβωνιαστικού της:

— Τα ευγενικά του αισθήματα, οι λε-
πτές του σκέψεις, το θάρρος του κι' η νοη-
μοσύνη του, είναι ζωγραφισμένα στο πρό-
σωπό του, στα λεπτά και κανονικά χαρα-
κτηριστικά του...

— Δε μένει πιά παρά να μου πής τ' ό-
νομα του τέλειου αυτού θνητού!

Η Κλωντέτ έσκασε στα γέλια κι' απάν-
τησε:

— Μά νόμιζα πως θα τον αναγνώριζες
άμέσως, απ' την περιγραφή μου... πως θα
φώναζες: «Ένας άντρας μονάχα συγκεν-
τρώνει όλ' αυτά τα προσόντα!».

— Να τον αναγνώρισω!...

— Και βέβαια, αφού τον ξέρεις, αφού
έχεις φτιάσει το σκίτσο του και το φυλάς
έκεί μέσα στο άλμπουμ σου!...

Η Πώλ σηκώθηκε άπότομα, κατάκλιμπ.

— Είναι λοιπόν;... τραύλισε.

— Ναι, ό κ. Μπερνάρ ντε Πρέιγ!

Ένώ πρόσφερε αυτές τις λέξεις, η Κλων-
τέτ είχε πλησιάσει συγχρόνως στο τραπέ-
ζι κι' έπαιρνε το άλμπουμ. Τ' άνοιξε στη
σελίδα που βρισκότανε το πορτραίτο του
Μπερνάρ και το κύτταξε πολλή ώρα, χα-
μογελώντας τρυφερά.

Έτσι, δεν άντελήθηκε την ταραχή που
είχε προκαλέσει στην άδελφή της τ' όνο-
μα του νέου. Άλλωστε, η Κλωντ κατώρ-
θωσε να συνέλθη γρήγορα απ' το τρομερό
χτύπημα και να ξαναδρῇ την ψυχραιμία
της.

Έμεινε μιά στιγμή ακίνητη, βουβή, συμ-
μαζεμένη σαν πληγωμένη λέξινα που κρύ-
βει το τραύμα της. Ήταν ήρεμη φαινομε-
νικά, κι' άς μούγκριζε μέσα της η θύελλα.
Βρήκε τη δύναμη να προσποτηθή.

Τί φριχτό μαρτύριο! Μιά άγρια ζήλεια
της δάγκανε την καρδιά!...

Φάνηκε για μιά στιγμή πως είχε χαθή
ξαφνικά, πως είχε σβύσει η αγάπη της για
την Κλωντέτ. Δεν έβλεπε άπεναντί της πα-
ρά μιά αντίζηλο, κι' ήθελε να χυθή πάνω
της, να τη βρίση, να την καταραστή, να
την ξεσκίση!

Όστόσο άντέδρασε, με μιά άπιστευτη
δύναμη θελήσεως, κι' άνάγκασε τὰ χείλη
της να χαμογελάσουνε, τη φλόγα του μί-
σους να σβύση απ' τα μάτια της, τη φω-
νή της να μην τρέμη.

Μιά σκέψι όμως σφυροκοπούσε επίμονα
το μυαλό της:

«Ο Μπερνάρ αγαπάει την άδελφή μου...
και θα την παντρευτή!... Μπορεί να γίνη
τέτοιο πράγμα;... Ό, σίγουρα θα συμβή
προηγούμενος κάποια καταστροφή και θα
μείν θάψη θλους κάτω απ' τα ερείπια της!»

Το κουδούνι της πόρτας χτύπησε δυό
φορές, τη στιγμή εκείνη.

— Μιά επίσκεψη... είπε η Κλωντέτ. Μά
όχι, δε μπορεί, από τόσο ωρiς. Θάμαι
μόλλον η μητέρα μου. Έρχεται να με
πάρη.

Η Πώλ ένοιωσε μιά άνακούφισι μέσα
στην καρδιά της. Η άφιξη της διδως ντε
Λενιλι θα τερματίζε επίτελους τη μαρτυρι-
κή εκείνη συνομιλία τους...

Πραγματικά, άνοιξε η πόρτα του άτε-
λιε και μπήκε η γεροντοκόρη.

— Εγώ είμαι! φώναξε. Άργησα, έ;...
Μά φταίει γι' αυτό ο καθολιέρος μου.

— Ο καθολιέρος σας; είπε η Κλωντέτ.

— Ναι. Έπέμεινα νάρθη κι' αυτές έ-
δώ, μαζί μου. Μά ο κύριος έκανε το δύσκο-
λο, με διάφορες προφάσεις... Επιδέλους ύ-
ποχώρησε, όταν του είπα ότι θέλω να σε
γνωστό το σπίτι κι' ότι δε θάμεινε
παρά λίγα λεπτά μόνο.

Στο κατώφλι της πόρτας είχε φανή στο
μεταξύ ο Μπερνάρ.

— Ω, τί ώραία ιδέα που είχατε, μητε-
ρούλα μου! φώναξε η Κλωντέτ.

Και πρόσθεσε, γυρίζοντας στην Πώλ:

— Είναι περιττό να σου συστήσω τον
κ. ντε Πρέιγ, αδερφούλα μου, αφού γνωρι-
ζόσαστε ήδη. Σου παρουσιάζω λοιπόν τον
άρραβωνιαστικό μου και μέλλοντα σύζυγό
μου!

Η Πώλ κατάλαβε πως έπρεπε να μιλή-
ση, να πη κάτι:

— Είμ' ευτυχισμένη που ξαναβλέπω τον
κ. ντε Πρέιγ, πρόσφερε, τόν θυμόμουν
πάντα μ' ευχαρίστησι... μολονότι αυτές
φαίνεται πως με έχασε.

Ο Μπερνάρ, κατάκλιμω κι' αυτός, χαί-
ρέθηκε, χωρίς να βρῇ τη δύναμη ν' άπαν-
τήση.

— Θεέ μου, τί τυπικός! είπε η Κλων-
τέτ χαμογελώντας. Έλα λοιπόν, καλή μου
Πώλ, δώσε τα δυό σου μάγουλα στον ά-
δελφό σου!... Έμπρός, κύριε, σάς επιτρέ-
πω να φιλήσετε την άδελφή σας!...

Η Πώλ πλησίασε μηχανικά τον άνδρωπο
που λάτρευε και του πρόσφερε τα μάγου-
λά της. Έκείνος τ' άγγιξε με τα χείλια
του.

— Έν τάξει! πρόσθεσε η Κλωντέτ μ' έ-
κανοποίησι. Γειά σου τώρα, αδερφούλα
μου... Θα ξανάρθω αύριο. Ξέρεις πως δε
μπορώ πιά να μείνω μιά μέρα δίχως να
σε δω και να σε φιλήσω...

— Κι' εγώ... κι' εγώ το ίδιο! κατάφερε
να τραυλίση η Πώλ.

Όταν έφυγαν επίτελους η δις ντε Λενι-
λι, η Κλωντέτ κι' ο Μπερνάρ, η δυστυχι-
σμένη γυναίκα σωριάστηκε σε μιά πολυ-
θρόνο και έξοπασε σε λυγμούς άπελπισίας.

Σε λίγο όμως τα μάτια της στεγνώσα-
νε. Έπικράτησε η δυνατή της θέλησι κι' ό
βίαιος χαρακτήρας της. Ξανάρχισε να μισή
εκείνη που είχε πάψει ξαφνικά νάναι άδελ-
φή της, κι' είχε γίνει η αντίζηλος της.

— Όχι! φώναξε, σφαδάζοντας απ' τον
πόνό, όχι, δε θ' αφήσω να γίνη αυτή η άδι-
κία!... Από μικρό παιδί, μου τα πήρε όλα
η άδελφή μου! Μούκλεψε τη θέση μου στο
σπίτι μου, την αγάπη του πατέρα μου, τις
παιδικές μου χαρές!... Και τώρα μου κλέ-
βει τον άντρα που αγαπάω και που μου ά-
νήκει!... Έχω το δικαίωμα και το καθή-

κον ν' άμυνθώ. να σώσω τις ελπίδες μου,
τα όνειρά μου, τη ζωή μου!... Όρκίζομαι
πως δε θα γίνη αυτός ο γάμος έστω κι'
αν χρειαστή να δώσω τη ζωή μου για να
τον ματαιώσω!...

Θ'.

Η άπιστη Ναντίν

Τό βράδυ εκείνου του Σεπτεμβρίου, κα-
τά τις 10, ένας άντρας πηγαίνονερχότανε
στη γωνιά της Γκαλερί ντ' Όρλάν. Κάθε
τόσο έβγαζε το ρολόι του, τούρρινε μιά
ματιά κι' έψαχνε ύστερα με τα μάτια του
το δρόμο, για να δῇ αν έρχόταν επίτελους
έκείνος η εκείνη που περίμενε.

Έπεφτε μιά βροχή ψιλή, έκνευριστική
και κρύα. Ο άγνωστος είχε άνοιξει την
όμπρελα του. Δεν έλεγε όμως να φύγῃ απ'
το μέρος εκείνο.

Κάποια στιγμή, είδε νάρχεται προς το
μέρος του ένας νέος ώς 20 χρονών. Ξανθός,
υπερβολικά κομψοντυμένος. Έκανε μιά κι-
νησι για να τον άποφύγῃ, αλλά δε μόρε-
σε. Έκείνος τον είχε ιδῇ και προχωρούσε
προς το μέρος του, χαμογελώντας.

— Μπα! Ο Ρομπιάκ! φώναξε με οι-
κειότητα. Τι γίνεσθε, αγαπητέ μου;

— Καλά, Φερριό. Έσεις;...

Οι δυο άντρες δώσανε τα χέρια. Μά ό
Ρομπιάκ δε μόρεσε να συγκατάστη μιά
αδιόρατη κίνησι δυσφορίας γι' αυτή τη συ-
νάντηση.

Ο Όκταβ Φερριό ήταν έμποροϋπάλλη-
λος, σ' ένα κατάστημα χονδρικής πωλή-
σεως ύφανμάτων. Είχε γνωρίσει το Ρομ-
πιάκ σε κάποιο μικρό ρεστοράν όπου συ-
νήθιζαν να τρώνε κι' οι δυό τους κάθε με-
σημέρι.

Παρ' όλα τα νειάτα του, ο Φερριό ήταν
ένας τύπος κυνικός. Οι θεωρίες που δια-
τύπωνε μ' όλη του την ήρεμία, σοκάριζαν
τους συνομιλητικούς του και τους δημιου-
ρούσαν μιά ένστικτη αντίπαθεια άπεναντί
του.

— Τί γυρεύετε εδώ, τέτοια ώρα; ρώτη-
σε τώρα το Ρομπιάκ, κυττάζοντάς τον λίγο
είρωνικά.

— Μά... περιμένω κάποιο φίλο, απάντη-
σε εκείνος.

— Χά, χά! Στοιχηματίζω το κεφάλι
μου ότι έχετε ραντεβού με μιά γυναίκα...

Πιστεύει δε πως θάμαι μάλλον κάποια
λήτρια του μεγάλου καταστήματος νεωτε-
ρισμών «Πειρασμός», που βρίσκεται εδώ
κοντά! Πάστε μου, μάντεψε σωστά;

— Ναι, Φερριό, το βρήκατε, ώμολόγησε
ό Ρομπιάκ. Μόνο που κάνετε ένα μικρό
λάθος: Δεν περιμένω μιά γυναίκα,
αλλά τη γυναίκα μου!

— Μά βέβαια! Πώς άποδρακώθηκα έ-
τσι; Ξέχασα ότι η γοητευτική Ναντίν έρ-
γάζεται στον «Πειρασμό»... Μά φταίτε και
σεις, φίλε μου! Πως να φαντασθώ ότι ένας
Δόν Ζουάν σαν κα' σάς άδμενε αιώνια πι-
στός σ' ένα σύνδεσμο;... Όστε εξακολου-
θούν οι σχέσεις σας;

— Πάντοτε!

— Και την αγαπάτε όσο και τις προ-
τες μέρες... του γάμου σας;

— Όχι. Την αγαπάω τώρα ακόμη πε-
ρισσότερο.

— Άδύνατον!... Μά είναι η πρώτη φο-
ρά, αν δεν κάνω λάθος, που κρατάτε τό-
σον καιρό την ίδια φιλενάδα!

— Πραγματικά, είν' η πρώτη φορά.

— Τάχετε μαζί της εδώ και δυό χρόνια,
νομίζω...

— Τον περασμένο μήνα συμπληρώσαμε
τά τρία.

— Μωρέ μπράβο!.. Τώρα καταλαβαί-
νω γιατί δε φαινόσαστε πιά πουμενά. Γι-
νατε ένας καλός οικογενειάρχης...

— Ναι, φίλε μου, είν' όπως το λέτε.

— Καλά, κι' η μικρή δέχεται αυτή τη
ζωή;

— Πιστεύω πως είναι ευχάριστη η ζωή
αυτή σ' η γυναίκα μου! τόνισε ό
Ρομπιάκ.

Ο συνομιλητής του δε φάνηκε να δίνει
προσοχή στον ξεχωριστό τόνο του.

— Τότε λοιπόν σάς συχαίρω, αγαπητέ
μου! είπε. Είναι σπάνιο εύρημα μιά φιλε-
νάδα όμορφη και κομψή σαν τη Ναντίν,
που προτιμάει τη φτώχεια και τις στερη-
σεις, απ' την πολυτέλεια που θα μπορού-
σε να έξασφαλισθῃ αν τη ήθελε!... Γιατί εί-
πα να έξασφαλισθῃ αν τη ήθελε!... Γιατί εί-
πα να έξασφαλισθῃ αν τη ήθελε!... Γιατί εί-
πα να έξασφαλισθῃ αν τη ήθελε!...

— Ο συνομιλητής του δε φάνηκε να δίνει
προσοχή στον ξεχωριστό τόνο του.

— Τότε λοιπόν σάς συχαίρω, αγαπητέ
μου! είπε. Είναι σπάνιο εύρημα μιά φιλε-
νάδα όμορφη και κομψή σαν τη Ναντίν,
που προτιμάει τη φτώχεια και τις στερη-
σεις, απ' την πολυτέλεια που θα μπορού-
σε να έξασφαλισθῃ αν τη ήθελε!... Γιατί εί-
πα να έξασφαλισθῃ αν τη ήθελε!... Γιατί εί-
πα να έξασφαλισθῃ αν τη ήθελε!...

— Ο συνομιλητής του δε φάνηκε να δίνει
προσοχή στον ξεχωριστό τόνο του.

— Τότε λοιπόν σάς συχαίρω, αγαπητέ
μου! είπε. Είναι σπάνιο εύρημα μιά φιλε-
νάδα όμορφη και κομψή σαν τη Ναντίν,
που προτιμάει τη φτώχεια και τις στερη-
σεις, απ' την πολυτέλεια που θα μπορού-
σε να έξασφαλισθῃ αν τη ήθελε!... Γιατί εί-
πα να έξασφαλισθῃ αν τη ήθελε!... Γιατί εί-
πα να έξασφαλισθῃ αν τη ήθελε!...

— Ο συνομιλητής του δε φάνηκε να δίνει
προσοχή στον ξεχωριστό τόνο του.

— Τότε λοιπόν σάς συχαίρω, αγαπητέ
μου! είπε. Είναι σπάνιο εύρημα μιά φιλε-
νάδα όμορφη και κομψή σαν τη Ναντίν,
που προτιμάει τη φτώχεια και τις στερη-
σεις, απ' την πολυτέλεια που θα μπορού-
σε να έξασφαλισθῃ αν τη ήθελε!... Γιατί εί-
πα να έξασφαλισθῃ αν τη ήθελε!... Γιατί εί-
πα να έξασφαλισθῃ αν τη ήθελε!...

μπορείτε να της προσφέρετε την πλούσια
και άνετη ζωή που της αξίζει!

— Ποιός ξέρει αν δε μετανοιώση αργότε-
ρα που άκουσε την καρδιά της... Κι' ίσως
θα σάς ζητήση τότε ευθύνης, γιατί δε φα-
νήκατε σεις πιο λογικός απ' αυτήν!...

— Τρελλαθήκατε, Φερριό! απάντησε ό
άλλος με κάποια άυπομονησία. Σας έπα-
ναλαβάνω πως αγαπάω τη Ναντίν. Σε λί-
γο θάμαι 39 χρονών... κι' είναι η πρώτη
φορά που μούκανε τέτοια έντύπωσι μιά γυ-
ναίκα... Πως μπορεί ποτέ να σκεφθώ να
την αφήσω;

— Μά ποιός σας είπε τέτοιο πράγμα;..
Θα μπορούσατε όμως ν' ακολουθήσετε μιά
μέση λύσι, που να έξυπνηρη τόσο το συμ-
φέρον της μικρής όσο και την αγάπη σας.
Θα είχατε τότε ένα σπίτι άνετο και πολυ-
τελές, και θα χαίροσαστε βλέποντας τη
φιλενάδα σας κομψοντυμένη πάντα...

— Καταλαβαίνω τί θέλετε να πητε. Να
τη μοιραστώ με άλλον... με κάποιον πλού-
σιο! Άδύνατον!

— Είσαστε εγωιστής, Ρομπιάκ. Άγα-
πάτε τη φιλενάδα σας για τον έαυτό σας
κι' όχι γι' αυτήν την ίδια... Εγώ όμως έχω
περισσότερη καρδιά από σας!

Μιά νέα γυναίκα πλησίαζε τώρα βια-
στικά.

— Σας ζητούσα, κύριε Ρομπιάκ!...είπε.

— Έσεις, δεσποινίς Άγάθη; φώναξε με
έκπληξη ό τραπεζιτικός υπάλληλος.

— Ναι. Σας φέρνω μιά παραγγελία εκ
μέρους της Ναντίν. Τώρα μόνο μόρεσα
να ξεφύγω, που έκλεισε το μαγαζί...

»Να περὶ τίνος πρόκειται; Ο διευθυ-
τής μας, ό κ. Μόρισον, έστειλε άπόψε τη
Ναντίν στο Νεϊγύ, για κάποια έπείγουσα
δουλειά: Της άνάθεσε να συνενωθῇ με
κάποιον πελάτη μας, που έχει κατάστημα
έκεί, για κάτι καινούργια είδη που πρό-
κειται να λανσάρουμε.

»Με παρακάλεσε λοιπόν η Ναντίν να σας
βρώ και να σας ειδοποιήσω πως θ' άργή-
ση ίσως να γυρίση, και να μην άνησυχή-
σετε.

— Πολύ καλά! απάντησε ό Ρομπιάκ.
Σας ευχαριστώ για τον κόπο που κάνετε,
δεσποινίς Άγάθη. Θα μου επιτρέψετε τώ-
ρα να σας προσφέρω κάτι;

— Θα δεχθώμν με πολλή ευχαρίστησι,
κύριε Ρομπιάκ. Άλλά δε μπορώ. Με περι-
μένουνε κι' έμένα... Καληνύχτα σας!

Κι' η νέα γυναίκα χαίρεται φιλικά κι'
άπομακρύνθηκε.

Ο Ρομπιάκ πρότεινε τότε στο Φερριό,
με το ύφος του ανθρώπου που πλῆττει και

δεν ξέρει πιά πως να διαθέση τη βραδυά
του:

— Πάμε να πιούμε μιά μύρα και να
φλυαρήσουμε;

— Όχι, ευχαριστώ, αγαπητέ μου. Είμαι
αναγκασμένος κι' εγώ να σας αφήσω, για-
τι έχω να κάνω πολύ δρόμο ως την όδω
Μαριτέφ.

— Τι θα κάνετε έκί κάτω; Έχετε κα-
νένα ραντεβού, τέτοια ώρα;

— Ακριβώς! Πηγαίνω και βρίσκω, τρεις
φορές τη βδομάδα, μιά χαριτωμένη γυναι-
κούλα! Ο έπίσημος φίλος που τη συντη-
ρεί είναι παντρεμένος και φεύγει κατά τις
11. Τον διαδέχομαι τότε εγώ...

Ο Ρομπιάκ δε μόρεσε να συγκατάστη
ένα μορφασμό. Ο Φερριό το πρόσεξε και
του είπε:

— Εγώ, όπως ξέρετε, δεν έχω στενές
αντιλήψεις σ' αυτά τα πράγματα... Ούτε
και μπορεί νάναι όλοι τυχεροί και να βρι-
σκουνε μιά γυναίκα όμορφη και πιστή, σαν
τη δική σας!...

Κι' ό Φερριό έσφισε το χέρι του Ρομπιάκ
κι' άπομακρύνθηκε βιαστικά.

Ο φίλος της Ναντίν προχώρησε σιγά-
σιγά στην όδω Ρισιέ, για να γυρίση στο
σπίτι του, στην όδω Βιδιέν. Ένώ ακολου-
θούσε μονάχος του αυτό το δρόμο που συ-
νήθιζε να κάνει κάθε βράδυ μαζί με τη φι-
λενάδα του, ό Ρομπιάκ σκεπτότανε...

Είχε έρθει στο Παρίσι πριν από 15 χρό-
νια, για να βρῇ μιά δουλειά της προκο-
πής. Τα προσόντα του ήταν ένας άριστος
γραφικός χαρακτήρας, μιά αρκετά μεγάλη
ευκολία στους λογαριασμούς, πολλή τάξι
και μεθοδικότης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

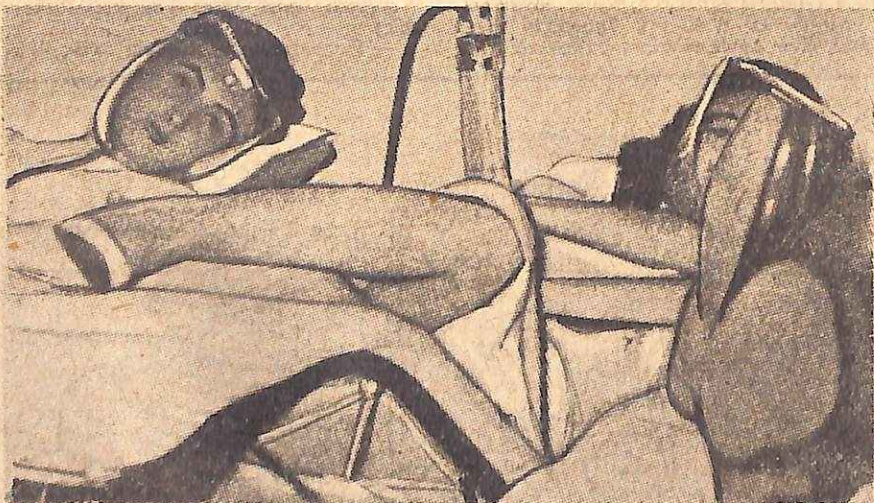
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Άναχωρήσεις

Η κυρία Βάσω Σκαρλή του γνωστού Κοι-
μητηρίου ΒΕΑΥΤΕ επί της πλατείας Κυψέλης
15, άναχωρήσε δια το Παρίσι και Βρυξέλλας
διά διημενη παρακολούθησιν των τελευταίων έ-
πιτευγμάτων της διεθνούς μόδας Κομμώσεων.
Τό Κομμωτήριο κατά το άνω διάστημα θα
λειτούργη.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ός συμβολή της πνευματικής έπαρχίας εις
τον έορτασμόν της επέτειου των εκατόν χρό-
νων από το θάνατόν του έθνικού μας ποιητού,
έξεδόθη και εκυκλοφόρησε το νέον βιβλίον του
λογοτέχου κ. Λάμπη Άποστολίδη «Αιούσιος
Σολωμός, ό ποιητής της θρησκείας». Πωλείται
εις τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

ΤΟΝΩΤΙΚΕΣ ΜΑΣΚΕΣ ΟΞΥΓΟΝΟΥ

Τό παρισινό ρεστοράν «Αλά Σαλαντιέρ» εγκαινιάσε κατά την τελευταία περίοδο της
μεγάλης ζήτησης μιά καντομιά, που του έπέτρεψε να τριπλασιάση τον αριθμό των πε-
λατών του. Άντι του άμπεριτίφ θάξει στη διάθεσί τους μάσκες οξυγόνου, που τους χα-
ρίζουν μιά ιδεώδη ευεξία και που άποδεδίχθηκαν έξαιρετικά τονωτικές κατά την περίοδο
των κυνικών καυμάτων. Στη φωτογραφία μας δυό πελάτες του «Αλά Σαλαντιέρ» ενώ
παίρνουν πρό του φαγητού τό τόσο ευεργετικό δέγγυό τους.

ΚΡΑΝΗ — ΑΣΥΡΜΑΤΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ

Τό κράνος, που φορεί στο κεφάλι σου ό Άμερικανός αυτός φαντάρος, είναι συγχρόνως
ένας τελειότατος πομπός και δέκτης άσυρμάτου, που λειτουργεί κατά το διάστημα της
ημέρας με μιά ήλιακη μπαταρία. Η μπαταρία αυτή που περιέχει νικελ και κάδμιον, γεμι-
ζει κατά την διάρκεια της ημέρας με τό φως του ήλιου και συσσωρεύει ηλεκτρισμό
για να μπορεί να λειτουργήση και κατά τη νύχτα. Με τις νέες αυτές κάσκες άσυρ-
μάτα τηλεφώνω έφοδιάζονται τώρα όλοι οι άνδρες των άμερικανικών μονάδων κρού-
σεως για να μπορούν να συνεννοούνται μεταξύ τους κατά τη διάρκεια των έπιχειρήσεων.

Το Έγκλημα - Τμήμα ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ε ΑΦΝΙΚΑ, κι' ενώ η ορχήστρα έπαιζε μανιακά τους τελευταίους σκοπούς ενός «στρίπ-τζ», (χορός με αργό γδυσίμο), βαθύ σκοτάδι απλώθηκε στη σάλλα του κέντρου «Φοινικιά». Την ίδια στιγμή, ο Μικ Κάρτις, που καθότανε μπροστά στην πίστα, ένοιωσε να πέφτει άπány του ένας όγκος.

Μόλις συνήλθε από την πρώτη κατάπληξη, άπλωσε τα χέρια του κι' έπιασε ένα γυμνό, θερμό σώμα. Τα φώτα άναψαν τότε. Και ο Κάρτις είδε στα γόνατά του τη Ρούθ, τη χορεύτρια. Από ένα κόκκινο άστρο, κάτω από το άριστερό στήθος της, έτρεχε λίγο αίμα.

Δέκα χρόνια ο Μικ Κάρτις έκανε τον αστυνομικό συντάκτη μιας εφημερίδας με μεγάλη κυκλοφορία, κυνηγώντας πάντα έντυπωσιακές είδησεις. Στο διάστημα αυτό είδαν πολλά τα μάτια του. Ποτέ, όμως, δεν θα φανταζότανε ότι θα ζούσε από κοντά ένα τόσο συγκλονιστικό ρεπορτάζ.

Το βράδυ εκείνο είχε πάει στη «Φοινικιά», το καινούργιο κοσμικό κέντρο της λεωφόρου Μπαρλινγκτον, από περιέργεια για να δει τη Ρούθ, τη διάσημη χορεύτρια σ' ένα χορό «άργου γδυσίματος». Και την παρακολούθησε πράγματι από τη στιγμή που η ξανθομαλλούσα στάρ με τη μαύρη μάσκα άρχισε να βγάλει σιγά-σιγά από πάνω της όλη τη φορούση.

Τότε έδυσαν τα φώτα... για την τελευταία πράξη. Και σε λίγο, η Ρούθ βρισκότανε στην άγκαλιά του Μικ Κάρτις!

Ο γιατρός, αφού εξέτασε προσεκτικά τη Ρούθ, που την είχαν ξαπλώσει στην πίστα, σκώθηκε και είπε στον αστυνομικό επιθεωρητή Λιού Τράβερς:

— Μια σφαίρα στην καρδιά έξ' απόστάσεως λίγων μέτρων. Θάνατος άκαιρος...

Ο Λιού άνασκήκωσε τους ώμους του, άναψε κι' άλλο τσιγάρο και πήγε και κάθισε κοντά στον Κάρτις. Ήταν παλιοί φίλοι, από τα μαθητικά θρανία. Αργότερα, με τη δουλειά που έκαναν και οι δύο, έτυχε να συνεργασθούν πολλές φορές.

Ο ρεπόρτερ ήταν ο μόνος από τους ογδόντα τσόνους πελάτες της «Φοινικιάς» που έμεινε στο κέντρο. Οι άλλοι, άνδρες και γυναίκες, καθώς κι' οι μουσικοί, το έβαλαν στα πόδια τρομαγμένοι.

Τι γνώμη έχεις γι' αυτή την ιστορία; ρώτησε ο αστυνομικός επιθεωρητής το δημοσιογράφο. Είχες τη θλιβερή ευτυχία να δεις την άγκαλιά σου το γυμνό πτώμα και ίσως να...

— Μέσα στο σκοτάδι, δεν βλέπεις και δεν καταλαβαίνεις τίποτα! τον διέκοψε ο Κάρτις.

Ο Λιού ζήτησε τότε να δει τον Ι-διοκτήτη του κέντρου. Ο Κράνσκι, ένας κοντόσωμος άνθρωπάκος με άγαθη έκφραση, δε φαινότανε πιασμένος για διευθυντή νυχτερινού κέντρου. Το μόνο που ήξερε για τη Ρούθ ήταν ότι παρουσιάσθηκε πριν από τρεις μήνες στο κέντρο και του ζήτησε δουλειά.

— Της είπα, συνέχισε ο Κράνσκι, ότι μου χρειαζότανε για μια επίδειξη, χορού «στρίπ-τζ». Ύστερ' από κάποιο διαταγμό, δέχθηκε, γιατί είχε μεγάλη ανάγκη να εργασθ. Φαινότανε πολύ σεμνή κοπέλλα... Όπως την παρουσίασα στο κοινό μου και με τη διαφήμισι που της έκανα, σε δεκαπέντε μέρες ήταν διάσημη!...

— Είχε στενές φιλίες με κανένα από το προσωπικό σας; ρώτησε ο Λιού.

— Μπα! όχι! Ήταν σοβαρή κι' αμίλητη... Μά, για σταθήτε, τώρα θυμήθηκα: Σχετιζότανε πολύ με τη Ροζμαρί Πρέσλεϋ, μια κοπέλλα που την έβλεπα στα τσιγάρα...

Σε λίγο, η Ροζμαρί παρουσιάζότανε στον αστυνομικό διευθυντή, τρέμοντας ακόμη δόκλιση από την ταράχη της. Ήταν πολύ όμορφη. Μια τύχη περίμενε, για να βγεί απ' την άφανεσία.

— Συμπάθησα πολύ την καυμένη τη Ρούθ, από την πρώτη βραδιά που γνωριστήκαμε, είπε στον αστυνομικό επιθεωρητή. Όταν έμαθα πως έμεινε σε ξενοδοχείο, την πήρα στο δωμάτιό

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

της; ρώτησε ο Λιού.

— Όχι. Σε κανένα δεν άνοιγε την καρδιά της, ούτε και σε μένα. Το μόνο που έμαθα ήταν ότι, πριν γίνει γυμνή χορεύτρια, δούλευε κάπου μανκεν.

— Μήπως είχε... φίλο;

— Όχι, όχι! διαμαρτυρήθηκε η Ροζμαρί. Βάζω το χέρι μου στη φαντιά!... Νύχτα και μέρα, εδώ και στο δωμάτιό μου, ήμαστε μαζί. Αν συνέβαινε τίποτα, θα το καταλάβαινα. Ωστόσο, κάτι με σκανδάλιζε σ' αυτήν...

Ο αστυνομικός και ο δημοσιογράφος τέντωσαν τ' αυτιά τους.

— Κάθε Πέμπτη, που άργει το κέντρο μας, η Ρούθ έφευγε από το σπίτι πολύ πρωί και γυρνούσε άργα το βράδυ, μελαγχολική, για να πέσει άμέσως στο κρεβάτι. Ποτέ δεν βέλη: να μου πη τι μεγάλος καυμός τη βασάνιζε. Μια βραδιά μονάχα, την τελευταία Πέμπτη, δεν κρατήθηκε και φώναξε με αγανάκτησι: «Θεέ μου, τί πολυάριθμοι που είναι μερικοί άνδρες!», χωρίς να μου δώσει καμιά άλλη εξήγηση.

— Λαμπρά, ψιθύρισε ο Λιού. Και τώρα, δεσποινίς, θα σας παρακαλέσω να με πάτε στο δωμάτιό σας. Πρέπει να ρίξω μια ματιά στα πράγματα της φίλης σας...

Γύρισε στο δημοσιογράφο, που τον κύτταξε με λαχτάρα. και του είψε γελώντας:

— Αν και αυτό δεν επιτρέπεται, θα σε πάρω μαζί μου. Μου φαίνεται πως θα γράψης το πιο συνταρακτικό ρεπορτάζ της καριέρας σου!...

Σε λίγο, βρισκόνταν στο εύρωγο και κομψά επιπλωμένο δωμάτιο της Ροζμαρί. Ενώ ο Μικ Κάρτις συζητούσε με την ώραία καπνοπώλισσα, ο αστυνομικός έψαχνε στη βαλίτσα της χορεύτριας. Το μόνο που τράβηξε την προσοχή του, θυμήθηκε πως η Ρούθ δούλεψε κάποτε ως μανκεν, ήταν μια κάρτα με τη διεύθυνσι μιας μοδίστας: Μάρτζορι Γουίλκινς.

Ήταν περασμένες οι έντεκα το βράδυ, όταν ο Λιού και ο Μικ έφτασαν στο ατελιέ της Μάρτζορι. Η μοδίστα δεν είχε πέσει ακόμη να πλαγιάσει. Ήταν μια εύσωμη πενήνταρά με πλατινένια μαλλιά και πληθωρικό στήθος. Αυτήθηκε όταν έμαθε με πλατινένιο επίθεωρητή τον τραγικό θάνατο της Ρούθ.

— Ήταν εξαιρετική κοπέλλα, είπε. Όρατο σώμα, πολύ καλοί τρόποι. Ήμουν ευχαριστημένη απ' αυτήν. Δυστυχώς, δε μπόρεσα να μείνι πολύν καιρό κοντά μου.

— Μια μέρα... βρέθηκε σ' ένα διαμέρισμα κατάστρασι και άναγκάστηκε να φύγει.

— Μήπως έχετε τίποτα για εκείνον που την έκανε υπέρα; ρώτησε ο αστυνομικός, με τεντωμένα τα νεύρα από την αγωνία.

— Ήταν κάποιος Τζό "Αντριου. Μια φορά μονάχα τον είδα, από μακριά. Δε μου έκανε καλή εντύπωση... Δεν ξέρω τίποτ' άλλο...

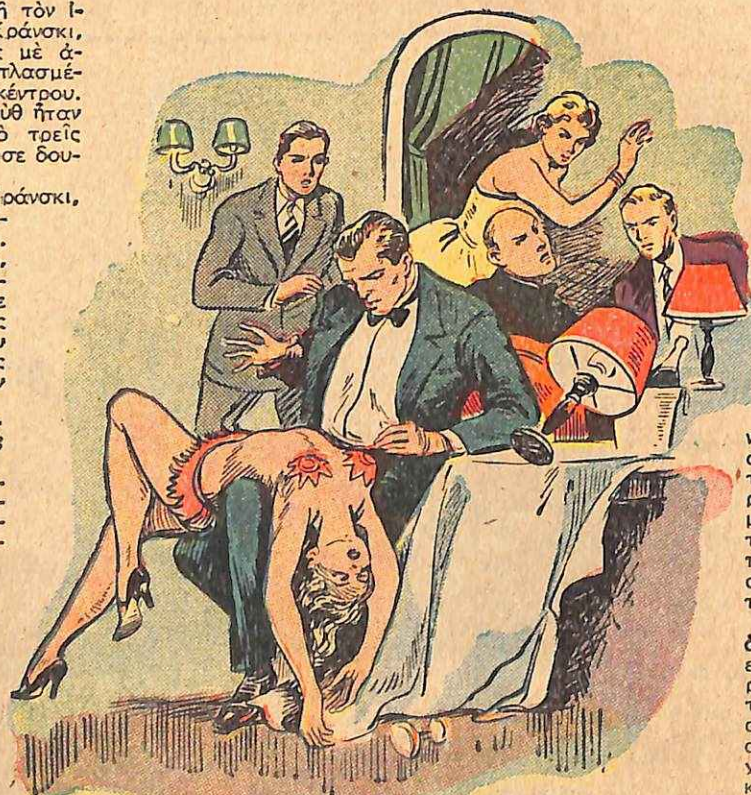
— Έμαθα πολλά! ψιθύρισε ο Λιού. Σας ευχαριστώ για τις πολύτιμες πληροφορίες σας...

Οι δυο φίλοι, φεύγοντας απ' της Μάρτζορι, πήγαν να πιούνε μια μπύρα και ν' ανακαφελαιάσουν ο καθένας τη γνώμη του για τη σκοτεινή αυτή υπόθεση. Ύστερ' ο ρεπόρτερ έτρεξε στην εφημερίδα του, για ν' αναγγείλει πρώτος την είδησι, με την προειδοποίηση ότι «θα επακολουθήσουν συγκλονιστικά αποκαλύψεις δια τον φόνον της γυμνής χορεύτριας».

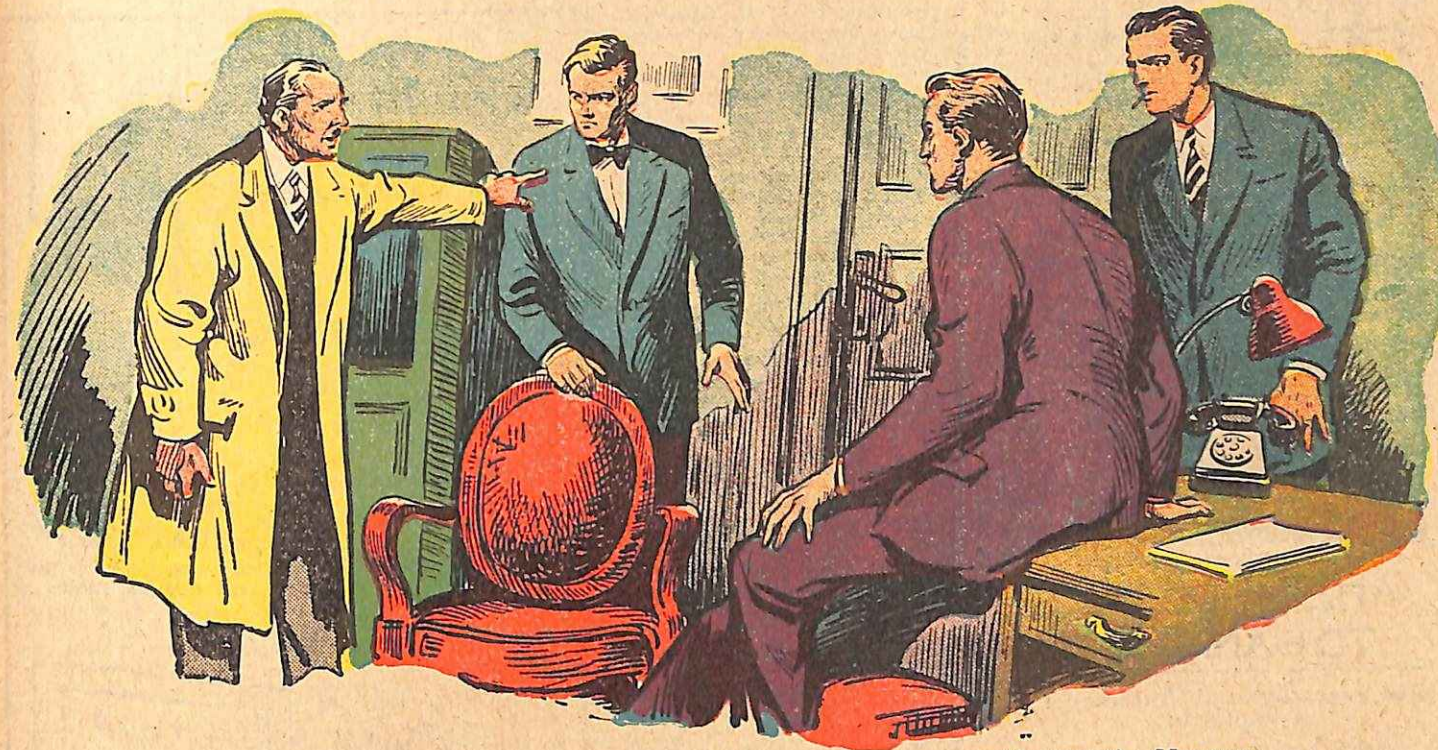
Την άλλη μέρα, στις 9 το πρωί, ο Μικ Κάρτις, ύστερ' από ένα ευεργετικό ύπνο, έμπαινε δροσερός και ευδιάθετος στο γραφείο του Λιού Τράβερς. Βρήκε τον αστυνομικό επιθεωρητή μέσα σε σύννεφα καπνού με τραηγμένα χαρακτηριστικά, με μάτια κατακόκκινα από την άπνη. Ένα βουνο από φακέλους και δελτία ήταν απλωμένο μπροστά του.

— Τι νέα, Λιού; τον ρώτησε.

— Καλά, ευχαριστώ! Βρυχήθη-

Από ένα κόκκινο άστρο, κάτω από το άριστερό στήθος της χορεύτριας, έτρεχε λίγο αίμα...

— Αυτός είναι! Τον θυμάμαι πολύ καλά! είπε ο τρίτος μάρτυρας, κυττάζοντας τον "Αντριου.

Κε ο αστυνομικός. Έσ' κοιμήθηκε! Έγώ όμως δεν έκλεισα μάτι όλη τη νύχτα. Ζητούσα απ' όλα τα τμήματα πληροφορίες για τον Τζό "Αντριου... Πριν από σένα, ήρθαν και με βρήκανε πολλοί άλλοι συνάδελφοί σου. Τους είπα σε όλους ότι δεν έχω τίποτα νεώτερο...

— Στο μεταξύ... έμαθες τίποτα;

— Πολλά... για την ώρα. Ο Τζό "Αντριου, έτών 28, παρουσιάζεται ως έμπορευόμενος. Μά οι δουλειές του δεν πήγαιναν καλά. Και παίρνει την απόφασι, για να βγεί από το οικονομικό αδιέξοδο, να παντρευθ μια κοπέλλα φοβερά άσχημη και τρουερά πλούσια...

— Άκουσε τώρα και τη συνέχεια: Η Ρούθ "Ελλισ, η τραγική χορεύτρια, έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι πριν από τέσσερις μήνες.

Το δήλωσε από άγνωστο πατέρα. Για μένα είναι πολύ γνωστός... Του έστειλα κλήσι. Είδοποίησα και άλλους μάρτυρες να περιμένουν να τους καλώσω.

Πριν περάσει πολλή ώρα, έμπαινε στο γραφείο ο Τζό "Αντριου. Ήταν ένας άρκετα νόστιμος και κομψοντυμένος νέος, με τολμηρό και προκλητικό βλέμμα.

— Δεν άρνούμαι ότι γνώρισα κάποτε τη Ρούθ "Ελλισ, τον καιρό που ήταν μανκεν, αποκρίθηκε κυττάζοντας θαρρετά τον αστυνομικό. Δεν την ξαναείδα, όμως, από τότε που έγινε γυμνή χορεύτρια.

— Για θυμηθίτε καλύτερα, του είψε άργα ο αστυνομικός επιθεωρητής. Μήπως συναντηθήκατε μαζί της την περασμένη Πέμπτη το πρωί;...

— Όχι! αποκρίθηκε ο Τζό. άρχίζοντας να χάνη την ψυχραιμία του.

— Πού ήσαστε χθες το βράδυ;

— Πέρασα πρώτα να δω τη μνηστή μου. Σε μια έβδομάδα, κάνουμε τους γάμους μας κι' έχουμε να συζητήσουμε για ένα σωρό ζητήματα.

— Λαμπρά. Τι ώρα χωρίσατε από τη μνηστή σας και έπιστρέψατε σπίτι σας;

— Στις έννι.

— Έχετε κανένα να το βεβαιώσει;

— Όχι. Μένω μόνος...

Ο Λιού σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου.

Ο δημοσιογράφος και ο "Αντριου τον παρακολουτούσαν μ' έντατική προσοχή.

— Να περάσει άμέσως ο πρώτος μάρτυς, διέταξε ο αστυνομικός.

Σχεδόν άμέσως, μπήκε στο γραφείο ένας νέος ως εικοσιπέντε χρόνων.

— Κύτταξε καλά τον κύριο, του είψε ο Λιού, δείχνοντας τον κάτωχο "Αντριου, και πές μου αν έτυχε να τον δης καμιά φορά και ποί...!

Ο νέος έριξε μερικά εξεταστικά βλέμματα στον Τζό και φάνηκε πως προσποθούσε να θυμηθ.

— Όχι, είψε τέλος. Πρώτη φορά τον βλέπω...

Την ίδια άπάντησι έδωσε κι' ένας άλλος μάρτυς που μπήκε σε λίγο.

Ο Τζό άρχισε να ξεβαρρεύει. Ο τρίτος, όμως, μάρτυς, με την πρώτη ματιά που έβριζε στον "Αντριου, έπεε, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό:

— Αυτός είναι! Τον θυμάμαι πολύ καλά. Καθόταν δλομόναχος κοντά στην πίστα πρς το μέρος της έξοδου των καλλιτεχνών! Έκεί βρισκόμουν κι' εγώ!...

Ο Λιού πλησίασε τον Τζό, που είχε σωριαστή στο κάθισμά του και άπλωσε το χέρι του στον ώμο του.

Στο διάστημα αυτό, ο Μικ Κάρτις έγραφε νευρικά κάτι στο καρνέ του.

Το έχασες το παιχνίδι, "Αντριου! είπε ο αστυνομικός με βαρεία κι' επίσημη φωνή. Οι τρεις άνθρωποι, που πέρασαν τώρα και σε είδαν, είναι γκαρσόνια στη «Φοινικιά». Αυτοί μονάχα έμειναν ύποχρεωτικά στο κέντρο, αφού σκορπίστηκαν οι μουσικοί και η πελατεία. Ο ένας σε γνώρισε. Σε λίγο, θάρη να σε γνωρίση από κοντά μια κυρία, η Μάρτζορι Γουίλκινς, που σε είδε κάποτε με τη Ρούθ "Ελλισ.

Ο "Αντριου τινάχθηκε από τη θέση του, άκούοντας αυτό τ' άνομα.

— Ήταν πολύ όμορφη, συνέχισε ο αστυνομικός και σ' έρωτεύθηκε τρέλλα. Όσο γλεντούσε μαζί της, ήταν καλά. Μια μέρα, όμως, σου είψε ότι περίμενε να γίνει υπέρα από σένα και ότι δε μπορούσε πια να εργάζεται ως μανκεν. Τα οικονομικά σου δεν πήγαιναν από τότε καλά. Κι' έκοψες απότομα κάθε δεσμό μαζί της.

Η Ρούθ έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι. Έπειτα, προσπάθησε να δημιουργήση απ' την αρχή τη ζωή της. Είχε ώραίο σώμα, ήταν καλή χορεύτρια και δέχθηκε να κάνει επίδειξεις «στρίπ-τζ» στη «Φοινικιά».

Μια μέρα, έμαθε πως έσύ, ο πατέρας του παιδιού της, σκόπευε να πάρης γυναίκα μια κοπέλλα λίγο άσχημη, μα πολύ πλούσια. Αυτό την πείραξε κατάκαρδα. Και άρχισε από τότε να σ' ενοχλή...

Ναι! τραύλιζε ο "Αντριου με κλειστά μάτια, θέλοντας να λυτρωθ από ένα βάρος. Την περασμένη Πέμπτη, ήθε και με βρήκε σπίτι μου, αγριεμένη.

Με φοβέρισε πως, αν παντρευόμουν, θα έκανε τέτοιο σκάνδαλο τη μέρα του γάμου, ώστε θα ματαιωνότανε. Μά ο γάμος αυτός ήταν για μένα ή μόνη έλπιδα σωτηρίας.

Και τότε σκέφτηκα πάνω στην τρέλλα μου να κάνω αυτό που έκανα!

Δεν ήσουν και τόσο τσελλός! τον διέκοψε απότομα ο αστυνομικός. Φρόντισες να εφοδιάσης το περίστροφό σου με «σίλάντσερ», για να μην άκουστή ο πυροβολισμός μέσα στη σκοτεινή αίθουσα.

Δε βέλω να σ' απογοητεύσω. Μου φαίνεται, όμως, ότι σε περιμένει η ηλεκτρική καρέκλα!...

ΤΖΕΙ-ΜΣ Ο' ΧΑΡΑ

Το φάρνισμα μπορεί να ξεριζώσει δένδρα!

Φαντασθήκατε; Με τις όψεις σας! Αλλά να μια πληροφορία που δεν είναι ίσως χωρίς ενδιαφέρον. Ο άερας που θάβηται από το σώμα σας με τα φάρνισμα τρέχει με ταχύτητα μεγαλύτερη από 300 μίλια ανά ώρα!

Αν ο όγκος του ήταν λίγο μεγαλύτερος, θα χιλιάμετρα την ώρα! και να ξεριζώσει δένδρα και να ξεσκονήσει σπείρα από τα θεμέλια. (Πρέπει να σημειωθεί ότι η ταχύτης του τωφάνος είναι μόνο 144 χιλιάμετρα την ώρα).

Αλλά υπάρχει άκομη μεγαλύτερη ταχύτης απ' αυτήν. Είναι του αίμα, που ξεκινάει από το εσωτερικό του σώματός μας με ταχύτητα 1200 χιλιομέτρων την ώρα! (Έχετε προσέξει ότι, πολλές φορές, όταν δειχόμαστε, μας πονάνε τα πλευρά μας ή τρανιάζονται τα γόνατά μας ή βουίζει το κεφάλι μας σαν να χτυπήσαμε πάνω σε τσίνο; Ο αίμα αυτά όφειλονται στην τρομακτική έντασι που ρευσματος του αίματος, που εχεινεται από τα σπλάχνα μας πρς τα έξω).

Και τώρα να κάτι άλλο: Κάθε άνθρωπος έχει μέσα στο στόμα του, ένα όλογο. Πραγματικά, οι μύς του στόματός μας αναπτύσσουν κατά τη μάσησι δύναμι ενός ίππου.

Το κελλί του θανάτου.

Περιμένοντας ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ...

Πώς εκτελούνται οι Άμερικανοί εγκληματίες

Έννεα εγκληματίες, κλεισμένοι στις φυλακές «Κούκ Κάουντυ» του Ίλλινοϊς, περιμένουν την ημέρα που θα βαδίσουν προς το κελλί των μελλοθανάτων και προς την ηλεκτρική καρέκλα, για να πληρώσουν με την ζωή τους το χρέος τους προς την κοινωνία.

Ός την τελευταία στιγμή οι έννεα θα ελπίζουν σε κάτι που θα συμβεί για να αποτρέψουν το μοιραίο. Αλλά είναι βέβαιο ότι δεν θα γλυτώσουν...

Ο τρόπος με τον οποίο θα αντιμετωπίσουν το θάνατο εξαρτάται από πολλούς παράγοντες και θα είναι διαφορετικός για τον καθένα από αυτούς.

Άλλος μπορεί να πεθάνει από καρδιακή κρίση, πριν ακόμη διοχετευθεί στο σώμα του το ηλεκτρικό ρεύμα, όπως συνέβη με τον Ρόμπερτ Τζόνς το 1945. Ή, αντίθετα, να φύγει το πατροπαράδοτο τελευταίο γεύμα του με βουλιμία και κατόπιν να καθίσει αναπαυτικά στην ηλεκτρική καρέκλα, άσπευτος και παραινώντας πόζες για τους φωτογράφους ως την τελευταία στιγμή.

Αυτό έκανε ο «μαχαιροβγάλτης» Μπέρναρντ Σοβίκι, που ήταν 17 ετών, όταν εξετελέσθη. Ένας άλλος μελλοθάνατος, έκλεισε τα μάτια του την ημέρα που έμωσε τότε πρόκειται να εκτελεσθεί και δεν τα άνοιξε από τότε. Οι μύες των ματιών του, με το πέρασμα του καιρού, έγιναν ατροφικοί και είναι αμφίβολο αν θα μπορούσε ποτέ να ανοίξει τα μάτια του.

Πάντως, όπως κι' αν αντιμετωπίσουν ο καθένας χωριστά το θάνατο, η διαδικασία των τελευταίων ωρών θα είναι η ίδια για όλους αυτούς τους καταδίκους.

Μία μέρα πριν από την εκτέλεση, οι δεσμοφύλακες θα πάρουν τον μελλοθάνατο από το μικρό κελλί, όπου έχει περάσει τους τελευταίους μήνες — ίσως να είναι και χρόνια — και θα τον περάσουν από έναν μακρύ διάδρομο, για να τον μεταφέρουν σε ένα άλλο, μεγαλύτερο από το προηγούμενο κελλί.

Τα μόνα πράγματα που υπάρχουν εκεί μέσα είναι μία καρέκλα, ένα κρεβάτι και ένας νιπτήρας. Ένα σιδερένιο κινκίδωμα καλύπτει μία δόκληρη πλευρά του κελλιού και πίσω από αυτήν ένας δεσμοφύλακας παρακολουθεί συνεχώς τον μελλοθάνατο, ΟΙ προφυλάξεις αυτές λαμβάνονται για να μην προσπαθήσει να αυτοκτονήσει.

Το κελλί αυτό — των μελλοθανάτων — βρίσκεται πολύ κοντά στην αίθουσα με την ηλεκτρική καρέκλα — μόλις δεκαπέντε μέτρα. Καθώς διασχίζει τον μακρύ διάδρομο, που είναι γεμάτος παρατεταμένους αστυνομικούς, ο καταδίκος αφήνει πίσω του και τις τελευταίες ελπίδες για τη ζωή. Δέχθηκε ήδη τους τελευταίους επισκέπτες στο κελλί του. Στο κρύο κρεβάτι, του σερβίρουν και το τελευταίο γεύμα του, όπως ακριβώς το ζήτησε. Ο μάγειρος της φυλακής φροντίζει φιλότιμα να ικανοποιήσει την τελευταία αυτή επιθυμία των μελλοθανάτων. Και έχει πασπαρήσει ότι σχεδόν όλοι τους παραγγέλνουν στερεότυπα ψητό κοτόπουλο.

Μετά το γεύμα, ο μελλοθάνατος δέχεται και τον τελευταίο του επισκέπτη: τον πατέρα της φυλακής, που μένει μαζί του ως τις τελευταίες στιγμές.

Στο μεταξύ, έχουν αρχίσει να συγκεντρώνονται όλοι θα παρακολουθήσουν την εκτέλεση. Είναι συνήθως άνθρωποι με νοσηρή περιέργεια, επίσημα πρόσωπα, συγγενείς των θυμάτων του εγκλήματος, που θέλουν να πάρουν μία μικρή έκδικοησι παρακολουθώντας τον θάνατό του, και οι δημοσιογράφοι, που είναι υποχρεωμένοι να παρευρεθούν στην εκτέλεση από επαγγελματικό καθήκον.

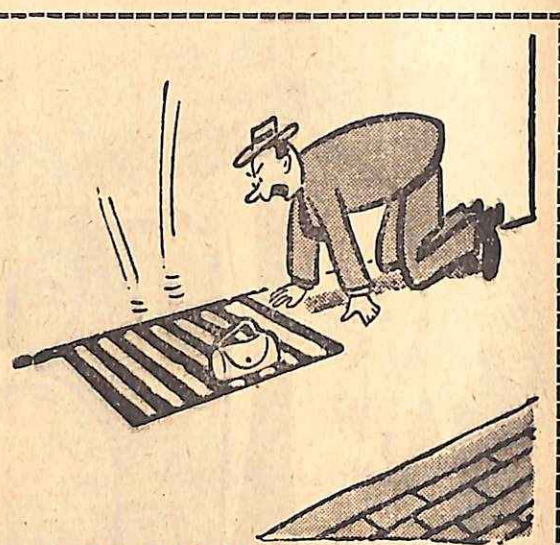
Όλοι τους έχουν περάσει προηγούμενες από ακτίνες «X». Έτσι κι' αν ακόμη έχουν κρυμμένες κάπου φωτογραφικές μηχανές, το φιλμ θα χαλάσει με την επίδραση των ακτίνων.

Απέναντι από τα καθίσματα, στο βάθος, υπάρχει ένα μεγάλο τζάμι, πίσω από το οποίο βρίσκεται η ηλεκτρική καρέκλα. Ο δεσμοφύλακας, στέκει κοντά στο τζάμι, έτοιμος να δώσει τη σύνθημα για την εκτέλεση, μόλις ο μελλοθάνατος δειθεί και όλοι απομακρυνθούν από κοντά του. Είναι κι' αυτό απαραίτητο, για λόγους ασφαλείας. Το ηλεκτρικό ρεύμα που περνά από το σώμα του εκτελούμενου, μεταδίδεται και σε οποιοδήποτε ζωντανό πλάσμα τον αγγίξει. Κατά την διάρκεια μιας εκτέλεσης, ο δεσμοφύλακας έδωσε το σύνθημα, πριν ο παπάς απομακρυνθεί από τον καταδίκιο. Ευτυχώς, πρόλαβε να διορθωθεί το λάθος του πριν διοχετευθεί το ηλεκτρικό ρεύμα.

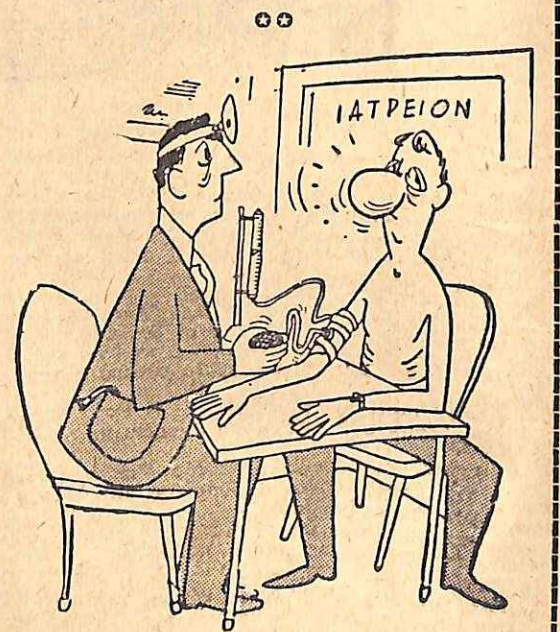
Καθώς τον δένουν πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα και του περνούν τα ειδικά ηλεκτροφόρα έλκασμα στα ώρισμα σημεία του σώματός του, ο μελλοθάνατος βλέπει τέσσερις ηλεκτρικούς διακόπτες και κοντά τους αστυνομικούς που είναι έτοιμοι να τους ανοίξουν, μόλις δοθεί το σύνθημα. Μόνο ένας από τους διακόπτες είναι ενωμένος με το ηλεκτρικό δίκτυο, ώστε κανείς από τους εκτελεστές να μην ξέρει ποιός έστειλε το θανατηφόρο ηλεκτρικό ρεύμα στο σώμα του μελλοθανάτου. Οι επιστήμονες δεβαίνουν ότι η ηλεκτρική καρέκλα φέρνει τον πιο άνωδυνο θάνατο. Το ηλεκτρικό ρεύμα κυκλοφορεί με μεγαλύτερη ταχύτητα, από όση η αίσθησι του πόνου μεταδίδεται στο νευρικό σύστημα κι' έτσι ο μελλοθάνατος δεν προλαμβάνει να πονέσει.

Η εκτέλεση κρατά δύο περίπου λεπτά.

Κατόπιν ο γιατρός πλησιάζει το πτώμα, βάζει το στηθασκόπιο στο στήθος του εκτελεσθέντος και διαπιστώνει τον θάνατο. Οι δεσμοφύλακες κατόπιν παραλαμβάνουν το πτώμα και οι θεαταί της εκτέλεσης αδειάζουν τη μακρόβια αίθουσα.

— Σοφά τ'όλεγα, 'Αμαλία μου, πώς με την αυστηρή διαίτά μου, θάχαζε κάποτε άσχημο τέλος!...

— Περιεργο πράγμα!

— Μην κάνεις έτσι, 'Από την αστυνομία μου είπαν να μην αγγίζω τίποτα ως που νάρθουν!...

Πίνετε γάλα ΓΙΑ ΝΑ ΨΗΛΩΣΕΤΕ!...

Πέσο χρειάζεται κάθε ηλικία

Το γάλα είναι ο μεγαλύτερος προμηθευτής του σώματός μας σε ασβέστιο. Από όλες τις τροφές, μόνον αυτό μας προσφέρει έσορκείς ποσότητες ασβεστίου. Το γάλα είναι επίσης η μόνη τροφή που περιέχει περισσότερο ασβέστιο από φωσφόρο. Η φύσι μας παρέχει με άφθονια τον δεύτερο. Ένω είναι πολύ φειδωλή, προκειμένου για το πρώτο. Πραγματικά, το ασβέστιο, εκτός από το γάλα, βρίσκεται μόνον σε μερικά χορταρικά και φρούτα. 'Απ' αυτά τα χορταρικά και τα φρούτα θαπρεπε να καταναλώσουμε τεράστιες ποσότητες για να προμηθευτούμε το ασβέστιο που μας δίνει το γάλα. Θα μάς χρειάζονταν π. χ. 1700 γραμμάρια κρεμμυδιού και δύο κιλά πορτοκαλάκια, για να προμηθευτούμε το ασβέστιο που βρίσκεται μέσα σε 500 γραμμάρια γάλα.

Το ασβέστιο που περιέχεται στο γάλα, εξ άλλου, είναι σε μέγιστο βαθμό αφομοιώσιμο και μπορεί να θεωρηθεί ως αναντικατάστατο. Όταν το σώμα μας δεν βρίσκει το απαιτούμενο ασβέστιο στις τροφές, παίρνει εκείνο που του χρειάζεται από τα δόντια και τα κόκκαλά μας.

Εκτός από το ασβέστιο, το γάλα μάς προμηθεύει επίσης τα πέντε βασικά στοιχεία, που απαιτούνται για τη διατροφή μας: πρωτεϊνικά στοιχεία (λευκώματα) σε αναλογία 3,5%, λίπη 4%, άχαρα 5%, μεταλλικά άλατα και βιταμίνες.

Πολλές άλλες τροφές περιέχουν λευκώματα, όπως π. χ. το κρέας και τα ψάρια. 'Αλλά τα λευκώματα που περιέχονται στο γάλα είναι περισσότερο θρεπτικά όπως και του αυγού και επαρκούν απόλυτα στις ανάγκες ενός νεανικού οργανισμού.

Τα λίπη του (ή κρέμα) εξ άλλου, είναι εξαιρετικά ευπείρητα, για το λόγο ότι διαχωρίζονται μέσα στο γάλα σε απειρία μικρών σταγονιδίων (κάθε κυβικό μέτρο περιέχει ένα περίπου εκατομμύριο) κι' έτσι προσβάλλονται ευκολότερα από τα γαστρικά υγρά. 'Αλλά και το σάκχαρο του γάλακτος, ή λακτόζη, μετασχηματίζεται σε γαλακτικό όξύ, που απορροφάται εύκολα.

Το γάλα, εκτός από το ασβέστιο και το φωσφόρο, περιέχει επίσης χλωρίον, νάτριο, καθώς και τις τέσσερες κυριώτερες βιταμίνες: Α, Β, C και D.

Κατά τον Γερμανό καθηγητή Ροζενάου, εκείνοι που πίνουν πολύ γάλα, έχουν μεγαλύτερη αντοχή, δειχνουν μεγαλύτερη αντοχή στις ασθένειες, είναι δραστηριότεροι τόσο στο φυσικό όσο και στο διανοητικό επίπεδο και πεθαίνουν περισσότερο γέροι παρ' όσον οι άλλοι άνθρωποι.

Και οι παιδίατροι επίσης έχουν παρατηρήσει ότι το γάλα επιδρά σε σημαντικό βαθμό στην αύξηση του αναστήματος των παιδιών. Σε πολλές περιπτώσεις, αρκεί να προσθέσουμε στη συνήθισμένη τροφή των

παιδιών 500 γραμμάρια γάλα την ημέρα (ή 30—40 γραμμάρια τυρί), για να προκαλέσουμε αύξηση του αναστήματος.

Το γάλα μπορεί να αντικαταστήσει, εξ άλλου, το κρέας. 250 γραμμάρια ισοδυναμούν με 50 γραμμάρια κρέατος. Το κρέας, όμως, δεν μπορεί ν' αντικαταστήσει το γάλα.

Πολλές γυναίκες αποφεύγουν το γάλα, γιατί φοβούνται ότι παχαίνει. Ξεχνούν, όμως, ότι το γάλα αποτελείται κατά 87% από νερό, ότι περιέχει λιγότερα λιπαρά στοιχεία από το κρέας—εκτός όταν είναι πλούσιο σε κρέμα, πράγμα που συμβαίνει σπανιότατα—ότι μάς παρέχει ελάχιστα θερμίδες (640 σε κάθε λίτρο) κι' ότι μάς χορταίνει γρήγορα. Πολλές από τις σύγχρονες απίστευτες δίαιτες, άλλωστε, δίνουν στο Ντεμλ ή του Λέντερερ, χρησιμοποιούν σε μεγάλη κλίμακα το γάλα. Ο Λέντερερ, π. χ. συνιστά σ' εκείνες που θέλουν ν' αδυνατίσουν δύο έως τρεις «ημέρες γαλακτο» την εβδομάδα (750 γραμμάρια γαλακτοσ χωρίς κρέμα και 6 μπανάνες, που καταναλώνονται σε τρία γεύματα. Αυτά τα γεύματα προμηθεύουν στο σώμα 770 θερμίδες).

Άλλ' αφού το γάλα είναι τόσο ευπείρητο, πώς συμβαίνει ώστε πολλοί άνθρωποι να μην μπορούν να το ανεχθούν; Ο λόγος είναι ένας και μόνον. Κατά κανόνα, δεν χωνεύουν το γάλα εκείνοι που το πίνουν γρήγορα. Όταν το πίνετε με νοσηρότητα, ή καλείν που περιέχεται στο γάλα πηχί διασπαστικά και σχηματίζει ένα εφίδρο λευκού τυριού, που το στομάχι δεν μπορεί να το χωνέψει. Όταν, όμως, το πίνετε γουλιά — γουλιά, το γάλα δεν μεταβάλλεται σε τυρί κι' είναι τότε εξαιρετικά ευπείρητο. 'Αν, παρ' όλα αυτά, δεν το άνεχεσθε εύκολα, μπορείτε να το αναμίξετε με τσάι, καφέ ή χυμούς φρούτων με πολλή ζαχαρή.

Το γάλα προκαλεί, εξ άλλου, σε ώρισμα άτομα αλλεργικές εκδηλώσεις. 'Αλλ' οι πραγματικές αλλεργίες αυτού του είδους είναι σπανιότατες. Στις πιο πολλές περιπτώσεις, υπάρχει μία προκατάληψη για το γάλα, που, τις περισσότερες φορές, είναι αδικαιολόγητη. Με λίγη καλή θέλησι μπορούμε να την καταπολέμησουμε.

Να τώρα ποιος είναι ο ήμερήσιος δόσις κατά ηλικία:

Παιδιά 3—5 χρόνων: 750 γραμμάρια (+25 γραμμάρια τυρί).

Παιδιά 5—9 χρόνων: 500—750 γραμμάρια (+25 γραμμ. τυρί).

Εφηβοί: 500 γραμμάρια (+40 γραμμ. τυρί).

Ενήλικες: 300—500 γραμμάρια (+35 γραμμ. τυρί).

Έγκυες ή θηλάζουσες γυναίκες: 500 γραμμάρια (+20—40 γραμμ. τυρί).

Γέροι: 500 γραμμάρια (+20 γραμμ. τυρί).

Και τώρα μία τελευταία παρατήρησι: Μην κάνετε κατάχρησι σε ψωμί, που έχει την ιδιότητα να παρεμποδίζει την αφομοίωση του ασβεστίου που περιέχεται στο γάλα και να το μεταβάλλει σε μη αφομοίσιμα άλατα.

Σύμφωνα ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ Καπνέμπορος

Ο Τάσος ο Δημοκριτόπουλος ήταν ένας νέος από κείνους που φαινόταν πως θα πάει μπροστά στη ζωή του. Πήρε με όριστα το πτυχίο του στο Πανεπιστήμιο, έδωσε και διδακτορικές εξετάσεις και πέτυχε κι' έγραψε και τρία νομικά άρθρα με τον τίτλο «Σύνταγμα και Πολίτευμα», που δημοσιεύθηκαν σ' ένα έγκυρο επιστημονικό περιοδικό. Και, όλ' αυτά καλά ήταν, αλλά παραδόκι δεν έπεφτε. Ο «νέρος» στο χωριό δεν είχε πιά παρά ένα χρηματάκι που ήταν απαραίτητο για να συνεχίσει την δικαστική φοιτητική του μέχρι που να κλείσει τα μάτια. Κι' ο Τάσος έκανε στην 'Αθήνα τον άμισθο ασκούμενο βοηθό κοντά σε κάποιον γνωστό δικηγόρο και σ' απογεύματα έπαιρνε μεροπράσια από ένα γραφείο «αντράφων και γραφομηχανών», φάγαμε, μιζέρια και πένα με την κυριολέξια της. Για να είναι κάπως έμφανιστος, να ευρίζεται και να πληρώνει τα πλουτικά του, είχε ταραξί το γαστρονόμο και το «κουλούρι και τυρί».

Και δεν έλεπε φως πουθενά! Οικονομίες έκανε σκληρές. Αυτό που λένε «καμπατάρ» δεν ήταν τίποτα. Σφαχτικές και γδαρτικές μπορούσε να πη τις δικές του. Στην παρὰ του καφεενόμου αξιοπρέπεια — δανεικά δε ζητάγε — ποτέ και κέρασμα δε δέχονταν. 'Αλλά είχε κάτι άλλα παράξενα ατήματα.

Παιδιά, σὰς παρακαλώ μην πετάτε τα πακέτα των τσιγάρων, τους ελε με μία μέρα. Τα χρειάζομαι, γιατί μ' αυτά ανάβω φωτιά και ψήνω το πρωί τον καφέ μου.

Κι' όλοι του τάβιναν. Τον λυπόντουσαν, αλλά και τον εκτιμούσαν. Κι' είχαν την έλπιδα πως «έδ μπορούσε, σάπαγε ο διάβολος το πόδαρι του» κι' ένας άνθρωπος με τόση αξία και τέτοια προσόντα θάρρεκε το θρόνο που του πρεπε στη ζωή. Και νά, φίλε μου, που μία μέρα εμφανίστηκε ο Τάσος στο καφενείο ανώνυμος. Κοιτούσε της ώρας, παπούτσια «τριβίλα», αδιάδροχο ψιλό μεταξωτό, γάντια γουρουνοδέρμα και καπέλο μαύρο. Σαν πρέσβης έμεινε που πήγαμε στον ύπαινο των 'Εσωτερικών! 'Εκθαμβωμένα, χαρομένα επιφωνήματα, διακριτικές ερωτήσεις.

— Η εμφάνισις είναι το ήμισυ του παντός, έζηγνε. Κάπως βολέψαμε μ' ένα δάνειο με δόσεις. Θα κυττάω ν' ανοίξω γραφείο σε λίγο.

— Δικηγορικό;

— Όχι. 'Ανακατεύομαι με κα-

πνά. Καπνέμπορος. — Από νομικός; — Τί σημασία έχει; Στην 'Αμερική πιά για να σπουδάσεις γλυπτικής, γίνεσαι έντομολόγος και γυρίζεις έφοπιστής. Αυτή είν' η άποχί μας.

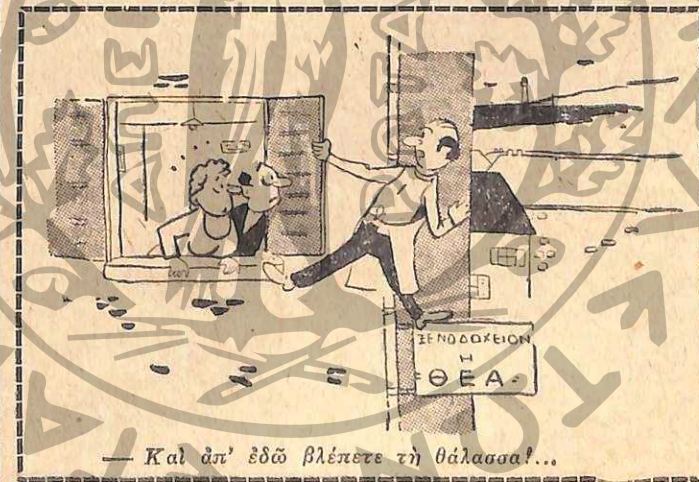
Στις βδομάδες που ακολούθησαν, άλλαξε τρία τέσσερα κοστούμια. Κάποιος τον είδε σε ταξί κι' ένας άλλος να τρώει σε ρεστوران πολυτελείας. Και κάπνιζε «ασού». 'Αλήθεια! Τα πακέτα—πακέτα! Τα μάζεψε πάντα! Δεν τον είχε εγκαταλείψει το οικονομολογικό πνεύμα που τώρα πιά ήταν καθεστώς τοιγυροῦν. Ίσως κι' από συνήθεια, ίσως και από το φόβο μην ζανάρθουν οι άπαισιες «σχίρες» αμελάνει, που όσα και να τις άφμελάνει δεν βγάζεις ούτε μία σταγόνα γάλα.

Άραφια, μία μέρα, ένας από τη παρέα, ο Μηνάς ο Ρέμπελος όπως τον φωνάζανε από τον τίτλο ενός βιβλίου, «ατάκια» και ψευτομαγκας κι' επάγγελμα ψευτοσυνδικαλιστής, συνάντησε τον Τάσο τυχαία σ' άλλη παρέα, σ' άλλο καφενείο. Και τον είδε να μαζεύει πακέτα κι' από εκεί και να τα βάζει στην τσάντα! «Βρέ τι κάνει αυτός; Γυρίζει τους καφενέδες και παίρνει πακέτα; Κι' ύστερα τα πουλάει; Τον κίνησε η περιέργεια. Και πού τα πουλάγε άραγε; Στο έργοστάσιο;... Τον παρακολούθησε κι' είδε πως τάβινε... σε περίπτερα! Μακριά περίπτερα, στα προάστια. Μυστήριο!

Με χίλιες προφυλάξεις συνέχισε την παρακολούθησι. Παρακάτω, τον είδε ν' αγοράζει κοφτές «λαϊκές» τσιγάρα. Και μπήκε στο μουσικό! Ο Τάσος γέμισε τα άδεια κουτιά με λαϊκά τσιγάρα. Είκοσι τσιγάρα τέσσερες δραχμές. Τα ξανάκλεινε επιμελώς και τους κολάγε το περιτύλιγμα με ασελόφάν. Μία πεντάρα έκανε. Πήγαμε κατόπιν στον περιπτεριόχο.

— Έχω «Τρία άλφα». Έμεινε είμαστε σε μία υπηρέσια που τα παίρνουμε φτηνά. 'Αλλά θέλω με άλλες μάρκες, γιατί ανοίξαμε μαγαζάκι, είδη ψιλικών και τσιγάρων. Να σου δώσω «Τρία άλφα» κι' ή κενάκια πενήντα λεφτά και ν' ανοίξεις άλλες μάρκες...

Ο περιπτεριόχος δεν πολυόταγε, «έκλεισε» έκανε μέσα του και δειγόταν να βγάλει το πενήντα ταραχί. Έκατό πακέτα, πενήντα δραχμές. Τι είχε, τι έχασε; Έπαιρνε ο Τάσος τα «καλά» πακέτα, εκείνα δηλαδή που είχανε πραγματικά τσιγάρα «πολυτελείας» και τα πουλάγε — πάλι μ' έκπτωση — σ' άλλους περιπτεριόχους που αυτούς δεν τους γέ-

— Και άπ' έδω βλέπετε τη θάλασσα!...

ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

6

ΟΙ ΛΟΛΛΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Αλληγορικά

Σήμερα πάλι η Έφταλία ξούσε τα νύχια της, κι είχε απλωμένο το λανάρι της για καυγά. Και μ' ένα καντάρι τσέρα και σουράκι έτοιμη να γιουρουντάρη να φάει άνθρωπο ξεπόρτισε.

— Πάω να ξεσκάσω, να ξεντουμανιάσω λίγο, ήλγε στη γυναικογειτονιά.

Σάν μαούνα σε φουσκοθαλασσιά χοροπηδά. Κι' έτσι σειστή και κοιμιστή απ' όπου περνά μπουρλότο βάζει. Τα τακουνάκια της πάνω στοίχ' ντουσεμέδες του μαχαλά σπίνθη βγάζουνε, άκουη κι' οι καργές στα πεζοδρόμια τρίζουνε!

Κι' ένας γέρος παρράλης μουστακαλής λωλός και παλαβός, μόλις την αντικρύζει, πλευρίζει και την τσατίζει:

— Σε κερτζής είν' ό μπαμπάς σου, σουρέκα μου;

Θερίο, δυναμίτης γένηκε η Έφταλία.

Μά ό γεροζούρας τό βιολί του:

— Μέσ' του σεβνά μου την πληγή, είσαι γιατρού ή συνταγή!... της λέει.

Την πλσιάζει και γλυκοσαλιάζει.

Αζτίζε, αφρίζε η Έφταλία και μπουρμουρίζε:

— Άς δώσω τόπο τ' όργης!...

Ό γέρο ζαμπάρας, που τον ένθουσιάζουν οι καμπύλες της, συνεχίζει:

— Μη πάς νταρνάνα μου από την όδο Σταδίου, γιατί και του Κολοκωτρώνη τ' όλογο σαν σε καρσιλάντιση, θα χιλμιμτρίση!

Κι' η Έφταλία, η πέτρα της ύπομονης, δεν άπαντά μ' όλο που της έχει πρήξει τό τζιγέρι της.

Τέλος σαλπάρει κάποιος μέσ' τό τραμπάγιο, από περνούσε.

Και πάλι έκείνος βρέθηκε ξοπίσω της κι' όπως δεν είχε ντεράνη και νταγιαντισμό, ξεροσαλιάζει, βράζει και πλσιάζει:

— Έρε πασά μου, τί είσαι σύ; Μπακλαβουτζήδικο;

Σάν σαλταμπικός πετάχτηκε η Έφταλία απ' τη θέσι της λές και την δάγκασε σκορπιός! Έφυγε από κοντά του, στάθηκε καρσιλάκα και τό παρασόλι κι' η τσάντα της κάνουν δόλ-πλα-νέ πάνω απ' τό κεφάλι του γέρο ζαμπάρα.

— Νά, μωρέ, να τοή φας από Συμυρία, για να καταλάβης...

Όλοι γύρω σπάνε πλάκα, σκασμένοι στα γέλια. Ό καυγάς φούντωσε κι' άμέσως οι έπιβάτες χωριστήκανε σε δύο στρατόπεδα, και τ' αποτέλεσμα κατεβήκανε σουρουσουίλεν στη πρώτη στάσι. Εκεί στο ντουρέκι απ' τον άστν-φύλακα της περιφέρειας εξετάζονται οι μάρτυρες του μαρτυρίου τ' Έφταλίας.

— Δε μου λές κερά μου, ρωτάει τέλος ό πολιτμάνος τί σουκανε; Σου έπετέθη;

— Όχι κύριε πολιτμάνε μου, δε με γιουρουντάρισε, αλλά μουκανε άρσιζιές! Μη με ζορταντίζης, γιατί ντε-ποιμαι να στά πω.

— Αφού είναι τόσο ντροπή—έπιμέ-νει ό άστνφύλακας— πές τό αλληγορικά. Λέγε γιατί έφυγες από κοντά του; Θέλω να ξερά.

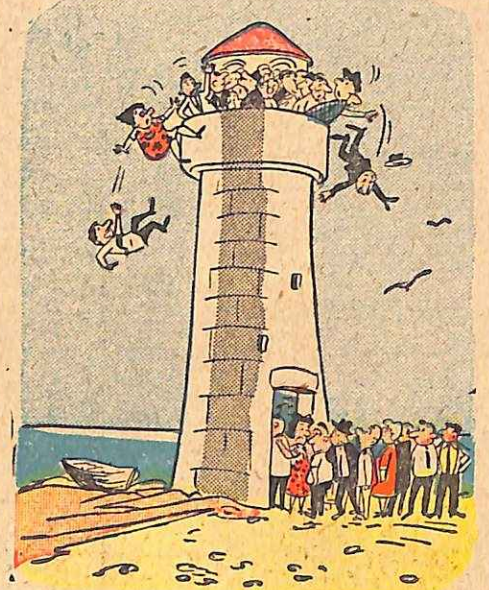
Κι' η Έφταλία για να του δώση να καταλάβη δειλά και ντροπαλά κοκκινίζει και μουριουρίζε:

— Άχ κύριε πολιτμάνε μου έχέρι που δεν πιάση τόπος δεν θ' άδειάση».

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Κωστάκη, έχεις ένα εμπιστευτικό γράμμα από τη Διλή. Θέλεις να σου το διαβάσω;

— Μη σπρώχνετε εσείς από κάτω!...

Ό γιατρός: Πρέπει να σ'ς ξαναδώ, μαντάμ!
Η κυρία: Έδω ή έξω;

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Καυγάς

Ήπροχτές τό βράδυ τό Σουρπούτσα μου κενεματόγραφο ήθελε. Κουκούμ' τό ύναίκες μέδλος μπελιάς ένονται. Ντέν σε λέω και τά καλά τους έχουνε, χίτε χωρίς ύναίκα ντέν ήμπορεί να κάνει τό αντίρωπος και έάν έσύ ντέν ήμπορής μιά φορά, έγώ ντέν ήμπορώ ντέκα! Γιατί έσύ, άναγνώστη έφέν-τη, με ήξέρεεις πολύ καλά ότι στο ύναίκες μερακλής ένομαι, Ιστέ. Ψέμματα; Χωρίς φαί και ψωμί έκάνα, άμμα — τό σωστό σωστό — χωρίς ύναίκα ντέν ήμπορώ να έ-κάνα.

Τό λοιπόν — τί έλέ-αμε; Έλέαμε ότι τό ύ-ναίκες καλές είναι άμα χίτε ποτέ Ιφχαριστήμέ-νες ντέν ένονται γιαό, πότε κενεματόγραφο ή-θέλουμε, πότε θεάτιρο, πότε φισάνι, πότε τό ένα, πότε τό άλλο. Τέ-λος σπάγγων, λέω, κε-νεματόγραφο ήθέλεις, Σουρπούτσα μου, άι-ντε στο κενεματόγραφο να σε πηάνω, όχι για τίποτες άλλο άμμα από τό γρίνια σου γλυτω-μένος να ένωμαι.

Ντύο εισιτήρια, τό λοιπόν, έδγάζουμε, μέ-σα στον κενεματόγρα-φο καθόμαστε, τό ται-νία άρχινισμένο ένεται και τότε από πίσω μου κουθέντες άκούω. Τί ήτανε; Ντύο ύναίκες ήτανε και άραία-άραία τό λακρινάι σπήμε-νο είχανε. Έμένα στον κενεματόγραφο ά-μα κανένας μιλάει χίτε ντέν ήμπορώ να Ι-θέλω έργο, μυαλός μου και ατίς μου στο κουθέντα πηάινουνε. Έτσι τό λοιπόν άκούω για φουστάνια έλέαγε, για μολίστριες, για ραφικά, για τέτοια και άλλα τέτοια.

Μαντάμ, όρξω και λέω, μετά συγχα-ρήσεις και με τό υποκόπον, άμμα έμεις πληρώσαμε, έργο να Ιστέλουμε. Έσας θα άκούμε τώρα.

Τότε τό μιά ύναίκα, μιά ξερακινη ή-τανε και με λέει:

— Τί θέλετε, κύριε; Σ'ας μιλήσε κανείς;

— Έμένα δε με μιλήσατε, λέω, άμμα μεταξύ σας πολύ μιλάτε και έγώ χίτε ντέν ήμπορώ κενεματόγραφο παρακολουθώ να έκάνα.

— Νά βουλώσατε τ' αυτιά σας, κύριε! Βάϊ έσόγλου έσεκλέρι!

— Τί λές μαντάμ, λέω, άμα βουλώσω τά αυτιά μου τότε πώς θα άκούω τό έργο;

— Ό,τι θέλετε κάντε, άφίστε μας ήσυχες.

Απάνω εκεί, τό λοιπόν, που έλεα τί να πω, να θυμώσω ή να μη θυμώσω, από πέ-ρα ένας χοντρός, ρωτημένο έκανε στο μιά κυρία:

— Τί συμβαίνει, Ευτέρπη; Τί πάθατε;

Τότε τό λιγνό ύναίκα, χίτε χωρίς να με κυττάξη έμένα λέει:

— Τίποτα, Μανωλάκη. Είναι έδω ένας ά-ναιδέστατος και μας ένοχλεί!

Τότε έμένα αίμας μου κεφάλι μου άνε-θασμένο ένεται:

— Μη ποιος σε ήνοχλεί, γιαερούμ; Έδω πέρα με τό γρ. γρ. γρ. κιφάλι μου πω-ρημένο έκανες και λές ότι σε ήνοχλώ έγώ;

— Σ'ας μιλήσα έσας, κύριε, τό ξερακια-νό ύναίκα με λέει, Έγώ με τον άντρα μου μιλώ.

— Με τον άντρα σου μιλείς άμμα για έμένα λές!

Τό Σουρπούτσα μου με κάνει έσ'απα, σάπα! άμα τό κύριος λέει από εκεί που καθότανε:

— Άστον, καυμένη Ευτέρπη, κανένας βλάκας θάνα!

— Βλάκας είσαι και φαίνεσαι, ταγκαλάκ, έριφ λέω.

Και άμέσως άπάνω σηκωμένος ένομαι.

Τότε τό κύριος με λέει:

— Τί μιλάς βρε; Σου μιλήσα έγώ; Έ-γώ με τη γυναίκα μου μιλώ.

— Με τό ύναίκα σου μιλάς, κιόπ'όλου κιόπ'ε, άμα έμένα βλάκας με λές. Βλά-κας είσαι έσύ και τό ύναίκα σου και έλό σου τό όσί!

Τότε όλο τό κενεματογράφος άρχισε να φωνάζη:

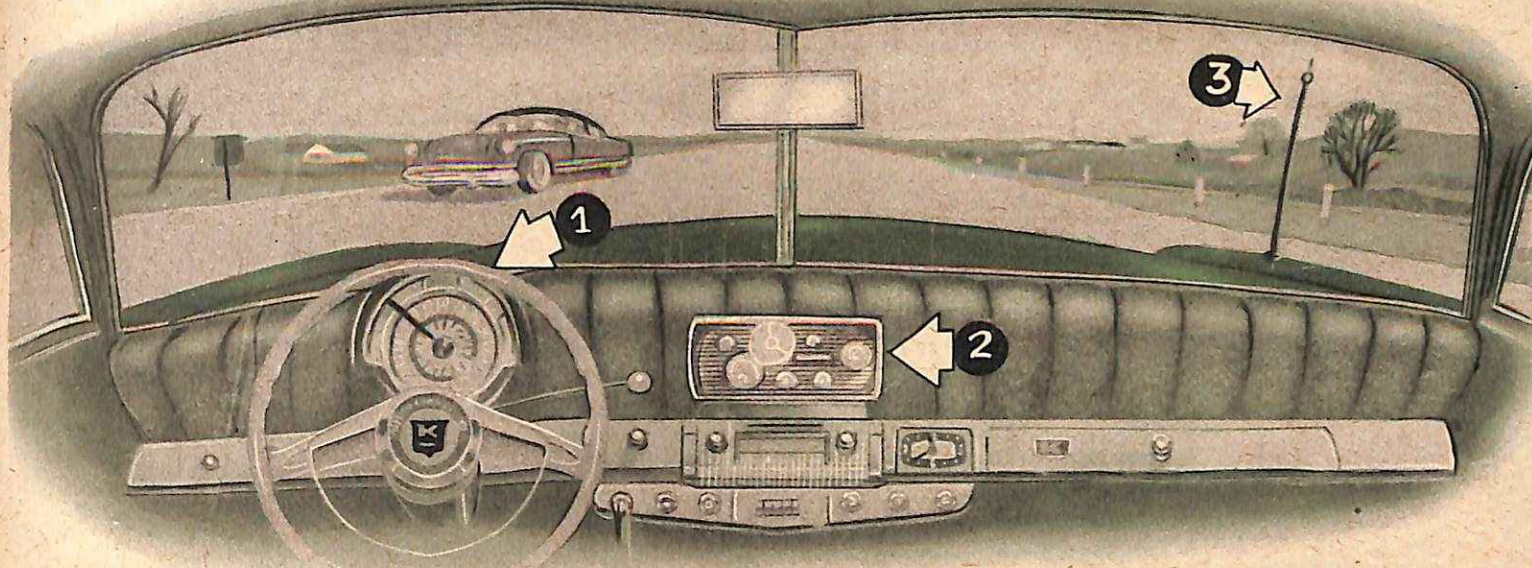
— Σιωπή!

— Σκασμός!

— Σκασμός και πλανταγμός, λέω, και ό-ποιος είναι άντρωας να σηκώνεται και όχι να φωνάζη μέσα στο σκοτάδι!

Αυτά είπα άμμα, Ιστινομία ήλθε και από τό κενεματόγραφο σηκωτό με έκάνα-νε. Κουκούμ, τί κόσμος είναι τούτα; Κα-λά ντέν λέω στο Σουρπούτσα μου να κα-θόμαστε Ισπίτι μας; Έγώ άμα βγώ δέω καυγά θα έκάνα, Άμα έγώ Ιφταία!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Το αυτοκίνητο Ρομπότ

Ό κάτοχός του θα μπορ' να
τό οδηγ' ακόμη κι' όταν... κοι-
μάται!

ΑΚΟΜΗ κι' άν ό οδηγός άποκοιμηθ', πά-νω στο τιμόνι, τό γεμάτο ηλεκτρονικές συσκευές αυτοκίνητό του θα συνεχίση κανονικά τό δρόμο του, χωρίς να βάλη σε κίνδυνο τη ζωή του ίδιου, των πεζών ή των άπιδανών των άλλων αυτοκινήτων. Στο κόκκινο φώς της τροχαίας τό αυτοκίνητο σταματά μόνο του, περιμένει και έβκίνα πάλι μόνο του.

Στίς έπικίνδυνες στροφές, ή μεγάλη ταχύτητα μειώνεται, χωρίς ό οδηγός να κάνει καμιά κίνηση.

Είτε ό οδηγός άχι τό νού του, είτε όχι, τό αυτοκίνητο δεν κιν-δυνεύει να συγκρουσθ' με άλλα όχηματα, που προηγούνται ή ά-καλουθούν.

Αν βρεθ' μέσα σε διήκη, για φωνή από ένα μεγάφωνο είδο-ποιεί τον οδηγό για τά αυτοκίνητα και τά άλλα όχηματα που ύ-πάρχουν μπροστά — άκόμη κι' άν ό ίδιος δεν βλέπη ούτε πέντε μέτρα μπροστά του.

Κι' όταν τό αυτοκίνητο φτάση σε μιά διασταύρωση με πολλές διακλαδώσεις, ό οδηγός δεν κάνει καμιά μανούβρα. Από π'όιν, άχει δώσει φόνηγες στους ηλεκτρονικούς βοηθούς του για την πορεία που θα δώσουν στο αυτοκίνητο.

Η χροστή αυτή έποχή για τους αυτοκινητιστές και τους πεζούς, δεν είναι μακριά.

Πράγματι, οι Άμερικανοί ειδικοί μας βεβαιώνουν ότι σε λίγα χρόνια, είναι δυνατόν να κυκλοφορούν στους δρόμους «αυτο-κίνητα ρομπότ». Τό σπουδαιότερο από τά πολλά πλεονεκτήματα που θα έχουν, είναι ότι θα μειώσουν στο έλάχιστο τά αυτοκινητι-στικά δυστυχήματα.

Τό αυτοκίνητο ρομπότ μάλιστα, θα μπορούσε και σήμερα να κυκλοφορ' — τούλάχιστον στους μεγάλους αυτοκινητόδρομους.

Γιατί άλεις οι τεχνικές έφευβέςεις και τελειοποιήσεις που χρειά-ζονται για την κατασκευή του, έχουν ήδη γίνει. Οι πιο πολλές έχουν ήδη έφαρμοσθ' στα άεροπλάνα, στα πλοία, στα έργο-στάσια και σε παλαιά όπλα.

Δε, μένει παρα να μελετηθ' ό τρόπος, με τον όποιο θα αν-δυσασθόν για να κάνουν δυνατό την αυτόματη κυκλοφορία των αυτοκινήτων. Και να βρεθ' ό οικονομικότερος τρόπος γι' αυτό.

Οι ειδικοί ύπολογίζουν ότι όταν άρχισ' ή μαζική παραγωγή των ηλεκτρονικών συσκευών γι' αυτό τό σκοπό, ή δαπάνη για την έγκατάστασή τους σ' ένα αυτοκίνητο, δε θα ξεπερνά τις 5.000 έλληνικές δραχμές.

Η έφαρμογή άρισμένων από τις τελειοποιήσεις αυτές, έχει ήδη γίνει στην Άμερική.

Στη Βελγίωση, τά πυροσβεστικά, άστυναμικά και νοσοκομεια-κά αυτοκίνητα, μπορούν να τρέχουν σε πολυσύχναστους δρόμους με μεγάλες ταχύτητες — και χωρίς φόβο — χωρίς σ' ένα μικρό πομπό άσυρμάτου, που διαβέβαι.

Ό πομπός έκπέμπει συνεχώς μιά δέσημη ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων, που τά συλλαμβάνουν με ειδικές κεραίες οι συσκευές των φωτεινών σημάτων της τροχαίας, όταν βρίσκονται σε άπόσταση δύο τετραγώνων από τό αυτοκίνητο.

Αυτόματα, τότε, ανάβει τό πράσινο φώς, στο δρόμο που ά-

1) Μόλις ή βελών α' του χιλιομετρητού πλη-σιάζει στο όριο ταχύτητας, άκούγεται ένας χαρακτηριστικός ήχος. 2) Χάρis στον, που είδοποιεί τον ο-αυτοκίνητα-ρομπότ, πομπό άσυρμάτου, τ' πολυσύχναστους δρόμους με μεγάλες ταχύ-τητες. 3) Η κεραία του άσυρμάτου.

καλουθεί τό βιαστικό αυτοκίνητο και τό κόκκινο στον κάθετο δρόμο. Για περισ-σότερη ασφάλεια, στην κορυφή του στύ-λου με τά φωτεινά σήματα, ανάβει ένα ά-ώρισιμένο φώς, που είδοποιεί τό βιαστι-κό οδηγό ότι ό δρόμος είναι δικός του.

Ρίχνοντας κανείς μιά ματιά στην ά-πειρία των ηλεκτρονικών συσκευών, που ύπάρχουν σήμερα, καταλαβαίνει άμέ-σως πόσο εύκολο είναι να γίν'η αυτό-

ματη — και ασφαλέστερη κατά πολύ — ή οδηγία των αυτοκι-νήτων του πολύ κοντινού μέλλοντος.

Ας πούμε ότι ένα τέτοιο αυτοκίνητο βρίσκεται σε μιά ζώνη, όπου τό όριο ταχύτητας είναι 60 μίλια. Ό έλεγχος για την ταχύ-τητα γίνεται μέσα στην ίδια τη μηχανή του αυτοκινήτου. Μόλις ή βελών του χιλιομετρητού φτάση τό 55 μίλια, άκούγεται ένας χαρακτηριστικός ήχος, που είναι σαν να λήη στον οδηγό: «Μην αυξήσεις ταχύτητα!»

Ό οδηγός που άγνοεί τον ήχο αυτό και ξεπερνά τό όριο των 60 μιλίων, δεν κερδίζει τίποτα. Η συσκευή που τον προειδοποιή-σε, έπυεβαίνει μόνη της στην μηχανή και μειώνει αυτόματα την υπερβολική ταχύτητα. Η ίδια αυτή συσκευή, μειώνει σε 35—40 μίλια την ταχύτητα, όταν τό αυτοκίνητο πλησιάζ' σε στροφή και φροντίζει μόνη της, ώστε τό άμάς να σταματά άπωρόδηποτε, σε άποιο σημείο του δρόμου συμβ'η να συναντήση κόκκινο φώς της τροχαίας.

Είναι άκόμη δυνατό, ή μείωσι της ταχύτητας να γίν'η σιγά-σιγά, ώστε να μην κινδυνεύουν ό οδηγός και οι έπιβάτες από τό άπώ-τμο σταματήμα.

Φυσικά, για να κινηθούν στους δρόμους τά «αυτοκίνητα - ρομπότ», δεν είναι άκοτό να προστεθούν οι άπασαίτητες ηλεκτρονι-κές συσκευές στα αυτοκίνητα. Παράλληλα, θα χρειασθ' να γίνουν έγκαταστάσεις άρισμένων νέων μηχανημάτων και συσκευών στους δρόμους.

Για τις έγκαταστάσεις αυτές, χρειάζεται να δαπανηθούν μεγάλα χρηματικά ποσά. Και αυτό άκοιδώς άμφορίζει να γίν'η από τώρα πραγματικότητα τό αυτοκίνητο - ρομπότ.

Τό αυτόματο αυτοκίνητο του προσέχους μέλλοντος, τέλος, θα έχη και ένα μεγάλο πλεονέκτημα. Ότι ό οδηγός του θα μπορ' να δολέψη άνάμεσα σε δύο τρόπους οδηγίσεως: να την άναλάβ' ή ίδιος, ή να την άναδ'οσι στους άνθρω-πους βοηθούς του, όταν βέλη να ξεκουρασθ'...

Τό δικαίωμα του χειρός

Οι Γαλλίδες σύζυγοι θα μπορούν στο μέλλον να συχνάζουν σε χορευτικά κέντρα, χωρίς την άδεια των άντρών τους. Αυτό προκύπτει από μιά πρόσφατη άπόφασι του Έκρείτου του Σπ-κουάνα, που έπεκύρωσε δύο διαζύγια σε βάρος συζύγων, έπι-δ' άπηνόρευσαν στις γυναίκες τους να πηγαίνουν μόνες τους στον κηληματογράφο, τό θέατρο και τά χορευτικά κέντρα.

«Λαμβανομένων ύπ' όψη των σημερινών συνθηκών, λέει ή έν λόγω άπόφασι, καμιά άπομνη ήθική ή θρησκευτική, δε μπορεί να δικαιολογήση παρόμοιες άσπρηότητες. Με τις άπογορευτικές αυτές δημιουργούνται άναπόφευκτα σκηνές, που ή εύθυνη τους Βαρύνει άπόλυτα τό σύζυγο».

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρεμής άποχαίρετος τ' (άδελφια) του και τη Λίζα, που έφυγαν με τη θεία Κατερίνα και τράβηξε μόνος, με συντροφιάν τον Κάπη, για το Παρίσι. Έκει, πήγε στη φυλακή των κρατουμένων για χρέη για να συναντήσει τον Πέτρο Άικκέν. Ο περιβολάρχης τον συμβούλεψε να βρή μια θέση, αντί να γυρίζει στους δρόμους ως πλανόδιος μουσικός. Ο Ρεμής όμως δεν ήθελε να μπει στην υπηρεσία άλλων...

Τα λόγια του ατό που έκαναν ιδιαίτερη εντύπωση. Με κτύπαζε τότε καλά και μού είπε:

— Κάποτε μάς έλεγες πως ο Βιτάλης, πριν μάρθε ποιος ήταν, σ' έκανε ν' αποπνεύ με τον τρόπο που κτύπαζε τους ανθρώπους και με το ύφος που έπαιρνε, σαν ναταν κύριος αληθινός. Τό έρεεις πως κι' εσύ έχεις το ίδιο ύφος;... Δεν θέλεις να μής στην υπηρεσία άλλων... Πολύ καλά! Κάνε, παιδί μου, ό,τι θέλεις. Έγώ για το καλό σου το είπα. Είσαι αστείος, αφού δεν έχεις γονείς κι' αφού δε μπορείς να είσαι πια πάτερσ σου. Επειτα, ένας δυστυχισμένος άνθρωπος σαν και μένα, δεν έχει το δικαίωμα να προστάξει...

Αυτά που μού είπε με τρόμαξαν φοβερά. Γιατί κι' εγώ τα είχα σκεφθή. Ναι, ήταν βαρύ να γυρίζω μόνος στους δρόμους. Όποιος έζησε σαν και μένα, όποιος πέραςσε νύχτες σαν εκείνη που οι λυκοί έφαγαν τα σκυλιά μας ή σαν την άλλη στα λατομεία του Σεντινύ, όποιος ύπφερε από το κρύο κι' από την πείνα, όπως εγώ, όποιος γύρισε από από την πείνα, όπως εγώ, όπως τόπαθα χωριό σε χωριό, χωρίς πενήντα, όπως τόπαθα εγώ τότε που ο Βιτάλης ήταν φυλακή, αυτός έρεει τους κινδύνους και τα θάνατα της ζωής, που λογάριάζα να ξαναρχισώ.

Ένας τρόπος ύπηρες να την άποφύγω. Αυτός που μού υπέδειξε ο πάτερσ: Να βρω μια θέση. Δε μπορούσα όμως να το κάνω, χωρίς να παραβώ την υπόχρεση που είχα δώσει στη Στεφανία, στον Αλέξη, στο Βενιαμίν, στη Λίζα, δηλαδή χωρίς να τους ένκαταλείψω.

Η Στεφανία, ο Αλέξης κι' ο Βενιαμίν μπορούσαν αλήθεια, να γράφουν. Η Λίζα όμως; Η Λίζα κι' η θεία Κατερίνα δεν ήξεραν. Τί θαλεγε τότε για μένα η Λίζα, αν την άφηνα χωρίς να έχη επικονωνία μαζί μου; Θαλεγε ασφαλώς πως δεν την άγαπούσα πιά!...

Δεν θέλετε, λοιπόν, να σας φέρνω ειδήσεις από τα παιδιά σας; είπα στον πάτερσ. Ναι, τα παιδιά μού μίλησαν γι' αυτό το σχέδιο. Εμεις θαχαμε συμφέρον να ξαναρχίσω την παλιά σου ζωή. Κι' όμως είδες, σε συμβούλεψα να την άφισες. Δεν πρέπει να συλλογίζεσαι κανείς τον έαυτό του, πριν συλλογιστεί τους άλλους...

Κι' αφού με κτύπαζε πολλή ώρα, μού πήρε τα χέρια και μού είπε:

— Έλα να σε φιλήσω, παιδί μου! Έχεις καρδιά έσύ!

Καθώς ήμαστε μόνι στο «έντευκτήριο», πλάι σ' έναν πάγκο, έπεσε στην άγκαλιά του. Ένα μόνο λόγο θα σου πω τώρα, συνέχισε ο πάτερσ. Ο Θεός να σε φυλάη, καλό μου παιδί!

Μείναμε για λίγο άμυλητοι. Η ώρα όμως είχε περάσει. Είχε έρθει η στιγμή του χωρισμού. Έβλεπε τότε το χέρι του στην τσέπη του κι' έβγαλε ένα άσπμενίο ρολόι.

Δεν θέλω να χωριστούμε, μού είπε, χωρίς να σου δώσω κι' έγω κάτι, για να με θυμάσαι. Νά, πάρε το ρολόι μου. Σου το χαρίζω. Τό κτύπαζε μια στιγμή και πρόσθεσε:

Δεν έχει μεγάλη αξία, Γιατί αν είχε, θα μ' ανάγκαζαν να το πουλήσω. Ούτε πηγαίνει τόσο καλά. Μά άδιάφορο! Αυτό έχω κι' αυτό σου χαρίζω...

Μιλώντας έτσι, μού τσάλε στο χέρι. Κι' έπειδή έγω δυσκολεύομαι να πάρω ένα τόσο άραιο δώρο, μού ζαντα μελαγχολικά:

— Έγώ δεν έχω ανάγκη να έλεπω εδώ την ώρα. Ο καιρός εδώ μέσα είναι άργονκίντος και θα πέβαινα, Ρεμή μου, αν τον μετρούσα... Στο καλό, παιδί μου! Φίλησέ με άλλη μια φορά! Είσαι καλό παιδί. Κι' έτσι πρέπει να είσαι πάντα!

Μού φαίνεται πως μ' έπιασε από το χέρι για να με πάη ως την πόρτα. Μά ήμουν τόσο συγκινημένος που ό,τι έγινε κι' ό,τι είπαμε την τελευταία στιγμή, ή μνήμη μου δεν τα κράτησε.

Τό μόνο που θυμάμαι ήταν πως έμεινα πολλή ώρα έξω από την πόρτα της φυλακής. Και θαμεινα έτσι ως τη νύχτα, αν το χέρι μου δεν πήγαινε ξαφνικά στην τσέπη μου.

Μηχανικά, έβγαζε την τσέπη μου. Ήταν εκεί το ρολόι.

Λύπες, άνησιχίες, φόβοι, όλα ξεχάστηκαν. Τό παιδί, που ήμουν τότε άκόμα, δεν συλλογίζεταν πια παρα το ρολόι του. Είχα ρολόι δικό μου και μπορούσα να βλέπω την ώρα. Τό έβγαλα και το κτύπαζε. Ήταν μεσημέρι.

Μού φάνηκε πως ένα ρολόι είναι σαν έμπιστος φίλος, που μπορεί κανείς να μίληση μαζί του και να του ζητήσει μια συμβουλή.

Τί ώρα είναι άγαπητό μου ρολόι; — «Μεσημέρι, άγαπητέ μου, Ρεμή!».

Με τον Κάπη, λοιπόν, και με το ρολόι μου, είχα τώρα κι' έγω συντροφιά.

Τόσο με είχε κυριευμένο ή χαρά, ώστε δεν πρόσεξα πως κι' ο Κάπη ήταν τό ίδιο χαρούμενος και με τραβούσε κάθε τόσο από το πανταλόνι.

— Μά τί κάνεις έτσι, Κάπη;

— Έπειδή όλ' αυτά γινόντουσαν στο δρόμο, μπροστά στην πόρτα της φυλακής, οι άνθρωποι μάς κτύπαζαν περιεργα. Μερικοί μάλιστα σταματούσαν.

Αν τολμούσα, θα έδινα μια παράσταση εκεί. Ο φόβος όμως τών άστυφυλάκων μ' έμπόδιζε. Έπρεπε να φύγω...

— Εμπρός!...

Έρριξα ένα τελευταίο βλέμμα στη φυλακή εκείνη, που πίσω από τους τοίχους της, ο πάτερσ θαμεινε κλεισμένος για πέντε χρόνια, ενώ έγω θα γύριζα έλεύθερος.

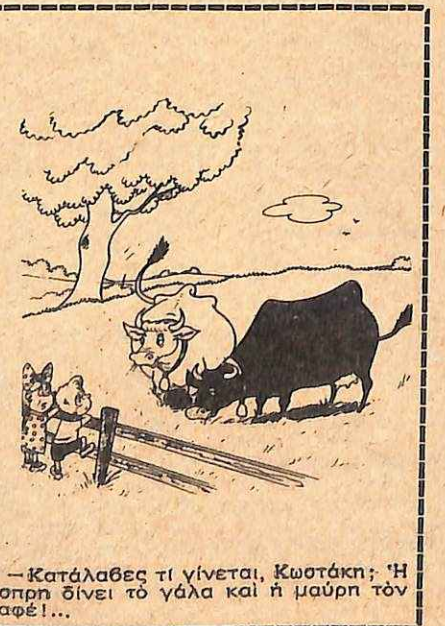
Τό πιο χρήσιμο πράγμα για μένα θα ήταν ένας χάρτης της Γαλλίας. Ήξερα πως τέτοιους πουλούσαν στις προκίμας του Σηκουάνα. Και ξεκίνησα για εκεί.

Καθώς περνούσα από την πλατεία Καρρουσέλ τα μάτια μου έπεσαν στο ρολόι του Κεραμεικού. Θέλησα να δω και το δικό μου ρολόι πως πηγαίνει. Τό δικό μου έλεγε δωδεκάμιση και τό Κεραμεικού μία. Ποιά από τα δυό πηγαίνει καλά; Ποιος μούλεγε πως τό δικό μου ρολόι είχε όσκι και πως δεν έτρωγε πλούρα το ρολόι του Κεραμεικού; Έτσι τό ζανάδαλα στην τσέπη μου. Για μένα, καλή ήταν ή ώρα που έβρινα!

Είδα κι' έπαθα να βρω ένα χάρτη, όπως τον ήθελα και που να στοιχίζει λιγώτερο από ένα φράγκο. Έπλ τέλους έβρηκα έναν παλιό και κτηρινισμένο. Ο παλαισιώλης μού τόν άφησε για έδωμ, για πέντε λεπτά.

Τώρα μπορούσα να βγω από το Παρίσι. Δυό δρόμους είχα να πάρο: Τού Φοντανεμπλά από την Πύλη της Ιταλίας και της Ορλεάνης από τό Μονρού. Κι' οι δυό μού ήταν άδιάφοροι. Η τύχη μ' έκανε να διαλέξω τό δρόμο του Φοντανεμπλά.

Καθώς περνούσα την όδο Μουφετάρ, ήρθαν στο νου μου τότες άνημύσεις! Ήμνηκα τον Γαροφόλη, τό Ματτία, τον Ρικάρντο, τον έντζερη με τό λουκέτο, τό βούρβουλα και τό Βιτάλη, που πέθανε για να μη μ' άφήση στον τάφο...

— Κατάλαβες τί γίνεται, Κωστάκη; Η άορη δίνει τό γάλα και ή μαύρη τόν καφέ!...

«παντρόνε» της όδο Μτελουραίν. Είδα εκεί κοντά στην έκκλησία του Αγίου Μενάρδου ένα παιδί, που έμοιαζε του Ματτία. Η ίδια κεφαλα, τα ίδια όγρ άμάτια, τό ίδιο ταπεινό και γλυκό ύφος, τό ίδιο κωμικό σουλούπι.

Πλησίισα, για να τόν κυτάξω καλύτερα. Ναι, αυτός ήταν! Με γνώρισε κι' έκεινος και με πλησίαζε.

Δεν είσαι έσύ, μού είπε, που ήρθες στο Γαροφόλη μ' έκενον τό άπορογένη γέρο, πριν πάω στο νοσοκομείο; Άχ, πως με πονούσε τό κεφάλι την ήμέρα εκείνη!

Κι' ο Γαροφόλης είναι άκόμη άφεντικός σου;

Κτύπαζε γύρω του φοβισμένος και με σιγανή φωνή μού άπάντησε:

Ο Γαροφόλης είναι στη φυλακή! Τόν έπιασαν έξ ατίας του Ορλάνδου, που πέθανε από τό πολύ ζύλο.

Εύχαριστήθηκα για πρώτη φορά, άκούγοντας πως ο άνθρωπος έκεινος βρισκόταν στη φυλακή.

— Και τα παιδιά; ρώτησε.

— Α, δεν ξέρω. Άμα βγήκα από τό νοσοκομείο, ο Γαροφόλης σκέφτηκε να με ξεφορτωθή. Και με νοίκιασε για δυό χρόνια, πληρωμένα μπροστά, στο Ιπποδρόμιο του Γκασσώ.

Τό έρεεις αυτό τό Ιπποδρόμιο; Δεν είναι μέγαλο. Χρειάζονταν όμως ένα παιδί κι' ο μπάρμπα Γκασσώ με πήρε. Έμεινα εκεί ως την περασμένη Δευτέρα, γιατί βρήκε άλλο παιδί, με μικρότερο κεφάλι από τό δικό μου.

Ήρθα τότε από τό Ζιζόρ, όπου είναι τό Ιπποδρόμιο, για να βρω τό Γαροφόλη. Μά δε βρήκα κανένα. Τό σπίτι ήταν κλειστό κι' ένας γείτονας μού είπε πως ο Γαροφόλης φυλακίστηκε. Έτσι γυρίζω εδώ κι' έκει και δεν ξέρω τί να κάνω και που να πάω.

— Γιατί δεν πές στο Ζιζόρ;

— Γιατί την ήμέρα που έφυγα από εκεί θάφευγε και τό Ιπποδρόμιο για τη Ρουέν. Και πώς να πάω εκεί που είναι μακριά και δεν έχω πενήντα; Δεν έφαγα από χτες τό μεσημέρι...

Πλούσιος δεν ήμουν. Μά δε μπορούσα ν' άφήσω τό δυστυχισμένο αυτό παιδί να πεθάνη από την πείνα.

— Στάσου μια στιγμή! τού είπα.

Έτρεξα ως τη γωνία, όπου βρισκόταν ένας φούρνος. Ξαναγύρισα με λίγο ψάμι, που τό τόδωσα. Τό πήρε και τό καταβρόχισε άμέσως.

— Και τώρα τί θα κάνης; τόν ρώτησα.

— Δεν ξέρω...

— Μά κατά πρέπει να κάνης!

— Ετοιμάζομουν να πουλήσω τό βιολι μου, τη στιγμή που με είδες... Και τό βιολι μου είναι ή χαρά μου, ή παρηγοριά μου. Όταν είμαι λυπημένος, πάω σ' ένα έρημικο μέρος και παίζω για τόν έαυτό μου.

— Γιατί λοιπόν δεν παίζεις βιολι στους δρόμους;

— Επαιζα. Κανένας όμως δεν μούδωσε πενήντα...

Ήξερα καλά τί είναι να παίζης, χωρίς να βάζη κανένας τό χέρι του στην τσέπη.

— Κι' έσύ; ρώτησε ο Ματτίας. Τί κάνεις τώρα;

Δεν ξέρω τί μ' έκανε να καυχώθω:

— Μά είμαι θιασώχης!...

— Ε, δεν ήταν και μεγάλο ψέμμα: Μήπως δεν είχα θιασό δικό μου, από μένα κι' από τον Κάπη;...

— Αν μούκανες μια χάρη... είπε ο Ματτίας.

— Τι;

— Μά με πάρης στο θιασό σου και μένα!

— Μά να όλος ο θιασός μου! είπα, δειχνοντας τον Κάπη.

Δεν πειράζει, γινώμαστε δυό! Σε παρακαλώ, μη μ' άφήσης. Τί θα γίνω; Θέλεις να πεθάνω της πείνας;

«Νά πεθάνω της πείνας!» Όλοι όσοι άκούγε αυτά τα λόγια δεν τα καταλάβαιναν με τό ίδιο τρόπο. Άλλ' έγω τα δέχτηκα ίσα στη καρδιά! Ήξερα καλά τί θα πη θάνατος από πείνα...

Μπορώ να δουλέψω, έξακολούθησε ο Ματτίας. Και πρώτα έρω να παίζω βιολι και να τραγουδώ. Επειτα εκεί στο Ιπποδρόμιο έμαθα να χορεύω στο σκονί, να περνά από στεφάνια. Θα κάνω ό,τι θέλεις! Θα είμαι υπηρέτης σου, θά σ' άκούω και δεν θα σου γυρεύω λεπτά. Τό φαί μου μόνο θέλω να έξασφαλίσω. Όταν δεν κάνω καλά, θά με δέρνης. Τό μόνο που θά σε παρακαλέσω είναι να μη με χτυπάς στο κεφάλι, γιατί δεν άντέχει πολύ τό κεφάλι μου, από τότε που μού τό χτυπούσε ο Γαροφόλης.

Όσο άκούγα το Ματτία να μιλάει έτσι, μούροχταν να κλάψω. Πώς να τού πω πως δε μπορούσα να τόν πάρω στο θιασό μου; Για να μην πεθάνη της πείνας! Μά μήπως μαζί μου κινδύνευε να τό πάθη αυτό λιγώτερο παρά μόνος μου;

Αυτό προσπάθησα να τού ξηγήσω, μά δεν άκούγε τίποτα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΠΟΥΛΙ

Μια φορά κι' είναι καιρό ζούσε στην Περσία ο βασιλιάς Ραζμίρ, ένας από τους πιο καλούς ανθρώπους, που ύπρχαν στον κόσμο.

Πλάι του ζούσε μια όρφνη άνηψία του, ή πριγκήπισσα Γκροσέ, που άστόσο δεν είχε πάρει τίς κακές συνήθειές του. Ήταν μια όμορφη κοπέλλα, γεμάτη καλωσύνη και τό χαρούμενο χαμόγελο της έλαμπε διαρκώς στα χείλη της.

Μια μέρα που βγήκε για περίπατο στο κοντινό πάρκο, ήρθε κι' έπεσε στα πόδια της βαρεία πληγωμένος από βέλος, ένας παπαγάλος. Η Γκροσέ, μόλις τόν είδε, τόν άρπαξε στα χέρια της και γρήγορα τόν έφερε στο παλάτι. Έκει περιποιήθηκε με στοργή την πληγή του, τόν κράτησε για λίγες μέρες κοντά της κι' όταν πιά έκεινος συνήρθε κι' ή πληγή του γιαιστρεύτηκε, θέλησε να τού ξαναδώσει ήν έλευσένια του. Η έπιθυμία της ήταν να κρατήσει κοντά της τό όραιο πράσινο πουλί, μά φρόδων τό βασιλιά, που όπως μούσε τους ανθρώπους, άλλο τόσο δεν χάνεσε τα ζώα και τα πουλιά.

Ήρθε όμως καιρός που ο βασιλιάς Ραζμίρ βρήκε εύκαιρα να παντρήη την άνηψία του. Είχε βάλε στο μάτι δυό πριγκήπες: τόν πριγκήπα Κικου, όμορφο και πλούσιο, μά κακό στην ψυχή, και τόν πριγκήπα Μοντόζι, άσχημο πλούσιο, μά όραιο στην ψυχή. Κι' έπειδή ο θεός προτιμούσε τόν Κικου, πήρε την άπόφασιν να τόν δώση στην άνηψία του.

Η πριγκήπισσα τρώαζε όταν έμαθε ότι ο θεός της δώ ή έδινε για άντρα της τόν κακό Κικου, μά τί μπορούσε να κάνει;

Μια φορά μόνο είχε δει τόν πριγκήπα Μοντόζι σε μια τελετή του παλατιού και τόν είχε συμπαθήσει.

Μά και σ' έκεινον άρεσε ή πριγκήπισσα Γκροσέ.

Στην αίθουσα του θρόνου, ο βασιλιάς Ραζμίρ, από την ήμέρα που έβωσε τό λόγο του στον Κικου, άφησε στο μεγάλο τραπέζι μια μικρή κασσετίνα από έβονο, που είχε έπάνω τό οικόσημό του στολισμένο με πολυτίμες πέτρες. Μέσα στην κασσετίνα ύπρχε ένα χρυσό δαχτυλίδι με άσπαίρο στο μέση. Αυτό έδειχνε τόν άρραβώνα της πριγκήπισσας Γκροσέ με τόν πριγκήπα Κικου. Τό δαχτυλίδι αυτό δεν έπρόκειτο να βγ ή από την κασσετίνα, παρά την παραμονή του γάμου, που θα τό έπαιρνε ο γαμπρός και τό προσφέρει στη νύφη.

Τέλος έφτασε και ή παραμονή του γάμου. Και τό πρωί, άνθρωποι τό Κικου ήρθαν στο παλάτι του Ραζμίρ και πήσαν την κασσετίνα με τό δαχτυλίδι για να την πάνε στον άρέντη τους.

Είμαι χαμένη! Φιθύρισε ή πριγκήπισσα. Πήσαν την κασσετίνα με τό δαχτυλίδι και δεν μένει παρα να ύποταχθώ στη θέληση του θείου μου...

Την ίδια όμως στιγμή άκούσε πάνω από τό κεφάλι της μια ψιλή και διαπεραστική φωνή να της λέη:

— Όχι! Δεν είσαι χαμένη, καλή μου πριγκήπισσα! Έγώ δεν έχω ή μεγάλη εύγνωμοσύνη που σου χρωστάω. Μείνε ήσυχη. Θα γίνω ο καλός σου προστάτης και δεν θα σ' άφήσω να χαθής!

Η πριγκήπισσα γύρσε τό κεφάλι της κι' αντίκρυσε τό πράσινο πουλί, που είχε ύώσει άλλοτε.

— Άλλοίμονο, καλέ μου παπαγάλε, τού είπα, σε ξαναέλεπα στις πιο άσχημες στιγμές της ζωής μου. Είμαι πολύ μικρομένη, γιατί πόδεκται να παντρευθώ τόν πιο κακό πριγκήπα που ύπάρχει στον κόσμο, ενώ έγω θέλω τόν καλό Μοντόζι. Άν είχα τούς γονείς μου, θα μπορούσα να πω τόν καθύ μου. Μά τώρα, αν άρνηθώ στο βασιλιά, με περιμένει ή έξορία ή ή φυλακή...

— Μά, καλή μου πριγκήπισσα, δεν ξέρεις ότι αν ο Κικου δεν έχη στα χέρια του τό δαχτυλίδι, δε μπορεί να γίνη ο γάμος; της άποκρίθηκε ο παπαγάλος. Θα τό δώσουμε στο Μοντόζι, που είναι καλός πριγκήπας!

Την ίδια στιγμή ο παπαγάλος χάθηκε από τα μάτια της.

Στό μεταξύ, οι άνθρωποι με την κασσετίνα, καβάλα στ' αλογά τους, έτρεχαν να προφτάσουν τόν πριγκήπα Κικου.

— Τι βλέπω! είπε ξαφνικά ο άρχηγός τους. Τι είναι εκείνο τό σύννεφο που φαίνεται εκεί κάτω;

— Πουλιά είναι, είπε ένας άλλος, κι' έρχονται προς τό μέρος μας!

Δεν πρόφτασε να τελείωση τα λόγια του κι' ένα κοπάδι από παπαγάλους περικύκλωσε τούς ανθρώπους τό Κικου. Κι' άμέσως χύμησαν πάνω τους τόν πριγκήπα Κικου.

— Πουλιά είναι, είπε ένας άλλος, κι' έρχονται προς τό μέρος μας!

Δεν πρόφτασε να τελείωση τα λόγια του κι' ένα κοπάδι από παπαγάλους περικύκλωσε τούς ανθρώπους τό Κικου. Κι' άμέσως χύμησαν πάνω τους τόν πριγκήπα Κικου.

— Πουλιά είναι, είπε ένας άλλος, κι' έρχονται προς τό μέρος μας!

Δεν πρόφτασε να τελείωση τα λόγια του κι' ένα κοπάδι από παπαγάλους περικύκλωσε τούς ανθρώπους τό Κικου. Κι' άμέσως χύμησαν πάνω τους τόν πριγκήπα Κικου.

— Πουλιά είναι, είπε ένας άλλος, κι' έρχονται προς τό μέρος μας!

Δεν πρόφτασε να τελείωση τα λόγια του κι' ένα κοπάδι από παπαγάλους περικύκλωσε τούς ανθρώπους τό Κικου. Κι' άμέσως χύμησαν πάνω τους τόν πριγκήπα Κικου.

— Πουλιά είναι, είπε ένας άλλος, κι' έρχονται προς τό μέρος μας!

Δεν πρόφτασε να τελείωση τα λόγια του κι' ένα κοπάδι από παπαγάλους περικύκλωσε τούς ανθρώπους τό Κικου. Κι' άμέσως χύμησαν πάνω τους τόν πριγκήπα Κικου.

— Πουλιά είναι, είπε ένας άλλος, κι' έρχονται προς τό μέρος μας!

Δεν πρόφτασε να τελείωση τα λόγια του κι' ένα κοπάδι από παπαγάλους περικύκλωσε τούς ανθρώπους τό Κικου. Κι' άμέσως χύμησαν πάνω τους τόν πριγκήπα Κικου.

— Πουλιά είναι, είπε ένας άλλος, κι' έρχονται προς τό μέρος μας!

Δεν πρόφτασε να τελείωση τα λόγια του κι' ένα κοπάδι από παπαγάλους περικύκλωσε τούς ανθρώπους τό Κικου. Κι' άμέσως χύμησαν πάνω τους τόν πριγκήπα Κικου.

— Πουλιά είναι, είπε ένας άλλος, κι' έρχονται προς τό μέρος μας!

Δεν πρόφτασε να τελείωση τα λόγια του κι' ένα κοπάδι από παπαγάλους περικύκλωσε τούς ανθρώπους τό Κικου. Κι' άμέσως χύμησαν πάνω τους τόν πριγκήπα Κικου.

— Πουλιά είναι, είπε ένας άλλος, κι' έρχονται προς τό μέρος μας!

Δεν πρόφτασε να τελείωση τα λόγια του κι' ένα κοπάδι από παπαγάλους περικύκλωσε τούς ανθρώπους τό Κικου. Κι' άμέσως χύμησαν πάνω τους τόν πριγκήπα Κικου.

— Πουλιά είναι, είπε ένας άλλος, κι' έρχονται προς τό μέρος μας!

Δεν πρόφτασε να τελείωση τα λόγια του κι' ένα κοπάδι από παπαγάλους περικύκλωσε τούς ανθρώπους τό Κικου. Κι' άμέσως χύμησαν πάνω τους τόν πριγκήπα Κικου.

— Πουλιά είναι, είπε ένας άλλος, κι' έρχονται προς τό μέρος μας!

Δεν πρόφτασε να τελείωση τα λόγια του κι' ένα κοπάδι από παπαγάλους περικύκλωσε τούς ανθρώπους τό Κικου. Κι' άμέσως χύμησαν πάνω τους τόν πριγκήπα Κικου.

— Πουλιά είναι, είπε ένας άλλος, κι' έρχονται προς τό μέρος μας!

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΚΥΚΝΟΣ

Μέσα στής λίμνης τα νερά τό γάργαρο και καθαρό ο κύκνος κολυμάνει με τα λευκά του τα φτερά λευκότερα από χιόνι.

Ατάραχα και αγαλά σαν βάρκα πλέει και κυλά στής λίμνης τη γαλήνη. Σπκώνει τό λαίμο ψηλά, τά μάτια μισοκλείνει!

Κι' άγανία-άγανία προχωρεί... Στή λίμνη τη γαλήνερη άκνη ή σκία του πέφτει και φαίνεται σαν να θωρή σε φτερό καθρέφτη...

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Το διπλό ψάρεμα της Ζωίτσας

Η βελίτς της γυναίκας

ΠΛΕΚΤΑ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ, στο χέρι ή στη μηχανή, θα γνωρίσουν έφετος το χειμώνα μεγάλες δόξες.

Όσο πιο χοντρή και πιο απλή είναι η πλέξι του υφάσματος, τόσο περισσότερο σύμφωνο με τη μόδα είναι το γυναικείο ντύσιμο.

Όλες οι γνωστές και παμπάλαιες βελονιές, όπως π. χ. το «πουαν-ντέ-ρί», το «καλή και ανάποδη», το «λάστιχο» ή ακόμη και το σκέτο «ζέρσευ» πλεγμένο με τον πόντο γυριστό, όπως συνηθίζεται τώρα, ξαναγύρισαν στη μόδα και χρησιμοποιούνται για όλα τα μοντέρνα πλεκτά υφάσματα.

Σ' όλες τις επιδείξεις μόδας, στο Παρίσι, εμφανίσθηκαν τα ωραιότερα πλεκτά μοντέλα, σε μεγάλη ποικιλία σχεδίων, χρωμάτων και συνδυασμών.

Φορέματα, ταγιέρ, «ντέ πιές», επανωφόρια και κομψά ανασάμπλ γίνονται, έφετος, εξ ολοκλήρου πλεκτά. Οι χρησιμοποιούμενες δε βελονιές, για τα πλεκτά υφάσματα, που γίνονται στη μηχανή είναι ακριβώς οι ίδιες, με τα πλεκτά του χεριού.

Καιμιά διαφορά δεν υπάρχει, από απόψεως έντυπώσεως, τουλάχιστον. Έχουν ακόμη το κοινό γνώρισμα, ότι και τα μόν και τα δέ, πλέκονται σε υφάσμα και ύστερα κόβονται και ράβονται, ακριβώς όπως όλα τα υφάσματα του πήχεως.

Υπάρχουν μόνον μερικές τεχνικές λεπτομέρειες, κατά την κατασκευή, που κάνουν τα πλεκτά υφάσματα να μην ξεχειλώνουν κατά τη χρήση.

Ποιά είναι τώρα τα μυστικά αυτά της ραπτικής; Τ' αποκαλύπτουν οι ίδιοι οι Παρισίνοί ράφτες, εξηγώντας πως «στέκουν» τόσο ωραία τα πλεκτά φορέματα:

«Το φοδράρισμα των πλεκτών υφασμάτων» θεωρείται απαραίτητο για την άσχημη εμφάνισή τους.

«Λέμε «υφασμάτων», γιατί σήμερα η φόδρα μπαίνει στο υφάσμα και όχι στο φόρεμα, όπως συνέβαινε άλλοτε.

«Σπράνεται δηλαδή υφάσμα και φόδρα μαζί, αφού τρυπωθούν προηγουμένως και κόβονται και ράβονται σαν ένα υφάσμα».

Με τί είναι προτιμώτερο να φοδράρουν τα πλεκτά υφάσματα; Με μεταξωτό και κατά προτίμηση ζωϊκό μετάξι, που δεν τσαλώνει. Υπάρχουν π.χ. λεπτά «κρέπ-ντέ-σίν», που ταιριάζουν περίφημα για τη δουλειά αυτή.

Παράλληλα με το νέο τύπο των πλεκτών υφασμάτων, θα φορεθούν πολύ και τα ζέρσευ, έφετος το χειμώνα. Ίδιαιτέρως για φορέματα με πολλά συγκρατημένα «ντραπέ», το ζέρσευ πρωταγωνιστεί με επιτυχία μεγάλη. Συνηθίζεται δε όχι μόνο το μάλλινο

ζέρσευ, αλλά και το μεταξωτό, για φορέματα «άμπιγιέ», γιατί προσδίδει ιδιαίτερη χάρι και κάνει ανάγλυφες, τις πλούσιες πτυχές των μοντέρνων φορεμάτων.

Εκτός, όμως, των πλεκτών υφασμάτων, που χρησιμοποιούνται τόσο για το απλό σπέρ ντύσιμο, όσο και για το επίσημο «άμπιγιέ», πολύ θα συνηθισθούν, τον χειμώνα του 1958 και τα δερματίνα υφάσματα. Πουλόβερ, βέστες και επανωφόρια, σε όλα τα μήκη, γίνονται από υφάσμα—δέρμα, πραγματικό ή ιμιτασιόν.

Τελευταία λανσάρεται μια καινούργια σύνθεσι υλικών που εξασφαλίζει στα δερματίνα υφάσματα όχι μόνο την τέλεια απομίμηση του δέρματος, αλλά και τη «σουπλές» του μάλλινου.

Τα υφάσματα αυτά έχουν και το μεγάλο πλεονέκτημα να πλέ-

Ζακέττα από δερματίνο υφάσμα, σε κλασικό τύπο, η οποία κουμπώνει με τρία ντυμένα καμπιά.

νουνται με νερό και σαπούνι, χωρίς να παθαίνουν τίποτα. Φυσικά, μια ζακέττα π.χ. από αληθινό δέρμα «γκλασέ» ή μάτ, είναι ωραιότερη, αλλά στοιχίζει πανάκριβα και προσρίζεται μόνο για τις γυναίκες, που διαθέτουν πολλά χρήματα για το ντύσιμο τους. Γι' αυτό τα συνθετικά δερματίνα υφάσματα, που δεν διαφέρουν σε τίποτα, σχεδόν, από το πραγματικό δερματίνο είδος, κάνουν αληθινά χρυσές δουλειές.

Τα πλεονεκτήματα που παρουσιάζουν, είναι επίσης σημαντικά, γιατί συνδυάζουν την πρακτικότητα με την οικονομία.

Τόσο τα πραγματικά, όσο και τα μιμασιόν δερματίνα υφάσματα, γίνονται σε όλους ανεξαίρετως τους χρωματισμούς, είναι δε ωραιότερα έπίσης σε μαύρο. Ο Ντιόρ και η Φάτ π. χ. παρουσίασαν κομψότατα φορέματα μαύρα και χρωματιστά, καμωμένα από δέρμα αντίλοπης.

Συνηθίζονται πολύ τα σκουφάκια άσορτί, σε στυλ «μπουν-ντέ-νουί» ή μπερέ, καλά χωμένου στο κεφάλι, από δερματίνο υφάσμα σε διαφορετικό χρωματισμό. Γενικά, η όμοιοχρωμία στο ντύσιμο καταργείται έφετος και η μόδα του 1958 επιβάλλει την καλαισθητά συνδυασμένη πολυχρωμία, που δίνει μια έντελως καινούργια και χαρούμενη νότα στο γυναικείο ντύσιμο.

Βέβαια, η μοντέρνα πολυχρωμία

Κομψοί τρόποι μετατροπής σε άμπιγιέ του ίδιου απλού φορέματος, που έχετε.

δεν συγχωρεί τους πολύ χτυπητούς συνδυασμούς. Γι' αυτό αν φορήτε π.χ. μια κόκκινη ζακέττα, σε απόχρωσι ντομάτας, θα την συνοδεύσετε με φούστα και παπούτσια μαύρα, καπελλάκι πράσινο σκούρο και πρασινόχρυση εσάρπα στο λαιμό. Έτσι, μόνο το κόκκινο της ζακέτας θα εμφανίζεται έντονα και όλα τα άλλα χρώματα θα το πλαισιώνουν, χωρίς να φαίνονται.

Αυτή η μοντέρνα πολυχρωμία στο ντύσιμο του 1958, είναι όμως δίκαιο μαχαίρι, για την γυναικεία κομψότητα. Μια άσημαντη άπροσεξία, στο ζήτημα της έκλογής των χρωματισμών, που θα φορέσετε, μπορεί να καταστρέψει το πάν.

Γι' αυτό, αν βλέπετε πως δεν τα καταφέρνετε να ντυθήτε πολυχρωμα και κομψά, τότε διαλέγετε ένα χτυπητό χρώμα και το πλαισιώνετε με μαύρο. Το μαύρο μόνο του ή συνδυασμένο με άλλα χρώματα μαζί, αποτελεί έγγυησι κομψότητας.

ΤΟ ΙΣΙΟ ΦΟΡΕΜΑ ΓΙΝΕΤΑΙ «ΑΜΠΙΓΙΕ»

Πολλές φορές συμβαίνει, σε μια γυναίκα, να θέλη να πάει σε ένα νικτερίνο κέντρο π.χ. και να μην έχη το κατάλληλο βραδυνό φόρεμα, για να εμφανισθή. Ο Ντιόρ και η Λανσέλ έλυσαν το δύσκολο αυτό πρόβλημα με το «μαγικό φουρώ».

Τί είναι το «μαγικό φουρώ»; Το απλό και στενό απογευματινό φορεματάκι, που ως δια μαγείας μεταμορφώνεται σε «άμπιγιέ» βραδυνό ντύσιμο.

Κάθε γυναίκα διαθέτει ένα ίσιο φόρεμα σε στυλ «φουρώ». Αν είναι παλιό ή καινούργιο δεν έχει καιμιά σημασία και ούτε πρέπει αυτό να σας κάνει διστακτική. Εύτυχώς, η μόδα, αναλαμβάνει να σας εμφανισθή κομψή και μοντέρνα. Άρκει ν' ακολουθήσετε τις συμβουλές που δίνουν, σχετικά, οι πρωτεργάτες της παρισινής κομψότητας.

Έχετε ανάγκη από ένα κοκκέτικο βραδυνό φόρεμα; Πάρτε το ίσιο έμπριμέ φουστανάκι σας και βάλτε του μια φαρδιά και μακρυά ζώνη, τριγύρω από την τάλια, σε χτυπητό χρωματισμό και σε ένα από τα αντίπροσωπευτικότερα χρώματα του έμπριμέ.

Για να κάνετε αυτή τη ζώνη θα χρειασθήτε περί τις 4½—5

πήχεις μουσελίνα, την οποία θα ντραπώσετε κατάλληλα, γύρω από τη μέση και θα αφήσετε ένα πελώριο πλούσιο δέσιμο, να πέση με χάρι άπάνω στη φούστα, οι άκρες του οποίου φτάνουν συχνά, ως το στρίψωμα.

Εκείνο που πρέπει να τονισθή είναι πως η μουσελίνα πρέπει να στερεωθή άπάνω σε μια ζώνη από καναβάσο ή κάμπωτ, φάρδους 8 πόντων περίπου, που να εφαρμόζη καλά στη μέση.

Άπάνω σ' αυτή τη σταθερή, πιά ζώνη, θα στερεωθούν τα πλούσια ντραπέ της μουσελινένας ζώνης, για να «στέκη» όμορφα.

Μια άλλη μοντέρνα μορφή του «μαγικού φουρώ» είναι η προσθήκη μιας φαρδιάς φούστας, άνοιχτης μπροστά, ώστε να φαίνη να φαίνεται από μέσα το έμπριμέ «φουρώ».

Η φούστα αυτή είναι μονόχρωμη, έπίσης, σ' έναν από τους έπικρατέστερους χρωματισμούς του έμπριμέ, έχει δε ζωνάκι από το ίδιο, γύρω από τη μέση και ένα φιόγκο έμπρός, που κρύβει το κούμπωμα της φούστας.

Όλες αυτές οι... «μαγικές» προσθήκες, αφαιρούνται άργότερα και το ίσιο, απλό φορεματάκι ξαναγίνεται το άπειριτο απογευματινό φουστάνι της χθές.

Μια και μιλάμε όμως για το «μαγικό φουρώ», πρέπει να πούμε και για τη λεπτομέρεια των παπουτσιών, που το συνοδεύουν.

Αν υπάρχει η δυνατότης, τα παπούτσια να είναι από υφάσμα και άσορτί με τη πρόσθετη φούστα ή με το χρώμα της μουσελινένας ζώνης, τότε συμπληρώνεται κομψότατα το «άμπιγιέ» ντύσιμο.

ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Το άσπρο κέντημα του πήχεως, άπάνω σε άλατζ ή σε άλλα φθινά βαμβακερά φορεματάκια, είναι μια εξαιρετικά κομψή πρωτοτυπία της μόδας του τέλους καλοκαιριού.

Αυτά τα τελευταία καλοκαιρινά μοντέλα, αμιλλώνται σε χάρι και κομψότητα και ένθουσιάζουν πραγματικά όλες τις γυναίκες.

Το άσπρο κέντημα, άπάνω σε φανταζι πολυχρωμα, βαμβακερά υφάσματα είναι μια έμπνευσι των δημιουργών της γυναικείας κομψότητας, που άρεσει υπερβολικά.

Ήδη κυκλοφορούν πλίστε φούστες από ριγανά ή «καντριγιέ» τοιτάκια ή άλλα φθινά βαμβακερά υφάσματα, οι οποίες είναι γαρνιρισμένες με πολλές φάσες από άσπρο κέντημα.

Το πλίσάρισμα δεν είναι βέβαια απαραίτητο. Πολλές από τις φούστες, των μοντέρνων αυτών φορεμάτων είναι σουρατές ή έχουν βαθιές πιέτιες τριγύρω.

Πολύ συχνά, το άσπρο κέντημα υπογραμμίζεται με μαύρο βελουδάκι, που προσθέτει άφάνταστη χάρι και νεανικότητα, στο γυναικείο ντύσιμο.

Εκτός από τα φανταζι βαμβακερά φορέματα, με άσπρο κέντημα, λανσάρονται με πολλή επιτυχία, τε-

Αριστερά: Μοντέλο δίχρωμο, σε στυλ ποδιάς, σύμφωνα με τη νέα μόδα. Δεξιά: Βαμβακερό «πτι-καρρώ», γαρνιρισμένο με άσπρο κέντημα του πήχεως.

Δίκτυ πλεκτό από χρυσή κλωστή, που είναι η μοντέρνα «κουά» του 1958.

λευταία και τα μοντέρνα δίχρωμα βαμβακερά φορέματα.

Τοίτι, αλατίζας, ποτλίνα κλπ. με ρίγες ή με μικρά ή μεγάλα καρά, συνδυάζονται με σκέτο βαμβακερό ύφασμα και είναι πολύ χαριτωμένα και πρακτικά. Εύκολα δε μπορούν να γίνουν με δυο φουστάνια, που έχουν παλιώσει ή που έχετε βαρεθεί πια να τα φοράτε. Φθάνει να συνδυάζονται αρμονικά οι χρωματισμοί τους, ώστε ν' αποτελούν ένα κομψό σύνολο.

Στα μοντέρνα δίχρωμα φορέματα επικρατεί το «στυλ» ποδιάς, που παρουσιάζει ένα έντελως νέο τρόπο χρησιμοποίησης και συνδυασμού του φανταζι και του μονόχρωμου ύφασματος.

Μεγάλη επιτυχία έχει το άσπροφορο καντριγιέ, με το μαύρο μονόχρωμο ύφασμα, όπως βλέπετε στο φιγουρίνι που σας δίνουμε. Τα φορεματάκια αυτά είναι απλά, εξυπηρετικά και πολύ οικονομικά, αφού μπορούν να χρησιμοποιηθούν, τόσο δύο παλιά φορέματα, όσο και δυο μικρά ρετάρια, ανεπαρκή για κάθε άλλη χρήση.

Τα ύφασματα με ρίγες γίνονται σε στυλ «σεμιζιέ» με τις ρίγες όλες καθέτως και σε ίσια γραμμή, ή οι ρίγες παίζουν, τρελλό χορό, απάνω στο ίδιο φόρεμα και άλλες τοποθετούνται οριζοντίως, άλλες καθέτως και άλλες, μπαίνουν λοξά δίνοντας μια πολύ διασκεδαστική έντυπωσι.

ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Πολλά ποικίλα και ενδιαφέροντα είναι, την εποχή αυτή, τα αξεσουάρ της μόδας.

* Στην πρώτη σειρά έρχονται τα παπούτσια από ύφασμα, στον χρωματισμό των υπολοίπων αξεσουάρ ή συνδυασμένα με τη γαρνιτούρα του φορέματος. Οι μοντέρνες φόρμες των παπουτσιών είναι μυτερές και τα περισσότερα σχέδια είναι ξέχωστα και έχουν μπαρέττα.

* Επαναστάσεις έχει σημειωθεί, επίσης, στις τσάντες, κυρίως από απόψεως σχεδίων και φόρμας. Για τις πρωινές ώρες κρατούνται μεγάλες και βαθείες τσάντες, κομμένες από καλάμι και δέρμα μαζί, κατά τρόπο πρωτότυπο και πολύ χαριτωμένο. Οι «καμπιγιέ» τσάντες, όμως, είναι μικρές, πλακέ και σε σχήμα φακέλλου οι περισσότερες.

Ακόμη και οι πλεκτές, μεταλλινές τσάντες, οι άσημνες των γιογιόδων, ξαναγαυρίζουν στη μόδα και φαίνεται πως το χειμώνα θ' αποτελέσουν τη μεγάλη «νουβωτέ» του 1958.

* Μια κοκκική λύσις, για τις πρώτες δροσερές φθινοπωρινές ημέρες και νύχτες, είναι τα πλεκτά σάλια, από λεπτότατο μαλλί, με γονδρό πλέξιμο, ώστε να σχηματίζουν δαντέλλα.

Οι μοντέρνες αυτές εσάρπες είναι ζεστές κι' ελαφρές μπορούν δε να γίνουν εύκολα από κάθε γυναίκα που έχει γούστο και που έστω και λιγάκι επιβιβείται στο πλέξιμο.

* Οι «παρυσ» ζώνη και παπούτσι, από «πουαντιγιέ» ή ριγώτο ύφασμα έχει κατακτήσει τις κομψές Παριζιάνες και συνδυάζεται θαυμάσια με το μονόχρωμο σκούρο φόρεμα της πρώτης φθινοπωρινής εποχής.

* Το πλεκτό δίκτυ από άσημνες ή χρυσή κλωστή, είναι η μεγάλη «νουβωτέ» για το βράδυ. Για το απόγευμα, το μοντέρνο αυτό δίκτυ, γίνεται από σελοφάν και στερεώνεται πάνω σε μια κορδέλλα ή βελουδάκι, που έχει εμπρός ένα φίδγκο.

Το δίκτυ αυτό, που πλέκεται με βελονάκι, γίνεται πολύ εύκολα. Έτσι κάθε γυναίκα μπορεί να έχει 2 και 3 τέτοια «ρεζίλ», όπως λέγονται και να τα φορή ανάλογα με το ντύσιμό της.

Με τον τρόπο αυτό εμφανίζεται κομψή η γυναίκα, ακόμη και

όταν είναι άπτενιστη, γιατί τα μαλλιά περιορίζονται καλά μέσα στην φιλεδένια σκούφια και το κεφάλι γαρνίρεται όμορφα.
* Οι μεγάλες κουκούλες, από λεπτό μεταξωτό ζέρσευ τυλίγουν εφέτος το κεφάλι και το λαιμό σε τύπο κουκούλας—εσάρπας και είναι εξαιρετικά εξυπηρετικές για εκδρομές με αυτοκίνητο κλπ.

ΣΠΟΡΤΙΦ ΠΑΙΔΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΛΙΛΙΑΝ

Η σπορτίφ εμφάνισι είναι πάντα ή πιο ταιριαστή για τα παιδιά.
* Άλλως τε, μ' ένα σπορτίφ κοστούμακι είναι πάντα ντυμένο το παιδί και για το σχολείο του και για τον περίπατό του και για τις εκδρομές του.

Τα φανταζι ύφασματα: ριγέ, καντριγιέ, διαγκονάλ, σκωτσέζικα, είναι αυτά που προτιμούνται.

* Ας εξετάσουμε διάφορα σχέδια για να σας βοηθήσουμε στις ετοιμασίες σας για το φθινόπωρο.

Πρώτα, ένα φορεματάκι από καντριγιέ ύφασμα μπλέ και άσπρο ή άσπρο και κόκκινο. Έχει ένα μπουστάκι με τετράγωνο ναμπίτ καμωμένο με το καντριγιέ τοποθετημένο διαγώνια. Συνεχίζεται ο μπουστός με ευθύγραμμη τοποθέτησι του καντριγιέ και με μάκρος, που ξεπερνά λίγο τους γοφούς.

Στο σημείο αυτό ενώνεται η φουστίτσα, που αποτελείται όλο από κουφατές πιέττες με εδαζέ γραμμή που χαρακτηρίζει τα παιδικά φορέματα.

Το μπουστάκι κουμπώνει από τη ρίζα του λαιμού ως κάτω από τη μέση με μια σειρά κουμπιά σε ζωηρό χρώμα. Το ίδιο χρώμα έχει η ζώνη.

* Ένα ακόμη σκέτσο χαρακτηρίζει αυτό το φορεματάκι: Η φάσα, που στολίζει τον κάθε ώμο, αρχίζοντας από τη ραφή του ώμου προς τα εμπρός, καταλήγει σε μύτη και περνιέται σε μια άγκράφα στο χρώμα της ζώνης και των κουμπιών.

Τα μανικακια έχουν μάκρος τρουά κάρ και ρεβεράκι γυριστό προς τα πάνω.

ΕΝΑΣ ΤΥΠΟΣ ΠΟΔΙΑΣ

* Άλλο φορεματάκι ακολουθεί τον τύπο της ποδιάς και γίνεται από σκατσέζικο λαινάξ.

1) Σκωτσέζικο φόρεμα-ποδιά, που φοριέται με πουλόβερ ή μπλουζα. 2) Φορεματάκι από μονόχρωμη ριγέ φανέλλα μ' ένα είδος ποδιάς μπροστά. 3) Φόρεμα από ριγώτη δίχρωμη φανέλλα με διάφορες τοποθετήσεις των ραβδώσεων. 4) Φορεματάκι-ποδιά από λαινάξ μπλέ με άσπρες βούλες για κοριτσάκι 4 χρόνων. 5) Μονόχρωμο φορεματάκι με λευκά παρμάν και χρωματιστή γραβάτα και ζώνη.

Ζακετούλα πλεκτή με κιμονό μανικάκι και κλειστή στο λαιμό.

Το μπουστάκι σχηματίζει μια οριζόντια γραμμή αρκετά χαμηλότερη από τον λαιμό και η πλάτη, που έχει τετράγωνο ανοίγμα, συνεχίζει μπροστά δυο φαρδιές μπρετέλλες, που καταλήγουν σε κουμπώμα στο κορσάκι.

Μια ζωνίτσα από το ίδιο ύφασμα συγκεντρώνει τις σουριότες του κορσάκι και της φουστίτσας, που στολίζεται με δυο μεγάλες τσέπες.

Η μικρούλα φορεί μέσα από το φόρεμα—ποδιά ένα πουλοδράκι ή μια φανελλένια μπλουζίτσα.

Χαριτωμένο είναι, εξ' άλλου, ένα φορεματάκι από ριγώτη μονόχρωμη φανέλλα.

Το μπουστάκι παρουσιάζει ένα ναμπίτ στην πλάτη, που συνεχίζεται λιγάκι και μπροστά και χάνεται μέσα στις δυο κουφατές πιέττες που έχει το μπουστάκι στα πλάγια. Το μπροστινό του κορσάκι και της φουστίτσας έχει τις ραβδώσεις οριζοντίως. Η φούστα φαρδύνει προς τα κάτω. Στη μέση της πλάτης έχουμε μια κουφατή πιέττα, που συνεχίζεται και στη φούστα.

Από ριγώτη φανέλλα έχουμε πάλι ένα άλλο φορεματάκι με κορσάκι σε κουπ ραγιόλιν και τις ραβδώσεις στα μανικάκια κάθεται σε μάκρος τρουά κάρ: Το κορσάκι έχει τις ραβδώσεις διαγώνιες, όπως και η φούστα σε τρόπο που να σχηματίζουν γωνίες.

Το γιακάδακι και οι τσέπες έχουν τις ραβδώσεις αντίθετες. Όλα αυτά κόβουν την μοντονία του ομοιόμορφου ριγέ. Μια χρωματιστή γραβάτα του δίνει ακόμη πιο σπορτίβ εμφάνισι.

Η Αλληλογραφία μου

Μόνα Βάνα, Κέρκυρα: Το ελαφρό κολλάρισμα με βραστή κόλλα είναι απαραίτητο για να στέκν η φούστα.

Λίλη Καλ., Φιλοθέη: Δεν υπάρχει τέτοιο προληπτικό. Προσπαθήστε να τονώσετε τις ρίζες των μαλλιών με λίγο Πετρόλ Κανά.

Γραμματική Σκολορ, Κω: Το καλύτερο για το σπάσιμο των νυχιών είναι το τρίψιμο με ελαϊόλαδο βράδυ και πρωί.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

* Άσπρο μπολερό-ζακετούλα σε πλέξιμο «πουάν-ντε-ρί».

Μηνιά μιντινά

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΩΝΗ ΣΑΣ

Για να νάναι όμορφη μια γυναίκα, πρέπει κυρίως νάναι άπλοτα καθαρή. Κι' όμως πολλές γυναίκες φορτώνονται με καλλυντικά, ξεχνώντας τελείως την υγιεινή και την καθαριότητα. Ίδιως όταν βιάζονται, πλένουν γρήγορα-γρήγορα το πρόσωπό τους, για να τους μείνη περισσότερη ώρα για το μακιγιάζ. Παραλείπουν το μάνιο και το ντύς, δεν ξεχνάνε όμως ν' αρωματιστούν. Αναβάλλουν το λούσιμό τους, χάνουν όμως ένα τέταρτο της ώρας για τη μίανηπλι τους...

Κι' ύστερα απ' αυτά, δε μπορούν να καταλάβουν για ποιο λόγο χάνουν τη φρεσκάδα τους και παύουν πια ν' αρέσουν...

Το σπουδαιότερο καλλυντικό είναι... το νερό! Μια γυναίκα ολοκαθαρή, που δεν παραλείπει ευκαιρία να βουτήξν στο νερό, αποκτάει φρεσκάδα κι' όμορφιά που δε θα μπορούσαν να της τη δώσουν τα θαυμαστότερα καλλυντικά.

Κάνετε λοιπόν κάθε πρωί ένα ντύς. Αν δεν διαθέτετε ειδική εγκατάστασι, χρησιμοποιήστε ένα κοινό ποτιστήρι.

Καλό είναι νάναι δροσερό αυτό το ντύς. Στην αρχή, το σώμα σας δε θ' ανέχεται το κρύο νερό. Αρχίζετε λοιπόν με ζεστό κι' ελαφρώς ελαττώνοντας κάθε μέρα από λίγο τη θερμοκρασία του νερού.

Υστερα θα γεμίσετε μια λεκάνη με νερό και θα βουτήξετε μέσα το πρόσωπό σας, τριβοντάς το απαλά με τα χέρια σας. Τέλος, κάθε πρωί, αφού πλυθήτε, πίνετε ένα ποτήρι νερό. γουλιά-γουλιά. Και το μεσημέρι, όταν αρχίσετε να τρώτε, πρην βάλτε κρασί στο στόμα σας, πιήτε ένα ποτήρι καθαρό νερό. Ξεπλένει εσωτερικά τον οργανισμό σας.

Μερικές όμορφες γυναίκες έχουν ένα «ντεκολτέ» που τις άσχημιζει. Οι ώμοι τους πέφτουν προς τα κάτω κι' είναι κοκκαλιάρικοι και μαρμαρινοί, όπως και τα μπράτσα τους. Αυτό οφείλεται σε αδυναμία των μυών, που θέλουν τόνωσι, με μια κατάλληλη γυμναστική.

Εκτελέτε την παρακάτω άσκησι δυο φορές την ημέρα, κι' επί 5 λεπτά το λιγώτερο κάθε φορά. Θα την κάνετε σ' ένα έντελως ανοιχτό χώρο, ή τουλάχιστον στο δωμάτιό σας αλλά αφού ανοίξετε όλα τα παράθυρα. Ο καθαρός αέρας δίνει δύναμι.

Οι κινήσεις θα γίνονται άργα και ρυθμικά. Κάθεστε χάρω, με τα πόδια ενωμένα και τα χέρια απ' τα πόδια, ώστε να σχηματίζουν όρθη γωνία με το σώμα σας. Τα χέρια σας θα κρέμονται ελεύθερα απ' τους ώμους.

Δίχως να κουνήσετε τώρα τις γάμπες, ούτε τη λεκάνη σας, λυγίζετε το σώμα πίσω. Συγχρόνως φέρνετε προς τα πίσω τα χέρια σας, όσο περισσότερο μπορείτε. Τα χέρια σας θάναν τεντωμένα, ίσια, και θ' ακουμπάτε το βέλος σας στις παλάμες τους. Το κεφάλι σας θα βρίσκεται στην προέκτασι του κορμού σας.

Ακουμπώντας ύστερα στις ενωμένες φτέρνες σας, ανασηκάνετε το σώμα σας, κρατώντας το τεντωμένο. Έτσι, όλο το βάρος σας θα πέση κυρίως πάνω στα χέρια.

Τεντωμένα μπράτσα σας. Κρατάτε ίσιο το κεφάλι. Εκτός απ' τη γυμναστική αυτή, αποφεύγετε τις επιδρώσεις που αδυνατίζουν, κι' αφιγείτε όσο μπορείτε πιο γυμνούς τους ώμους και τα μπράτσα σας. Αυτό είναι άλλωστε πολύ εύκολο, τώρα το καλοκαίρι.

ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Ο άνθρωπος που έχουν κακή ανατροφή—έστω κι' αν φαίνεται «κύριο» — πετάνε χάρω, είτε στο δρόμο είτε σ' ένα σαλόνι, δε θέλουν να ξεφορτωθούν, αποσιγάρα, καμένα σπέρτα, παλιόχαρτα, φλούδες...

Τι να πη δε κανείς και για το αξιοσημείωτο θέαμα που παρουσιάζουν οι έξοχοι κι' οι ακρογιαλιές, που έπειτα απ' τις Κυριακές και τις γιορτές...

Αντίθετα, εκείνος που έχει καλή ανατροφή, θα πετάξν το χαρτί τσιγαρό του ή το άχρηστο χαρτί μέσα στο τσάκι ή σ' ένα καλάθι που αποδεικνύει πως σέβεται τους άλλους ανθρώπους. Αν έχη πάλι αειοβηνητο θέαμα που παρουσιάζουν οι έξοχοι κι' οι ακρογιαλιές, θα συγκεντρώση έπειτα όλα τα περιττά χαρτιά και τα απορρίμματα μέσα σε μια εφημερίδα και θα τα κρύψν σε μια γωνιά, αφιγώντας καθαρό το μέρος όπου πέρασε την ημέρα του.

Οι καλοί τρόποι κι' η ευγένεια είναι ακόμα πιο απαραίτητα, όταν οδηγηθνείς αυτοκίνητο. Αν λοιπόν ένας άλλος σωφρ σας διευκολύνει με οποιοδήποτε τρόπο, π.χ. αν σας παραχωρήση τη θέση του για να περάσετε πρώτος, ή αν κάνει μια μικρή στροφή για να σας διευκολύνει, οφείλετε να 'τον ευχαριστήσετε μ' ένα χαμόγελο ή με μια κίνησι του χεριού.

ἀπ' τὸ μέτωπό του.

Ὁ Μοράβα κούνησε ἓνα ἐκομμάτι στη σκακιέρα του. Ὁ ἄλλος ἐβγαλε μὴ φωνὴ ἀπογοητεύσεως, ἀκούμπησε τὸ πηγούνι του στὴ φοῦχτα του καὶ μελέτησε τὴν κατάστασι.

Ἀρχισα νὰ σερῶμαι χάμω. Ἐνας πόνος δυνατός ἀπλώθηκε ἀπ' τὰ γόνατά μου σ' ὁλόκληρα τὰ πόδια μου. Ὁ ἑλκυστικὸς θόρυβος ποὺ κάνανε. τὰ ρούχα μου, μοὺ φαινότανε πὼς ἀντήχουσε δυνατὰ μέσα στὴ σιωπῇ.

Προχώρησα ἐπὶ καμμιὰ εἰκοσαρία πόντους. Σταμάτησα ὕστερα, περιμένοντας πὼς θὰ μ' ἀντιλαμβάνονταν οἱ δύο ἄντρες καὶ θὰ περνοῦσαν ἀπάνω μου. Μὰ ἐκεῖνοι συνέχισαν τὸ παιχνίδι τους. Ὁ Ζάντραν χαμογέλασε μ' ἱκανοποίηση καὶ κούνησε ἓνα ἐπιόντιον. —Ε, καὶ τί κέρδισες μ' αὐτό; μοιρμήρισε εἰρωνικά ὁ ἄλλος.

Ἀκουσα πίσω μου ἓνα ἐλαφρὸ τρίξιμο: Ὁ ἀστυφύλακας μὲ πλησίαζε κ' αὐτός. Ἀρχισα πάλι νὰ σερῶμαι πρὸς τὸ μέρος του.

Ποτέ δὲ θὰ πίστευα πὼς θὰ χρειάζονταν τόση ὥρα γιὰ μὴ ἀποστῇ μερικὸν μέτρον... Ἡ νευρική ὑπερέντασι μοὺ ἐσοφίγγε τὰ μελίσγισα. Ἦμουν μουσκεμένος στὸν δρόμο.

Μοὺ ἤρθε ἀφαιρικά ἡ τρελλὴ ἰδέα πὼς ὁ ἀστυφύλακας ἔκανε ἴσως λάθος στὴ διέλευσιν κ' ἀπομακρυνόταν ἀπὸ μένα, ἀντὶ νὰ μὲ πλησιάσῃ... Μὰ δὲν ἔδρανα νὰ νοιώσω τὸ ἐλαφρὸ ἀγγιγμά του πίσω μου. Ἦμιασε τώρα ἐπαλμωμένον πλάτη μὲ πλάτη.

Ψαχουλέψα γιὰ νὰ βρῶ τὰ χέρια του, νὰ τὰ λύσω. Φαίνεται ὅμως πὼς μοὺ εἶχε ἐμπιστοσύνη, γιὰτὶ σταμάτησε αὐτὴν τὴν κίνησίν μου κ' ἄρχισε τὶς προσπάθειες γιὰ νὰ λύσῃ ἐκεῖνος ἐμένα.

Βρήκε τὸν κόμπο τοῦ σκοινιοῦ καὶ βόλθηκε νὰ τὸν ἐσοφίξῃ. Ἐγὼ κρατοῦσα τὰ χέρια μου τεντωμένα, γιὰ νὰ μὴν τρέμουνε.

—Τί λές, σταματᾷς; φώναξε ξαφνικά ὁ Ζάντραν.

Μὰ δὲν τελείωσα τὴν παρτίδα! διαμαρτυρήθηκε ὁ Μοράβα.

—Ὁχι, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ δύο καταφέρανε νὰ πᾶνε ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλο.

Κι' ὁ Ζάντραν ἔσκασε στὰ γέλια καὶ σηκώθηκε. Ὁ σύντροφός του τὸν μιμήθηκε. Ἐῖχαν κ' οἱ δύο διαθέσι γι' ἀστεία. Ἡ χαρὰ τοὺς ἔκανε καλόκεφους.

Τὰ δάχτυλα τοῦ ἀστυφύλακα πᾶσαν ἐπὶ νευρικά τὸ σκοινί. Μὰ δὲν ὑπῆρχε πιά ἐλπίδα! Ὁ Μοράβα μᾶς πλησίασε, δίχως νὰ βιάζεται, μὲ τὰ χέρια του στὴ μέση. Κύλησε χάμω κ' ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸν ἀστυνομικό.

Ὁ Μοράβα κατάφερε μὴ δυνατὴ κλωτσιὰ στὴ ράχη τοῦ ἀστυφύλακα. Κι' ὕστερα κ' ἄλλες, πολλές. Σὲ κάθε χτύπημα, ἐκεῖνος βογγοῦσε πνιγμένα. Ὁ Ζάντραν κύταζε ἄλλοῦ.

Ἀκούμπησα στὴ ράχη μου, συμμαζεύτικα κ' ὕστερα τεντώθηκα μὲ ὀρμή. Εἶχα ὑπολογίσει τὴν κίνησίν μου, ἐπὶ ὥστε τὰ τακούνια τὸν παπουτσιῶν μου νὰ βροῦνε τὸ Μοράβα πίσω ἀπ' τὰ γόνατα.

Τὰ πόδια του λυγίσανε καὶ κόπησε χάμω βαρεῖα. Ὁ Ζάντραν στράφηκε κ' ἔβαλε τὰ γέλια μὲ τὸ πάθημα τοῦ συντρόφου του.

Ὁ ἀστυνομικὸς σύρθηκε ὅσο μακρύτερα μποροῦσε. Ὁ Μοράβα ξανασηκώθηκε, ξεσκόνισε προσεκτικὰ τὸ πίσω μέρος τοῦ παντελονιοῦ του καὶ μοὺ εἶπε:

—Ἡ σειρά σου τώρα. Νόξες.

ρες πὼς περίμενα αὐτὴ τὴν ἐκαίριά!...

Ὁ Ζάντραν σταμάτησε νὰ γελᾷ καὶ τοῦ σήπτησε:

—Μὴ τὸν σημαδέψῃς!

—Μπᾶ, μερικὲς μαυρίλες δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξουν τὴν κατάστασιν... Ἔτσι κ' ἔτσι θά ναι ἀγνώριστος, ὅταν τελειώσῃ τὸ ταξίδι του!

—Ἀφίσε τὸν ἥσυχο.

—Ἐσὺ νὰ κωτῖς τὴ δουλειά σου.

—Μὰ ἀκριβῶς αὐτὸ κάνω... Δὲν πρέπει νάχη σημάδια ἀπὸ κλωτσιές στὸ κορμί του, ἂν θέλουμε νὰ φανῇ πὼς ἦταν θύμα αὐτοκινήτου δυστυχήματος.

Ὁ Μοράβα δὲν τοῦ ἔδωσε σημασία. Πῆρε φῶρα καὶ μὲ κλωτσησε μ' ὅλην τὴν δύναμιν στὸ στομάχι. Βόγγηξε ἀπ' τὸν πόνο...

Ὁ ἄλλος ὤρμησε καὶ τράβηξε ἀπ' τὸ μπράτσο τὸ σύντροφό του.

—Φτάνει πιά! Θὰ σ' ἀναφέρω! τὸν φοβέρισε.

Κυττάχτηκαν οἱ δύο τους, πρόσωπο μὲ πρόσωπο. Ἐλπισα γιὰ μὴ στιγμὴ πὼς θὰ πιάνονταν στὰ χέρια...

—Πρέπει νὰ ὑπακούουμε στὶς διαταγὰς ποὺ μᾶς δίνουνε, Μοράβα, εἶπε ζωηρὰ ὁ Ζάντραν. Προπάντων ἀπόψε δὲν πρέπει νάχουμε τίποτα μπλεξίματα... Ἄν ὁ Ἀμερικανὸς ἐπρόκειτο νὰ ξαναπεράσῃ σὲ ὀρισμένη ὥρα τὰ σύνορα, θὰ τὸν ἀναζητήσῃ ἴσως ὁ ἀστυνομία... Δὲν πρέπει νὰ μᾶς μωρυστοῦνε, πρὶν κάνουμε τὴν ἀρχή! Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ τὸν βροῦνε ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἀποφασίσουμε. Κυττάχτηκαν γιὰ ἓνα λεπτὸ ἀ-

κόμα. Ὑστερα ὁ Μοράβα στράφηκε σὲ μένα.

—Ξέρεις τί σὲ περιμένει, βρωμαμερικάνε, μοὺ φώναξε. Θὰ σὲ πετάξουμε σ' ἓνα γκρεμὸ, ἐσένα καὶ τ' αὐτοκίνητό σου... Θὰ πάρῃ φωτιά ἡ μηχανή καὶ θὰ ψηθῇς ζωντανός!

Γύρισε ἔπειτα στὸ σύντροφο του καὶ πρόσθεσε:

—Τί λές, δὲν ἀποτελείνουμε τὴν παρτίδα μας;

Ὁ Ζάντραν κύταζε τὸ ρολοῖ του.

—Εἶναι καιρὸς νὰ ξεκινήσουμε, ἀπάντησε. Ὁ ἀρχηγὸς εἶπε νὰ περιμένουμε μισὴ ὥρα μόνο... Ὁ ἀναλάβης ἐσὺ τὸ Νόβακ, ἡ προτιμὰς νὰ τὸν κουβαλήσῃ ἐγώ;

—Πάρτων ἐσὺ. Ὅταν γυρίσης, θὰ πάρῃς καὶ τὸν ἀστυφύλακα... Στὸ μεταξύ, θέλω νὰ τοῦ πληρώσω ὅσα μοὺ κάνανε οἱ συναδέλφοί του! Εὐτυχῶς, αὐτὸν δὲν ἔχει σημασία ἂν τὸν βροῦνε σημαδεμένο...

Ὁ Ζάντραν χλώμιασε. Ὁ Μοράβα γύρισε πρὸς τὸν ἀστυνομικὸ καὶ συζητοῦσε:

—Φαντάσου πὼς μὲ βάλανε οἱ φίλοι σου στὸ τέλος νὰ φωνάξω: «Ζήτω ὁ Τίτο!». Τὸ φώναζε τρεῖς ἡμέρες συνεχῶς... Δὲ μ' ἔρεσε κάθολου, μὰ τὴν πίστι μου. Μὰ οὐτε κ' ἐσένα θὰ σ' ἀρέσῃ αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ σοὺ κάνω τώρα!

Ἐβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα μαχαίρι. Ὁ Ζάντραν ἐσοφίξε τὰ χεῖλιά του. Ὁ ἀστυφύλακας σάλεψε, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ. Ἦθελε ὅμως μονάχα ν' ἀνασηκωθῇ. Κατάφερε νὰ βρεθῇ καθιστός, μὲ τὴν πλάτη ἀκουμπι-

σμένη στὸν τοῖχο, κ' εἶπε ἡσυχᾶ:

—Εἴσατε ἡλίθιοι κ' οἱ δύο σας. Ἐχεῖ ἤδη περάσει ἡ ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνω τὴν ἀναφορά μου. Ὅταν δὲ μὲ δοῦνε, θὰ καταλάβουνε πὼς κατὶ μοὺ συνέβη καὶ θὰ ξεσηκωθῶ γιὰ νὰ μὲ βροῦνε...

Μὴ δυνατὴ κλωτσιὰ τοῦ Μοράβα τὸν πέταξε πάλι χάμω.

—Μὴ μὰς σερίβρης τέτοια παραμύθια, τοῦ σύστησε ὁ Ζάντραν μὲ βραχνή φωνή. Ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, παρακολουθοῦσαμε ὅλες τὶς κινήσεις τῶν ἀστυνομικῶν τῆς γειτονίας. Ξέρουμε τὶς συνηθειές τους καὶ τοὺς κανονισμούς... Δὲ σὲ περιμένει κανεὶς, πρὶν περάσουν τὸ λιγώτερο πέντε ὥρες ἀπὸ τώρα.

Ὁ ἀστυφύλακας κατάλαβε πὼς δὲν εἶχε πιάσει τὸ κῶλο του καὶ κύταζε ἄλλοῦ μ' ἀπογοήτευσιν. Ὁ Μοράβα στράφηκε πάλι σὲ μένα.

—Τέτοιες χοντρές ψευτιές μᾶς φουρνίκανε διαρκῶς οἱ ἄνθρωποι τοῦ Τίτο! μοὺ εἶπε. Μὰ τώρα τελείωσε πιά. Σὲ μερικὲς ὥρες, ἡ Γιουγκοσλαβία θὰ βρῇ τὸ δρόμο τῆς ἀνεμορφώσεως καὶ τοῦ μεγαλείου της.

Μὰ δὲν ἔδινε καμμιὰ προσοχὴ στὰ λόγια του. Τίποτα δὲ μ' ἐνοιαῖζε πιά. Σκεπτόμουνα μονάχα πὼς δὲ θὰ μπορούσα νὰ πᾶω νὰ βρῶ τὸν ἀδελφὸ τῆς Ἄνας... καὶ πὼς δὲ θὰ ξενοδύλεπα ποτὲ τὴν ἀγαπημένη μου. Κι' ὑπόφερα γιὰτὶ δὲν εἶχα μπόρεσι νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν τελευταία τῆς ἐπιθυμία.

Ὑστερα ἀδιαφόρησα γιὰ ὅλα... Κυττάξα πάλι τὸν ἀστυφύλακα. Ἦταν κ' αὐτὸς ἀπαθής. Μόνο τὰ μάτια του παίζανε, παρακολουθώντας τὶς κινήσεις τῶν δύο ἀνθρώπων ποὺ προχωροῦσαν πρὸς τὸν ἄμωφο ἐκείνον σωρὸ, τὸ πώμα τοῦ Νόβακ.

Πιστεύω πὼς ὁ Ζάντραν θέλησε νὰ βεβαιωθῇ μὲ τὰ μάτια του. Παραμέρισε λοιπὸν τὸ Μοράβα, σήκωσε τὸν πεθαμένο καὶ τὸν ἔριξε, μὲ μὴ κίνησιν μονάχα, πᾶνω στοὺς ἄμους του. Καθὼς κρέμονταν τὰ χέρια τοῦ Νόβακ, γυάλιζαν κάτω ἀπ' τὰ νύχια του οἱ ἄκρες ἀπὸ τὶς βελόνες. Ἦταν ἓνα θέαμα φριχτό...

Ὁ Ζάντραν ἀπομακρύνθηκε σιγα-σιγά, κρατώντας σὲ ἰσορροπία τὸ φορτίο του μὲ τὸνα χέρι, μὲ μὴ προσποιητὴ ἀδιαφορία. Χάθηκε σ' ἓνα σκοτεινὸ διάδρομο, ἀνάμεσα στὶς σειρὲς ἀπὸ τὶς μποτίλιες. Τὰ βήματά του ἀπομακρύνθηκαν.

Ὁ Μοράβα ἔσκασε στὰ γέλια, μέσα στὴ σιωπῇ. Ἡ μύτη του ἦταν πρησμένη, τεράστια. Τὸ μαχαίρι γυάλιζε στὸ χέρι του.

—Θὰ τὸν ἀκολουθήσῃς καὶ σὺ σὲ λίγο, εἶπε στὸν ἀστυφύλακα. Θὰ πέσης ἀπὸ πάνω του, στὸ ἴδιο πηγάδι. Ὑπάρχει θέσι. Εἶναι βαθύ... Δὲ θὰ σὲ βροῦνε, παρὰ μόνο ὅταν θ' ἄρχισης νὰ βρωμάς!

Ὁ ἀστυνομικὸς τὸν κύταξε, μ' ἓνα πρόσωπο ἀνεκφράστο. Ἦταν θαρραλέος.

Γύρισε ἄλλοῦ τὸ πρόσωπό του κ' εἶπε μὲ κουρασμένο τόνο:

—Φύγετε! Σᾶς συγκαίνομαι!

Ὁ Μοράβα κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ὁχι, ἐγὼ σᾶς συχάθηκα, μ' αὐτὰ ποὺ τράβηξε ἀπὸ σας, ὅταν ἦμουν στὰ χέρια σας! Θες ν' πάρῃς μὴ ἰδέα, παλῆσοκυλο, τώρα θὰ δῃς...

Πῆδρε πᾶνω του καὶ τὸν κράτησε κολλημένο στὸ ἔδαφος, ἀκίνητο. Ἐκεῖνος ἔκανε μὴ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ. Εἶχαν φουσκῇ οἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ του...

Τὸ μαχαίρι τοῦ Μοράβα ὑψώθηκε. Ἡ μύτη του τρύπησε τὸ

μάγουλο τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ἐνα ρυαὶ ἀπὸ αἷμα κύλησε ὡς τὸ περιλαίμιό τῆς μπλὲ στολής του.

—Καταλαβαίνεις τί θὰ γίνῃ τώρα, ἔ; πρόσθεσε σαρκαστικὰ ὁ δῆμιός του. Ἄν ἀνοίξῃς τὸ στόμα γιὰ νὰ φωνάξῃς, θὰ σοὺ κόψω τὴ γλῶσσα. Ἄν παλέψῃς γιὰ νὰ ξεφύγῃς, θὰ σοὺ κομματιάσω τὰ μάγουλα... Πὼς σοὺ φαίνεται; Ἄς κάνουμε ἀρχὴ ἀπ' τοὺς φρονιμίτες.

Ἐχώσε βαθύτερα τὸ μαχαίρι, ἀνάμεσα στὰ δόντια τοῦ ἀστυφύλακα, ποὺ βόγγησε ἀπ' τὸν πόνο...

Δὲν εἶχα τίποτα νὰ χάσω, ἔτσι κ' ἐστὶ! Ἄνασκηκώθηκα λοιπὸν γονατιστός. Ὁ Μοράβα μὲ εἶδε, ἄφισε νὰ πᾶσὶ τὸ μαχαίρι του καὶ μοὺ κατάφερε μὴ γροθιά στὸ μέτωπο. Ἐπέσα δίπλα, κ' ἄρχισε τότε νὰ μοὺ δίνει κλωτσιές, σὰν τρελλός.

Ὅλα μοὺ φαινόταν πὼς γύριζαν... Ὑστερα κάποιος φώναξε κατὶ τι, μακριά.

Ἐμεινα ἀκίνητος, ἀκούγοντας βήματα ποὺ πηγαινοέρχονταν...

Τὰ ἀπαθὴ μάτια τοῦ ἀστυφύλακα ἦταν καρφωμένα πᾶνω μου. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπ' τὴν πληγὴν του... Ἀκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Ζάντραν, ποῦλεγε, λαχανιασμένος, στὸ σύντροφό του:

—Ἡλίθιε! Μπορεῖς νὰ βροῦμε τὸ μπτελά μας κ' οἱ δύο!

Σήκωσα τὰ μάτια μου καὶ τοὺς εἶδα νὰ παλεύουνε. Ὁ Μοράβα ἔκανε σὰν τρελλός.

—Θὰ τὸν ξεκάνω, σοὺ λέω! οὐρλιάσε. Αὐτὸς μοῦσπαζε τὴ μύτη!... Θὰ τοὺς συγυρίσω καὶ τοὺς δύο!...

—Ὁ ἀκολουθήσῃς τὶς διαταγές ποὺ μᾶς δώσανε, τὸν ἔκοψε ὁ ἄλλος.

Ὁ Μοράβα τὸν ἔσπρωξε μ' ὅλην τὴν δύναμιν καὶ τὸν πέταξε πρὸς τὰ ἴσα, πᾶνω στὸ τραπέζι. Τὰ «κομμάτια» τῆς σκακιέρας σκορπίστηκαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Καθὼς ὁ Ζάντραν τέντωνε τὰ χέρια του γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὴν ἰσορροπία του, τὰ δάχτυλά του συνάντησαν τὸ μικρὸ γυαλιστερό πιστόλι. Τ' ἄρπαξε καὶ φώναξε ἀπειλητικὰ:

—Μοράβα! Ὁ ἄλλος ἔσκυβε πάλι πᾶνω ἀπ' τὸν ἀστυφύλακα. Ἀκούγοντας τὴ φωνὴν τοῦ Ζάντραν, γύρισε ἀπτόμα κ' ἔμεινε ἀκίνητος, σὰν ἀπολιθωμένος.

Μὴ σιωπὴ βαρεῖα ἀπλώθηκε στὸ ὑπόγειο. Πρόσεξα πὼς τὰ μαλλιά καὶ τὰ ρούχα τοῦ Ζάντραν ἦταν μουσκεμένα...

Ὁ Μοράβα ἀνασηκώθηκε σιγά—σιγά καὶ μοιρμήρισε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ἄμους του:

—Καλὰ, καλὰ, τελείωσε πιά! Εἶχα θυμώσει καὶ δὲν ἤξερα τί ἔκανα... Τί θὰ γίνῃ τώρα;

Ὁ Ζάντραν ἔκρυψε στὴν τσέπη του τὸ ὄπλο κ' ἀπάντησε:

—Τὸν ἀστυφύλακα πρῶτα... Δὲ μᾶς μένει πολλὴ ὥρα. Πρέπει νὰ φύγουμε κ' ἐμεῖς. Ἐννοῶ νὰ βρισκομαί στὸ βουλεβάρδ τοῦ Ζάντραν, ὅταν θ' ἀρχίσῃ τὸ πανηγύρι.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ὁ Μοράβα ξανασκύψε, γιὰ νὰ σηκώσῃ τὸ δεμένο ἀστυφύλακα.

Τὴ στιγμὴν ἐκείνη, πρόβαλε ἀπ' τὸ σκοτεινὸ διάδρομο μὴ ἄλλη σιλουέτα. Ὁ Ζάντραν ἔχωσε ἄμεσως τὸ χέρι του στὴν τσέπη του γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ρεβόλβερ του. Συγχρόνως ἔκανε μισὴ στρόφον. Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε νὰ μεταχει-

Ἦταν ἀστυφύλακας κ' ἐγὼ προσπαθήσαμε νὰ τὸν κλωτσησοῦμε. Μὰ πρόλαβε νὰ βγάλῃ τὸ ρεβόλβερ του.

Ἀλλὰ, πρὶν πῆσῃ τὴ σκανδάλη, τὸν πυροδότησε ὁ ἄλλος, ὁ νεοφερμένος. Ἡ σφαῖρα τὸν βρήκε στὴ μέση τοῦ μετώπου. Τινάχτηκε μιά-δύο φορές κ' ἔμεινε ἀκίνητος.

Ὁ νεοφερμένος μοὺ χαμογέλασε. Τότε μονάχα συνήλθα καὶ μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω τὴ φυσιογνωμία του: Ἦταν ὁ Μπρούνο! Ποτέ δὲ μοὺ εἶχε φανῇ τόσο ἀσχημὸς, καὶ τόσο ὥραϊος συγχρόνως!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Τὸ ἀδιάδροχό του ἦταν μούσκεμα. Ἦταν ὑπολῆπτος. Ἐσκυψε πᾶνω μου καὶ μοὺ εἶπε:

—Πὼς τὰ πᾶς, μικρέ;

—Μία χαρά! ἀπάντησα. Λύσε με γρήγορα.

—Ἀμέσως.

Μὲ γύρισε μπρούμπα κ' ἄρχισε νὰ ξεσφίγγῃ τοὺς κόμπους ποὺ μοὺ δένανε τὰ χέρια. Συγχρόνως μούλεγε:

—Βρέχει ἔξω μὲ τὸ τουλούμι... Ἐκλεψα ἓνα ποδήλατο ἀπὸ τὸ ἐπόμενο χωριὸ κ' ἤρθε ὡς ἐδῶ. Μὰ μοὺ βγήκε ἡ πίστι ὥσπου νὰ φτάσω. Νὰ πάρῃ ὀργή! Ναυτικός ἦταν ἐκεῖνος ποῦδισε αὐτοὺς τοὺς καταραμένους κόμπους;

—Κόψε τους. Ὅχνη πᾶνω του μαχαίρι κάποιος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δύο.

—Καλὰ, Γκρεγκορίνο. Περίμενα, μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένο στὸ ὑγρὸ δάπεδο καὶ μὲ τὰ μάτια κλειστά. Σκεπτόμουν πόσο ὥραία θάτανε ἂν μπορούσα νὰ κοιμηθῶ ἔτσι ὅπως βρισκομουν...

Ὁ Μπρούνο ξαναγύρισε, μὲ τὸ

μαχαίρι, κ' ἄρχισε νὰ κόβῃ τὰ σκοινιά.

Ἀναρωτήθηκα ἂν εἶχε προσέξει πὼς φοροῦσα πάντα τὰ ἴδια παπούτσια. Ἐκεῖνος ἐξακολούθησε νὰ μοὺ ἐξηγῇ:

—Πῆγα ἐκεῖ ποὺ ἄφιναν συνήθως τ' αὐτοκίνητο, ἀλλὰ δὲν τὸ βρήκα. Ἦρθε τότε ἐδῶ, στὸ σπιτί... Ἦξερες πὼς εἶχε βάλει κάποιος τ' αὐτοκίνητο στὴν ἄλεια, κάτω ἀπ' τὰ δέντρα;

—Ὁχι.

—Ἐκεῖ τὸ βρήκα... Ὁ θῆλας νὰ μὴ μᾶς καὶ νὰ σὲ περιμένω, ὅταν εἶδα ξαφνικά νὰ βγαίνουν ἓνα σωρὸ ἄνθρωποι ἀπ' τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἄνεδρασε σ' ἄλλα, δικά τους αὐτοκίνητα καὶ φύγανε.

Ἀὐτὸ μοὺ φάνηκε παράξενο. Εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς θάκανα καλὰ νὰ ψάξω νὰ σὲ βρῶ. Δοκίμασα ὅλες τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα. Τὰ βρήκα κλειστά. Περίμενα ὡς ἔκοισι λεπτὰ... Ὑστερα βγήκε πάλι κάποιος. Ξέρεις τί ἔκανε;

—Ναί.

Εἶχα λύσει καὶ τὰ πόδια μου καὶ τὰ τέντανα γιὰ νὰ ξεμουδιάσουνε.

Πῆγαινε νὰ ξεφορτωθῇ ἓνα πεθαμένο. Τὸν πέταξε σὲ μὴ τρύπα, σὰν πηγάδι... Ὅταν ξαναμπήκε στὸ σπιτί, τὸν παρακολούθησα κρυφά. Κατέβηκα ἐδῶ, στὸ ὑπόγειο. Σᾶς εἶδα χάμω καὶ τοὺς δύο... Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρεις.

Τὰ χέρια μου εἶχαν πιά ἐλευθερωθῇ.

—Ἐφτασες πᾶνω στὴν ὥρα! εἶπα στὸ Μπρούνο. Στοιχηματίζω πὼς ὁ ἀστυφύλακας θὰ εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ σὲ εἶδε... Τὸν ἔλυσες, αὐτόν;

—Ναί, τοῦκοψα τὰ σκοινιά μὲ τὸ μαχαίρι.

Στράφηκα... κ' εἶδα τὸν ἀστυνομικὸ νὰ μᾶς σημαδεύῃ μὲ τὸ πιστόλι τοῦ Μοράβα.

—Πετάχτε τὸ ὄπλο σας! διόταξε ἐκεῖνος τὸ Μπρούνο. Σᾶς συλλαμβάνω καὶ τοὺς δύο. Ψηλά τὰ χέρια! Σηκωθῇτε.

Ὁ Μπρούνο δίστασε μὴ στιγμὴ. Ὑστερα ἄφισε χάμω τὸ ρεβόλβερ του κ' εἶπε, σασιτισμένος:

—Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν λύσω. Μὰ νόμιζα πὼς ἦταν μὲ τὸ μέρος μας...

Σηκώθηκε ὀρθιος μὲ κόπο. Ὁ ἀστυφύλακας ἔκανε τρία μικρὰ βήματα πίσω, πάντα μὲ τὸ πιστόλι γυρισμένο καταπάνω μας. Χαμογέλασε ψυχρά. Τὸ πηλωμένο πρόσωπό του φαινότανε σὰν φριχτὴ μάσκα. Τὰ μάτια του μένανε ἀνεκφράστα.

Ἐγυνεψε μὲ τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε ἱταλικά:

—Πάρτε σκοινιά καὶ δέστετε αὐτὸν ποὺ ἔχει λιποθυμήσει.

—Μὴν κουνήθῃς, Μπρούνο, δίστασε.

Γύρισα στὸν ἀστυφύλακα καὶ τὸν μάλωσα:

—Ἔτσι μᾶς πληρώνετε λοιπὸν γιὰτὶ σᾶς σώσαμε τὴ ζωή... Ἀφίστε μας νὰ φύγουμε.

—Τὸ σκοινί, ξαναῖτε ἐκεῖνος ψυχρά.

—Πάρ' το μονάχος σου, παληοτόμο! ξέσπασε ὁ Μπρούνο. Κανεὶς δὲν κουνήθηκε. Χαμηλώσα τὰ μάτια μου. Τ' ἄλλο ρεβόλβερ βρισκόταν χάμω, λίγο δεξιά ἀπ' τὸ πόδι μου. Θὰ πέθαινα πρὶν προλάβω νὰ τὸ πάρω...

ΠΟΥΔΡΑ-ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ

Έκλειψε το ίχνος του χρόνου και δίνει ένα δραστήριο και νεανικό δέρμα. Έκτός των άλλων σταθερών χαρακτηριστικών που την κάνουν το πιο αξιόλογο χρωματισμό για τις ελληνίδες: ΡΕΣΕΝ - ΜΑΤ GIAN.

Είναι ειδικά συνδυασμένο ανάλογο με τις κληρονομικές συνθήκες και τον ηλικιακό φωτισμό της Έλλάδος.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Δίνει μια φυσική στυλιζμένη, στα μαλλιά και το δέρμα, πάντα καλοχτενισμένα.

ΠΟΥΔΡΑ-ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Καλλυντικά της με γάλακτος άρωματοποίησης RIVER - PARIS

Ζητήστε επίμονα το κουτί από γράφοι της λέξης **NEON**

ΟΤΑΝ ΜΕΙΝΕΤΕ ΧΩΡΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Η κ. Ντόρα Χ., νέα νοικοκυρά, βρήκε ξαφνικά χωρίς υπηρεσία, όπως συμβαίνει στις ημέρες μας στις πιο πολλές νοικοκυρές. Όχι και τόσο συνηθισμένη στις δουλειές του σπιτιού η κ. Ντόρα Χ. δοκίμασε ένα είδος πανικού τις πρώτες ώρες. Τα πιάτα και τα λοιπά σκεύη της κουζίνας είναι... ζ,τι κι αν πητέ... ένας υπελάς. Το ίδιο και τα απαραίτητα εσώρουχα και οι πρόχειροι σχηματισμοί, όταν έχω ξαναβρεθεί το σχετικό απόθεμα. Η νεαρά κ. Ντόρα Χ. τά βρήκε λίγο σκούρα. Ευτυχώς όμως, υπήρχε η εμπειρία φίλη της κ. Μίκα Σ., που με τις καλές συμβουλές της, την έβγαλε από το αδιέξοδο. Και η πιο καλή συμβουλή που της έδωσε ήταν να χρησιμοποιήσει DAL. Γιατί με το DAL όλα πλένονται και λαμπρύνονται γρήγορα, εύκολα, άμεσα, και η έλλειψή της υπηρεσίας δεν είναι και πολύ αισθητή. Ακόμη το OAL έχει το προσόν να μη βλάπτει τα χέρια. Η περίπτωση της κ. Ντόρας Χ. είναι κάτι που μπορεί να τύχει σε κάθε νέα νοικοκυρά.

«Ρεσολντώρα»

GAZZONI - BOLOGNA (Ιταλία)

Για τον λαϊκό για την φωνή Έξασφινίζου την δυσοσμία του στόματος Αρωματίζουν την αναπνοή

«Ρεσολντώρα»: Στην Ιταλία και σε όλο τον κόσμο Φαρμακεία και Περίπτερα 409, 4

Αντιπύρρο, τηλ. 72.201

ΡΟΥΣΑ

ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 5-7 ώς και επί συνελεύσεως. Χ. Τρικοπούλη, 113. Τηλ. 613-610

με το μπράτσο του. Το χέρι του που κρατούσε το ρεβόλβερ, ήταν σφηνωμένο κάτω απ' το πηγούνι του.

Πυροδολούσε ακόμα, σπάζοντας τις μποτιλίες με το κρασί... όπου τελειώσανε οι σφαίρες του. Τότε ο Μπρούνο έλαξε θέσι και, με μία τρομερή γροθιά, τον ξάπλωσε χάμω ανάστροφο.

Έσκυψε γρήγορα και πήρα το ρεβόλβερ του Μπρούνο. Εκείνος έσκυβε πάνω απ' τον αστυφύλακα, άγριεμένος.

—Θα τον σκοτώσω τώρα! μούγκρισε.

—Όχι. Πρέπει να φύγουμε. Μπορεί ν' άκουσε κάποιος τις πιστολιές!

—Μά, αν τον άφισουμε ζωντανό, θα στείλη τους άλλους, να μας κυνηγήσουν.

—Νταν πολύ πιθανό, αυτό. Βρισκόμαστε μακριά απ' τα σύνορα. Θα μας ξαναπιάνανε... Κι ύστερα, έπρεπε να φροντίσω για τον αδελφό της Άννας!

—Να τον δέσουμε τα χέρια και να τον πάρουμε μαζί μας, πρότεινε.

—Όχι, θα τον σκοτώσω, έπείμεινε ο Μπρούνο. Είπ' ένας συχαμένος Γιουγκοσλάβος.

Ο Ζάντραν έπλεε στο αίμα του, κάτω απ' τα ράφια. Γύρω του γυαλιζαν τα σπασμένα γυαλιά. Οι μυρωδιές του κρασιού και του αίματος αποτελούσαν ένα άηδιστικό σύνολο.

Πέρα από χάμω ένα σκονί, έδεσε τα χέρια του αστυφύλακα πίσω απ' την πλάτη του και τον έστησε όρθιο.

Ο Μπρούνο χάθηκε στο σκοτεινό διάδρομο. Νόμισα πως έφυγε. Μά ξαναγύρισε σε λίγο, φορώντας τα μουσκεμένα παπούτσια του, που τάχε βγάλει για να μην κάνει θόρυβο. Κι είπ' με φωνή που άνηχεσε δυνατά κάτω απ' το θόλο του υπογείου:

—Δεν υπάρχει κανείς στο σπίτι... Αυτό το υπόγειο έχει χοντρούς τοίχους, με ήχητική απομόνωση... Άς τον άρριμωσω έδω μέσα. Μονάχα να τον κρεμάσουμε κάπου, απ' τη μέση, για να τον δη ξαφνικά όποιος μπή, και να κοπή η χολή του!

Βλέποντάς με να σηκώνω από χάμω τον αστυνομικό, για να τον φορτωθώ στον ώμο μου, με ρώτησε μ' άπορία:

—Μά τί, δε σ' άρέσει η προτασί μου;

—Καθόλου! Άν έρθη κανείς απ' τη συμμορία, θα του κόψη τς λαρυγγί.

—Ε, και τί σε νοιάζει;

—Τόν λυπάμαι... Θα τον παρουμε μαζί μας και θα τον παρατήσουμε στο βουνό, στην έρημια.

—Τρελλάθηκες, μου φαίνεται!

—Έμπρός, πάμε, Μπρούνο. Δίστασε μία στιγμή. Ύστερα ήρθε γρήγορα κοντά μου, πήρε απ' τους ώμους μου τον φορτωμένο αστυφύλακα και τον φορτώθηκε αυτός, χωρίς την παραμικρή προσπάθεια. Χαμογελούσε παράξενα, καθώς προχωρούσε προς το σκοτεινό διάδρομο, δρασκελίζοντας το πτώμα του Ζάντραν.

Τόν άκολουθήσα. Τα σπασμένα γυαλιά τρίζανε κάτω απ' τα πόδια μου. Πονούσα σε κάθε βήμα, απ' τα πετραδάκια, που είχαν χωθή στα πόδια μου.

Αφού έρριξα μία τελευταία ματιά στο υπόγειο, έκλεισα πίσω μου την πόρτα κι ανέβηκα στο ισόγειο, πίσω απ' το Μπρούνο.

Όλα ήταν κατασκότεινα. Μά θάλεγε κανείς πως ο Μπρούνο έδλεπε μέσα στο σκοτάδι, σαν τη γάτα... Έγώ τόν άκολουθούσα ά-

πλάς, άδηγούμενος απ' τόν ήχο τών βημάτων του.

Διέσχισε άδίστακτα το χώλλ κι άκολουθήσε ένα διάδρομο, που μάς έβγαλε στην πίσω πόρτα του σπιτιού. Την άνοιξε άπότομα, βγήκε έξω κι άρχισε να τρέχει.

Η βροχή μάς τύλιξε, σαν μία στερεή μάζα.

Ο Μπρούνο κουβαλούσε το φορτίο του με τη μεγαλύτερη εύκολία, σαν νάταν ένα μαρό παιδί. Σε λίγο, τα δέντρα μάς προφυλάξανε απ' τη ραγδαία βροχή.

Φτάσαμε στ' αυτοκίνητο. Ψαχούλεψα, βρήκα το πόμολο της πόρτας και την άνοιξα. Ο Μπρούνο πάτησε τη μίζα. Ξεκίνησαμε.

Άκολουθήσαμε άργα την αλέα. Όταν βγήκαμε στο δημόσιο δρόμο, ο Μπρούνο άναψε τούς προβολείς. Πήρε την πρώτη στροφή, πάτησε ύστερα γκάζί, άναστέναξε μ' άνακούφιση και με ρώτησε, με παράξενη φωνή:

—Έχεις τσιγάρα;

—Ναί, στη θέση για τα γάντια, άπάντησα.

Έψαξε να τα βρή. Έπειτα μουρούρισε:

—Βλέπεις πως ξαναήρθα, Γκεγκυρίνο.

—Αυτό μ' εύχαριστεί πολύ, πιστεύω με. Σάπα όμως τώρα!

—Μά πρέπει να σου μιλήσω! έπείμεινε, γυρίζοντας λίγο προς το μέρος μου. Ξέρεις γιατί τόκα-να έκείνο, έκεί πάνω στο βουνό;

—Πιστεύω πως ξέρω...

—Δε πυροβόλησα άληθινά άπάνω σου. Με πιστεύεις;

—Ασφαλώς. Ξέρω πως είσαι φίλος μου... Άσε όμως τώρα τις κουβέντες και πρόσεχε το δρόμο! Θα τσακιστούμε...

Η βροχή σάρωνε το παρ-μπρίζ του αυτοκινήτου.

Τα φώτα του δρόμου ρίχνανε το χλωμή τους άναούγεια στους ώμους του Μπρούνο. Δεν είχε άνάψει ακόμα το τσιγάρο που μου ζήτησε.

—Άκουσε, φίλε! του είπα. Φοράω πάντα τα ίδια παπούτσια. Θα σου κάνω μία πρόταση,

Έστο κι' αν είναι αντίθετη προς τις άρχές μου: Να πάρουμε από ένα παπούτσι καθένας μας, και να τελειώσουμε αυτή η ιστορία.

—Όχι, άπάντησε, όχι τώρα πιά! Δε θέλω...

—Εύχαριστώ. Κάτι άλλο τώρα: Άν καταφέρω να γυρίσω στη Βενετία, θα πάρω 10 χιλιάδες δολάρια. Τα μισά απ' αυτά θάναν δικά σου.

Άπλώθηκε σιωπή για μερικά λεπτά. Κύτταζε τούς έρημους δρόμους που περνούσαμε, και τούς ώμους του Μπρούνο που σκυδε πρὸς το βολάν.

—Θα το κάνης, αυτό, για μένα; μουρούρισε επιτέλους. Μά είσαι ο καλύτερος φίλος που μπορεί να γίνω!

—Έκλαιγε άπό συγκίνηση. Είχε ξαναγίνει ο αισθηματικός τύπος που ήξερα πάντα, τρυφερός με τις γυναίκες, τα παιδιά και τούς φίλους.

—Ε, τί σ' έπιασε; τόν μάλασα, χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο. Πάτα γκάζί λοιπόν! Πρέπει να πάμε να πάρουμε απ' τη Γκράζνα έκείνο το μικρό, τόν 'ταλό.

—Ναί, βέβαια, άπάντησε με φωνή πνιγμένη.

—Άν έξακολούης να είσαι σύμφωνος.

—Μά φυσικά.

—Κουνήσου λοιπόν, άγόρι μου! Άργήσαμε. Και θα μάς φάη λίγο ώρα κι' αυτός ο αστυφύλακας, ώσπου να τόν ξεφορτωθούμε...

Ο Μπρούνο ύπάκουσε. Τ' αυτοκίνητο έτρεχε πάλι γρήγορα. Τα φώτα της Λιουμπλιάνα χάθηκαν πίσω μας. Μάς κατέπτε η βροχή και το σκοτάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Είχα καθίσει τώρα δίπλα στο Μπρούνο. Βρισκόμουν σε μία ά νυκτοφορη νευρική υπέρταση.

Ο Μπρούνο έκοψε ταχύτητα, για να πάρη μία άπότομη στροφή. Ύστερα πάτησε γκάζί και πάλι. Τα πετραδάκια χτυπούσαν το σασί, σαν νάπαζε τύμπανο. Η βροχή έπεφτε πάντα ραγδαία. Η δραστικότη ήταν σχεδόν μηδέν. Άναψα ένα τσιγάρο. Ο Μπρού-

νο παρατήρησε νευρικά: —Ήσωνα τρελλός που παράτησε έκεί πέρα τόν αστυφύλακα. Γιατί δε μ' άφισες να τελειώνω μαζί του; Θα τόν πετούσα σε κανένα γκρεμό και θα ξεμπερδούσαμε... Τί σ' ένοιξες, στο κάτω-κάτω; Δε θάσουν έσύ υπεύθυνος...

—Άν τόν βρή τώρα κανείς;

—Έννοια σου, δεν πρόκειται να τόν βρή κανείς. Δεν έχει κυκλοφορία αυτός ο δρόμος... Όπου κι' αν τραβήξω με τα πόδια, θα χρειαστή να περπατήσω δυό ώρες το λιγώτερο, ώσπου να βρή κανένα χωριό... Μην ξεχνάς έξ άλλου πως ήταν άναίσθητος άκόμα.

—Μπορεί να τόκανε στα ψέματά... Τί λές; Δε γυρίζουμε πίσω, για να ησυχάσουμε απ' αυτόν; Είναι καιρός ακόμα.

—Όχι.

Τ' αυτοκίνητο χοροπηδούσε στον άνώμαλο δρόμο. Άκουγα να πέφτ' η βροχή σαν καταρράχτης. Το κεφάλι μου πονούσε ολοκληρω.

—Ένοιωθα δυνατές σουβλιές στα δάχτυλά μου. Καί φοβόμουν, γιατί δεν είχαμε βγή άκόμα απ' τη Γιουγκοσλαβία...

Κύτταζε το ρολόι μου. Ήταν τρισημίση περασμένες.

—Ήμουν βέβαιος πως δε θα βρίσκαμε πιά το Μάριο στο μέρος που ραντεβού, τόσο που είχαμε άργήσει. Όλα μου φαίνονταν πια περιττά...

—Ήθελα να φλυαρήσω με το Μπρούνο για ό,τιδήποτε άλλο, και δεν εύρισκα τί να πώ...

—Ένα μοναχικό σπίτι φάνηκε, στ' άριστερα του δρόμου. Ύστερα οι προβολείς μας φωτίσαν για μία στιγμή ένα μουσκεμένο άλογο.

Ο Μπρούνο έσφιγγε τα δόντια του. Έλάττωσε κάπως την ταχύτητα.

—Φτάνουμε στη Γκράζνα, του είπα. Όταν φτάσης στο μνημείο τών παρτιζάνων, να πηγαίνης πολύ σιγά...

—Άπεχουμε ακόμα πολύ απ' τα σύνορα... Μπορεί ν' άνακαλύψανε πια τόν αστυφύλακα! Σκεψου πως πρόκειται για τη ζωή μου όπως και για τη δική σου...

—Έχεις όρεξη να σε χώσουνε στη φυλακή και να σε σκοτώσουνε από τοί οι βρωμο-Γιουγκοσλάβοι;

—Ώστοσο έκοψε ταχύτητα ακόμα περισσότερο. Είδαμε τρεις βρεγμένες καταίκες, που πήδησαν απ' το δρόμο πάνω σ' ένα βράχο.

—Κοντεύουμε να φτάσουμε στο μνημείο, είπα.

—Κι' αν δεν είν' έκεί ο άνθρωπός μας;

—Θα τόν περιμένουμε. Ο Μπρούνο άναστήναξε.

—Σβύσε τα φώτα, του σύστησα.

Κατέβασα το κρύσταλλο απ' το μέρος μου κι' έβγαλα έξω το κεφάλι μου. Η βροχή μ' έδειρε στο πρόσωπο.

Δεν άνάσaina πιά, απ' την άγωνία... Γύρω μας, όλα ήταν κατασκότεινα.

Για μία στιγμή, δεν είδα απολύτως τίποτα. Ύστερα διέκρινα το μνημείο τών παρτιζάνων.

Κρατούσα ένα ηλεκτρικό φανάρι της τσέπης, αλλά δεν τολμούσα να τό μεταχειριστώ.

—Πιό σιγά! φιδύρισα στο Μπρούνο.

Ξαφνικά, είδα αυτόν που ζητούσα! Ξεπρόβαλε μέσ' απ' το σκοτάδι, σαν φάντασμα. Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά.

—Νά τος! είπα.

—Έτρεχε άθρόυβα προς το μέρος μας, άπλώνοντάς μας τα χέρια του.

—Μη σταματήσετε! μάς είπε λαχανιασμένα.

Άνοιξα την πίσω πόρτα, έσκυψα λίγο, τόν τράβηξα μέσα στ' αυτοκίνητο και ξανακλείσα την πόρτα. Ο κρότος της άνήχησε σαν πιστολιά, μέσα στη σιωπή της νύχτας.

Ο νεαρός προσπάθησε ν' άνασκαθή κι' ύστερα ξανάπεσε μπροστά, πάνω στον ώμο του Μπρούνο.

—Καλησπέρα σας, κύριε Γκεγκυρίνο, φιδύρισε με φωνή τρεμουλιαστή. Είμαι ο Μάριο. Ευτυχώς που ήρθατε!

—Είσαι πληγωμένος; τόν ρώτησα.

—Όχι. Μουσκεμένος μονο... Δε μπορούμε να τρέξουμε πια πολύ; Βιάζομαι να περάσουμε τα σύνορα!

—Κι' εγώ το ίδιο, μουμούρισε ο Μπρούνο χαμογελώντας. Δε φαντάζεστε πόσο!...

Και πάτησε γκάζί, όσο πιο πολύ μπορούσε.

Ο νεαρός δεν είχε άνασκαθή. Τόν άκουσα να βογγάει. Ήμουν βέβαιος πως ήταν πληγωμένος. Δε μπορούσα να διακρίνω το πρόσωπό του.

—Μπρούνο, άναψε τα φώτα! είπα.

—Περίμενε να βγούμε πρώτα απ' το χωριό.

—Όχι. Τώρα άμέσως.

—Μπορείτε ν' άνάψετε. Δεν πειράζει... είπ' κι' ο Μάριο. Το χωριό είναι κοιμισμένο, έδώ και πολλές ώρες.

—Άπλώσα το χέρι μου προς το ταμπλό και γύρισα το διακόπτη. Οι φωτεινές δέσμες τών προβολέων έσκισαν την κουρτίνα της βροχής.

Πολύ άργα όμως... Οι ρόδες μας χτύπησαν κάπου, μ' ένα ήχο πνιχτό. Τ' αυτοκίνητο πέρασε πάνω απ' το εμπόδιο έκείνο που είχαμε συναντήσει.

Ο Μπρούνο πάτησε άμέσως φρένο. Σταματήσαμε μερικά μέτρα μακρύτερα, ενώ πίσω μας άνηχεύσαν κάτι έπίμονες κι' έφιαλτικές φωνές πόνου...

Μείναμε σαν άπολιθωμένοι. Βουβόι απ' τη φρίκη. Ένα φάος άναψε σ' ένα σπιτί, δεξιά απ' το δρόμο.

—Τί έκανα, Θεέ μου; μουρούρισε ο Μπρούνο.

Το φως χόρευε από ένα σ' άλλο παρράθυρο. Μία πόρτα άνοιξε.

Οι φωνές έξακολουθούσαν.

—Φύγετε! Φύγετε γρήγορα! ούρλιασε ο Μάριο.

Χτύπησα ένα παιδί! βόγησε ο Μπρούνο, με φωνή πνιγμένη απ' τόν τρόμο.

—Άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου κι' έτοιμάστηκε να κατεβή...

Μερικοί άνθρωποι τρέχανε προς το μέρος μας, στο δρόμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ο Μάριο άρπαξε απ' τούς ώμους το Μπρούνο, προσπαθώντας να τόν συγκρατήσει.

—Όχι, όχι! βόγησε λαχανιασμένα. Να φύγουμε, να φύγουμε άμέσως... πριν έρθουνε!

—Πλήγωσα ένα παιδί! Ο Μπρούνο έφυγε, πήδησε έξω απ' το αυτοκίνητο κι' έτρεξε στο δρόμο. Οι φωνές τάψανε. Τα βήματα πλησιάζανε. Διέκρινα τα πρόσωπα τών ανθρώπων.

—Χαθήκαμε! μουμούρισε πίσω μου ο Μάριο.

Και ξανάπεσε στο κάθισμα. Ο κόσμος μάς προσπέρασε. Έφταναν κι' άλλοι όλοένα. Όλο το χωριό είχε φωτιστεί.

Πίσω μας, ένας άνθρωπος άρχισε να φωνάζει άγρια, άπειλητικά.

—Ξαπλώσου χάμω, διάταζε το Μάριο.

Έκείνος έμεινε άκίνητος. Άπλώσα το χέρι μου και, μ' ένα χτύπημα, τόν πέταξα στο πάτωμα του αυτοκινήτου. Τόν σκέπασα με το χαλάκι.

—Μην κουνήθης από κεί! του είπα.

Βγήκα κι' εγώ κι' έκλεισα πίσω μου την πόρτα. Άκολουθήσα τούς χωριότες που τρέχανε, μέσ' στη βροχή. Τα γονατά μου πονούσαν σε κάθε βήμα. Καταρίσμουνα το Μπρούνο για την άνοησία του.

—Άνοιξα πέρασμα άνάμεσα στο πλήθος και κύτταξα χάμω. Ξέσπασε τότε σε γέλια άκράτητα. Το φως ενός φαναριού της

Θαυμάστη Αποκαλύψις!!

Πως το κερί των λουλουδιών ξαναζύνει το δέρμα σας

Έχετε προσέξει ότι όταν οι άνδρες μιλούν για μία γυναίκα με θαυμασμό, λένε: "Έχει θαυμάσια επιδερμίδα..."

Αυτή τη γοητευτική επιδερμίδα που άρέσει τόσο στους άνδρες, είναι εύκολο να έχουν όλες οι γυναίκες που ξέρουν να έπωφεληθούν από τις καταπληκτικές ιδιότητες του άγνού κηρού, που η φύση έβαλε στην κορδιά τών λουλουδιών. Είναι τόσο εύκολο. Αυτό τό παρμένο κερί, ιδεωδώς άγνό, βρίσκεται παντού τώρα, με την πιο απλή μορφή, πρακτικό και χωρίς να σπλιχίη πολύ με τό όνομα CIRE ASEPTINE.

Το βάψετε πρωί και βράδυ στο πρόσωπό σας, στο λαιμό σας, στο μπράτσο σας άκριβώς όπως βάψετε την συνηθισμένη σας κρέμα.

Πολύ γρήγορα, χωρίς στην CIRE ASEPTINE, τα μικρά ελαττώματα του δέρματός σας (έρεθισμοί, μούρα, στίγματα, κοκκινίλες, άκόμα και πα-νάδες) αθύνουν και εξαφανίζονται.

Δοκιμάστε από σήμερα, θα μείνετε κατάπληκτη από τα θαυμάσια άπο-τελέσματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ο Μάριο άρπαξε απ' τούς ώμους το Μπρούνο, προσπαθώντας να τόν συγκρατήσει.

—Όχι, όχι! βόγησε λαχανιασμένα. Να φύγουμε, να φύγουμε άμέσως... πριν έρθουνε!

—Πλήγωσα ένα παιδί! Ο Μπρούνο έφυγε, πήδησε έξω απ' το αυτοκίνητο κι' έτρεξε στο δρόμο. Οι φωνές τάψανε. Τα βήματα πλησιάζανε. Διέκρινα τα πρόσωπα τών ανθρώπων.

—Χαθήκαμε! μουμούρισε πίσω μου ο Μάριο.

Και ξανάπεσε στο κάθισμα. Ο κόσμος μάς προσπέρασε. Έφταναν κι' άλλοι όλοένα. Όλο το χωριό είχε φωτιστεί.

Πίσω μας, ένας άνθρωπος άρχισε να φωνάζει άγρια, άπειλητικά.

—Ξαπλώσου χάμω, διάταζε το Μάριο.

Έκείνος έμεινε άκίνητος. Άπλώσα το χέρι μου και, μ' ένα χτύπημα, τόν πέταξα στο πάτωμα του αυτοκινήτου. Τόν σκέπασα με το χαλάκι.

—Μην κουνήθης από κεί! του είπα.

Βγήκα κι' εγώ κι' έκλεισα πίσω μου την πόρτα. Άκολουθήσα τούς χωριότες που τρέχανε, μέσ' στη βροχή. Τα γονατά μου πονούσαν σε κάθε βήμα. Καταρίσμουνα το Μπρούνο για την άνοησία του.

—Άνοιξα πέρασμα άνάμεσα στο πλήθος και κύτταξα χάμω. Ξέσπασε τότε σε γέλια άκράτητα. Το φως ενός φαναριού της

Κοινωνίες

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Με φυσικά αιδέρια έλαια

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 39 (ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ)

Σταθεροποιείται

2 φορές γρηγορότερα στο χέλι από κάθε άλλο κρασί (περίπου 5 λεπτά).

Ταχεία

απορροφητικότητα

Ομορφα

και ελαφρύ χέλι

Πλούσια

και μοντέρνα χρωματισμοί (12 αποχρώσεις).

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ

HORDER

Ο ΛΟΡΔΟΣ THOMAS HORDER, Ιατρός του πρώην βασιλέως Εδουάρδου VIII δηλώνει:

«Η μύρο αναστηλώνει τις απόψεις που υφίσταντο οι οργανισμοί και του ενοσώγει ενεργητικότητα... Διευκολύνει την απομείωση των τροφών... Η μύρο συντελεί στην καλύτερη απόδοση των εργαζομένων. (Biers & Sons, Ltd 1703)»

Η μύρο είναι πλούσια σε βιταμίνες, που κάνουν τις τροφές αποδοτικότερες. Είναι επίσης πλούσια σε άλατα άρτυτων, που διευκολύνουν το όσση.

Λόγω της ύψους σας απολαύστε την γευστική και θρεπτική μύρο ΦΙΞ

«ALEMAGNA» (MILANO-ITALIA) Presenta:

WILD CHERRY CHARMS (ΤΣΑΡΜΣ)

Sana Gola ALEMAGNA

(Sana Gola)

La caramella del nostro tempo. In Italia e nel mondo.

Πωλούνται: Περίπτερο, Σιγαροπαραστή, Κατοικησιών

ΡΡ Μπεργιά-Ρηγάλλης 12-Τηλ. 72201

MENTIOUM

Ελένη Κικίδου

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΘΑΛΗΣΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΔΙΟΡΚΤΑΣΕΩΣ)

Δέχεται: 9-1 π.μ. και 7-5 μ.μ. 6605 Μεταδόχ 25, 1ος όροφος (στα σκ. Μουσείου). Τηλ. 810-975

90

τοίτης έπεφτε πάνω σε μια διαμελισμένη κατσίκα! Οι χωριάτες σχολιάζανε το γεγονός, με τον τρόπο του καθέναν. «Άλλος θυμωμένος, άλλος άστενισμένος...»

—Μια κατσίκα! φώναξε ο Μπρούνο. Χάσαμε την ώρα μας για μια παλιοκατσίκα!

Κι' έκανε να φύγει. Μα ο άνθρωπος που φώναζε — ένας κολλασμένος, ακόμα πιο ψηλός και εύσωμος απ' το Μπρούνο — τον έπιασε ξαφνικά απ' το χέρι.

—Πού πάτε; μούγκρισε.

Οι άλλοι σώπασαν. Ο Μπρούνο απάντησε Ιταλικά:

—Κάτω τα ξερά σου!

Το πλήθος έμεινε ακίνητο, ξεχνώντας τη βροχή. Κάποιος έφερε ένα φανάρι θυέλλης. Το κρατούσε ψηλά, για να φωτίσει τα πρόσωπά τους.

—Ξένοι είναι, φιδύρισε μια γυναίκα.

—Ιταλοί, συμπλήρωσε ο άνθρωπος με το φανάρι.

Η γροθιά του Μπρούνο χτύπησε αυτόν που τον κρατούσε απ' το μπράτσο. Έκείνος βόγηξε απ' τον πόνο και τον άφισε. Έκανε δυο βήματα πίσω, χαμογέλασε και είπε σαρκαστικά:

—Δεν το περίμενα να βρω ένα γενναίο Ιταλό! Για μια τέτοια έκπληξη, άξιζε τον κόπο να σηκωθούμε απ' το κρεβάτι μας μες στη νύχτα.

—Ένας άλλος προχώρισε και δήλωσε:

—Δε μπορούμε να μην τους περιποιηθούμε. Είναι καλοί μας φίλοι, οι Ιταλοί... Έγώ αναλαμβάνω τον άλλον.

—Τι λένε αυτοί; με ρώτησε ο Μπρούνο, που δεν καταλάβαινε τη γλώσσα τους.

Τού έκανα νόημα να σωπάσει κι' είπα ύστερα στον Ιδιοκτήτη της κατσίκας:

—Σύντροφε, λυπάμαι πολύ που έχασες το ζώο σου. Μα θα σου το πληρώσουμε.

Μισόκλεισε τα μάτια του, ενώ οι άλλοι μουρμουρίζανε κάτι άναμεταξύ τους. «Υστερα απάντησε, με μια υπερβολική ευγένεια:

—Βλέπω πως μιλάτε καλά τη γλώσσα μας. Μήπως τη μάθατε εδώ, στον πόλεμο;

—Δε μπορεί, τον διέκοψε η γυναίκα. Είναι πολύ νέος.

—Τότε μπορεί να την έμαθε από τώρα για τον επόμενο πόλεμο. Δεν είν' έτσι, σύντροφε;

Και, δίχως να μ' άφισε τον καιρό ν' απαντήσω, μου κατέφερε μια γροθιά. Έγεια απότομα άριστέρα και την έβαγα στον άδμο. Τού απάντησα με μια δική μου γροθιά στο στομάχι, που τον έριξε ανάσκελα.

Στράφηκα ύστερα στον επόμενο... Μα μου ρίχτηκαν τότε όλοι μαζί, και σε μια στιγμή βρέθηκαν χάρω, πεσμένοι πάνω στο πάτωμα της κατσίκας. Ο εξαγριωμένος όχλος μούδινε γροθιές και κλωτσιές. Μια γυναίκα ούρλιαξε.

Κύλισα με το πλευρό και προσπάθησα ν' αναστηθώ γονατιστός. «Ένα χέρι με τράβηξε απ' τα μαλλιά. Κάποιος πήδησε στη ράχη μου. Ξανάπεσα χάρω, προσπαθώντας ν' άμυνθώ με κλωτσιές.

Άκουσα το Μπρούνο που φώναζε. «Έλεγα με το νου μου πως ήταν αληθινά άνοητο, άπιστευτα άνοητο, να πάνε χαμένες όλες μας οι προσπάθειες έξ αιτίας μιας καταραμένης κατσίκας...»

Αναρωτήθηκα αν ο Μάριο θα είχε τη λογική να φύγει, πριν τον ανακαλύψουν...

Κάτι με χτύπησε με δύναμη στο στήθος. Το πρόσωπό μου κόλλησε στις μυτερές πέτρες του δρόμου. Μου κόπηκε η άνοια.

Τη στιγμή εκείνη, έπιασε μια πιστολιά. Άμέσως όλος εκείνος

δ κόσμος σκόρπισε, και βρέθηκαν μόνοι. Σιωπή απόλυτη ακολούθησε τις φωνές και τον καυγά.

Νόμισα στην αρχή πως είχε πυροβολήσει ο Μπρούνο. Μα σκέφτηκα άμέσως πως είχε άφισε το ρεβόλβερ μέσα στ' αυτοκίνητο. Έπρεπε λοιπόν να τον νάναν ο Μάριο.

Κούνησα το κεφάλι μου για να ξεκαλιστώ και προσπάθησα σιγά-σιγά να σηκωθώ.

Το φως του φαναριού έπεφτε στο κάτω μέρος ενός μπλε παντελονιού. Ο άστυφύλακας!... Γιατί να μην άφισα το Μπρούνο να τον πετάξω στο γκρεμό; Νά που είχε ξαναγυρίσει... Τώρα δε μπορούσαμε πια να του ξεφύγουμε!

Η φωτεινή δέσμη του ηλεκτρικού φαναριού του έπεφτε στο πρόσωπό του.

Έγώ είχα μείνει ακίνητος, σαν εκμηδενισμένος. Ο Μπρούνο έσκυψε και μ' έπιασε απ' το μπράτσο. Σηκώθηκα σιγά-σιγά. Είδα το χιτώνιο του άστυνομικού, τη ζώνη του, το ρεβόλβερ που κρατούσε...

«Έριξα μια λοξή ματιά στο Μπρούνο. Έμεινε τελείως άπαθής.

Όταν ο άστυφύλακας άπομάκρυνε επιτέλους το φως απ' το πρόσωπό μου, μπόρεσα να τον ιδώ καθαρά. Δεν ήταν εκείνος που νόμιζα... Αυτός είχε μακρόστενα ματιά, ρυτιδωμένο μέτωπο, χαρακτηριστικά σχεδόν μογγολικά. Ήταν κοντόχοντρος.

Μου χαμογέλασε και με ρώτησε ευγενικά:

—Τι συμβαίνει, κύριε; Μπορείτε να μου εξηγήσετε;

Τρεις-τέσσερις χωρικοί θέλησαν να μιλήσουν μαζί. Ο Ιδιοκτήτης της κατσίκας μουρμούρισε κάτι μασηγμένα λόγια.

—Σιωπή! τους φώναξε απότομα ο άστυνομικός.

Όλοι σωπάσανε άμέσως. Έκείνος ξαναχαμογέλασε, άδείξα, σαν άνθρωπος άσυνήθιστος σ' αυτό το πράγμα...

—Μιλήστε, κύριε, σας παρακαλώ, πρόσθεσε.

Η βροχή μας μούσκεψε. Κανείς δεν έδωξε λέξη τώρα.

—Έγώ φταίω, απάντησα. Γύριζα απ' τη Λιουμπλιάνα, όπου έκλεισα μια εμπορική δουλειά με το σύντροφο Νόβακ, του ύπουρ-

γελου Γεωργιάς. Είχα αργήσει, απ' τη βροχή, κι' είπα στο σωφέρ μου να τρέξει όσο μπορούσε... Ή κατσίκα βρισκότανε στη μέση του δρόμου. Δεν πρόλαβε ο σωφέρ να φρενάρη...

Ο άστυνομικός κούνησε το κεφάλι του, για να δείξει πως συμφωνούσε μαζί μου.

—Έχετε απόλυτο δίκιο, μου είπε. Σας ζητά συγγνώμη για ό,τι έγινε. Ο Ιδιοκτήτης της κατσίκας δεν έπρεπε να την άφισα μέσα στο δρόμο.

—Και που να τη βάλω; διαμαρτυρήθηκε ο ένδιαφερόμενος.

Ο άστυνομικός γύρισε πρὸς το μέρος του.

—Άρκετά, σύντροφε! πρόσφερε ξερά. Φερθήκατε όλοι σας σαν αγριάνθρωποι. Άν θέλη ο ξένος σύντροφος, μπορεί να σας κάνει μήνυση, και τότε θα το πληρώσετε ακριβά!

—Όχι, δεν έχω καθόλου τέτοιο σκοπό, δήλωσα. Προσφέρω μάλιστα προθυμότητα να τον αποζημιώσω για την κατσίκα του.

—Όχι, είναι περιττό. Δε θέλετε λοιπόν να τους κάνετε μήνυση για άδικο έπιθεσι;

—Μά όχι, σας είπα! Τους καταλαβαίνω...

Ο Ιδιοκτήτης της κατσίκας με κύτταξε, αστισμένος.

—Το μόνο που θέλω, πρόσθεσα, είναι να γυρίσω το γρηγορότερο στην Τεργέστη. Ο σύντροφος Νόβακ βιάζεται να εκτελεστή ή παραγγελία του.

—Μά φυσικά!

Ο άστυνομικός φύλαξε το δ-πλο του στη θήκη του και μ' έπιασε φιλικά απ' το μπράτσο. Οι χωριάτες παραμέρισαν, άμιλητοι.

Προχωρήσαμε πρὸς τ' τόκικ-νητο. Ο Μπρούνο μάς άκολουθούσε.

Ο άστυνομικός εξακολουθούσε τις δικαιολογίες:

—Μη φανταστήτε πως είναι τέτοιοι βάρβαροι όλοι οι συμπατριώτες μας! Καταλαβαίνετε όμως, όταν ένας άνθρωπος έχη μονάχα μια κατσίκα...

—Το καταλαβαίνω απόλυτα, και γι' αυτό θέλω να πληρώσω!

—Όχι, όχι. Θα τον άποζημιώση το κράτος. Οι χωρικοί είναι άνοητοί τους του καθεστώτος.

PFAFF
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

Η άξία της ραπτομηχανής
ΦΑΦ όφείλεται εις
την **εξαιρετικήν της ποιότη-
τητα, την εύκολον χρη-
σιν της, την άπαλλαγην**
**από ολανδήποτε έπισκευ-
ήν και την άπαράμικτον**
**εξυπηρέτησιν της πελα-
τείας της.**
**Η μηχανή ΦΑΦ διευ-
κολύνει το ράψιμο και**
φέρνει παντού χαρά.

ΦΑΦ - γνωσταί από το 1862
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΦΑΦ (ΕΛΛΑΣ) Α.Ε.
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 12 - ΑΘΗΝΑΙ
• Αντιπροσωπεύει εις όλος τας πόλεις της • ΕΛΛΑΔΟΣ

γιατί άποτελούνε το βασικό πα-
ράγοντα της χώρας μας. Κρίμα
μονάχα που έχουν μείνει τόσο ά-
ξιοι!... Προσπαθούμε ώστόσο
να μορφώσουμε τα παιδιά τους.

Ο Μπρούνο πέρασε απ' το
άλλο μέρος του αυτοκινήτου και
κάθισε στο βολάν. Το φως των
προβολέων έπεφτε σε μια κινη-
τή κουρτίνα από βροχή. Κι' η
άντανάκλασι του φωτίζε λίγο το
εσωτερικό του αυτοκινήτου.

Προσπάθησα να φανώ ήρεμος κι'
ευγενικός όσο μπορούσα.

Ο Μπρούνο κύτταξε ίσια μπρο-
στά του. Καταλάβαινα πως έ-
δραζε μέσα του, γιατί το ίδιο
συνέβαινε και σε μένα...

Ο άστυνομικός άπλωσε το χέ-
ρι του για ν' άνοιξη την πίσω
πόρτα.

—Όχι, τον σταμάτησα, θα κα-
θήσω μπροστά. Το προτιμώ.

Τούδωσα το χέρι. Και του φώ-
ναξα για να μ' άκούση — γιατί
ο Μπρούνο είχε βάλει μπροστά
τη μηχανή:

—Σας εύχαριστώ πολύ για
την ευγένεια και την προθυμία
σας.

—Παρακαλώ, κύριε! άπάντησε
σφιγγόντάς μου έγκάρδια το χέ-
ρι. Έκανα άπλως το καθήκον
μου... Σας εύχομαι καλό ταξίδι!

—Εύχαριστώ. Όρεδοούρ.

Κάθισα δίπλα στο Μπρούνο
και χαμογέλασα απ' το παράθυρο
στον άστυνομικό. Εκείνος τρα-
βήχτηκε πίσω και με χαίρειντα
στρατιωτικά.

Τ' αυτοκίνητο άρμυσε, μέσ' στο
σκοτάδι, και πήρε μια στροφή.
Τα φώτα του χωριού χάθηκαν πί-
σω μας.

—Τρέχει πολύ, Μπρούνο, τού
είπα.

—Θέλω να φύγουμε το γρηγο-
ρότερο απ' αυτό το βρωμέτοπο,
άπάντησε. Δε μ' άρέσει καθόλου
αυτή όλη ή ιστορία! Είδες τον
άλλο άστυνομικό, που στεκότανε
στη σκιά;

Το χαλάκι σάλεψε, πίσω μας.
Ο Μάριο άναστήθηκε. Το πρό-
σωπό του φαινότανε κατάχλωμο,
στο μισοσκόταδο.

—Έχετε ένα τσιγάρο; μου εί-
πε με τρεμουλιαστή φωνή.

—Τί γυρεύανε δυο άστυνομι-
κοί μαζί, σ' ένα χωριούδακι που
συνήθως δεν έχει καθόλου άστυνο-
μία; πρόσθεσε ο Μπρούνο.

Άκουσα το άπίρτο που άναβε.
Στη φλόγα του, είδα για πρώτη
φορά το νεαρό που είχαμε πάρει
μαζί μας. Ήταν ξανθός, κατα-
ρομάλλης, μικρότερος στα χρόνια
απ' ό,τι πίστευα. Πρόσεξα πως
δεν έμοιαζε καθόλου στην Άννα.

—Ίσως να ψάχνανε για μένα!
παρατήρησε. Με κυνηγάνε, έδω
και έννιά μέρες.

Άκούμπησε το μέτωπό του στη
ράχη του μπροστινού καθίσματος.
Δυο λυγμοί τού ξέφυγαν. Ύστερα
άναστήθηκε.

—Πεινάω πολύ! είπε.

—Θά φάτε σε λίγο.

—Και κάτι άλλο, συνέχισε με
πείσμα ο Μπρούνο. Γιατί δε μας
εξηγήσε τα χαρτιά μας ο άστυνο-
μικός; Τί σούλεγε;

—Ένα σωρό ευγενικά λόγια.

—Αυτό μου φαίνεται ακόμα
πιο ύπτιο...

—Θά δούμε... Δεν έχουμε πε-
ράσει ακόμα την πιο δύσκολη
στιγμή!

Η μικρή φωτιά του τσιγάρου
του νεαρού έλαμπε στα σκοτεινά.
Καταλάβαινα πως είχε τα νεύρα
του άναστατα.

—Τί κάνει ή άδελφή μου; με
ρώτησε.

—Πολύ καλά. Σας περιμένει
στην Τεργέστη.

—Όχι στο Μονφαλκόνε;

—Όχι.

Σωπάσε μια στιγμή, κι' ύστε-
ρα πρόσφερε:

—Λέτε να περάσουμε τα σύ-
νορα;

—Θα προσπαθήσουμε. Θα σας
κρύψουμε πίσω, στο «πόρτ-μπα-
γκάζ». Δε μας κάνουν έρευνα συν-
ήθως. Μας έξερουν καλά, έμας
τους δυό. Όστόσο, δε θέλω να πώ
πως δε θα κινδυνεύουμε! Μείνετε
ακίνητοι και χτυπήστε ξύλο!

Ξεράδηξε. Ένοιωθε κι' αυτές
σφιγμένο το λαιμό του, όπως κι'
εγώ. Νόμισα πως θα ξέσπαζε
πάλι σε λυγμούς... Μα μου είπε
μονάχα:

—Είναι περιττό να προσπαθή-
σω να σας εύχαριστήσω, και τους
δυό! Άδύνατο να σας εκφράσω
τα αισθήματά μου!

—Μην τα εκφράζετε λοιπόν,
τον έκοψε ο Μπρούνο. Έμένα μου
φτάνει που είσατε Ιταλός... Μα
δε θα σταματήση καμιά φορά
αυτή ή καταραμένη βροχή;

Ο νεαρός ξάρωσε σε μια γω-
νιά, έκρυψε το πρόσωπό του στα
χείρια του κι' έβαλε τα κλάματα.
Τον άφισαμε να ξεθυμάνη.

—Εγώ εξακολουθώ να πιστεύω
πως ήταν κάτι ύπτιο, εκεί στο
χωριό που περάσαμε! επέμενε ο
Μπρούνο.

—Υστερα ξανάρχισε να βλαστή-
μάη τη βροχή και το σκοτάδι.

Κύτταζε το ρολόί μου κι' ύπο-
λόγισα σε πόση ώρα ακόμη θα
φτάναμε στα σύνορα. Σκέφτηκα
τον άστυφύλακα που είχαμε έγκα-
ταλείψει στο βουνό. Θα προλάβαι-
νε άρα γε να ειδοποιηθή...

Συλλογίστηκα ύστερα την Άν-
να. Άν πετυχαίναμε, θα ήταν ευ-
τυχισμένη! Τίποτ' άλλο δε μ' έ-
νοιαζε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Άφου έκρυφα το Μάριο στο
«πόρτ-μπαγκάζ», τόκλεισα και
ξαναγύρισα στη θέσι μου. Έρι-
ξα πάνω στο καθίσμα το αδιά-
βροχο του Μπρούνο και το δικό
μου και προσπάθησα να πάρω ό-
σο πιο ήσυχο ύφος μπορούσα.

Τώρα ή βροχή είχε περιοριστή
σε μια μικρή ψιχάλα, που ράντι-
ζε τα φύλλα των δέντρων. Είχαμε
άφισε πίσω μας τα βουνά κι' εί-
χαμε μπή σε μια περιοχή που,
πριν από λίγο καιρό, ήταν ακόμα
Ιταλική.

Τρέχαμε όλοταχώς στο λείο και
ασφαλτοστρωμένο δρόμο. Ή
βελόνα του κοντέρ έφτανε τα 120.
Δεν ύπάρχαν άλλα αυτοκίνητα,
τέτοια ώρα.

—Κοντεύουμε στα σύνορα, εί-
πα. Ευτυχώς, τα ρούχα μας δεν
έχουνε τίποτα σπουδαίο. Τα αϊ-
ματα κι' οι λάστιπες είναι σχεδόν
όλα πάνω στ' αδιάβροχα.

Ο Μπρούνο κούνησε το κεφάλι
του, για να δείξη πως συμφω-
νούσε.

—Κρυώνουνε τα πόδια μου...
είπε, με φωνή άδύσικα ήρεμη. Ο
μικρός είναι καλά, εκεί πίσω;

—Δεν έχει άρκετον άέρα. Μπο-
ρεί όμως να κρατήσει ώσπου να
περάσουμε τα σύνορα... αν δεν
καθυστέρησουμε πολύ. Έλπίζω να
μη βρούμε δυσκολίες. Στον έρχο-
μό μας, έκανα ένα όδρο στο Στε-
φάν, για να τον καλοπιάσω.

Προσπαθούσα κι' εγώ να φανώ
ήσυχότερος απ' ό,τι ήμουν πραγ-
ματικά. Σκεπτόμουνα πως ο Μα-
ριο θα ύπόφερε, κουλουριασμένος
μέσα στο στενό εκείνο χώρο, με

—Όχι.

Στομαχικά!
διαταραχαί
Δυσπεψία

Ενα έως δύο δισκία
Άλκα - Σέλτσερ
σ' ένα ποτήρι νερό

Προϊόν των
Αμερικανικών Έργοστάσιων
MILES LABORATORIES, INC.
U. S. A.

Alka-Seltzer

τα γόνατά του κολλημένα στο πι-
γούνι του...

—Πήγαίνε όσο πιο γρήγορα
μπορείς, σύστησε στο Μπρούνο.
Πάτησε το γκάζί ως κάτω. Ο
δείκτης του κοντέρ προχώρησε ως
κόμα.

—Θα παραξενευτούνε που γυ-
ρίζουμε έτσι γρήγορα, παρατή-
ρησε ο Μπρούνο.

—Μα δεν είν' ή πρώτη φορά
που γίνεται αυτό.

—Κι' αν μας κάνουν έρευνα;

—Θάμιασε πολύ άτυχοι! Το
μόνο που είχαν κάνει άλλες φο-
ρές, ήταν να ρίξουνε το φως των
φαναριών τους μέσα στ' αυτοκί-
νητο. Ποτέ δεν άνοιζανε το «πόρτ-
μπαγκάζ».

—Δεν έννοώ αυτό!

Ο Μπρούνο κύτταζε το δρόμο,
ίσια μπροστά του. Σε λίγες στιγ-
μές, μου εξήγησε τη σκέψη του:

—Μην ξεχνάς πως φοράς πάνω
τα ίδια παπούτσια!...

—Ένοιωσα σαν ένα χέρι να μου
σφίγγη το στομάχι. Τα είχα ξε-
χάσει τελείως, τα παπούτσια με
τα λαβράκια διαφανή!

—Δε με φάσανε, όταν περάσα
πρίν. Γιατί θα με φάσουνε τώρα;

—Άναψα το τελευταίο τσιγάρο
μου και πέταξα το άδειαν πα-
κέτο.

Μια ιδέα άνησυχαστική είχε
περάσει ξαφνικά απ' το μυαλό
μου. Έπρεπε να βεβαιώθω, πριν
περάσουμε τα Ιταλικά σύνορα...

—Πές μου, Μπρούνο, τον ρώ-
τησα, σου μίλησε για τα παπού-
τσια εκείνος ο άνθρωπος που σου
δωσε το πακέτο;

—Όχι.

Το τσιγάρο μου δε μ' εύχαρι-
στόυσε πια καθόλου. Τούδωσα στο
Μπρούνο. Εκείνος το πήρε και
τράβηξε άπληστα μια ρουφηξιά.

—Τότε λοιπόν, είπα, δεν ύπο-
πάρχει παρά ένα μόνο άλλο προ-
σωπο που μπορεί να ήταν εν
γνώσει...

—Ναί, συμφώνησε κι' ο
Μπρούνο με ξερή φωνή. Είδες τι
βλάκας που φάνηκα; Ύστερα απ'
αυτό, φαντάζομαι πως δε θα θέ-
λης πια να δουλεύουμε μαζί!

—Γιατί όχι; Άλλά μ' άλλο
άφεντικό... Άφου μου δώση ο
Μπλίσεν τί, 10 χιλιάδες δολλα-
ρια, θα τον άποχαρητήσω. Δε
μου πολυαρέσανε οι δουλειές του!

Μούδωσε πίσω το τσιγάρο. Ύ-
στερα με ρώτησε:

—Ήξερες πως ή Κάρολ Μπλί-
σεν είχε έρθει στο Μονφαλκόνε;

—Ήρθε στο σπίτι της φίλενα-
δας μου... και μου σερβίρισε ένα
περίφημο καφέ με νερκοτικό!

Δάγκασε τα χείλια του και
πρόφερε δισταχτικά:

—Είχες σχέσεις μαζί της...

Μη μου πής όχι, Γκρεγκορίνο. Το
ξέρω!

—Ήταν κάτι περαστικό, για
λίγο καιρό. Τώρα τελείωσε πια...

—Νόμιζα πως μ' άγαπούσε

Τι διηγείται ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΛΤΣΑ!

Σε τί μπορείτε να την χρησιμοποιήσετε, όταν πάψετε να την φοράτε

Εδώ και κάμποσο καιρό ήμουν μια υπέροχη κάλτσα, λεπτή και διάφανη σαν να με είχε φτιάξει κάποια άρα-κνη, και στερεή σα να με είχαν πλέ-ξει από ασφάλινο νήμα. Με διπλώσαν με προσοχή, μ' έβαλαν μέσα σε σελλοφάν κι' έφτασα έτσι από το εργοστάσιο σ' ένα κομψό κατάστημα γυναικείων ειδών.

νοντάς με στα χέρια της, με κύτταξε στην αρχή με νοσταλγία. Θυμήθηκε πόσο ομορφα της πήγαινα, όταν με φορούσε. "Υστερα, όμως, τα μάτια της έλαμψαν από χαρά, γιατί σκέφτηκε πώς και τώρα θα της ήμουν πολύ χρήσιμη.

Ακούστε, λοιπόν, τώρα σε τί μπορεί να χρησιμοποιηθεί μια κάλτσα γυναικεία,

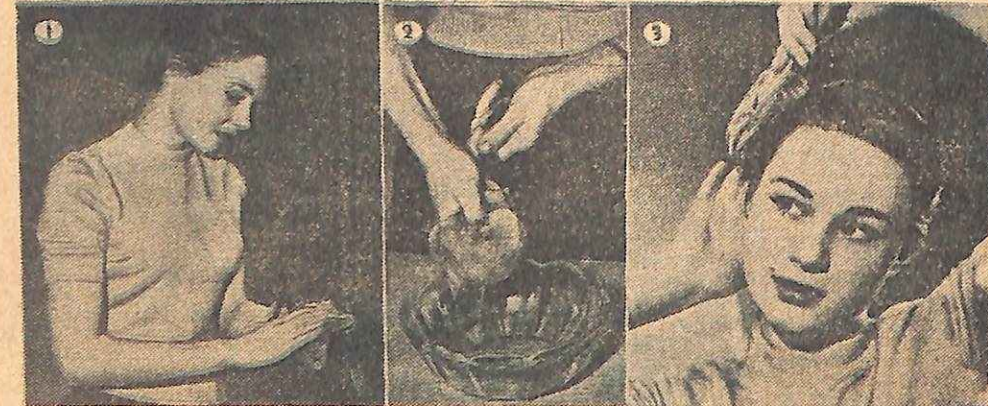
νερο. Τη γεμίζετε με πίτουρα, που τα βά-λατε προηγουμένως σε χλιαρό νερό και τη στίβετε καλά για να περάσουν μέσα από τα κενά του πλεξίματός της τα συ-στατικά που θα χυθούν κατόπιν στο νερό του μπάνιου (Εικόν 2).

Τυλίγοντάς την, εξ' άλλου, στη βούρτσα των μαλλιών σας, έχετε έτσι ένα πρώτης τάξεως μέσον για να καθαρίσετε τις τρί-χες τους από τα περιττά λίπη, που έχουν σχηματισθεί εξ' αιτίας του ιδρώτα ή από τη μπριγιαντίνη. Τα μαλλιά σας, στην τελευταία περίπτωση, θάχουν μια φυσική γυαλάδα και δεν θα κολλούν μεταξύ τους. Έξ' άλλου, επειδή η κάλτσα είναι τόσο λε-πτή, δεν εμποδίζει καθόλου τη βούρτσα να κάνει περιφύση τη δουλειά της και να στρώσει καλά τα μαλλιά (Εικ. 3).

Αλλά η κάλτσα αυτή θα σας προσφέρει και μια άλλη υπηρεσία στα μαλλιά. Φο-ρώντάς τη σαν σκουφάκι, θα προστατέψε-τε έτσι το χτένισμά τους και θα μείνουν α-θικτα, όταν αλλάζετε φόρεμα και το περ-νάτε από το κεφάλι (Εικ. 4).

Ανάλογη εξυπηρέτηση θα έχετε από την παλιά σας κάλτσα και στην περιπτώ-ση που θέλετε να προφυλάξετε το φόρεμά σας από το μακιγιάζ. Σκεπάζοντας το πρόσωπό σας με το λεπτότατο και διάφα-νο αυτό ύφασμα, θ' αποφυγείτε έτσι να λε-ρώσετε το φόρεμα που περνάτε πάνω από το κεφάλι, με το ρούζ, την κρέμα ή τη χρωματιστή πούδρα (Εικ. 5).

Τέλος, την ανάγκη μιας τέτοιας κάλ-τσας μπορεί μια χαρά να την έχετε και έξω από το σπίτι σας, όταν πάτε ταξίδι. Ό-ταν θέλετε να διπλώσετε μια φούστα σας, που έχει πιέττες, έτσι που οι πιέττες να μη τσακίσουν, δεν έχετε παρά να τυλίξετε την κάλτσα στο μέρος όπου θα διπλωθεί η φούστα. Θα βγάλετε έτσι στο τέλος του ταξιδιού τη φούστα άτσαλάκωτη σ' εκείνο το μέρος, χωρίς οι πιέττες να έχουν πά-θει το παραμικρό τσάκισμα (Εικ. 6).

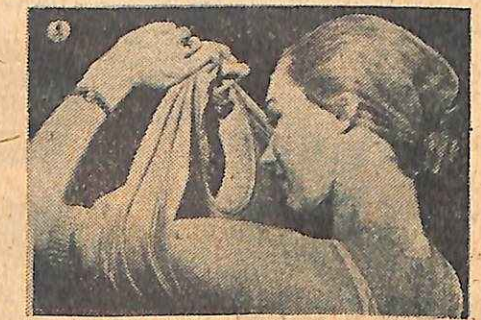
"Εκεί, πολλές φορές μ' έβαλαν από το σελλοφάν και με κύτταζαν κάθε φορά με πολλή προσοχή διάφορες πελάτισσες. Μ' εξέταζαν για να δουν αν τους κάνω και να με πάρουν. Αφού, λοιπόν, με κράτησαν στα χέρια τους πολλές γυναίκες και πολ-λά ωραία μάτια με θαύμασαν, ήρθε τέλος κι' εκείνη που με διάλεξε και μ' αγόρασε. "Ημουν άκριδώς η κάλτσα που ζητούσε και της ταίριαζε. Η ποιότητά, οι διαστά-σεις, το χρώμα κι' η τιμή μου, ήταν ότι γύρευε.

Έτσι, αφού πέρασα από πολλά λεπτά κι' όμορφα δάχτυλα κι' άκουσα από τις υπαλλήλους του καταστήματος τα προσόν-τα μου σε πολλές περιπτώσεις, κατέληξα στον προορισμό μου. Φορέθηκα από ένα ζευγάρι θαυμάσια, γυναικεία πόδια και τους έδινα ένα ιδιαίτερο βέλγητρο.

Η κυρία μου με φρόντιζε και με πρό-σεχε πολύ. Κάθε βράδυ μου έκανε την τουαλέττα μου με χλιαρό νερό και σκόνη σαπουνιού κι' ύστερα με κρεμούσε να στε-γνώσω. Σ' όλη τη διάρκεια της ήμέ-ρας, η κυρία μου λάβαινε κάθε προφύλα-ξη, ώστε να με κρατά μακριά από τους χίλιους δυο κινδύνους, που με απειλούσαν. Έτσι πέρασα μια ζωή άρκετών μηνών γε-μάτη χαρά και γαλήνη. Υστερα, ένα βρά-δυ, συνέβηκε το κακό. Η κυρία μου, σε μια στιγμή άφηρημάδας, πέρασε ξυστά από ένα έπιπλο κι' από τη μια στιγμή στην άλλη σκίστηκε ανεπανόρθωτα. Δεν χωρούσε κανένα μαντάρισμα. Τα χεράκια που μ' έπιασαν με τόση προσοχή, με πέ-ταξαν τώρα σ' ένα καλαθάκι, όπου βρήκα κι' άλλες όμοιοπαθείς μου, δηλαδή κάλ-τσες παλιές κι' άχρηστες.

Αχρηστες; Όχι και τόσο. Μια κάλ-τσα, αφού πάψει να φοριέται επειδή της έ-φυγαν πολλοί πόντοι ή τρύπησε, δεν είναι καθόλου άχρηστη στη δεσποινίδα ή στην κυρία που τη φορούσε. Αυτό το έμαθε η ωραία κάτοχός μου από μια φίλη της, που την επισκέφθηκε μια μέρα κι' έπρεπε η κου-βέντα τους πάνω σε μάζ, τίς... απόμαχες κάλτσες. Η φίλη, λοιπόν, της κυρίας μου ήξερε πολύ καλά τους διάφορους τρόπους που χρησιμοποιείται μια τέτοια κάλτσα και τους της ανέφερε όλους.

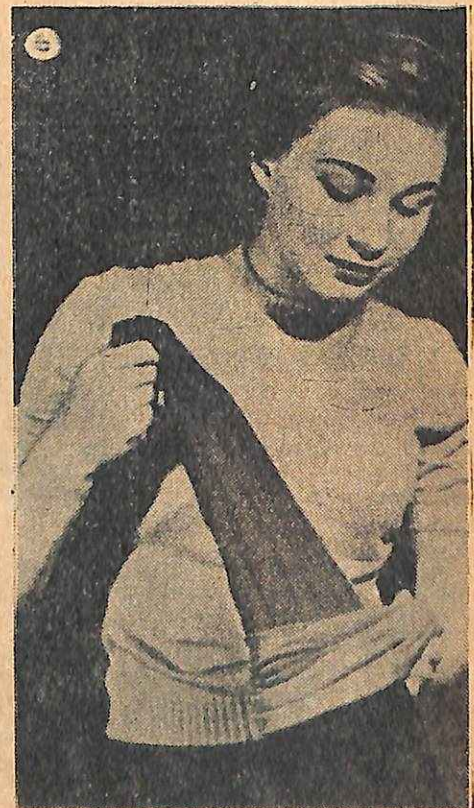
Έτσι, από την άλλη μέρα κιόλας, δια-λεγμένη κατά τύχη μέσα από το καλαθά-κι, έφαναγύρισα στην ενεργό... υπηρεσία, αλλά αυτή τη φορά, έννοείται, με διαφο-ρετικό προορισμό. Η κυρία μου, παίρ-

που είχε πάρει... σύνταξη κι' είχε πετα-χτεί σε μιά άκρη.

Μια τέτοια κάλτσα αποτελεί το καλύ-τερο ύφασμα για το τελειωτικό γυάλισμα των παπουτσιών, που βάζετε. Αν διπλωθεί δυο—τρεις φορές, ώστε να μη λεωθούν τα χέρια σας, τριπλή δε απλά πάνω στο δέρμα του παπουτσιού, του δίνει μια λάμ-ψη που είναι ανώτερη από εκείνη που θα πετυχαίνατε μ' ένα κομμάτι δελούδο (Εικόν 1).

Ένας άλλος τρόπος χρησιμοποίησής μιας τέτοιας κάλτσας, είναι να την κάνετε σακουλίτσα για τα πίτουρα, όταν πρόκει-ται να πάρετε το μπάνιο σας με πιτούρ-

ΚΥΤΤΑΞΕΤΕ αυτές τις τέσσερις φωτογραφίες. Η πρώτη παρι-στάει μια νέα με πολλή αυθορ-μητισμό, που τρελλαινείται για τα σπόρ, που ένθουσιάζεται με το παρυ-μικό, που δεν επιτηδεύεται το ύφος της και που δεν δίνει μεγάλη σημασία στο ντύσιμό της.

Η δεύτερη είναι ένας ρωμαντικός τύ-πος. Της αρέσουν τα άνθη, τα πουλιά, τα όμορφα δειλινά και τα ταξίδια στο άγνωστο.

Η τρίτη είναι η κοσμική. Ντύνεται πάντα με μεγάλη προσοχή, φορεί βα-ρεία κοσμήματα και έχει ύφος «μπλα-ζέ». Νομίζει κανείς ότι κάποιο μυστή-ριο πλανιέται γύρω της.

Η τέταρτη είναι η μοιραία. Το βλέμ-μα της ανασκαλεύει ως τα τριςθάθα τις ανδρικές καρδιές και τα μισάνοιχτα χείλια της φαίνονται διψασμένα για φι-λιά.

Τέσσερις γυναίκες...

Κι' ωστόσο, η γυναίκα που εικονί-ζεται και στις τέσσερις αυτές φωτο-γραφίες είναι η ίδια. Μόνο ότι στην καθενιά έχει αλλάξει το χτένισμα, το ύφος και το ντύσιμό της. Και με τον τρόπο

1) 'H φίλαθλη

2) 'H ρωμαντική

ρετικούς ρόλους, και μάλιστα μέσα στην ίδια την ημέρα. Πραγματικά η εποχή μας ευνόησε όσο καμιά άλλη τη γυναίκα στο να ξετυλίξει τις θεατρικές ιδιότητες που κρύβονταν μέσα της.

Αλλ' εδώ ακριβώς βρίσκεται ο κίνδυνος για τη σύγχρο-νη γυναίκα—κι' όλοι ο' σύγχρονοι ψυχολόγοι είναι σύμφω-νοι σ' αυτό.

Η νέα, παρατηρούν, αλλάζοντας διαρκώς τους ρόλους της, με την ίδια ευκολία που πετάει από πάνω της τα ρού-χα της, χάνει βαθμιαία την προσωπικότητά της και μετα-βάλλεται σε μαριονέτα. Δεν είναι ικανή πια να αισθανθεί τίποτα, γιατί όλα τα πράγματα χάνουν γι' αυτήν τη ση-μασία τους και γίνονται απλά κίνητρα, που την παρακι-νούν να παίξει αυτό ή εκείνο το ρόλο.

Στ' τέλος, αυτή η αδιάκοπη έναλλαγή των ρόλων τσακίζει τα νεύρα της κι' όταν η νέα φτάσει στα είκοσι πέντε χρόνια της είναι πια κουρασμένη και απηισμένη από όλα. Δεν δια-φέρει τότε από γριά.

Αυτά λοιπόν τα πρόωρα γηρατειά είναι ο με-γάλος κίνδυνος, που απειλεί τις νέες της έπο-χης μας.

«Βλέπει κανείς σήμερα ένα σωρό νεαρές γυ-ναίκες, που γυρίζουν άσκοπα, χωρίς να ξέρουν που πηγαίνουν, σαν τα πλοία που έχουν χάσει το πηδάλιό τους, γράφει ο Έλβετος ψυχολόγος καθηγητής Βόλφραγκ Τίκελ. Εκείνο που λεί-πει από αυτές τις γυναίκες είναι η ψυχή. Γιατί τη δική τους την έφειραν και μάταια ψάχνουν για να βρουν άλλη».

Και ο δόκτωρ Τίκελ συμβουλεύει: «Να είσαστε όσο το δυνατόν λιγότερο θεατρίνες. Οι ρό-λοι δεν έχουν καμιά σημασία. Εκείνο που έχει σημασία είναι η προσωπικότητα. Μια γυναίκα χωρίς προσωπικότητα είναι όπως ένα ξεκούρδιστο πιάνο, που δεν παίζει καμιά νότα σωστή».

Ένα μεγάλο όπλο κι' ένας σοβαρός κίνδυνος

αυτό έχει γίνει διαφορετική. Αν της περνούσε από το μυα-λό η ιδέα να συγκινήσει τέσσερις διαφορετικούς άνδρες, έ-να φίλαθλο, ένα ρωμαντικό, έναν κύριο των σαλονιών κι' έναν γλεντζέ, θα το κατάφερε στην έντελεια. Καθένας τους θα νόμιζε πως θα εύρισκε σ' αυτήν τη γυναίκα των όνει-ρων του, τη γυναίκα που ταίριαζε στον τύπο του. Κι' ω-στόσο, οι... τέσσερις αυτές γυναίκες θα ήταν μια μόνο.

«Κάθε γυναίκα, και περισσότερο κά-θε νέα, γράφει ο Ιταλός αισθητικός Μπρανάνο, κρύβει μέσα της μια ή-θοποιό. Η σκηνή όπου παίζει είναι η ίδια ή ζωή. Αλλάζει τους ρόλους της με καταπληκτική ευκολία κι' από άδι-αντρητη Κλεοπάτρα γίνεται περιπαθής 'Ιζόλδη ή ρωμαντική Δωροθέα».

Να ποιο είναι το μεγάλο όπλο της γυναίκας και να γιατί ένα γυναικείο βλέμμα κάνει θραύσι πάντα στις αν-δρικές καρδιές. Κάθε άνδρας νομίζει πως βρίσκει σ' αυτήν τον τύπο του. Η σκέψη ότι έχει να κάνει με μια θεατρίνα δεν του περνάει από το μυαλό.

Αυτό το παιχνιδί της γυναίκας, που αλλάζει κάθε τόσο έκφραση, τρόπους και ύφος, είναι πολύ συνηθισμένο στις ημέρες μας. Οι περισσότερες νέες—και αρκετές μεγαλύτερες—βρίσκουν ευ-χαρίστησι παίζοντας τους πύο διαφο-

3) 'H κοσμική, 4) 'H μοιραία.

Η ελληνογραφία μας

Guild, 7064, Hollywood Blvd, Hollywood, Calif. U.S.A.

Χαμένη άγία πη, Ένταθα: Ο παρτενάρ της Κατερίνα Βαλντέν και στα δύο φίλοι, Άνταπ, χορός και χιλιά τραγουδία και «Μπουζούρι Κατερίνα» ήταν ο Peter Alexander. Η Βιεννέζικη του είναι: Rechte Wienzeile 1b, Wien, Austria. Ζητήστε από τον ίδιο τις πληροφορίες που σας ενδιαφέρουν. Γράψτε του κατά προτίμηση γερμανικά, μπορείτε όμως να χρησιμοποιήσετε και τη γαλλική γλώσσα.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Τρεις τρελλοκορίτσα (17 χρονών), Άνταπ, Ένταθα: Η Βιεννέζικη της Άλβης Βουγιουκλάκη είναι: Κωμωδιστής Παλαιολόγου 53, Αθήνα. Η νεαρά καλλιτέχνις, παίχοντας συγχρόνως στο θέατρο, γύρισε μέχρι σήμερα 8 φιλμ, από τα οποία έχουν προβληθεί μόνο τα τρία: «Το πονηράκι» με τον Φραντς, «Παύλος γιος» με τον Φραντς, 15 χρονών. «Ο αγαπτικός της βοσκοπούλας» με τον Φάνο Κωστόπουλο και «Το κορίτσι με τα παραμύθια» με τον Άλεξάνδρα. Τα υπόλοιπα πέντε θα προβληθούν όλα κατά την προερχόμενη κινηματογραφική περίοδο και είναι κατ'α σειρά τα ακόλουθα: «Θεός νερά» με τον Γιάννη Φούντα, «Δύο χαρούμενοι αγγέλους» (προσφωνήσεις τίτλος) ένα μουσικοχορευτικό φιλμ, στο οποίο η Άλβη τραγουδά και χορεύει κλασικούς χορούς μαζί με τον Γουίλντ και έχει για παρτενάρ τους Σπυρίδων, Ρίκο και Σταμάτιο. Το «Σκιόχελος» είναι ένα παράξενο έργο με τρία μόνο πρόσωπα που οφείλονται στο σκηνοθέτη Τάκη Μανουσάκη και έχει για πρωταγωνιστές εκτός από την Άλβη, τον Μπαρόν και τον Γιάννη Λογγόνη. Ακολουθεί η «Μαρία Πενταγύστη» με τον Σπύρο, τον Μπαρόν και τον Α. Κωνσταντάρ και τέλος το φιλμ που τώρα γυρίζεται από τον Αρμπινό με τίτλο «Είκοσι κοπέλες στην Αθήνα» με πρωταγωνιστή τον Μπαρόν και τον Α. Κωνσταντάρ. Ύστερα από το φιλμ αυτό η Άλβη Βουγιουκλάκη θα ξεκινήσει στη λίγο καιρό θα πραγματοποιήσει αλυσίδα στο δισκοκόλο ρόλο της στο έργο κλασικό χειμερινό έργο της Κατερίνας που θα είναι «Ο Πατάρας» του Μαρσέλ Άσλα.

Ισμήνη Π., Ένταθα: Η Άννα-Μαρία Πιερνιτζή εργάζεται αποκλειστικά για την «Μέτρο» με την οποία έχει υπογράψει μακροχρόνιο συμβόλαιο. Γεννήθηκε στο Καλλιθέα στις 19 Ιουλίου 1932. Έχει μπουρ μιλιά και μάτια και ύψος 1 μ. 67. Τιν. ανακάλυψε ο Αλβιν Μογκύ, ο οποίος και την λανσάρσε με το φιλμ «Αύριο θα είναι άρσεν».

Η Πιερνιτζή έχει εγγραφισθεί μονίμως στο Χόλυγουντ, το εθνικό μας όμας θα βρεθεί στη Ρώμη για να γυρίσει το φιλμ «Τριαντάφυλλο». Είναι εκτός του Ιταλικού καταγωγής τριγυριστής δικ Ντόν.

Καρολέα 18, Θεσσαλονίκη: Η Ρόμη Σάντερ γεννήθηκε στη Βιέννη στις 23 Σεπτεμβρίου 1938 και ο Κάρλ Χάιντς Μπέι στο Ντάρμστατ στις 16 Μαρτίου 1928. Μπορεί να τους γράψετε χρησιμοποιώντας τη γαλλική ή γερμανική γλώσσα. Ίσχυον πάντα οι διευκρινίσεις που δώσαμε στα προηγούμενα τεύχη μας.

Θαυμάστρια του Τζέιμς Ντάν, Λευκωσία: Για να αποκτήσετε το μετάλλιο του Τζέιμς Ντάν που τόσο επιθυμείτε, αποστέλλετε στην ακόλουθη διεύθυνση ερωτήσεις στο γράμμα σας δύο διεθνή κωπώνια αποστολής που θα βρείτε στο τεύχος προηγούμενο. Διεύθυνση: Dept. D, 10 West 33rd Street, New York, N.Y. U.S.A. Θα σας σταλά αμέσως.

Κορτάνα Χάτσερ, Θεσσαλονίκη: Η διεύθυνση του Butt Lancaster είναι: 267 Conway, Bel Air Los Angeles, Calif. U.S.A. Το Robert Stack, 411 S. Armadale Ave, Hollywood, Calif. U.S.A. και του Ray Calhoun C/o Screen Actors Guild, 7064, Hollywood Blvd, Hollywood, Calif. U.S.A.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Δάφνη

Βραβείο τηλεοπτικής μακροχρόνιας απόδοσης, της Έταρας Φωχί, 34B, Ωρεάν, 0808 Κυψέλη 34B, Ωρεάν επισκέψετε 9-1 και 4-6, Τηλ. 612-278.

Ζητεί ελληνογραφία με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή φωτογραφιών και την ανάπτυξη φιλικών σχέσεων.

Ο Κώστας Κωνσταντίνος (17 χρονών), Άνταπ, Ένταθα: Αδελφός Σμιτοκλάου Νο 13, Αιγιάλιος, Κύπρος, θέλει να ελληνογραφηθεί με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 15-17 χρονών, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Δημήτρης Μιχαήλ (19 χρονών), Παλάμα Νο 7, Βαρσοβία, Κίεβο, θέλει να ελληνογραφηθεί με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16-20 χρονών, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Παρακαλεί όλες γράψουν, να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο Μιχαήλ Εύα (20 χρονών), Διορίος, Κυπρία, Κύπρος, θέλει να ελληνογραφηθεί με μαθητρίες Μέσης Εκπαίδευσης από την Ελλάδα, κατά προτίμηση της 5ης τάξεως, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας και την ανταλλαγή σκέψεων.

Ο Αναστάσιος Χ' Σολωμού, Παράλιμ, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμεί να ελληνογραφηθεί με Έλληνες στρατιώτες.

Δύο έσοδα, ο Νίκος Χαραλάμπος και ο Ανδρέας Ερωτακρίτης (18 χρονών και οι δύο), Άρτας 22Α, Λευκωσία, Κύπρος, τελειοφοίτοι Παγκυπρίου Γυμνασίου, θέλουν να ελληνογραφηθούν με μαθητρίες από την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 18 χρονών, που άσχοληται ζωγραφική, τον κινηματογράφο και τα χορούς. Παρακαλούν όλες γράψουν, να στείλουν μια φωτογραφία τους.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Μαρούσα Ιωάννου (17 χρονών), Έγκωμη, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί ελληνογραφία με νέους και νέες απ' όλην την Ελλάδα και την Κύπρο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής και σταθερής φιλίας.

Δύο φίλες, η Βιολέττα Νικολαΐδου και η Ρούλα Ιωάννου, Γ.Κ. 340, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν να ελληνογραφηθούν με νέες και νέους από όλην τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Παρακαλούν όλους γράψουν, να στείλουν μια φωτογραφία τους.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο Savvas Chalas (22 χρονών), S/S Eleni, Seaways Shipping Corp., 39 Broadway, New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεί να ελληνογραφηθεί με Έλληνες, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής και σταθερής φιλίας.

Ο Georges Volikakis (25 χρονών), S/S Constantis, C/o Fafallos Ltd., Dunster House, 37 Milborne Lane, London E.C. 3, England, ζητεί ελληνογραφία με νέες από όλην την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής και σταθερής φιλίας.

Ο Γεώργιος Αλεξίου (17 χρονών), Άγιος Σέργιος, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί να ελληνογραφηθεί με Έλληνες απ' όλην τον κόσμο και κατά προτίμηση από την Κύπρο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής και σταθερής φιλίας. Θα απαντήσει σε όλες ερωτήσεις στο γράμμα, μια φωτογραφία τους.

Ο Γεώργιος Κ. Κ. (17 χρονών), Άργεντα, Πάφος, Κύπρος, θέλει να ελληνογραφηθεί με νέους και νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση σπουδαστές ή σπουδάστριες, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Χριστάκης Ιωάννης (12 χρονών), μαθητής, Βασιλέως Ευγρόου 11, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί να ελληνογραφηθεί με νέους και νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Κρήτη, ηλικίας 10-12 χρονών, με σκοπό τη δημιουργία μιας φιλίας.

Ο Ανδρέας Λουίζου (19 χρονών), Άγιος Μαρτίνος 20, Άγιος Μένων, Βαρσοβία, Κύπρος, θέλει να ελληνογραφηθεί με νέες και νέους από την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου (20 χρονών), Λευκωσία, Κύπρος, θέλει να ελληνογραφηθεί με Έλληνες απ' όλην τον κόσμο, ηλικίας 20-25 χρονών, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντηση μιας αληθινής φιλίας.

Ο Απώστ. Π. Ραυτιάς (17 χρονών), μαθητής, Φαδέρου 3, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει να ελληνογραφηθεί με Έλληνες απ' όλην τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Γεώργιος Σ. Στυλιαννίδης (17 χρονών), μαθητής, Αδωνά, Κύπρος, θέλει να ελληνογραφηθεί με Έλληνες απ' όλην τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Wall London E.C. 3, England, ζητεί ελληνογραφία με Έλληνες από το εσωτερικό και το εξωτερικό. Παρακαλεί όλες γράψουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Τρεις φίλοι ναυτικοί, οι Constantinos Fostinis, N. Polemis και D. Menegis (21 χρονών και οι τρεις), S/S Caspiana, C/o Goulandris Bros Ltd, 61 Mary Axe, London E.C. 3, England, επιθυμούν να ελληνογραφηθούν με νέες απ' όλην την Ελλάδα, ηλικίας 15-18 χρονών, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Peter Chester (24 χρονών), G/D River Side P.O., Kitimat B.C. Canada, κατανός και 1.68 ύψος, θέλει να ελληνογραφηθεί με νέες από την Ελλάδα ή από άλλες χώρες, ηλικίας 17-21 χρονών, κατά προτίμηση μελαχρινές, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να συνοδεύσουν το γράμμα με μια φωτογραφία τους.

Ο Nicolas Emilius, Rue Grade Foxhale N. 88, Herstal Liege, Belgique, ζητεί ελληνογραφία με νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες γράψουν, να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο Stavros Anastasiadis, K. Koy Moda Cad. 163, Istanbul, Turkey, επιθυμεί να ελληνογραφηθεί με τα «Πρηνία ματιά» του 973 τευχούς.

Ο Petros Giorgas (28 χρονών), Hotel Berkenhof, Zwartberg, Limburg, Belgique, ενδιαφερόμενος, θέλει να ελληνογραφηθεί με Έλληνες, ηλικίας 18-23 χρονών, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Jean Georgiadis (22), για τον οποίον ίσχυει η ίδια διεύθυνση, επιθυμεί να ελληνογραφηθεί με Έλληνες ηλικίας 18-20 χρονών.

Ο Jan Santetisidis, δ. S. Sindenick and Co, Matzouli, Batistia, Rue Lavaniste, 100, 80, Vottem, Liege, Belgique, ζητούν να ελληνογραφηθούν με Έλληνες απ' όλην τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 25 χρονών, στην ελληνική, γαλλική και ιταλική γλώσσα, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν όλες γράψουν, να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο Denis Viniotis (19 χρονών), 4464 Orleans Ave., Montreal P.Q., Canada, ζητεί να ελληνογραφηθεί με την αγαπημένη μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μαγεμένο νησί».

Τρεις φίλοι, ο Georgios Mavretas (30 χρονών), ο Theodoros Despotopoulos (28) και ο Constantinos Tsokas (23), Capus Services Ltd, Box 939, Campbell River B.C., Canada, ζητούν ελληνογραφία με μαθητρίες «Πρηνία ματιά».

Ο Georges Mavretas, 2643 Broadway, Apt. 75, New York 25, N.Y., U.S.A., θέλει να ελληνογραφηθεί με Έλληνες, ηλικίας 17-20 χρονών, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό τη φιλία και τη γλώσσα. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο D. Sideris, S/S Star, C/o D.N. Moraitis, 19 Rector St., New York 6, New York, U.S.A., θέλει να ελληνογραφηθεί με την αγαπημένη μας από την Κυψέλη, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Κλειστό μπουμπουκάκι».

Ο Ioannis Chionlis (20 χρονών), δίδυμος αδελφός E.N. S/S Morlin, C/o Goulandris Bros, 61 St. Mary Axe, London E.C. 3, England, ζητεί να ελληνογραφηθεί με την αγαπημένη μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Κλειστό μπουμπουκάκι».

Ο Nick Drivas, 46 Bareena St., Strathfield, Sydney, N.S.W., Australia, επιθυμεί να ελληνογραφηθεί με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο J. Antonopoulos (26 χρονών), Hotel Louise N. 1, Michelen, Hasard, Belgique, ζητεί ελληνογραφία με νέες από την Ελλάδα και την Αμερική, ηλικίας 18-20 χρονών, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο Christos Christidis (15 χρονών), Chingir Cad. Matzouli, Apt. No 27/1-3, Istanbul, Turkey, επιθυμεί να ελληνογραφηθεί με νέους και νέες απ' όλην τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμμάτων.

Ο Christos Coutrouliotis (20 χρονών), 15 Alampara Av., Toronto 12, Canada, θέλει να ελληνογραφηθεί με Έλληνες απ' όλην την Ελλάδα, ηλικίας 16-20 χρονών, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο Constantinos Christovergis (17 χρονών), B. Tafelbasli Turan Cad., Parazyan Ap. No 12/3, Istanbul, Turkey, ζητεί ελληνογραφία με νέους και νέες απ' όλην τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας και την ανταλλαγή γραμμάτων. Παρακαλεί όλες γράψουν, να συνοδεύσουν το γράμμα με μια φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, ο Constantinos Karadimas και ο Dimitrios Katsivas (28 χρονών και οι δύο), S.A.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ναύτης της φωτογραφίας μας, δέν είναι άλλος από την χαριτωμένη Γερμανίδα ηθοποιό Νάντια Πηλερ, η οποία λατρεύει τα παιδιά και τα ζώα. Η ώραία Νάντια γυμνάζει τώρα μόνη της μια φώκια του ζωολογικού κήπου της πόλεως της για να εμφανιστεί μαζί της σε ένα νούμερο, που θα παρουσιάσει σε λίγες μέρες σε μια παιδική όπερα.

—24 χρονών, με σκοπό το γάμο.

Ο D. Vonioklidis, 16 Rue Heliopolis, Camp - de - Cesar (Moasak), Alexandria, Egypte, επιθυμεί να ελληνογραφηθεί με την αγαπημένη μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μαγεμένο νησί».

Τρεις φίλοι, ο Georgios Mavretas (30 χρονών), ο Theodoros Despotopoulos (28) και ο Constantinos Tsokas (23), Capus Services Ltd, Box 939, Campbell River B.C., Canada, ζητούν ελληνογραφία με μαθητρίες «Πρηνία ματιά».

Ο Georges Mavretas, 2643 Broadway, Apt. 75, New York 25, N.Y., U.S.A., θέλει να ελληνογραφηθεί με Έλληνες, ηλικίας 17-20 χρονών, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό τη φιλία και τη γλώσσα. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο Nick Drivas, 46 Bareena St., Strathfield, Sydney, N.S.W., Australia, επιθυμεί να ελληνογραφηθεί με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο J. Antonopoulos (26 χρονών), Hotel Louise N. 1, Michelen, Hasard, Belgique, ζητεί ελληνογραφία με νέες από την Ελλάδα και την Αμερική, ηλικίας 18-20 χρονών, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο Christos Christidis (15 χρονών), Chingir Cad. Matzouli, Apt. No 27/1-3, Istanbul, Turkey, επιθυμεί να ελληνογραφηθεί με νέους και νέες απ' όλην τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμμάτων.

Ο Christos Coutrouliotis (20 χρονών), 15 Alampara Av., Toronto 12, Canada, θέλει να ελληνογραφηθεί με Έλληνες απ' όλην την Ελλάδα, ηλικίας 16-20 χρονών, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο Constantinos Christovergis (17 χρονών), B. Tafelbasli Turan Cad., Parazyan Ap. No 12/3, Istanbul, Turkey, ζητεί ελληνογραφία με νέους και νέες απ' όλην τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας και την ανταλλαγή γραμμάτων. Παρακαλεί όλες γράψουν, να συνοδεύσουν το γράμμα με μια φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, ο Constantinos Karadimas και ο Dimitrios Katsivas (28 χρονών και οι δύο), S.A.

πισσα Ραχλά και την Ειρηγόδοισα του Λιδανού έχουν σταλή γραμμάτα από το M/S Aida και το S/S Taygetos. Υπάρχουν ακόμη γραμμάτα για την «Κ. Φ.» από τη Βοστώνη, τα «Ελσαμένα νεύα» από την Αθήνα και τη Βοστανία του Σαββά από την Καστέλλα.

Η Ελσα Στρατηγό, Αντιγόης 17, Εσθόν, ζητεί ελληνογραφία με Έλληνες μορφωμένους από το εσωτερικό, ηλικίας 32-40 χρονών.

Δύο φίλες από τη Δράμα, η ΕΚαστανή άμαζον και η ΕΖ. τω μιά άγία πη, που νύ νωιό σπρ, θέλουν να ελληνογραφηθούν με Έλληνες μορφωμένους από το εσωτερικό, ηλικίας 32-40 χρονών.

Η ΕΚαστανή άμαζον, θέλει να ελληνογραφηθεί με Έλληνες μορφωμένους από την Ταγκανίκα ή το Βελγικό και Γαλλικό Λογκό, ηλικίας 28-33 χρονών, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Τρεις φίλες από τη Σύρο η «Μιρέτα», η ΕΤζέννη και η Ελσα, επιθυμούν να ελληνογραφηθούν με νέους απ' όλην τον κόσμο.

Η ΕΚαστανή άμαζον, θέλει να ελληνογραφηθεί με Έλληνες μορφωμένους από την Ταγκανίκα ή το Βελγικό και Γαλλικό Λογκό, ηλικίας 28-33 χρονών, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Τρεις φίλες από τη Σύρο η «Μιρέτα», η ΕΤζέννη και η Ελσα, επιθυμούν να ελληνογραφηθούν με νέους απ' όλην τον κόσμο.

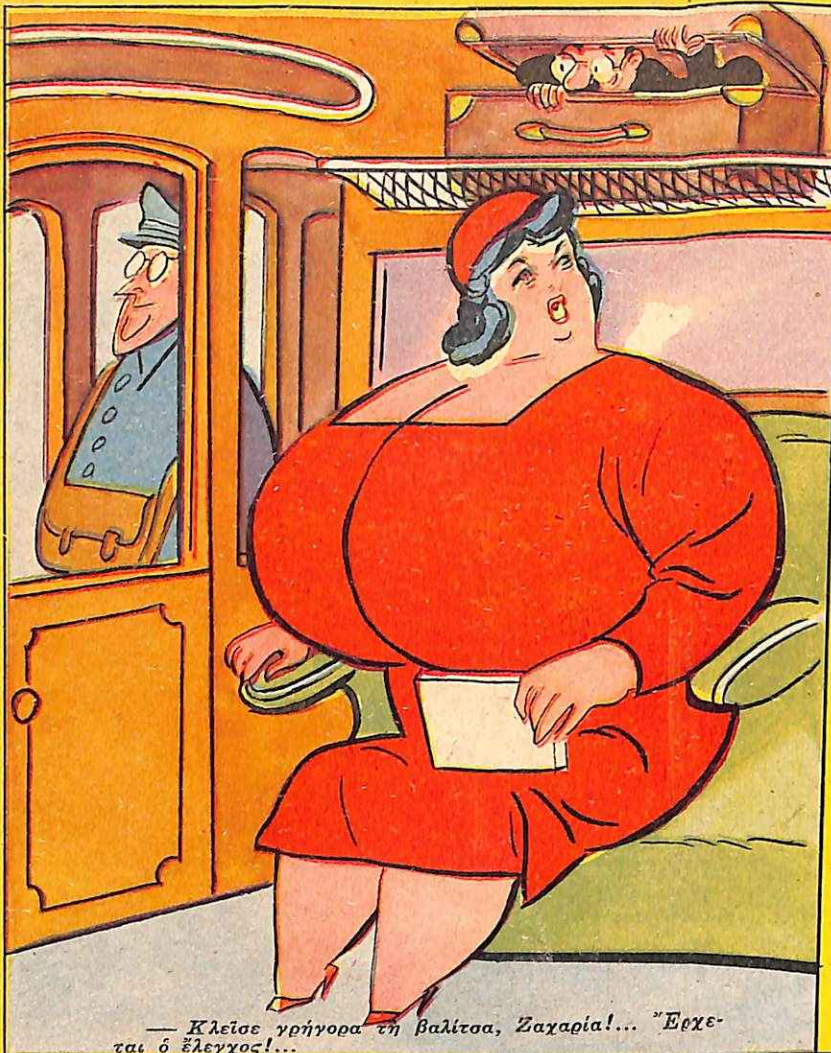
Η ΕΚαστανή άμαζον, θέλει να ελληνογραφηθεί με Έλληνες μορφωμένους από την Ταγκανίκα ή το Βελγικό και Γαλλικό Λογκό, ηλικίας 28-33 χρονών, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Τρεις φίλες από τη Σύρο η «Μιρέτα», η ΕΤζέννη και η Ελσα, επιθυμούν να ελληνογραφηθούν με νέους απ' όλην τον κόσμο.

Η ΕΚαστανή άμαζον, θέλει να ελληνογραφηθεί με Έλληνες μορφωμένους από την Ταγκανίκα ή το Βελγικό και Γαλλικό Λογκό, ηλικίας 28-33 χρονών, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Τρεις φίλες από τη Σύρο η «Μιρέτα», η ΕΤζέννη και η Ελσα, επιθυμούν να ελληνογραφηθούν με νέους απ' όλην τον κόσμο.

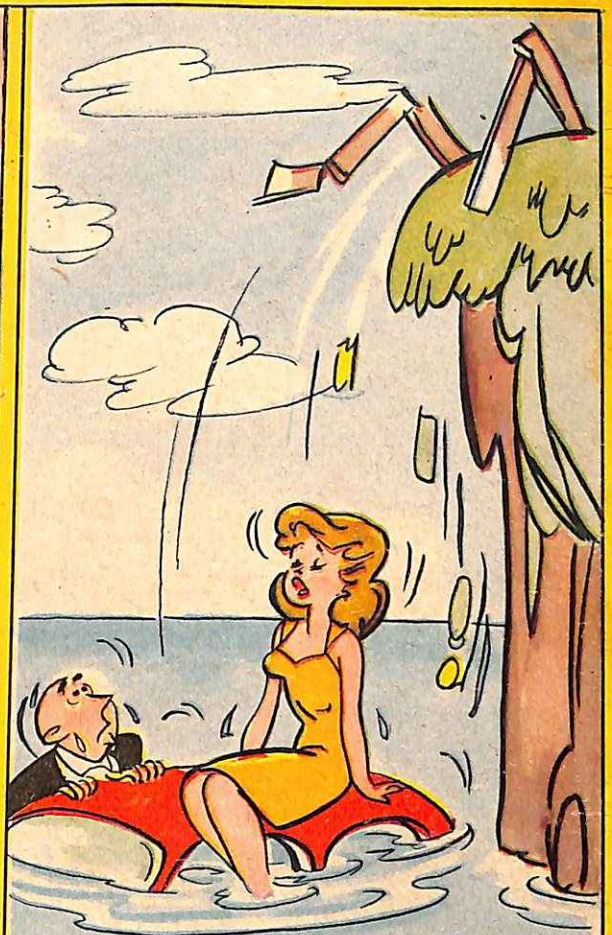
Η ΕΚαστανή άμαζον, θέλει να ελληνογραφηθεί με Έλληνες μορφωμένους από την Ταγκανίκα ή το Βελγικό και Γαλλικό Λογκό, ηλικίας 28-33 χρονών, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Τρεις φίλες από τη Σύρο η «Μιρέτα», η ΕΤζέννη και η Ελσα, επιθυμούν να ελληνογραφηθούν με νέους απ' όλην τον κόσμο.

Η ΕΚαστανή άμαζον, θέλει να ελληνογραφηθεί με Έλληνες μορφωμένους από την Ταγκανίκα ή το Βελγικό και Γαλλικό Λογκό, ηλικίας 28-33 χρονών, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Τρεις φίλες από τη Σύρο η «Μιρέτα», η ΕΤζέννη και η Ελσα, επιθυμούν να ελληνογραφηθούν με νέους απ' όλην τον κόσμο.

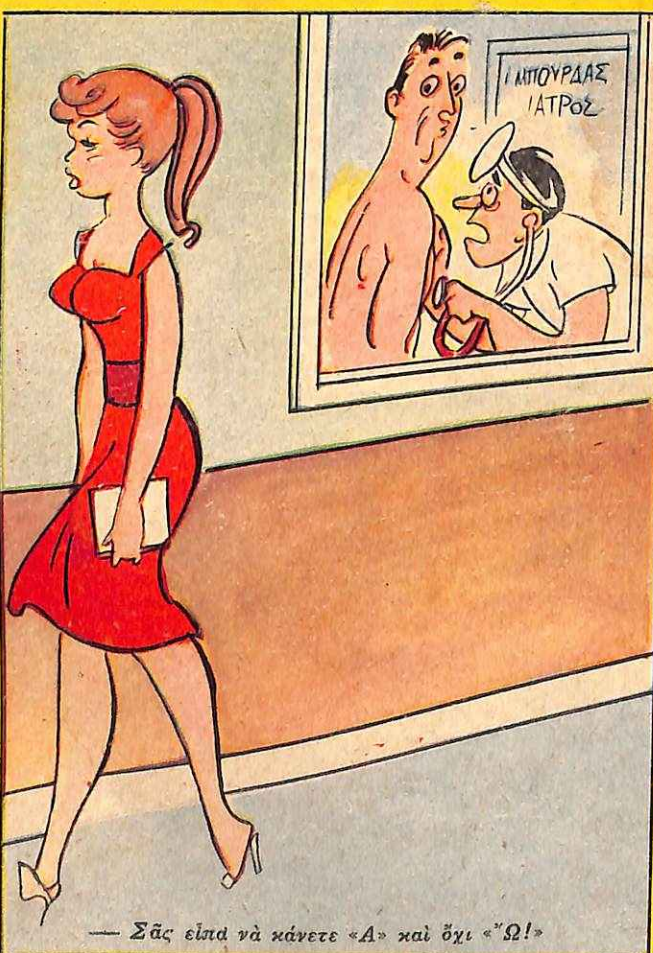
Η ΕΚαστανή άμαζον, θέλει να ελληνογραφηθεί με Έλληνες μορφωμένους από την Ταγκανίκα ή το Βελγικό και Γαλλικό Λογκό, ηλικίας 28-33 χρονών, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Τρεις φίλες από τη Σύρο η «Μιρέτα», η ΕΤζέννη και η Ελσα, επιθυμούν να ελληνογραφηθούν με νέους απ' όλην τον κόσμο.

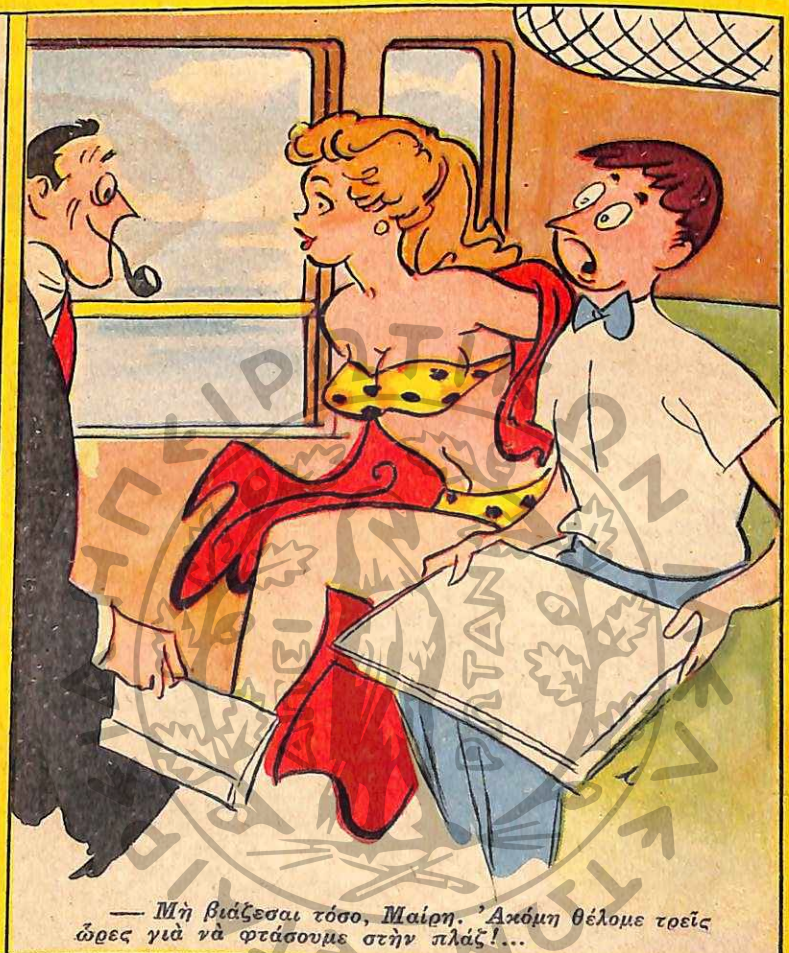
— Κλείσε γρήγορα τη βαλίτσα, Ζαχαρία!... "Έρχεται ο έλεγχος!..."

— Ξέρω, ξέρω... Τò αιώνιο κόλπο τῆς βλάβης!...

— Σὰς εἶπα νὰ κάνετε «Α» καὶ ὄχι «Ω!»

— Μὴ βιάζεσαι τόσο, Μαίρη. Ἀκόμη θέλουμε τρεῖς ὥρες γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν πλάζ!...